

„Majstorski napisana
priča, u pravom duhu
neprevaziđenog
Sidnija Šeldona.“
— Publishers Weekly

veličanstveni nastavak čuvenog bestselera *Gospodar igre*

GOSPODARICA IGRE

Sidni Šeldon
& Tili Bagšo

bestseler *Njujork tajmsa*

Prolog

Leksi Templton, obučena u raskošnu venčanicu, sedela je na krevetu u sobi koja je nekada pripadala njenoj prababi. Dok je zurila u pismo, stiskajući papir uzdrhtalim rukama, mozak joj je ubrzano radio.

Hajde, razmišljaj! Nemaš mnogo vremena.

Šta bi Kejt Blekvel uradila?

U četrdeset prvoj godini života Leksi Templton je i dalje božanstveno izgledala. U njenoj blistavoj plavoj kosi nije bilo nijedne sede vlasi, a na njenoj vitkoj prefinjenoj figuri nisu se nazirali znaci nedavne trudnoće. Leksi se zaklela da će pre venčanja vratiti svoju ubitačnu liniju kako bi mogla dostojno da nosi starinsku *monik lilije* venčanicu satkanu od slapova besprekorno bele čipke. I održala je svoje obećanje.

Tog dana, uoči venčanog obreda, stotinak gostiju koji su se okupili u rezidenciji Sedar Hil u Mejnu, na legendarnom posedu porodice Blekvel, zanemeli su od čuda kada se Leksi Templton pojavila na travnjaku, držeći svog oca podruku. Svi su istog časa pomislili na Lepoticu i Zver. Leksin otac Piter Templton, koji je nekada bio ugledni psihijatar i jedan od najpoželjnijih njujorških neženja, već je posustajao pod bremenom godina. Krhak i povijen od starosti i tuge, Piter Templton je poveo svoju prelepu kćer ka oltaru prekrivenom ružama.

Pomislio je: Sada mogu da napustim ovaj svet i da se pridružim mojoj miloj Aleksandri. Naša devojčica je konačno srećna.

I bio je u pravu. Leksi Templton je tog dana *zaista* blistala od sreće. Udavala se za muškarca koga je iskreno volela i bila je okružena svojom porodicom i prijateljima. Nedostajala je samo jedna osoba. *On* nikada više neće prisustvovati njenim poredama. I

nikad se više neće radovati njenim porazima. Njegov i Leksin život su još od samog rođenja bili tesno isprepleteni, poput korenja nekog džinovskog stabla. Ali on je otišao na mesto sa koga nije bilo povratka. Uprkos svemu što se desilo, i dalje joj je nedostajao.

Možeš li da me vidiš, dragi moj Makse? Da li meposmatraš odozgo? I da li ti je žao?

Osetila je blago probadanje u grudima, ali je tada skrenula pogled ka svom budućem suprugu, i njena seta se raspršila kao dim. Sve će biti savršeno. Biće to čist kliše. Venčanje kao iz bajke. Najsrećniji dan njenog života.

Predsednik Sjedinjenih Država nije mogao da se pojavi zbog nekog ratnog problemčića na Bliskom istoku, ali je uputio srdačan telegram koji je Leksin brat Robi pročitao pred zvanicama dok su mladenci sekli tortu. Svi ostali su, naravno, došli. Industrijski magnati, premijeri vlada, kraljevi i filmske zvezde. Kao žena koja je stajala na čelu moćne poslovne imperije *Kruger-Brent limitid*, Lexi Templton je pripadala samom vrhu američkog plemstva. Izgledala je kao kraljica zato što je to i bila. Imala je sve ono o čemu su obični smrtnici mogli samo da sanjaju: vanserijsku lepotu, ogromno bogatstvo i moć koja je sezala na sve četiri strane sveta. A sada je, zahvaljujući svom novom suprugu, dobila i ljubav.

Ali, Lexi je imala i neprijatelje. Moćne neprijatelje. A jedan od njih je bio rešen da je uništi, čak i iz groba. Ponovo je pročitala pismo.

Znam šta si uradila. Znam sve.

Obruč se stezao oko nje. Mogla je da oseti kako joj se strah zgrušava u stomaku, kao pokvareno mleko.

Mora postojati neki izlaz. Uvek postoji izlaz. Neću otići u zatvor. Neću izgubiti Kruger-Brent, ni svoju porodicu. Hajde, razmišljaj!

Nekoliko sati ranije guverner savezne države Mejn je pred zvanicama održao govor u njenu čast.

„... izuzetna žena iz jednako izuzetne porodice. Svi smo nebrojeno puta imali prilike da se uverimo u njenu hrabrost i čestitost. Njen duh i njena odlučnost, njeno poštenje i poslovne sposobnosti...”

Poštenje? Kad bi samo znali pravu istinu!

„... predstavljaju neizostavne detalje njenog javnog imidža. Ali, mi smo se danas okupili ovde zbog nečeg lepšeg i intimnijeg. Došli

smo da proslavimo jednu sasvim privatnu radost i sasvim privatnu ljubav. Ljubav koju Leksi, kao što svi dobro znamo, i te kako zaslužuje."

Niko od vas me stvarno ne poznaje, razmišljala je Leksi. Čak ni moj muž. Ja ne zaslužujem njegovu ljubav. Ali sam se pošteno izborila za nju i neka sam prokleta ako nekome dopustim da mi je oduzme. A pogotovo tebi.

Većina gostiju je već napustila prijem. Leksin brat Robi i njegov partner su i dalje bili u prizemlju, zajedno sa Leksinom kćerkicom Maksin i dadiljom. Mladoženja će uskoro krenuti u potragu za njom. Kucnuo je čas da krenu na medeni mesec.

Kucnuo je čas...

Leksi Templton priđe prozoru. Iza besprekorno uređenih travnjaka rezidencije Sedar Hil nazirali su se šćućureni beli krovovi Dark Harbora i ogromno mračno zamišljeno more. Uspenušala voda je te večeri delovala neobično zloslutno.

Samo je pitanje vremena. Jednog dana će se podići veliki talas i progutati čitavo ostrvo. Kao da ništa od ovoga nikada nije postojalo.

Dvojica muškaraca u odelima izađoše iz automobila i krenuše ka kapiji. Još pre nego što su izvadili svoje značke, Leksi Templton je znala ko su oni. Bilo je baš onako kao što je stajalo u pismu. *Policija je već na putu. Ovog puta ti nema izlaza, Aleksandra.*

Osetila je kako je suze peckaju u očima. U ušima joj je odzvanjao zlruradi osvetnički glas njene upokojene tetke Iv, kao da je bila pored nje. Da li je Iv bila u pravu? Da li je to stvarno bio kraj igre? Nakon svega što je preturila preko glave? Nakon toliko borbe? Prisetila se pesme Dilana Tomasa koju je nekada davno naučila u školi: „Ne dopusti da tiho odeš u tu blaženu noć. Dok svetlost zamire, pokaži svoj bes, pokaži svoju moć."

Naravno da ću pokazati svoj bes, pomislila je. Neću dopustiti toj matoroj veštici da me porazi bez borbe.

Policajci su već prošli kroz kapiju. Još malo pa će joj zakucati na vrata.

Leksi Templton duboku udahnu i krenu ka prizemlju da ih dočeka.

PRVA KNJIGA

by voki

Prvo poglavlje

Dark Harbor, Mejn, 1984.

Deni Koreti je, obuzet naletom vrtoglavice, zurio kroz granje ispod koga se tiskalo mnoštvo ljudi.

„Da mi je samo znati šta, do đavola, tražimo ovde?”

Zatvorio je oči i još čvršće stegao granu prastarog tisovog stabla, trudeći se da se, zajedno sa svojim fotoaparatom, zakloni iza guste krošnje.

„Pokušavamo da zaradimo kintu, eto šta!”, uzbuđeno prošapta njegov ortak. „Gledaj, eno je!”

„Gde?”

Deni Koreti skrenu pogled u stranu i uperi zum sočivo ka figuri koja se nalazila u samom središtu pogrebne povorke. Žena je, od glave do pete, bila prekrivena ogrtačem od crne čipke koji je skrivao besprekorno skrojen *dior* kostim. Sa te udaljenosti, lice joj je bilo praktično neprepoznatljivo. Mogla je da bude bilo ko. Ali *nije bila* bilo ko.

„Zezaš me?” Deni Koreti se namršti. Crkveno dvorište je zlokobno zjapilo u dubini, a prastari grobovi su se izdizali i spuštali poput konjića na nekom avetnom ringišpilu. „Ne vidim ništa živo. Otkud znamo da je to *ona*? Ispod tolike čipke, mogao bi da bude i Džoni Karson!”

Njegov ortak se obesno isceri. „Malo sutra, sa takvim dupetom! To je sigurno ona.”

U krošnji sa leve strane se začu zujanje i kliktanje rivalskog fotoaparata. Deni na brzinu podesi zum i poče da škljoca. *Hajde, srce. Osmehni se tatici. Hajde, samo jednom.*

Prvi fotograf koji bi uspeo da uslika lice Iv Blekvel i da ga iznese na tržište mogao bi da se ovajdi za najmanje sto hiljadarki. A onaj ko bi bio dovoljno vest da uhvati i njen nabrekli stomačić mogao je da očekuje bar duplo više.

Dvesta hiljadarki, bato!

Naravno, to je bila sitna kinta za porodicu koja je nasledila multi-milijarderski *Kruger-Brent limited*, dijamantsku imperiju oko koje se razvio ogroman multinacionalni konglomerat koji je Blekvelove učinio najbogatijim ljudima u Americi, ali je ta svota za Denija Koretija predstavljala pravo bogatstvo. Deni i njegov prijatelj paparaco su se uspentrili na to drvo u dvorištu crkve svetog Stefana upravo zbog Blekvelovih koji su se tog hladnog februarskog jutra okupili na tom mestu kako bi sahranili svoju matronu, Kejt Blekvel, koja je dostojanstveno ispustila dušu u poodmakloj starosti, u devedeset drugoj godini.

Pogledaj ih samo! Sjatili su se oko njenog lesa kao roj debelih zunzara! Odvratno!

Obuzet novim naletom mučnine, Deni natera sebe da ne razmišlja o tome, baš kao ni o bolu koji mu je sevao kroz leđa jer je punih šest sati visio na tom drvetu. Iz dubine duše je žudeo da malo razgiba udove, ali se nije usuđivao da pomeri nijedan mišić kako ljudi iz *Kruger-Brentovog* obezbeđenja ne bi otkrili njegovo prisustvo. Dok je posmatrao kako ti mrki bivši marinci obučeni u crna odela paradiraju po rubovima groblja, prislanjajući prangije uz mišićava prsa, u njemu se ponovo probudi strah. Čisto je sumnjao da ih je pokojna Kejt Blekvel unajmila zbog dobrog smisla za humor.

Sve će biti u redu. Samo okini snimak i briši odatle. Hajde, Iv, dušo! Kaži ptičica!

Deni Koreti nije bio rođen za takve poslove. Sa visinom od skoro metar i devedeset, neprirodno dugim nogama, upadljivom gustom prosedom kosom i preplanulim italijanskim tenom, teško da je mogao da kamuflira svoju pojavu u crkvenom dvorištu koje je vrvelo od obezbeđenja. To tisovo stablo je za njega predstavljalo ubedljivo najbolju opciju, ali je zato morao da stigne u sitne sate kako bi preduhitrio rivale koji su tipovali na istu stratešku poziciju. Dok se grčevito držao za gornje grane, osećajući kako mu svi mišići i tetive, uprkos februarskom mrazu, gore od napetosti, besno je škrgutao zubima i proklinjao svoje krakate noge.

Misli na pare, ponavljao je u sebi.

Ironično, ali da nije bilo njegovih krakatih nogu, uopšte se ne bi upustio u tu sumanutu rabotu.

Da nije bilo njegovih krakatih nogu, muž njegove švalerke nikad ne bi spazio kako njegova džinovska stopala vire ispod bračnog kreveta.

Ah, Karla! Gospode! Stvarno je bila riba i po! Te grudi, meke i sočne kao zrele breskve. Koji bi muškarac mogao da im odoli? Da samo taj neandertalac od njenog muža nije ranije zapalio s posla...

Ali Karlin muž je banuo na vrata i, zahvaljujući tim kratatim nogama, premlatio ga kao vola u kupusu i lansirao ga (bez zdravstvenog osiguranja) pravo u najbližu bolnicu. Zahvaljujući tim kratatim nogama, Denijeva supruga Loreta je saznala za njegovu vanbračnu vezu, podnela zahtev za razvod i prigrabila kuću za sebe. A sada je, opet zahvaljujući tim kratatim nogama, onaj pacov od Loretinog advokata zahtevao da Deni svojoj bivšoj supruzi svakog meseca pljune po hiljadu zelembaća na ime alimentacije.

Hiljadu zelembaća?! Šta su, jebote, ti moroni umišljali? Da je on Donald Tramp?

Da, Deni je stvarno bio ubeđen da su njegove duge noge bile najzaslužnije za sos u kome se obreo. Da nije bilo tako, zar bi provodio to ledeno nedeljno jutro savijen kao kifla, smrzavajući dupe na četiri stotine godina starom tisovom drvetu koje se nadvijalo nad crkvenim grobljem, rizikujući da slomi vrat zbog vašljive slike neke razmažene bogatašice kojoj su novinari iz žute štampe nadenuli nadimak „blekvelovska zver“?

Deni Koreti je stvarno imao razloga da proklinje svoje duge noge.

Morao je da uslika Iv Blekvel, pa makar ga to koštalo glave.

Sveštenikov glas je odjekivao hladnim februarskim vazduhom, dubok i snažan i upečatljiv.

„Milostivi Bože, ti koji poznaješ bol i tugu koji razdiru dušu smrtnika...“

Iv Blekvel se prezrivo isceri iza neprozirnog crnog vela. *Tugu? Ma šta mi kažeš? Zar treba da budem tužna što je ta matora veštica završila ispod zemlje? Da sam deset godina mlada, skakala bih od radosti...*“

Iv je tog dana sahranjivala jednog od svojih dušmana. Ali se neće smiriti dok ih sve ne pošalje pod zemlju.

Jedna je otišla. Ostalo je još troje.

„Ti koji strpljivo slušaš molitve smernih i poniznih...“

Iv Blekvel prede pogledom preko odabrane skupine rođaka i prijatelja koji su došli da se oprostite sa njenom babom Kejt, upitavši se da li se iko od tih ljudi zaista mogao opisati kao *smeran*.

Tu je bila njena identična bliznakinja, Aleksandra, koja je u svojoj trideset četvrtoj godini i dalje bila lepa kao slika - sa tim visokim jagodicama, grivom zlatnoplave kose i očaravajućim sivim očima koje je nasledila od svog pradede Džejmija Mekgregora, osnivača *Kruger-Brenta*.

Iv pakosno začilji a srcu joj istog časa planu mržnja koju je osećala još od onog dana kada je sa svojom sestrom napustila matericu.

Kako se samo usuđuje? Kako se usuđuje da i dalje bude tako lepa?

Aleksandra nije skrivala svoje suze. Tiho je jecala, držeći za ruku svog sina Roberta. Desetogodišnji Robert je imao plavu kosu, prefinjene crte lica i blagu narav, zbog čega je delovao kao verna kopija svoje majke. Bio je nadareni pijanista, miljenik Kejt Blekvel i isključivi naslednik imperije *Kruger-Brent*.

Ali ne zadugo, razmišljala je Iv. Videćemo šta će se desiti sada kada Kejt više nije tu da ga štiti.

Osetila je kako je nešto steže u grudima. Kako je samo prezirala to dvoje foliranata! Tu ucveljenu majku i sina i njihove krokodilske suze! Kamo sreće da su tog dana spuštali Aleksandrin leš u tu zjapeću hladnu rupu! Tada bi njeno zadovoljstvo bilo potpuno!

Pored Aleksandre je stajao njen suprug, ugledni psihijatar Piter Templton. Visok, crnomanjast, naočit i plavook, Piter Templton je pre podsećao na ragbi zvezdu nego na psihijatra. On i Aleks su zaista bili skladan par. Piter je nekada davno bio dovoljno arogantan da poveruje da je mogao da zaviri u Ivinu dušu. Mislio je da može da je pročita, da prodre do tog rastopljenog jezgra mržnje koja je ključala duboko u njoj. Aleksandra, naivna dobrotiva Aleksandra, nikad nije mogla da

shvati koliko ju je njena sestra bliznakinja mrzela. Ali je njen suprug bio pronicljiviji.

Iv se ponovo osmehnu ispod vela.

Nadmena budala. Misli da me poznaje, ali je jedva zagrebao površinu.

Ne, čak se ni Piter Templton nije mogao opisati kao *smeran*.

Naravno, tu je bio i *njen* suprug, renomirani plastični hirurg Kit Vebster. Mnogi ljudi su Kita Vebstera smatrali oličenjem smernosti. U Ivinim ušima odjeknuše hvalospevi očaranih klijenata: „Dragi doktor Vebster, pravi čudotvorac među hirurzima! A opet tako stidljiv i skroman, uprkos svom vanserijskom talentu!" Iv oseti kako joj se koža ježi dok je njen suprug brižno prebacivao ruku preko njenih ramena.

Da li bi to trebalo da protumačim kao zaštitnički gest?, upitala se. Malo sutra! Kit je obična posesivna budala! I psihopata! Nije se libio da me učeni kako bih se udala za njega, a onda mi je namerno iskasapio lice. Uništio je moju lepotu i pretvorio me u grotesku, u nakazu koja izgleda kao da je pobjegla iz cirkusa. A sve to je uradio samo zato da ne bih mogla da ga napustim!

Prokleta kopile! Jednog dana će mi platiti za sve!

Za Iv Blekvel se moglo reći sve i svašta, ali nipošto da je bila glupa. Ona je odlično znala da je drveće i žbunje oko crkve svetog Stefana vrvelo od paparaca, baš kao što je znala i zašto su se ti lešinari sjatili tu. Zato što su želeli da se domognu fotografije njenog stravično unakaženog lica.

Neka se nose u pakao, svi odreda! Mogli su do mile volje da je snimaju otpozadi, zumirajući njenu savršeno oblikovanu figuru, ali je prednja strana njenog tela, uključujući i lice, bila potpuno skrivena. Nijedno fotografsko sočivo na kugli zemaljskoj nije moglo da zaviri ispod tog gustog, ručno tkanog čipkastog vela. Iv se svojski potrudila da im uskrati to zadovoljstvo.

Iv Blekvel, koja je nekada bila čuvena po svojoj lepoti, poslednjih godina je živela kao zatočenica u svom raskošnom stanu na Menhetnu, užasnuta pomišlju da se sa tim monstruoznim licem pojavi među ljudima. Pune dve godine nije izašla među ljude. Poslednji put se pojavila u javnosti na proslavi devedesetog rođendana svoje babe, na prijemu u rezidenciji Sedar Hil, u porodičnom Kamelotu Blekvelovih koji se nalazio u neposrednoj blizini večnog konačišta Kejt Blekvel.

Kejt Blekvel je imala sreće. Mirno je ispustila dušu kako bi se pridružila svojim voljenim duhovima: Džejmiju, Margaret, Bandi, Dejvidu i ostalim avetima iz duge i burne afričke prošlosti *Kruger-Brenta*. Ali je Ivina duša bila daleko od blaženog mira. Sada kada su

procurile glasine o njenoj trudnoći - obe bliznakinje Blekvel su bile u blagoslovenom stanju, ali je porodična služba za odnose sa javnošću odbijala da potvrdi tu vest - Iv je bila svesna činjenice da su mediji udvostručili tarifu za njenu glavu. Svi urednici američkih tabloida su bili spremni da prodaju dušu za *iole pristojan* snimak *trudne blekvelovske zveri...*

A oni mene nazivaju čudovištem...

„Gospode, smiluj se na narod svoj koji te doziva u teškim vremenima...”

Iv je ćutke posmatrala kako se kovčeg sa telom Kejt Blekvel spušta u sveže iskopanu raku. Bred Rodžers, čovek koji je već pune tri decenije zauzimao drugo mesto u poslovnoj hijerarhiji *Kruger-Brenta*, jedva je obuzdavao jecaje. Star i onemoćao, sa kosom koja je bila bela i proređena kao februarski sneg pod njegovim stopalima, Bred Rodžers je bio vidno uzdrman Kejtinom smrću. Bred je svih tih godina bio potajno zaljubljen u Kejt, iako je znao da ona nije mogla da mu uzvрати ravnom merom.

Kako je samo sićušna, razmišljala je Iv dok je patetični drveni sanduk nestajao u utrobi zemlje. Kejt Blekvel, koja je za života delovala tako imponantno, žena kojoj su se klanjali predsednici i kraljevi. Eto na šta se na kraju svela!

Crvi iz tvog obožavanog Dark Harbora se baš neće ovajditi, zar ne, bakice?

Kejt Blekvel je godinama predstavljala Ivinu zlu kob. Stara matrona je uradila sve što je bilo u njenoj moći da svoju zloćudnu unuku spreči da ostvari ono za čim je žudela iz dubine duše - da preuzme kontrolu nad porodičnom firmom, moćnim *Kruger-Brentom*.

A sada se Kejt Blekvel konačno povukla sa pozornice.

„Podari joj večni mir, o Gospode, i neka joj večna svetlost obasja dušu.”

Konačno sam te se otarasila, osvetoljubiva matora kučko! Nadam se da ćeš trunuti u paklu. „Neka počiva u miru.”

Deni Koreti je utučeno zurio u negative. Leđa su ga još uvek bolela, a sada je osećao i prve nalete migrene. „Jesi li nešto uspeo da snimiš?“

Njegov ortak se trudio da zvuči optimistički, mada je već znao odgovor.

Mogli su da se pozdrave sa onih dvesta hiljadarki. Iv Blekvel je ponovo uspela da ih namagarči.

by voki

Drugo poglavlje

U porodilištu njujorškog medicinskog centra Maunt Sinaj bolničarka Gejnor Metjuz je posmatrala kako naočiti sredovečni otac prvi put uzima u ruke svoje tek rođeno čedo.

Zurio je u sićušnu devojčicu kao da je ona bila jedino stvorenje koje je postojalo na svetu. Bolničarka Metjuz pomisli: *Sigurno misli da je lepa kao san.*

Bolničarka Metjuz je bila prijatna punačka ženica sa dobrodušnim okruglim licem i srdačnim osmehom, koji je naglašavao mrežice sitnih bora oko očiju. Već duže od jedne decenije je radila kao babica tako da je na hiljade puta - bar stotinu puta u *toj* porođajnoj sali - prisustvovala sličnim prizorima, ali je znala da se nikada neće umoriti od njih. Očevi su zurili u svoju dečicu zacakljenim pogledima iz kojih je zračila najčistija ljubav koju su ikada osetili. Takvi trenuci su njenom pozivu davali smisao, čineći ga vrednim mukotrpnih sati, loše plate, pa čak i arogancije ginekologa koji su sebe smatrali bogovima samo zato što su imali fakultetsku diplomu i penis.

Takvi trenuci su uspevali da ublaže čak i bol zbog tragedija koje su se ponekad dešavale.

Otac je nežno milovao devojčicu po obrazu. Bio je uistinu naočit, razmišljala je bolničarka Metjuz. Visok, crnomanjast, sa širokim ramenima. Pravi sportski tip. Muškarac koji bi zavrteo pamet svakoj ženi.

Obrazi joj istog časa buknuše od postideženosti. Šta ju je, do đavola, spopalo? Nije smela tako da razmišlja. Pogotovo ne *u ovakvoj situaciji.*

Otac je za to vreme razmišljao: *Isuse Hriste. Toliko liči na svoju majku.*

To je bila istina. Devojčica je imala istu nežnu prozračnu kožu kao i devojka u koju se Piter zaljubio pre toliko godina. Njene krupne radoznale oči su imale istovetnu sivu nijansu, kao jutarnja izmaglica koja je lebdela nad okeanom. Čak je i ta minijatura

rupica na bradi bila kao preslikana sa lica njene majke. Piterovo srce na trenutak poskoči, a na usnama mu zaigra slabašan osmeh.

Njegova kćer. *Njihova* kćer. Tako sićušna. I tako savršena.

A onda je spustio pogled i primetio krv na svojim šakama.

I počeo izbezumljeno da vrišti.

Aleks je bila tako uzbuđena tog jutra dok ju je Piter vozio ka bolnici.

„Možeš li da veruješ da ćemo je za nekoliko sati držati u naručju?”

Još je bila u pidžami. Duga plava kosa joj je bila raspuštena i zamršena od iskrzanog sna, ali nikada nije izgledala lepše i srećnije. Na licu joj je blistao osmeh koji je bio širi od Linkolnovog tunela, a ako je bila nervozna nije dopuštala da se to vidi.

„Konačno ćemo se upoznati sa našom princezom!”

„Ili princom.” Piter je ispružio ruku ka suvozačkom sedištu i nežno joj stisnuo šaku.

„Nema šanse. Sigurna sam da će biti devojčica.”

Aleks su oko šest ujutru probudile blage kontrakcije, ali je insistirala da sačekaju još puna dva sata pre nego što je svom suprugu dopustila da je odveze do Maunt Sinaja. Piter Templton se tokom ta dva sata bar šesnaest puta uspenrao uza stepenište njihove kuće u Vest Vilidžu. Skuvao je četiri šolje kafe koja mu se uopšte nije pila i spremio tri kriške tosta. I neprestano je grdio svog sina Roberta što se još nije spremio za školu, sve dok ga kućna pomoćnica nije stidljivo podsetila da je bila sredina jula i daje dečak već punih pet nedelja na raspustu.

Čak i kada su stigli u bolnicu, Piter je bio usplahiren kao kvočka. Vrzmao se oko svoje supruge, spopadajući je svojom pažnjom i brigom.

„Mogu li nešto da ti donesem? Topao ubrus... ili nešto drugo?”

„Ništa mi ne treba, mili. Odlično se osećam.”

„Jesi li žedna?”

„Nisam, hvala.”

„A da ti donesem malo zdrobljenog leda?”

„Pitere, stvarno mi...”

„ A šta kažeš na onu meditativnu muziku? Ona deluje smirujuće, zar ne? Hoćeš da trknem do kola i da ti donesem traku?"

Aleks je prasnula u smeh. Za razliku od svog supruga, ona je bila savršeno spokojna.

„Mislim da je *tebi* potrebno nešto za smirenje. Moraš malo da se opustiš, mili. Porođaj je najnormalnija stvar. Žene to rade svakog dana. Sve će biti u redu."

Sve će biti u redu.

Prvi problemi su nastupili sat vremena kasnije. Bolničarka se namrštila, zureći u jedan od monitora. Zelena linija je naglo počela da skače, stvarajući hirovite isprekidane obrasce na ekranu.

„Molim vas, pomerite se u stranu, doktore Templetone."

Piter je napeto posmatrao bolničarkino lice, tražeći neki nagoveštaj, poput nervoznog putnika koji je za vreme vazdušnih turbulencija ispitivao lice stjuardese. Ako se i dalje smeškala i dodavala putnicima čaše sa džin-tonikom, to je značilo da niko neće izgubiti glavu, zar ne? Ali je bolničarka Metjuz umela da blefira kao prvoklasan pokeraš. Samouvereno se kretala po prostoriji, zasipajući Aleks profesionalnim utešnim osmesima. Čak i kada se okrenula ka jednoj od sestara, uputivši joj rečiti signal *odmah zovi doktora Farara!*, na njenom licu se nije mogla nazreti ni najmanja promena.

„Šta se dešava? U čemu je problem?"

Piter je svim silama nastojao da potisne paniku iz glasa, zbog Aleks. Znao je da je njena majka umrla na porođaju, kada je donela na svet nju i njenu bliznakinju Iv. Taj detalj iz porodične istorije Blekvelovih ga je oduvek ispunjavao užasom. Toliko je voleo Aleksandru. Ako se *njoj* nešto desi...

„Krvni pritisak vaše supruge je donekle povišen, doktore Templetone. Nema razloga da paničimo. Poslala sam sestru da pozove doktora Farara kako bi procenio situaciju."

Tada se na Aleksandrinom licu prvi put ukazala senka strepnje.

„Kako je beba? Da li je sa njom sve u redu? Moj pritisak neće loše uticati *na nju*, zar ne?"

Bilo je to tipično za Aleks. Uopšte nije razmišljala o sebi, već samo o svom detetu. Ista je bila i sa Robertom. Još od onog dana kada je pre deset godina rodila tog dečkića, on se pretvorio u središte

njenog univerzuma. Daje Piter Templton bio drugačiji, manje plemenit muškarac, lako se moglo desiti da postane ljubomoran na vlastitog sina. Ali, pošto je bio takav kakav jeste, ta duboka vezanost između majke i sina ga je ispunjavala neizmernom radošću, srećom koja je ponekad bila tako snažna da mu se činilo da će mu srce prepući od miline.

Bilo je nemoguće zamisliti odaniju, nesebičniju, požrtvovaniju majku od Aleksandre. Piter nikad neće zaboraviti kako je negovala njihovog Robija kada je dobio male boginje. Robi je tada imao pet godina, a Aleks je bdela nad njegovom posteljom punih četrdeset osam sati, tako brižna i okupirana potrebama svog sinčića daje potpuno zaboravila na sebe, u toj meri da puna dva dana ništa nije stavila u usta. Nije popila čak ni gutljaj vode. Kada se Piter vratio kući sa posla, pronašao ju je kako u nesvesnom stanju leži na podu. Toliko je dehidrirala da je morala da bude prebačena u bolnicu i prikačena na infuziju.

Babičin glas ga je prenuo iz razmišljanja, vrativši ga u stvarnost.

„Vaša beba je dobro, gospođo Templton. U najgorem slučaju, malo ćemo ubrzati stvari i uraditi carski rez.“

Aleksino lice je prebledelo.

„Carski rez?“

„Verujte mi, nemate razloga za brigu. Verovatno neće doći do toga. Koliko vidim, bebino srce radi kao satič. To je snažno i kočoperno detešce.“

Bolničarka Metjuz je toliko želela da ih uteši da je čak pokušala da se osmehne.

Taj osmeh se zauvek urezao u Piterovo sećanje. Bila je to poslednja slika njegovog starog srećnog života.

Nakon tog osmeha stvarnost je počela da se stapa sa najcrnijim košmarom. Vreme je prestalo da postoji. Dežurni ginekolog, doktor Farar, stigao je na lice mesta. Bio je to visok namrgođen muškarac od šezdeset i kusur godina, sa naočarima koje su bile tako naherene da se činilo da će svakog trenutka skliznuti sa dugog zašiljenog nosa. Zelena linija na monitoru je počela da divlja, kao da ju je neka nevidljiva ruka vukla sve više i više, sve dok nije poprimila obrise koji su podsećali na fluorescentnu gravuru severnog lica Ajgera*.

Piter još nikad u životu nije video nešto tako ružno i opako. Tada je počelo pištanje. Prvo jedna mašina, potom dve, potom tri. Uređaji su sablasno zavijali, sve glasnije i glasnije, a njihovi urlici su se pretvarali u Aleksin glas. *Pitere! Pitere!* Očajnički je ispružio ruke ka njoj. Slika je postajala sve zamućenija. Učinilo mu se da su ponovo bili na venčanju i da su mu ruke drhtale od uzbuđenja.

Da li uzimaš ovu ženu za svoju suprugu?

Da.

Da! Ovdje sam, Aleks! Ovdje sam, mila moja! Tada je začuo doktorov glas: „*Za ime božje, neka ga neko skloni odavde!*”

Osetio je kako ga neko gura i čuo kako se nešto uz potmuli tresak stropoštava na pod. Tada su svi zvući naprasno utihnuli i ostale su samo boje. Prvo bela: beli mantili i bela neonska svetlost, tako snažna da mu se činilo da će oslepeti. Potom crvena: grimizni odsjaj Aleksandrine krvi, potoci krvi na sve strane, tako jarke daje delovala gotovo veštački, kao da je prisustvovao snimanju nekog horor-filma. I konačno crna: crnilo koje se nadvijalo nad njim dok su boje na ekranu bledele i dok se lagano obrušavao u ambis, u to duboko mračno grotlo. Dok je padao, pred očima mu je treperio avetni lik njegove voljene Aleks.

Tada mu je nešto sevnulo u umu, kao fotografski blic.

Sedeo je sa Aleksandrom u svojoj psihijatrijskoj ordinaciji, onog dana kad su se upoznali i kada je ona još bila udata za onog psihopatu, Džordža Melisa.

Još jedan blic!

Njen osmeh, osmeh koji je zračio iz samih dubina njenog bića dok mu je išla u susret, obučena u anđeoski belu venčanicu. *Blic!*

Robertov prvi rođendan. Lišće njihovog sina zamazano kremom od čokolade i Aleksandrin razneženi pogled. *Blic!*

Jutrošnji razgovor u kolima.

Konačno ćemo se upoznati sa našom princezom!

Doktore Templtone? Doktore Templtone, da li me čujete?

Gubimo ga! Pašće u nesvest!

Brzo! Neka mu neko pomogne!

---

* Vrh u Bernskim Alpima, čuven po svom strmom i krševitom „severnom licu”. (Prim. prev.)

A tada je sve utonulo u tišinu i tminu.
Slike su se rasplinule i duhovi su nestali.

U stvarnost se vratio tek kada je začuo plač svoje bebe.

Bio je budan već skoro pola sata. Osluškivao je unezverene glasove doktora i medicinskog osoblja, čak je potpisivao i neke formulare, ali ništa od toga nije delovalo *stvarno*.

„Doktore Templtone, morate shvatiti da tako obilno krvarenje...”

„Izliv je nastupio tako munjevito da...”

„To se *izuzetno retko* dešava... da možda u njenoj porodičnoj istoriji nije bilo sličnih slučajeva?”

„U takvoj situaciji srce jednostavno ne može da izdrži.”

„Molimo vas da primite naše iskreno saučešće.”

Piter je klimao glavom, mrmljajući *da, da, da*. Naravno daje shvatao. Osoblje je učinilo sve što je bilo u njihovoj moći. Posmatrao je kako guraju Aleksandrina kolica, kako je odvoze iz porodiljske sale, sa pepeljastim licem prekrivenim okrvavljenim bolničkim čaršavom. A on je stajao nasred odaje, udišući i izdišući, kao u nekom transu. Ali, to se nije *stvarno* dešavalo. To nije mogla da bude istina, zar ne? Njegova Aleks nije bila mrtva. Sve je ličilo na neku apsurdnu farsu. Za ime božje, žene više ne umiru na porođaju! Ne u to doba i na tom mestu. Bila je 1984. godina. I bili su u Njujorku.

Tada je, praktično niotkuda, odjeknuo prodoran molećiv dečji plač. U njemu se probudio neki iskonski poriv koji mu nije dopustio da, čak ni u stanju dubokog šoka, ignoriše taj zvuk. Neko mu je ćušnuo sićušan zavežljaj u ruke i on se, kao hipnotisan, zagledao u oči svoje tek rođene kćerkice. Poslednja cigla zaštitnog bedema koji je podigao oko sebe se zdrobila u prah i njegovo srce se u tom kratkom blaženom času preplavilo najčistijom esencijom ljubavi.

Da bi se samo trenutak kasnije raspršio u paramparčad, zajedno sa životom i svetom koje je dotada poznao.

Bolničarka Metjuz uspaničeno otrgnu devojčicu iz njegovog naručja i dodade je jednoj od sestara.

„Nosi je na odeljenje. I odmah zovi psihijatra. Plašim se da je u teškom šoku.“

Bolničarka Metjuz se dobro snalazila u kriznim situacijama, ali ju je iznutra izjedao osećaj krivice. Otkud joj samo ideja da mu da dete? Kako je to smela da učini nakon tragedije koja ga je zadesila? Mogao je da ubije bebu.

A opet, delovao je tako *stabilno*. Pre jedva petnaest minuta je potpisivao formulare i razgovarao sa doktorom Fararom i...

Piterovi urlici su postajali sve glasniji. Posetioci koji su se zatekli u hodniku su razmenjivali zabrinute poglede, kriveći vratove i zureći kroz stakleni zid porodilišta.

Nekoliko parova ruku se ponovo ustremi ka njemu. Osetio je kako mu neko zabada iglu u mišicu. Dok je gubio svest, znao je da nikad više neće utonuti u onu blaženu tišinu i crnilo.

To nije bio košmar. To se *stvarno* dešavalo.

Njegova voljena Aleks zauvek je otišla.

Mediji su dočekali svojih pet minuta.

ALEKSANDRA BLEKVEL PREMINULA NA POROĐAJU!

Aleksandra i njena sestra Iv su, čak i nakon udaje, za američku javnost ostale „sestre Blekvel“. Njihova venčana prezimena, Templton i Vebster, naprosto nisu zvučala dovoljno harizmatično.

NASLEDNICA IMPERIJE KRUGER-BRENT PREMINULA U TRIDESET ČETVRTOJ GODINI

ČUVENA AMERIČKA PORODICA OPHRVANA BOLOM ZBOG STRAŠNOG GUBITKA

Mašta američke nacije je već punih pet decenija bila opsednuta porodicom Blekvel, ali još od hirurškog „incidenta“ Iv Blekvel novinarima nije bila bačena tako sočna kost. Čim je vest procurila u javnost, počele su da kolaju svakojake glasine.

Vesti o trudnoći su bile izmišljene. Aleksandra je zapravo umrla od side.

Njen naočiti suprug Piter Templton se upustio u vanbračnu avanturu pa je resio da se otarasi svoje supruge.

U pitanju je bila politička zavera čiji je cilj bio da se obori vrednost *Kruger-Brentovih* akcija i da se time ograniči uticaj koji je ta kompanija vršila na svetskoj pozornici.

Poput Pitera Templtona, niko nije mogao da poveruje da je jedna zdrava i bogata mlada žena u leto 1984. godine mogla da dođe na porođaj u najelitniju njujoršku bolnicu i da dvadeset četiri sata kasnije završi u mrtvačnici.

Takve glasine je dodatno raspirivala uporna ćutnja članova porodice i *Kruger-Brentove* službe za odnose sa javnošću. Bred Rodžers, koji je nakon smrti Kejt Blekvel dospeo na čelo kompanije, samo jednom je izašao pred kamere. Potpuno bele kose i mnogo stariji od svojih osamdeset osam godina, podsećao je na sparušenu avet. Ruke su mu drhtale dok je čitao šturu izjavu za javnost.

„Preвременa i tragična smrt Aleksandre Templton je potpuno privatna stvar. Gospoda Templton nije imala bilo kakvu službenu funkciju u *Kruger-Brent limited-u* tako da molimo javnost da se njen odlazak ne dovodi u vezu sa budućnošću same kompanije. Takođe vas molimo da u ovom teškom času pokažete dužno razumevanje prema porodici Blekvel i da poštujuete njihovo pravo na privatnost. Hvala vam.”

Samo trenutak kasnije Rodžers je okrenuo leđa raspomamljenim novinarima i izgubio se u lavirintu upravne zgrade *Kruger-Brenta*, poput unezverene bube koja je pokušavala da se dočepa svoje bezbedne jazbine. Otada niko više nije čuo ni reči od njega.

Ohrabreni nedostatkom zvaničnih informacija, novinari žute štampe su pustili mašti na volju i počeli da kuju vlastite verzije Aleksandrine smrti. Ta aktivnost je ubrzo toliko uzela maha da je bilo prekasno da bilo ko zaustavi lavinu.

„Moramo nekako da stanemo na kraj tim sumanutim spekulacijama koje se objavljuju po novinama.”

Piter Templton je utučeno sedeo u svom kabinetu. Ta prostorija, sa starinskim persijskim tepisima, uspravnim klavirom iz

viktorijanskog doba, oplatom od orahovog drveta i vitrinama čije su police bile preplavljene retkim naslovima i prvim izdanjima, predstavljala je Aleksandrino omiljeno utočište, mesto gde je mogla da se opusti i odmori od svakodnevnog stresa. A Piter je sada marširao po toj odaji kao tigar u kavezu, besno mlatarajući novinama.

„Zaboga, ovo je *Njujork tajms*, a ne neko smeće koje se kupuje u supermarketu!" Dok je naglas iščitavao članak, iz njegovog glasa je izbijao gotovo opipljiv prezir. „*Pretpostavlja se daje Aleksandra Blekvel već neko vreme patila od ozbiljnih poremećaja imunološkog sistema*. Pretpostavlja se? Baš me zanima ko je istupio sa tim *pretpostavkama!* Gde samo skupljaju te besmislice?"

Doktor Barnabus Hant, debeljuškasti muškarac koji je zbog svojih večno rumenih obraza i cele okružene krunom raštrkanih sedih pramenova neodoljivo podsećao na Deda Mraza, zamišljeno povuče dim iz lule. Kao Piterov kolega i dugogodišnji prijatelj, on je nakon Aleksine smrti bio čest posetilac u domu Templetonovih.

„Zar je bitno gde ih skupljaju? Dobro znaš staja mislim o tome, Piteru. Izdigni se iznad novinarskog šljama i prestani da čitaš to đubre."

„Tebi je lako da to kažeš, Barni. Ali, šta ćemo sa Robijem? Njega po vasceli dan i noć truju takvim smećem. Siroto dete."

Barniju Hantu nije promaklo da je njegov prijatelj prvi put nakon toliko nedelja izrazio zabrinutost za emocionalno stanje svog sina. *To je dobar znak*, pomislio je.

„Pišu o njoj kao da je bila prostitutka", besneo je Piter. „Ili lezbijka! Ili prokleta narkomanka! Ti valjda znaš da je Aleksandra bila *poslednja* osoba na svetu koja je mogla da zakači sidu!"

Pod nekim drugim okolnostima Barni Hant bi verovatno doveo u pitanje teoriju svog prijatelja. Kao čovek koji je studirao medicinu, Piter nije smeo da nasedne na opakom zabludu da je sida predstavljala neku vrstu pravedne kazne za grešnike. To je bila još jedna izmišljotina koja se novinarima mogla staviti na dušu. Oni su podstakli takvu pomamu u javnosti i zadojili ljude takvim besom i strahom da su homoseksualci sve češće postajali meta otvorenih napada. Poslodavci su odbijali da ih zaposle, a stanodavci ih nisu puštali pod svoj krov. U Americi je počeo nov lov na veštice, iako

su svi znali da se ta bolest nije prenosila *običnim* fizičkim kontaktom. Bila je to stvarno loša godina za homoseksualce u Njujorku, što je Barni Hant u više navrata lično iskusio. Barni je bio daleko upućeniji u tu problematiku nego što je njegov prijatelj Piter Templton mogao da pretpostavi.

Ali, sada nije bio čas da pokreće takve teme. Šest nedelja nakon Aleksine smrti Piterovo srce je i dalje krvarilo kao otvorena rana. Njegova kancelarija u direkciji *Kruger-Brenta* je i dalje bila prazna. Naravno, on tamo nikad nije ni radio bogzna šta. U vreme kada se oženio Aleksandrom, Piter je staroj Kejt Blekvel uporno pokušavao da stavi do znanja da nije imao nameru da se upušta u porodični biznis.

„Radije bih se držao svoje profesije, gospođo Blekvel, ako nemate ništa protiv. Ja sam psihijatar, a ne biznismen.“

Ali je stara matrona malo-pomalo uspela da savlada njegov otpor. Kejt Blekvel je očekivala da muškarci iz porodice pruže dužan doprinos firmi, kako je ona nazivala taj džinovski poslovni konglomerat. A kada je Kejt Blekvel nešto želela uvek je pronalazila načina da to i ostvari.

Međutim, sada kada su Kejt i Aleksandra zauvek otišle više nije bilo nikoga ko bi Pitera sprečio da po čitav dan dreždi u svojoj radnoj sobi, sa isključenim telefonom, zureći kroz prozor.

Pa ipak, najtragičnija posledica Aleksandrine smrti nije se ogledala u Piterovom povlačenju iz normalnih životnih tokova već u dubokom jazu koji se otvorio između njega i njegovog sina Roberta.

Barni Hant je bio kum na krštenju Piterovog i Aleksandrinog sina. Pošto je poznao tog dečkića još od malih nogu, imao je priliku da lično posmatra razvijanje te neobično prisne veze između Robija i Aleksandre. Kao psihijatar, on je daleko bolje od običnih smrtnika znao kako je gubitak majke mogao da se odrazi na jednog desetogodišnjaka. Ako se takvoj traumi ne pristupi sa krajnjom pažnjom i suptilnošću, ona je mogla fatalno da se odrazi na dalji razvoj ličnosti. Mrtva majka i otuđeni otac: to su bila dva ključna elementa za razvijanje psihopatskog ponašanja. To je bio recept za stvaranje serijskih ubica, siledžija i bombaša samoubica. Robi je bio

u ozbiljnoj opasnosti, ali je uporno odbijao da se suoči s tim. „Robi je dobro, Barni. Molim te da se okaneš te teme.“

Barnijeva teorija se svodila otprilike na sledeće: pošto je dečak internalizovao svoj bol (Robi nijednom nije zaplakao nakon Aleksine smrti, stoje bio očigledan signal za uzbunu), Piter je ubedio sebe daje sa njegovim sinom sve bilo u redu. Iako je bio vrstan psihijatar, Piter Templton se više nije ponašao kao profesionalac već kao običan čovek pritisnut bremenom neizmernog gubitka.

Za razliku od njega, Barni Hant je i dalje mogao da sagleda situaciju očima psihijatra tako da mu je bilo savršeno jasno šta se dešavalo. Robi je svojom ćutnjom zapravo očajnički dozivao svog oca. Zvao ga je da mu pritekne u pomoć, da mu pruži ljubav i utehu.

Ali su, nažalost, njegovi vapaji ostali nemi i neuslišeni.

Dok su se Piter i Robi vukli po kući poput dve aveti, kao da se ne primećuju, mala Aleksandra Templton - koja je dobila ime po svojoj majci, mada su je svi još od samog početka zvali Leksi - bacala je tanušne zrake treperave nade kroz taj turobni dom, šarmirajući sve oko sebe.

Maloj Leksi niko nije rekao da treba da tuguje za svojom majkom tako da se ona ponašala srećno i nesputano, blaženo nesvesna tragedije koju je podstakao njen dolazak na svet. Vrištala je iz sveg glasa, gugu-tala, smešila se i mlatarala svojim sićušnim pesnicama. Barni Hant se nikad nije dobro snalazio sa bebama - kao zakleti neženja i pritajeni homoseksualac, čitav svoj život je posvetio psihijatriji - ali je mala Leksi čak i njega uspela da osvoji. Ona je bila najdražesnije stvorenje koje je u životu video. Iako je bila stara tek šest nedelja, već je imala plavu kosu, prefinjene crte i prodorne sive oči, baš kao i njena majka. Poput Brauningove *Poslednje vojvotkinje*, „svakog je dočekivala i ispraćala osmehom“. Pružala je ručice svakom ko bi joj prišao, ne zazirući čak ni od ljudi koje je prvi put videla.

Pa ipak, njeni najbližaviji osmesi bili su rezervisani za njenog brata. Robi je, još od trenutka kada je mala Leksi stigla iz bolnice, bio očaran svojom sestricom. Kada bi se vratio iz škole, trčao je

pravo do njene sobe daje pozdravi, a čim bi Leksi zaplakala, jurio je ka njenoj kolevci, čak i usred noći, što je pedijatrijsku sestru dovodilo do ludila.

„Ne smete toliko da paničite, mladi gospodine.“ Dadilja se trudila da bude što strpljivija. Na kraju krajeva, morala je da ga razume. Taj dečkić je nedavno ostao bez majke.

„Sasvim je normalno da beba plače. To ne znači da joj nije dobro.“

Robi bi se samo namrštio i ošinio je prezrivim pogledom.

„Ozbiljno? A otkud *vi* to znate?“

Potom bi pažljivo sklonio meko ćebence od kašmira i privio sestricu uz svoje grudi, nežno je ljuljuškajući dok je pun mesec sipao svoje zrake preko usnulog Menhetna.

Jesi li tamo, mama? razmišljao je u tim trenucima. Možeš li da me vidiš? Vidiš li kako lepo brinem o njoj?

Svi odreda, uključujući i Barnija, isprva su strahovali da bi Robi mogao da razvije konfliktna osećanja prema prinovi, da bi čak mogao da postane i agresivan, pripisujući joj krivicu za majčinu smrt. Međutim, Robi je potpuno izneverio njihova očekivanja, jer je svoju sestricu zasipao otvorenim izlivima bratske ljubavi, ljubavi koja je bila iskrena koliko i neočekivana.

Leksi je bila Robijeva terapija. Leksi i njegov voljeni klavir. Kad god bi pod prstima osetio glatke hladne dirke, Robije gubio osećaj za vreme i prostor i prelazio u neku drugu dimenziju. Sve ostalo je prestajalo da postoji dok se telom i dušom sjedinjavao sa svojim instrumentom. U tim trenucima je mogao da oseti da je njegova majka bila s njim. Naprosto je *znao* da je tako.

„Roberte, dušo, nema razloga da se kriješ. Slobodno uđi.“

Barni Hant se žacnu od usiljene srdačnosti Piterovog glasa. Okrenuo je glavu, primetivši kako njegov kumić kolebljivo stoji ispred vrata.

„Došao je čika Barni. Hajde, dođi da se pozdraviš.“

Robi se nervozno osmehnu.

„Zdravo, čika Barni.“

Robi nikad nije bio nervozan, pomisli Barni. Koga se to plaši? Svog oca?

Ustao je i prišao dečaku, nežno ga potapšavši po leđima.

„Zdravo, momče. Kako si?“

„Dobro.“

Laže.

„Tvoj tata i ja smo upravo pričali o tebi. Kako se snalaziš u školi?“

„U školi?“ Robi je delovao zatečeno.

„Pa, znaš... da li te druga deca saleću neprijatnim pitanjima? Mislim, zbog onog što se objavljuje po novinama...“

„Ne, niko me ne saleće. Volim da idem u školu.“

Voli da ide u školu jer mu to pruža priliku da utekne odavde. Dapobegne od bola.

„Jesi li nešto hteo da me pitaš, Roberte?“

Piterov glas je bio drhtav i napet. Još otkako je njegov sin kročio u kabinet nije se pomerio s mesta. Sedeo je za radnim stolom, uštogljenih leđa i ukrućenog tela, kao osuđenik koji treba da izađe pred streljački vod. Želeo je samo da Robi što pre nestane odavde.

Piter Templton je voleo svog sina. I bio je svestan da ga je izneverio. Ali, kad god bi pogledao u tog dečaka, nešto bi ga tako steglo u grudima da bi počeo da se bori za dah. Istog časa bi se setio prisnosti koja je vladala između Robija i Aleksandre, svih onih blaženih trenutaka koje su njih dvoje delili kao majka i sin, i ta ljubav koja ga je nekad ispunjavala čistom radošću sada je u njemu podsticala ljubomoru koja mu je mutila um. Robi mu je preteo njenu ljubav. On mu je ukrao sve te blažene čase, te beskrajne ushitne sate koje je mogao da provede sa svojom obožavanom Aleks. A sada je Aleks zauvek otišla i ništa više nije moglo da vrati te trenutke izgubljene sreće.

Piter je znao da su se njegova osećanja graničila sa bezumljem. Robi sigurno nije bio kriv za to. Ali je bes i dalje ključao u njemu, izjedajući mu dušu kao kiselina. Da ironija bude još veća, Piter prema maloj Leksi nije osećao ništa osim beskrajne i bezrezervne ljubavi, iako je ona „uzrokovala“ Aleksinu smrt. U njegovom smućenom izmučenom umu Leksi je bila žrtva, baš kao i on. To siroto detešce nikad nije upoznalo svoju majku. Ali Robert? Robert je bio običan lupež. On mu je ukrao Aleksandru. Bio je to prestup koji Piter nije mogao da mu oprost.

Piter je primećivao da je njegov sin *čak i sada* često razgovarao sa svojom majkom.

Mama, jesi li tamo? Mama, to sam ja, tvoj Robi...

Čim bi Robi seo za klavir, sa tim blaženim osmehom na licu, Piter je znao da je Aleks bila s njim, da je ponovo bila tu da ga teši i voli i miluje. Ali kada bi se on, Piter, probudio usred noći, uzvikujući Aleksino ime, u sobi nije bilo nikoga. Bio je okružen samo crnilom i grobnom tišinom.

„Nisam, tata“, odgovori Robert glasom koji je podsećao na šapat. „Ništa nisam hteo da te pitam. Samo sam... hteo sam malo da sviram na klaviru. Ali, nema veze. Doći ću kasnije.“

Čim je čuo reč *klavir*, Piterova vilica zadrhta. Dotada je zamišljeno lupkao olovkom po stolu, ali ju je sada tako grčevito stegao da mu je pukla u ruci.

Barni Hant zabrinuto nabra veđe. „Jesi li dobro?“

„Dobro sam.“

Ali je Piterovo stanje bilo daleko od dobrog. Šaka mu je bila krvava. Teške dežmekaste grimizne kapi su se, jedna za drugom, slivale na ispolirano drvo.

Barni se utešno osmehnu svom kumčetu. „Nećemo dugo, Robi. Po-pričaćemo još koji minut, a onda ću doći do tebe. Ako hoćeš, možemo da uzmemo loptu i da se malo zabavimo.“

„Važi.“

Robi se stidljivo osmehnu i nestade iz sobe, jednako tiho kao što je i došao.

Barni duboko uzdahnu.

„Znaš, Pitere, potreban si tom dečkiću. Sigurno strašno pati. Trebalo bi...“

Piter podiže ruku. „Zamolio sam te da prestaneš s tim, Barni. S Robertom je sve u redu. Ako moraš oko nečeg da lomiš glavu, onda smisli šta da radimo s prokletim novinarima. Oni trenutno predstavljaju najveći problem, zar ne?“

Barni Hant utučeno odmahnu glavom.

Stvarno mu je bilo žao Roberta, ali on tu ništa nije mogao da učini.

Iv Blekvel zatvori oči, pokušavajući da zamisli nešto što će je dovesti do orgazma.

„Je l' ovako dobro, dušo? Je l'ti se sviđa?“

Njen suprug Kit Webster je, obliven znojem, dahtao iza nje poput najarcanog terijera. Kit je insistirao da tokom čitave Ivine trudnoće redovno *vode ljubav*, kako je on to definisao, tako da je sada, kada je ona bila nadomak porođaja i kada joj je stomak narastao gotovo do zuba, pseća poza predstavljala jedinu opciju. Što je bilo donekle utešno, jer u tom položaju bar nije morala da gleda kako se Kitovo ljigavo pacoliko lice krivi u grotesknu masku seksualne ekstaze dok je vodio ljubav s njom.

Ako se ta žalosna aktivnost uopšte mogla nazvati vođenjem ljubavi. Kitova alatka je bila tako zakržljala da je u Ivinoj utrobi pobuđivala osećaj koji se mogao opisati samo kao blaga iritacija. Kao kad vas, dok gledate film u bioskopu, neki nevaspitani klinac neprestano šutira u leda.

Iv zaječa, glumeći ljubavni zanos. „Samo tako, dragi! Još malo pa sam gotova!" Dok je izgovarala te reči, u mislima su joj izranjali sočni usporeni kadrovi seksualnih iskustava iz prošlosti.

Setila se kako je kao trinaestogodišnjakinja zavela svog oženjenog nastavnika engleskog, gospodina Parkinsona. Kada je tog šmokljana nakon svršenog čina optužila za silovanje, jednim potezom mu je uništila i život i karijeru. Ali, ako ćemo pravo, dobio je ono što je zaslužio. Svi su dobili ono što su zaslužili.

Potom se prisetila školovanja u onom privatnom internatu u Švajcarskoj, gde se nezasito kresala sa momcima sa obližnje vojne akademije. Kako je samo žestok i opojan bio seks u ta dobra stara vremena kad su joj se muškarci bacali pred noge!

Ali najviše od svega ju je palilo sećanje na Džordža Melisa, na onaj dan kad mu je nabila nož pravo u srce i bacila njegovo telo u uzburkane vode Dark Harbora. Ponekad joj je bilo dovoljno da se samo seti izraza na Džordžovom licu kada je osetio kako mu se sečivo zariva u meso pa da istog časa doživi vrhunac.

Džordž Melis je u javnosti bio poznat kao prvi suprug Aleksandre Blekvel, kao tričava fusnota u uzvišenoj istoriji porodice Blekvel. U realnosti Džordž je bio sadistički plejboj i patološki lažov koji je svojevremeno silovao Iv i primorao je na analni seks, što je bio zločin koji je na kraju platio glavom.

Naravno, Aleksandra nikad nije saznala pravu istinu o Džordžu Melisu. Nikad nije skapirala da je on zapravo bio u savezu sa njenom opakom sestrom bliznakinjom, baš kao ni da su Iv i Džordž tokom te kratkotrajne bračne farse sve vreme bili ljubavnici. Nikad nije saznala da su njih dvoje planirali da je ubiju i da joj otmu nasledstvo, i da je Iv nešto kasnije, kad su im se planovi izjalovili, bila primorana da ubije Džordža.

Aleks nikad nije saznala pravu istinu, ali je Iv znala sve.

Daleko od toga da joj teško palo što je morala da smakne Džordža. Štaviše, uživala je u tome.

Kit Vebster je ubrzavao tempo, drhteći od uzbuđenja dok je svojim veštim hirurškim šakama grabio ogromne nabrekle grudi svoje bremenite supruge.

„Oh, bože! Lud sam za tobom, Iv! Svršavam, dušo! Svršavaaaaam!”

Dok je Kit ispuštao zvuke koji su predstavljali mešavinu stenjanja i cviljenja, Iv je zamišljala Džordža Melisa u trenutku dok se rastajao sa dušom. Kada je njegovo lice zamenila Kitovim, doživela je trenutni orgazam.

Kit skliznu sa njenih leđa, poput žapca koji silazi sa vlažnog kamena. Zavali se na jastuk i zatvorio oči, preplavljen postsnošajnim blaženstvom. „Uh, bilo je neverovatno. Jesi li dobro, mila? Da li je beba dobro?”

Iv nežno pređe rukom preko stomaka. „Beba je odlično, mili. Ne treba toliko da brineš.”

Još otkako je ostala u drugom stanju, Kit se ponašao neurotično, ali se nakon Aleksandrine naprasne smrti njegova strepnja udvostručila. Svi su znali da je Ivina i Aleksandrina majka, Marijana, umrla dok ih je donosila na svet. A sada je, pre samo nekoliko nedelja, ista sudbina zadesila i Aleks. Kitu nije bilo teško da zamisli da bi Iv mogla da bude sledeća, da je neka nevidljiva genetska greška vrebala iz prikrajka, čekajući da ga odvoji od njegove voljene.

Kit Vebster se zaljubio u Iv Blekvel još onog časa kad ju je prvi put ugledao. Bilo je tačno da je, nedugo nakon što su se venčali, namerno unakazio njeno lice. Kao žena koja je bila opsednuta svojim izgledom, Iv mu je dopustila da obavi sitnu hiruršku

intervenciju kako bi uklonio bore smejalice koje su počele da joj se naziru oko očiju. Ali se Kit nije zadovoljio *sitnom* intervencijom. Kada je Iv utonula u anestetički san, prepustivši se njegovoj milosti, upotrebio je svu svoju veštinu da, korak po korak, potpuno uništi prelepe crte njenog lica.

Naravno, Iv je isprva bila besna kao ris. Nije ni očekivao da će biti drugačije. Ali je sada mogla da sagleda stvari iz pravog ugla. Znala je da je on to *morao* da uradi. Da nije imao drugog izbora. Da je Iv ostala tako zanosna, da je nastavila da hipnotiše muškarce svojom lepotom, uvek bi postojao rizik da je izgubi. Uvek bi postojala opasnost da je preotme neki drugi, manje dostojan muškarac, muškarac koji nikad ne bi mogao da je voli onako kako ju je on voleo. Mogla je ponovo da završi sa nekim manijakom poput Džordža Melisa, koji ju je jednom tako pretukao da je jedva izvukla živu glavu. Kit Vebster joj je sredio lice nakon tog ispada. Tada se i upoznao s njom. Iv mu je bila toliko zahvalna što ju je ponovo učinio lepom da se istog časa zaljubio u nju.

Ali, Iv je trebalo da zna da je Kit Vebster lako mogao da joj oduzme ono što joj je dao.

Bila je to lekcija koju je *morala* da nauči.

Drugi su možda smatrali da je unakaženo lice njegove supruge delo-valo groteskno i odbojno, ali to nije važilo za Kita Vebstera. U njegovim očima Iv će zauvek ostati lepa. Najlepše stvorenje na kugli zemaljskoj.

Kit Vebster nije imao iluzija o svom izgledu. Kad bi se pogledao u ogledalo, video je sitnog kratkovidog muškarca sa ćelavom glavom na kojoj su štrcali ubogi ostaci crvenkastožute kose, poput morske trave koja je prijanjala uz gole hridi. Žene nikad nisu pokazivale ni trunku interesovanja za njega, a pogotovo ne žene koje su bile tako suludo privlačne kao Iv Blekvel. Kada je otkrio Ivinu tajnu (Kit je shvatio da je ona ubila Džordža Melisa i zapretio da će otići u policiju ako se ne uda za njega), uopšte nije oklevao daje učenom primora na brak i čak ni sada nije osećao grižnju savesti zbog toga. Na kraju krajeva, zar je postojao drugi način da je prisvoji i da je navede da učini ono što im je bilo sudbinski zapisano?

Ni tada nije imao drugog izbora.

Dok je prislanjao šaku uz njen nabrekli stomak, Kitu je srce drhtalo od sreće. Užasnuta pomišlja da će, čim izađe na ulicu, fotoaparati početi da škljocaju i da će, poput neke karnevalske nakaze, biti izložena javnom ruglu, Iv je nakon intervencije koju je njen suprug opisivao kao „čudesni preporod" praktično živela kao zatočenica u njihovom stanu na Menhetnu. Prepuštena samoći i dosadi, nije imala drugog izbora nego da brine o Kitu i udovoljava njegovim hirovima, što ju je konačno navelo da potpuno kapitulira i da mu podari ono što je želeo više od svega ostalog: bebu, *njihovu* bebu, koja će predstavljati živi dokaz njihove ljubavi.

Koji je muškarac mogao da traži više od toga?

Istina, sirota Iv je imala groznu trudnoću, koja je od samog početka obilovala žestokim napadima jutarnje mučnine. Iako je Kit znao da Iv nije bila naročito pogođena Aleksandrinom sudbinom jer nikad nije mnogo marila za svoju sestru, bio je siguran da je bila prestravljena njenom smrću.

Ali, trebalo je da izgura još samo nekoliko nedelja.

Smerno je povio glavu i poljubio Ivin nabrekli stomak, šapućući nežne reči svom nerođenom detetu.

Uskoro će to detešce ugledati svetlost dana. A kada se to desi sve nevolje će biti okončane i rane iz prošlosti će zaceliti.

Ivin porođaj je bio dug i mučan. Dok su se novinari poput čopora krvožednih pasa tiskali ispod bolničkih prozora, Iv je punih šesnaest sati dahtala u agoniji, uverena da će joj se telo raspasti od porođajnih bolova.

„Jeste li sigurni da ne želite da vam nešto protiv bolova, gospođo Vebster? Jedna *injekcija petidina* bi vam značajno olakšala kontrakcije."

„Moje prezime je Blekvel", prosikta Iv kroz stisnute zube. „I, hvala... ne želim *ništa*."

Iv je do kraja ostala neumoljiva. Nije želela bilo kakvo sredstvo za ublaženje bolova. Začela je to dete iz puke osвете, kako bi konačno mogla da se obračuna sa svojim dušmanima i da povрати oteto

nasledstvo: *Kruger-Brent*. Zato je to dete moralo da bude rođeno u patnji. Moralo jcda dođe na svet dočekano majčinim urlicima.

Da ga nije toliko prezirala, Iv bi se gotovo sažalila na svog supruga Kita Vebstera. Taj ljigavi patetični mekušac, koji je silom prilika postao njen muž, bio je ubeđen da je ona bila *sretna* što će roditi njegovo dete! Vrzmao se oko nje poput usplahirene usedelice, skrušen zbog njenih jutarnjih mučnina. Samo što nije imao pojma da to uopšte nije bila klasična trudnička mučnina. Ivini napadi povraćanja bili su podstaknuti čistom odvratnošću. Sama pomisao daje u njoj bujalo Kitovo seme bila je dovoljna da joj se želudac okrene.

Doduše, ona mu je dopustila da je oplodi. To dete nije bilo začeto greškom.

Samo što on veruje da sam ga začela iz ljubavi. Došlo joj je da prasne u smeh. Kitova ludost i arogancija nisu znale za granicu.

Istina je glasila da je Iv Blekvel mrzela svog muža. Mrzela ga je iz dubine duše, tako silno da je mogla da ga zadavi golim rukama. Bilo je pravo čudo da babice ništa nisu primetile. Dok se porađala, bila je ispunjena takvom osvetničkom strašću da je bila uverena da joj je čak i koža mirisala na mržnju.

Onog dana pre pet beskrajno dugih godina, kada je Kit skinuo zavoje sa njenog lica i pokazao joj svoje remek-delo, Iv je počela da urla, izbezumljena prizorom. Vrištala je i vrištala sve dok nije pala u nesvest. U nedeljama koje su usledile njeni vrisci su ustuknuli pred jecajima, a početni šok se povukao pred osećanjem užasa i neverice. Isprva je bila toliko očajna da se poput pijavice prilepila uz Kita. Istina, on joj je učinio tu groznu stvar, ali sad nije imala nikog osim njega. Plašila se da bi, lišena njegove zaštite, bila bačena među vukove i rastrgnuta kao ulovljena zver. Međutim, kako su godine prolazile, Iv je prestala da strahuje da će je Kit napustiti. Sa mešavinom zadovoljstva i užasa, shvatila je da je njen muž bio toliko poremećen da je zapravo verovao da je ona bila jednako privlačna kao i ranije. Kit Webster je pretvorio Iv Blekvel u čudovište, u blekvelovsku zver. Ali je ona bila *njegovo* čudovište. A njemu je samo to bilo važno.

„Beba izlazi, gospođo Veb... ovaj, gospođo Blekvel. Još samo malo! Evo, vidim glavicu!"

Iv je želela da babice prestanu da se klibere. Zar nisu shvatale kroz kakvu je agoniju prolazila? Činilo joj se kao da je okružena skupinom blentavih šiparica.

Hvala bogu što je Kit pristao da ostane u čekaonici. Iv ga je uporno molila da odustane od ideje da prisustvuje porođaju. „Dragi, želim da ti ostanem privlačna. Sigurno si čuo priče da muškarci koji prisustvuju porođaju... znaš, da posle toga ne mogu da se opuste i da *one stvari* više nikad ne mogu da budu kao ranije."

Kit je uporno ponavljao da čak ni to ne bi moglo da uguši njegovu strast, ali je na kraju ipak popustio, udovoljivši njenim molbama. „Samo još jedan napon i gotovi smo!"

Bol je bio tako snažan da je Iv bila ubeđena da će izgubiti svest. Činilo joj se da joj se utroba kida i da se sve oko nje rasplinjava u razdi-ručoj agoniji.

Setila se Aleks, prvi put shvativši u kakvim je mukama njena sestra napustila ovaj svet. *Utoliko bolje.*

Bila je to prava ironija. Iv se prisetila svih incidenata iz prošlosti, svog truda koji je tokom godina uložila kako bi svoju bliznakinju sklonila s puta. Setila se kako joj je namerno zapalila haljinu kada su slavile peti rođendan. Setila se brojnih nesreća koje je pokušala da izrežira na jahanju i jedrenju i ubilačkog pakta koji je sklopila sa Džordžom Melisom. (Kada je iz pouzdanih izvora saznala da Džordž nije bio bogati plejboj, kao što se predstavljao u javnosti, već običan psihopata bez prebijene pare u džepu, Iv ga je nagovorila da zavede i zaprosi njenu sestru, da stekne Aleksino poverenje i da je potom suptilno navede da napravi izmenu u testamentu po kojoj će, u slučaju neke nesreće, njeno bogatstvo pripasti njemu, nakon čega bi se zajedničkim snagama otarasili Aleksandre i podelili plen.)

Međutim, Aleksandra je nekim čudom uvek uspevala da se izvuče. Prokleta kučka je bila nalik onim magičnim svećicama koje se uvek ponovo pale, koliko god da duvaš u njih. A onda, odjednom, BAM! Kao grom iz vedra neba! Pukim činom božanske

volje Aleksandra je bila zbrisana sa lica zemlje, kao nepoželjna mrlja, što je oduvek i bila.

Aleksandra Blekvel, naslednica *Kruger-Brenta* i vanserijska lepotica. Umrla na porođaju u svojoj trideset četvrtoj godini.

Bio je to savršen epilog, događaj gotovo biblijskih razmera.

Začula je prodoran divlji urlik. Trebalo joj je malo vremena da shvati da se taj urlik otrgao iz njenih grudi. Nakon još jedne završne kontrakcije između nogu je osetila neku vlažnu toplinu a potom i mahnito ritanje sićušnih nožica. Ljigavo krvavo stvorenje, prekriveno nečim što je podsećalo na beli vosak, skliznu u naručje glavne babice.

„Dobili ste dečaka!”

„Primite naše čestitke, gospođo Blekvel!”

Jedna od bolničarki je presekla vrpca, a druga je sklonila posteljicu.

Iscrpljena bolom i gubitkom krvi, Iv se spusti na vlažne čaršave. Posmatrala je kako babice kupaju i pregledaju dete, štiklirajući rubrike u porođajnom izveštaju. A tada joj se grlo stegnu od panike.

„Šta se dešava?” povikala je, skočivši sa porođajnog stola. „Zašto moj sin ne plače? Nije valjda mrtav?”

Babica se osmehnu. *Ko bi rekao?*, pomislila je. Iv Blekvel je sve vreme bila tako osorna i odbojna - iskreno rečeno, ponašala se kao prava rospija - da su svi u porođajnoj sali stekli utisak da ona uopšte *nije želela* to dete. Ali su je očigledno pogrešno procenili. Iz njenog glasa je izbijala iskrena zabrinutost. Izgleda da će, uprkos svemu, biti dobra majka.

„Mališa je zdrav kao dren, gospođo Blekvel. Evo, pogledajte sami.”

Iv prihvati beli smotuljak. Kada je spustila pogled, primetila je maleno zagasito lišće sa gužvicom sjajne crne kose. Nos i usta su izgledali kao i kod ostalih beba, krajnje neodređeno, ali su te ogromne tamno-smeđe oči obrubljene gustim crnim trepavicama i taj postojan usred-sreden pogled bili zaista izuzetni. Dečkić se zapiljio u nju, kao da ispituje svaku crtu njenog lica. Za ostatak

sveta Iv je bila nakaza, ali je za svoju bebu predstavljala čitav univerzum.

Pametna je, pomislila je. I prepreden, kao mali čerгар.

Osmehnula se, i mada je znala da je to nemoguće, mogla je da se zakune da joj je mališan uzvratio osmeh.

„Jeste li odlučili kako će se zvati?“

„Maks“, odgovorila je Iv, ne podižući pogled. „Zvaće se Maks.“

Bilo je to kratko, jednostavno i *snažno* ime, razmišljala je. Njenom sinu će svakako trebati mnogo snage da bi obavio zadatak koji mu je namenila i da bi se osvetio onima koji su se ogrešili o nju.

Iv je začela dete sa Kitom Vebsterom samo iz jednog razloga. Zato što joj je trebao saučesnik. Neko koga će moći da oblikuje po vlastitom kalupu, da ga zadoji vlastitom mržnjom i da ga pošalje u svet da dovrši posao koji je za nju, koja je godinama živela kao zatočnica u toj kuli na Menhetnu, postao neizvodljiv.

Maks će Kita Vebstera naterati da plati za ono što joj je uradio.

Maks će joj vratiti *Kruger-Brent*.

Maks će je slušati i voleti i klanjati se pred njom, kao što su muškarci činili pre nego što joj je Kit uništio život svojim skalpelom.

„Kuc-kuc.“

Kit se pojavi pred vratima, stiskajući ogroman buket ruža. Uručio je cveće jednoj od babica, spustio poljubac na Ivinu kosu i uzeo svog sina u naručje.

„Stvarno je... lep je kao san.“ Glas mu je zastao u grlu. Kada je podigao glavu, Iv je primetila kako mu suze radosnice teku niz obraze. „Hvala ti, Iv. Hvala ti, mila. Uopšte ne možeš da zamisliš koliko mi ovo... koliko mi *on* znači.“

Iv se znalački osmehnu.

„Nema na čemu, Kite.“

A onda se spusti na čaršav i utonu u dubok zadovoljan san.

Treće poglavlje

Robi Templton je osećao onaj stari dobro poznati grč u stomaku dok je prolazio kroz obrtna vrata *Kruger-Brentove* zgrade na Park aveniji.

„Dobro jutro, gospodine Roberte.“

„Drago mi je što vas vidim, gospodine Roberte.“

„Da li vas otac očekuje?“

Svi u toj zgradi su ga poznavali. Službenici sa recepcije, obučeni u sive flannelske kompanijske uniforme, ljudi iz obezbeđenja, pa čak i domar po imenu Hoze. Robert Templton je bio praunuk Kejt Blekvel, petnaestogodišnjak koji je čitav svet mogao da baci pod noge, mladić koji je jednog dana trebalo da zauzme mesto na vrhu hijerarhije, kao predsedavajući upravnog odbora.

Ili se bar tako pričalo.

Robi je još kao mali dolazio tu sa svojom majkom. To impresivno mermerno predvorje sa ogromnim cvetnim aranžmanima i zidovima koji su bili preplavljeni modernom umetnošću, basnoslovno vrednim delima Vorhola, Baskijata i Lisjena Frojda, nekada je predstavljalo njegovo mesto za zabavu. Mali Robi je igrao žmurke u liftu i šugice po dugim korporacijskim hodnicima. Mlatarao je nožicama i okretao se na kancelarijskoj stolici Kejt Blekvel sve dok mu se ne bi zavrtelo u glavi.

Čitavog života se trudio da zavoli to mesto. Da oseti strast i ponos koji su, kako su ostali verovali, predstavljali njegovo nasledno pravo. Ali, nije vredelo. Dok je tog dana ulazio u glavno sedište porodične imperije, osećao se kao i uvek do tada: kao da se obreo pred vratima pakla.

Setio se svog sedmog rođendana. Njegova prabaka Kejt mu je za rođendan obećala specijalan poklon.

„Nešto uistinu divno, Roberte. Samo za nas dvoje.“

---

* Čuvena prodavnica igračaka na njujorškoj Petoj aveniji. (Prim. prev.)

Bio je toliko uzbuđen da čitavu noć nije mogao da spava. *Nešto uistinu divno*. Staje to moglo da bude? Privatna poseta *FAO Švarcu**. Ili odlazak u *Čak I. Čiz*, gde je mogao da tamani picu do mile volje? Ili možda putovanje u Diznilend?

Kada ga je Kejt sprovela kroz vrata te dosadne poslovne zgrade, pomislio je da je možda tu ostavila svoj poklon. Možda neki lepi kišobran? Ili uši kakve je imao Miki Maus?

„Ne, dušo, nije to u pitanju“, objasnila je starica, gledajući ga vodnjikavim očima koje su blistale od strasti čije poreklo nije mogao da shvati. „*Ovo je tvoje iznenađenje. Znaš li gde se nalazimo?*“

Robi je snuždeno klimnuo glavom. Naravno da je znao. Bili su u tatinoj kancelariji. Bio je tu već hiljadu puta sa mamom i uvek se osećao nekako bez veze. Kancelarija je bila ogromna. I prazna. Kada bi povikao iz sveg glasa, odjek se odbijao o zidove, pravo ka njemu. Iako nije mogao da objasni zašto, imao je utisak da se njegov tata nije osećao srećno na tom mestu. Činilo mu se da niko od njih nije stvarno pripadao tu.

Ali je njegova prababa drugačije gledala na stvari.

„*Ovo je naše kraljevstvo, Roberte! Naš dvorac! Jednog dana, kad ja odem i kad ti porasteš, sve ovo će biti tvoje. Baš sve.*“

Ushićeno mu je stisnula šaku. Robi se pitao gde je to planirala da ide i koliko će dugo biti odsutna. On je stvarno voleo svoju prabaku, iako je ponekad imala čudne ideje, kao na primer da je ta dosadna stara zgrada podsećala na dvorac. Nadao se da se Kejt, gde god da ode, neće dugo zadržati.

Bila je nedelja i zgrada je bila prazna. Kejt ga je uvela u lift i pritisnula dugme za dvadeseti sprat. Kada su ušli u njenu kancelariju, rekla mu je da sedne na kožnu stolicu iza njenog radnog stola, dok se ona spustila na fotelju u uglu koja je obično bila rezervisana za strane zvaničnike, ambasadore, predsednike i kraljeve koji su joj dolazili u posetu.

Robi je u mislima još uvek mogao da čuje njen glas.

„*Zatvori oči, Roberte. Ispričaću ti jednu priču.*“

Robi je tada prvi put čilo kompletnu priču o *Kruger-Brentu*, kompaniji koja je njegovoj porodici donela slavu i bogatstvo i učinila je različitom od svih drugih porodica. Čak i pre nego što je

napunio sedam godina, Robi Templton je znao daje drugačiji od ostale dece. I iz dubine duše je žalio što je tako.

Naravno, Robi Templton je sada, u svojoj petnaestoj godini, znao napamet legendu o *Kruger-Brentu*. Ona je predstavljala sastavni deo njegovog bića, kao krv koja mu je tekla kroz vene i kosa koja mu je rasla na glavi. Bio je upućen u sve biografske detalje o Kejtinom ocu, Džejmiju Mekgregoru. Znao je da je on krajem devetnaestog veka, bez prebijene pare u džepu ali sa čvrstom odlučnošću da uspe u životu, iz Škotske stigao u Južnu Afriku, gde je osnovao najunosniju svetsku kompaniju za trgovinu dijamantima. Tokom te južnoafričke avanture Džejmija je prevario jedan lokalni trgovac, Salomon van der Merve, i on je odlučio da mu se osveti, u čemu mu je pomogao njegov odvažni crni sluga Banda. Džejmi je Van der Merveu prvo ukrao savršeni dva-desetokaratni dijamant, koji je predstavljao kamen temeljac za imperiju *Kruger-Brent*, a potom je napravio i dete njegovoj kćeri Margaret, majci Kejt Blekvel.

Ime koje je Džejmi nadenuo svojoj kompaniji predstavljalo je dodatnu uvredu za trgovca koji je, osim što ga je prevario, pokušao i da ga ubije. Kruger i Brent su zapravo bila imena afrikanerskih čuvara koji su krenuli u poteru za Džejmijem i Bandom kada su njih dvojica utekli sa džepovima punim Van der Merveovih dijamantima.

Kejt se nije sećala svog oca, koji je umro još dok je bila mala, ali se i ljubavi i poštovanju što su izbijali iz njenog glasa dok je pričala o ijemu lako moglo zaključiti daje Džejmi Mekgregor u njenim očima imao gotovo božanski status. Kejt je malom Robertu često govorila da je neverovatno ličio na svog pradedu. I doista, ukoliko se Džejmijev portret koji je visio na zidu rezidencije Sedar Hil mogao smatrati verodostojnim, sličnost je bila zapanjujuća.

Robi je znao da je to poređenje trebalo da shvati kao kompliment, ali je uprkos tome želeo da njegova prabaka prestane da povlači te paralele između njega i njegovog davnog pretka.

Nakon smrti Džejmija Mekgregora kompanijom *Kruger-Brent* je pune dve decenije upravljao još jedan Škot, njegov prijatelj i glavni saradnik koji se zvao Dejvid Blekvel. Kejt se zaljubila u Dejvida. Iako je bio dvadeset godina stariji od nje, i mada je u to vreme već

imao vere-nicu, na kraju je uspela da ga odvuče pred oltar. Kao i u toliko drugih situacija, Kejt je odlično znala šta želi i nije dizala ruke sve dok nije postigla ono što je naumila.

Dejvid Blekvel je bio druga velika ljubav Kejtinog života.

Ali je njena prva i najveća ljubav bio i ostao *Kruger-Brent*.

Kada je Dejvid nedugo nakon Drugog svetskog rata poginuo u jednoj eksploziji u rudniku, svi su očekivali da se njegova mlada trudna udovica nakon par godina žalosti ponovo uda, ali se to nikad nije desilo. Nakon što je izgubila voljenog muškarca, Kejt Blekvel je ostatak svog dugog života posvetila preostaloj ljubavi, *Kruger-Brentu*. On je postao njeno sunce i njen mesec, njen ljubavnik, njena opsesija, čitav njen svet. Pod Kejtinim vodstvom, *Kruger-Brent* se iz uspešne afričke kompanije za trgovinu dijamantima razvio u globalnog giganta koji je proširio polje svoje delatnosti na sva zamisliva područja: industriju bakra i čelika, petrohemiju, proizvodnju plastičnih masa, telekomunikacije, avio-industriju, nekretnine, informatiku. *Kruger-Brent* je uspeo da se uvuče u svaki sektor svakog tržišta u svakom kutku kugle zemaljske, ali je Kejtina žudnja za daljim sticanjem i ekspanzijom ostala nezajažljiva. Međutim, još jača od toga bila je njena opsesija da dobije dostojnog naslednika, da nekome iz velikog blekvelovskog klana prosledi zadatak da nakon njene smrti nastavi njenim stopama i da firmu povede ka novim visinama i još snažnijoj svetskoj dominaciji.

Kada je njen sin Toni poklekao pod pritiskom svog nasleđa i izgubio zdrav razum, Kejt je svoje ambicije preusmerila na njegove kćeri, bli-znakinje Aleksandru i Iv, Robijevu majku i njegovu opaku tetku. Ivina i Aleksandrina majka umrla je na porođaju. Kada je njihov duševno oboleli otac prebačen u jedan privatan sanatorijum, Kejt je preuzela brigu o devoj čičama.

Još od samog početka Kejt Blekvel je planirala *da jedna* od njenih unuka preuzme *Kruger-Brent*, kad kućne čas za to. Dugo je verovala da će to biti Iv. Iv je oduvek bila dominantna, tako da je delovalo prirodno da kompaniju prepusti njoj. Ali se tada desilo nešto strašno.

Nešto tako loše da je Robijeva prabaka odlučila da Iv potpuno isključi iz testamenta.

Niko nije znao šta ju je tačno navelo da donese takvu odluku. Bila je to tajna koju je Kejt odnela u grob. Robi je često priželjkivao da svoju tetku upita šta se to desilo pre toliko godina, ali nije imao hrabrosti za to. Tetka Iv, čije je lice uvek bilo skriveno ispod vela i koja je govorila na čudan zagonetan način, delovala mu je kao neko košmarno stvorenje. Činilo mu se da su čak i njegovi roditelji zazirali od nje, što ga je ispunjavalo još većim strahom.

Uprkos tome, i dalje je bio radoznao. Žarko je želeo da sazna šta je uzrokovalo razdor između njegove prabake i njegove tetke. Jer, šta god da je bilo u pitanju, taj događaj bio je zaslužan za nesrećan položaj u kome se obreo i jalove nade koje su svi polagali u njega. Poput svog dede Tonija, Robi je maštao o životu koji bi se odvijao daleko od *Kruger-Brenta*. On je oduvek želeo samo da svira klavir, ali ga je Kejt Blekvel, uprkos njegovoj volji, pa čak i izričitim željama njegovih roditelja, proglasila svojim isključivim naslednikom. A kada bi Kejt nešto odlučila, njena volja je bila nezaustavljiva. Svi iz porodice su naučili tu lekciju na najteži mogući način.

Robi se osmehnu ženi koja je radila na recepciji. Karis Braun je bila ljupka brineta od četrdeset i kusur godina. Imala je blag glas, vitku figuru, vesele kestenjaste oči i lice koje je zračilo ljubaznošću. Mada nije bila toliko lepa, Robija je donekle podsećala na njegovu majku. „Ne, tata me ne očekuje. Mislim, nisam mu se najavio.“ Naravno, nije mogao da otpise mogućnost da je gospodin Džekson, upravnik Sent Bidsa, prestižne privatne škole koju je Robi pohađao, već javio njegovom ocu šta se desilo.

Karis Braun upitno izvi obrvu. „Nadam se da niste u nekoj nevolji, mladi gospodine?“

Robi stidljivo slegnu ramenima. „Ništa naročito.“

„Pa, ako je tako... bolje da odmah krenete gore. Srećno!“

Pružila mu je kodiranu karticu za lift, koja je omogućavala pristup na dvadeseti sprat. Sve privatne kancelarije, u kojima su sedeli pripadnici porodice Blekvel, nalazile su se na poslednja dva sprata

koja su imala bezbednosni sistem kroz koji se nije mogla provući čak ni muva.

„Hvala.“

Karis Braun je posmatrala kako se Robi nevoljno vuče ka liftu, sa rukama nabijenim u džepove. *Kakav lije nestašluk ovog puta napravio*, pitala se. Poput većine zaposlenih u *Kruger-Brentu*, Karis Braun je bila slaba na Robija. Zar je na ovom svetu postojao čovek kome Robi ne bi bio drag? Ko je mogao da odoli tim umiljatim sivim očima, toj razbarušenoj plavoj kosi i dražesnom rumenilu koje bi mu oblilo obraze čim bi neko skrenuo pogled ka njemu? Svi u firmi su znali da je Robi Templton bio divlje dete. Još otkako mu je majka umrla počeo je da pravi učestale izgrede, poput ekspresnog voza koji stalno izleće sa šina. Siroto jagnješće! Postojale su stvari koje čak ni toliko bogatstvo nije moglo da zameni. Karis Braun više nije mogla da izbroji iz koliko je škola Robi bio izbačen u poslednjih pet godina. Ali, niko to ne bi pomislio na prvi pogled. Robi je delovao tako fino i umiljato i stidljivo. Bio je prava dušica.

Kada su se vrata lifta zatvorila, Karis Braun je mogla samo da se pomoli da gospodin Templton ne bude previše strog prema svom sinu.

„Šta si uraaaaadio?“

Piter Templton je imao loš dan. Tog jutra se probudio sa groznim mamurlukom. Znao je da je u poslednje vreme previše pio, ali mu osećaj krivice nije pomagao. Samo je izazivao još snažniju glavobolju. Svi su mu govorili da će bol s vremenom minuti, ali je prošlo već četiri godine otkako je izgubio Aleks, a njemu nije bilo ništa lakše. I dalje je bio usamljen i očajan. Noći su bile najgore. Preko dana je nekako uspevao da drži konce jer se okupirao poslom ili se zabavljao sa Leksi.

Leksi, koja je sada imala četiri godine, bila je kao Pandorina kutija puna radosti i iznenađenja. Svakog dana bi smislila neku mudroliju ili vragoliju koja bi rastopila srce njenog oca. Ali, već oko osam uveče njene okice bi počele da se sklapaju, koliko god da je Piter pokušavao da je održi u budnom stanju. Kada bi je dadilja odvela

na spavanje, činilo mu se kao da je bio skinut sa uređaja koji su ga održavali u životu. Do pola devet bi već izneo flašu sa viskijem. A do deset bi bio komiran od alkohola.

Tog jutra je, pritisnut još jednim mamurlukom, na svom radnom stolu zatekao gomilu dokumentacije. Bio je to period kada je u kompaniji bilo najviše posla tako da su svi bili pod velikim stresom. Ostali članovi upravnog odbora su donosili većinu krupnih odluka, ali je Piter Templton nakon povlačenja Breda Rodžersa preuzeo ulogu predsedavajućeg. Njegova dužnost je sada bila da prati učinak zaposlenih i da vesto balansira očekivanjima najboljih izvršilaca, što je bio nemoguć zadatak jer su ljudi koji su dobro obavljali svoj posao po pravilu smatrali da nisu dovoljno nagrađeni za svoj trud. I, što je bilo još gore, morao je da kritikuje zabušante i nesposobnjakoviće.

Otkud meni pravo da bilo koga kritikujem kad svi znaju da sam ja najveći diletant u čitavoj kompaniji? Zaboga, ja sam psihijatar a ne biznismen. Da sam samo ostao pri svome kada je Kejt Blekvel počela da me nagovara da se uključim u biznis. Ja uopšte ne pripadam Kruger-Brentu. Niko to ne zna bolje od mene.

Izmaglica u njegovoj glavi je taman počela da se rasplinjava kada se pred vratima pojavio njegov sin Robert, koji je bio na dobrom putu da postane crna ovca Blekvelovih, kako bi ga obavestio da je izbačen iz Sent Bidsa.

„Već sam ti rekao šta sam uradio, tata. Popušio sam džoint. Velika stvar! *Samo jedan džoint.*“

Piteru se lice zažari od besa. Ponovo je osećao ono nepodnošljivo pulsiranje u slepoočnicama.

„Ne pravi se naivan, Roberte! Zapalio si džoint *na času matematike.* Sta si *očekivao?* Nisi valjda mislio da će ti nastavnik dopustiti da se tek tako izvučeš?“

Robi se zagleda kroz prozor. Iz očeve kancelarije se pružao fantastičan pogled na Menhetn, ali je tog dana bilo tako oblačno da su obrisi grada iščezli u avetnoj sivoj izmaglici.

„Do đavola, Roberte! Stvarno ne znam šta da radim s tobom! Kako da ti pomognem kad sam sebi uporno podmećeš nogu? Zar uopšte ne razmišljaš o svojoj budućnosti?“

O budućnosti? Kako da razmišljam o budućnosti kad ne mogu da shvatim čak ni sadašnjost? Ne znam čak ni ko sam.

„Ako misliš da ćeš ostatak godine provesti razvlačeći se po kući i hvatajući zjale, onda si u velikoj zabludi, druškane.“

Hvatajući zjale? Druškane? Zaboga, priča kao daje izašao iz nekog prastarog stripa. Uopšte nije čudo što me ne kapira.

„Smatraj da si od ovog časa u kućnom pritvoru.“

„Ali, zar malopre nisi rekao da nećeš dopustiti da se razvlačim po kući?“

„Pazi kako razgovaraš sa mnom, mladiću!“ Piter je toliko vikao da su sekretarice na drugom kraju hodnika mogle da čuju svaku reč. „Zabranjeno ti je da se sa bilo kim viđaš. I da sa bilo kim razgovaraš! Jesi li odlučio da uludo protraćiš svoj život, Roberte? Da završiš u zatvoru? Ako je tako, onda ću ti pružiti priliku da iskušiš kako izgleda život u zatvoru.“

Robi prasnu u smeh. Znao je da je to bilo najgore što je u tom trenutku mogao da uradi, ali nije mogao da se obuzda.

Hoćeš da mi pokažeš kako izgleda život u zatvoru? Zaboga, tata! Pa, ja sam u zatvoru otkako znam za sebe! Bez mogućnosti za uslovnu kaznu. Zar je moguće da to ne vidiš? Ulooljen sam u vašoj imperiji.

„Misliš da je to smešno?“ Piter je već penio od besa.

Robert se okrenu ka njemu. „Ne, tata. Nisam...“

Šljuuus!

Šamar je došao kao grom iz vedra neba. Piterov dlan ga je tako silovito ošinuo po licu daje poleteo unazad, izgubivši ravnotežu. Tresnuo je glavom o prozor i sručio se na pod, ošamućen udarcem.

U narednih nekoliko sekundi prizor je podsećao na zamrznut snimak. Otac i sin su, paralisani šokom, zurili jedan u drugog. Tada je Piter konačno prozborio.

„Oprosti, Roberte. Nije trebalo to da uradim.“

„Ne“, procedi Robi, začkiljivši. „Nije trebalo.“

Pridigao se na noge, progurao se pored oca i, povijene glave, krenuo ka liftu.

„Roberte! Gde ćeš, zaboga!?“

Pola minuta kasnije Robi je već bio u predvorju. Prošao je kroz obrtna vrata i izjurio na ulicu. Suze su mu tekle niz lice.

Bože?

Mama?

Da li me čujete?

Da li me neko čuje? Pomozite mi. Molim vas, pomozite mi!

A tada je, dok mu se vid mutio od suza i dok su mu grudi podrhtavale od jecaja, slepo potrčao niz Park aveniju.

Ozbiljni nastupi depresije su počeli oko dvanaeste godine, uporedo sa nastupanjem puberteta.

Pre toga Robi je prolazio kroz periode velike tuge. Ponekad je toliko patio za majkom da su se njegova osećanja manifestovala kao fizički bol, kao akutna žalošću izazvana angina. Ali, to su bili samo privremeni interludijumi. Robi je u to vreme još imao svoja pribežišta. Sviranje klavira, izlazak u šetnju i igra sa malom Leksi su mu pomagali da utekne od patnje.

Međutim, kada je napunio dvanaest godina u njemu je počela da se odigrava neka seizmička promena. Nad njegovom dušom se nadvilo duboko crnilo čije je prisustvo sada bilo neprestano. Činilo mu se kao da je kročio u beskrajni tunel iz koga nije bilo izlaza. Mogao je samo do korača, nogu pred nogu, besciljno i beznadežno, do same večnosti. U njegovoj glavi su počeli da žamore neki glasovi, umilni glasovi koji su mu govorili daje najbolje da se ubije. Ti glasovi su ga neprestano proganjali. Da nije bilo Leksi, još odavno bi se prepustio njihovom zovu, ali se zbog svoje sestrice borio s njima i gurao dalje. Sve dalje i dalje, sve dublje i dublje, kroz tu beskrajnu tminu.

Jednom je čak odlučio da se obrati za savet čika Barniju. Ispričao mu je šta je osećao. Ali je njegov otac već narednog dana banuo u njegovu sobu, čušnuo mu *prozak* u ruke i naterao ga da krene na psihoterapiju, triput nedeljno. Robije punih godinu dana strpljivo slušao svog terapeuta i bacao *prozak* u ve-ce šolju. U glavi mu je vladala prava nebuloza, ali mu je čak i u tom smušenom stanju bilo jasno da te pilule, koje mu je otac nabio u ruke vođen vlastitom grižnjom savesti, nisu mogle da reše njegov problem.

Robi Templton se nikada više nije obratio odraslima za pomoć. Otada se borio sam.

Kao da mu to crnilo nije bilo dovoljno, ubrzo je postao bolno svestan činjenice da nije bio „normalan“ ni u ostalim pogledima. Devojke su predstavljale još jedan od problema. Njegovi takozvani prijatelji, grupa klinaca koji su se družili sa njim samo zato što je bio bogat i što je dobro izgledao, a da pri tom nisu imali pojma o izmučenom dečaku koji se skrivao ispod te fasade, bili su opsednuti devojka. Naročito njihovim grudima, nogama i vaginama.

„Jeste li videli sise Rejčel Makfi? Čoveče, mislim da su joj se sifoni *utrostručili* preko leta!“

„Eni Metis ima najslađi i najtesniji pičić u čitavom desetom razredu. Pravi tunel ljubavi!“

„Ako Andžela Brikli do kraja školske godine ne sklopi one sočne usne oko mog stojka, ima da prerežem vene! Kunem se!“

Naravno, priče njegovih ortaka su najčešće predstavljale obične ko-ještarije. Samo su se pravili važni. Robije znao da većina dečaka iz njegovog razreda još nije izgubila nevinost, iako su neprestano trabunjali o ribama i pušenju. Ali, to nije bila srž problema. Poenta je bila u tome da su ti mladići bili *zainteresovani* za devojke. Svi do jednog.

Što nije važilo za njega.

Setio se kako mu je srce zastalo kada je njegova sestrice pre nekoliko nedelja ponosno izjavila: „Znam zašto ti nemaš devojku, Robi.“

Leksi je skakutala po kuhinji u svojoj omiljenoj drečavoj ružičastoj haljinici i srkala *čeri-kolu* kroz vijugavu slamčicu. Zastala je pred njim i koketno mu se zagledala u oči, zatreptavši kao Me Vest.

Ima samo četiri godine, a već zna da flertuje bolje nego ja. „Ti si još mala, Leksi. Otkud ti to možeš da znaš?“

„Znam, kad ti kažem.“

Zar je stvarno mogla da zna? Zar je to bilo tako očigledno?

Robi se stvarno trudio da na javnim mestima ne pilji u druge mladiće, u tolikoj meri da bi mu oči ponekad zasuzile od napora da gleda na drugu stranu. Pogotovo se trudio da to ne radi u školi. Ne zato što se plašio šta će drugi misliti o njemu već zato što se gnušao vlastitih osećanja i što je bio ispunjen nekim neshvatljivim i neizrecivim stidom. On nije mogao da bude homić. *Odbijao je* da to

bude. Osim toga, ako je ignorisao svoje nastrane porive, ako nije činio ništa da ih zadovolji, onda tehnički uopšte nije bio *gej*. Bio je samo zbunjen, zar ne?

Leksi je zurila u njega pogledom punim obožavanja.

„Nemaš devojkicu zato što čekaš da ja porastem i da se oženiš *mnome*, je l' tako?”

Robi je bio preplavljen takvim olakšanjem da je prasnuo u smeh. Podigao je svoju sestricu i počeo da je vrti ukrug, sve dok nije počela da vrišti od ushićenja.

„Baš tako, dušice. Sve si pogodila.”

„Znači, ja *sam* tvoja princeza?”

„Jesi, Leksi. Ti si moja princeza.”

Tada pravo ispred njega zagrme nabusiti muški glas. „Otvori oči, moronu!”

Odskočio je od zemlje i podigao pogled. Toliko je utonuo u misli da je potpuno zaboravio gde se nalazio. Ne gledajući kud ide, sudario se sa muškarcem koji se vraćao sa pauze za ručak i oborio ga na pločnik.

„Umalo da slomim vrat zbog tebe!”, urlao je rasrđeni biznismen. „Što ne gledaš kud ideš, izrode ljudski!”

„Oprostite. Nisam vas video”, promrmlja Robi i nastavi dalje, obojene glave. U mislima je i dalje premotavao istu traku.

Taj tip je u pravu. Ja jesam izrod.

Nije imao pojma kud se uputio. Znao je da će na kraju morati da se vrati kući, ali još nije imao snage da se suoči sa onim što ga je tamo čekalo. Spustio se do stanice Grand central, kupio kartu za prvi voz u bilo kom pravcu i popeo se na platformu.

Četvrto poglavlje

Devojka je imala plamenocrvenu kosu i ogromne grudi, koje su poput dva nestašna štenca poskakivale ispod uskog džempera od angore. Crni kožni minić joj je bio tako kratak da je Robi mogao da nazre cvetni desen na belim pamučnim gaćicama.

Bila je to Morin Svonson, kapitenka navijačke trupe i najpopularnija devojka u školi. Svi mladići iz Sent Bidsa su sanjali o tome da je odvuku u krevet i da je krešu dok joj oči ne iskoče iz duplji.

Gotovo svi mladići.

Morin Svonson se koketno zagleda u Robija. „Nas dvoje se poznamo?”

Robi obori oči, zapiljivši se u vrhove cipela.

„Hej, kišni čoveče! Tebi se obraćam! *Halooo, ima li koga?*”

Baš je imao sreće. Od stotina, možda čak i hiljada vozova koji su se tog popodneva zaustavili na Grand centralu, on je morao da uleti baš u voz u kome se nalazilo to sisato čudovište.

„Ti si mali Blekvel, zar ne?”

Robi se usplahireno osvrnu, tražeći neki izlaz, ali je bio sateran u škripac. Vagon je bio pun ljudi koji su se vraćali s posla, napakovani kao sardine u konzervi.

„Bobi, je l' tako? Ideš u deseti razred?”

„Robi.”

„Znala sam!” Morinino lice zablista od trijumfa, kao da je upravo resila zagonetku Sfinge ili otkrila značenje života. „Robi Blekvel!”

Čim su čuli to prezime, ostali putnici počеше da se meškolje. Neki su čak otvoreno zurili u njega. Nije valjda bio od *tih* Blekvelovih?

„U stvari, ja se prezivam Templton. I otkud ti ideja da me poznaješ? Nikad se nismo zvanično upoznali.”

Morin ustade sa sedišta, mameći zadivljene poglede smernijih muškaraca i zvižduke onih odvažnijih. Žene su je, sa pritajenom zavišću, odmeravale ispod oka.

„Dakle, mali Robi *Templton*...” Razvukla je usne u lascivan osmeh i spustila se na njegovo krilo. „Možda bih nešto mogla da te naučim.”

Robi oseti kako mu se nešto komeša u utrobi. Ne od želje, već iz pukog straha. Do đavola! Zašto se nije bacio pod voz kad je već imao šansu? I to je bilo bolje nego da se uguši u tom kanjonu između monstruoznih sifona Morin Svonson.

„Gde ideš?”

Bilo je to dobro pitanje. Stvarno, gde je *išao*. Još nije znao. Voz poče da usporava. Neki bezlični glas je obavestavao putnike da se bliže Jonkersu.

„Jonkers. To je moja stanica.”

Robi se iskobelja iz Morininog stiska i poče da se lakta kroz gužvu, ka izlaznim vratima. Izašao je samo trenutak pre nego što su se vrata zatvorila. Zastao je na peronu dok je voz napuštao stanicu.

Hvala bogu! Uspeo sam da uteknem.

Tada je iza leđa začuo Morinin zvonak glas. „Kakva slučajnost! Ovo je *moja stanica!*”

Srce mu ponovo siđe u pete.

Kako je uspela da napusti voz a daje ne primeti? Koje bila ta cura? Harijet Hudini?

Morin Svonson je bila dve godine starija od Robija *Templtona*. Izgledala je kao boginja i mogla je da upeca svakog tipa na koga bi bacila oko. Naravno, Morin Svonson je bacala oči na mlade ragbiste sa koledža koji su bili građeni kao O. Džej Simpson. Za razliku od njih, Robi je pre bio građen kao Voliš Simpson. Istina, niko nije mogao poreći da je bio lep, ali je i dalje bio sitan i tanušan. Poput većine svojih vršnjaka, i dalje je delovao kao balavac.

Ali, sa druge strane, Robert je istovremeno bio naslednik basnoslovnog bogatstva *Kruger-Brenta* tako da je Morin bila spremna da, zarad tričave sume od deset milijardi zelembaća, preinači dotadašnje kriterijume. Robi *Templton* možda nije bio građen kao ragbista, ali je bio *teži* od većine profesionalnih igrača ragbija.

Morin se i dalje kliberila. „Znam jednog tipa koji ima gajbu u blizini. Kod njega se uvek dešava neki tulum. Hoćeš da skoknemo do tamo?”

Robi na brzinu preispita raspoložive opcije. Nije želeo da ide u tu gajbu. I nije želeo da traci vreme na neki diletantski tulum, naročito ne u pratnji Morin Svonson. Želeo je samo da ostane sam i da pronade neko mesto gde bi mogao da se ubije, ali tako da na onaj svet ne ode sa urezanim slikom Morininih grudi poput Doli Parton i gaćica sa cvetnim desnom iz *Dž. S. Penija*. Zar je tražio mnogo?

A opet... ako ode na tu žurku, tamo će sigurno biti mnogo ljudi. Mnogo buke i droge. Moći će malo da se opusti, a onda će otkaçiti Morin. Ili će ona otkaçiti njega.

Sigurno će mu prijati da se malo uradi.

Slegnuo je ramenima. *Nek ide život!*

„Što da ne?” rekao je. „Ionako nemam pametnija posla.”

Kada se Piter Templton te večeri vratio kući, očekivao je da će ga tamo sačekati njegov zabludeli sin. „Roberte!”

Kročio je u hodnik, zalupivši vrata za sobom. „ROBERTE!”

Piter Templton više nije osećao krivicu što je tog popodneva ošamario Roberta. Uopšte govoreći, on je bio protiv fizičkog nasilja, naročito kao oblika roditeljske kontrole, ali su očajničke situacije zahtevale očajničke mere. Robert je stajao nasred njegove kancelarije i smejaio mu se u lice. Njegov sin se *smejaio*, nakon svih izgreda kojima je brukao svoju porodicu: izbacivanja iz škole, problema sa policijom, nastupa kleptomanije. Uprkos tolikim parama i vremenu koje je Piter uložio da bi mu pomogao, uprkos tolikim terapeutima i luksuznim putovanjima i učiteljima klavira čija je tarifa iznosila sto dolara na sat, Robert je i dalje mislio da je sve to dobar vic.

E pa, ovog puta će to biti vic na *njegov* račun. Piteru Templtonu je već dozlogrdilo.

Dok se peo ka Robijevoj sobi, preskaćući po dva stepenika, umalo se nije sudario sa kućnom pomoćnicom. Gospođa Karter je stajala na odmorištu, sa skrušenim izrazom lica.

„Plašim se da mladi gospodin nije tu. Nismo ga videli još otkako je jutros otišao u školu. Da li je sve u redu?”

Piter se namršti. „Šta kod njega može da bude u redu? Ponovo je zabrljao. Izbacili su ga iz Sent Bidsa. Sumnjam da u čitavoj državi Nju-jork postoji još neka škola koja bi ga primila. I, što je najgore od svega, ne mogu da ih krivim zbog toga.“

„Oh, bože...“

Gospođa Karter je očajno kršila ruke. Ona je stvarno volela Robija, ali je taj mladić u poslednje vreme srljao iz nevolje u nevolju. „Robi? Jesi li stigao?“

Kada je začula tresak ulaznih vrata, mala Leksi je u spavaćici izjurila iz sobe, jedva čekajući da vidi svog brata. Kao i uvek, Piterovo srce poskoči kad ju je ugledao.

Devojčica je iz dana u dan sve više ličila na svoju majku. Imala je Aleksine oči i usne i kosu. Imala je i Aleksin osmeh, taj polustidljivi polusveznalački osmeh sa blago izvijenom gornjom usnom. Čak je i hodala kao Aleks. Međutim, narav joj je bila sasvim drugačija. Dok je Aleks bila blaga i nežna, njena kćerkica je bila energična i plahovita. Gospođa Karter joj je odmila nadenula nadimak „naša mala pirana“. Čak je i Piteru, čija je očinska vizija bila hronično pomućena ružičastom izmaglicom, bilo jasno da se mala Leksi teško mogla okarakterisati kao *uzorna* mlada dama. On je svoju kćerkicu najčešće opisivao kao *živahnu* i *nestašnu*, dok su manje pristrasni posmatrači naginjali terminima kao što su *razmažena* i *svojehlava*. Neki se čak nisu ustručavali ni da je opišu kao *totalno raspuštenu*:

„Ah, moja mala princeza!“ Piter ispruži ruke ka svojoj mezimici i nežno je poljubi u kosu. Mirisala je na tople kolače i dečji puder. Njegov bes se istog trenutka rasprši. „Šta tražiš ovde? Zar ne bi trebalo da budeš u krevetu?“

Leksi se namršti, napućivši usnice. Njene duboke sive oči već su bile pune suza.

„Robi!“ zajecala je. „Hoću Robija! Gde je Robi? Gde je *moj bata*?“

Njen plač zapara Piterovu dušu. Osetio je kako ga nešto steže oko grla. Prvo Aleks, a sada i Leksi. Robert je isisavao njihovu ljubav kao vampir, ostavljajući Pitera praznih šaka.

„Robi se još nije vratio, dušice“, rekao je, trudeći se da potisne razularene emocije. „Hoćeš da te tatica ušuška? Mogu da ti pročitam

neku priču za laku noć. Recimo, onu o maloj veverici. Nju najviše voliš, zar ne?"

„NEĆU!" zavrišta Leksi. „NEĆU tatu! Hoću mog Roooobiiii-jaaaa!"

Gospođa Karter uspaničeno povede Leksi ka dečjoj sobi. Siroti gospodin Templton! Izgledao je kao da mu je neko bacio kiselinu u lice. Morao je da nauči da takve stvari ne prima k srcu. Gospođa Karter je imala četvoro dece. Kao i svaka majka, znala je da su deca umela da budu prkosna i bezobzirna, naročito u tom uzrastu. Čovek to nije smeo da shvata *lično*.

Kada je ušuškala i uspavala Leksi, gospođa Karter je sišla u prizemlje. Zatekla je svog poslodavca u radnoj sobi. „Da li je zaspala?"

Piter je zvučao čudno. Glas mu je bio dalek i potnuo. Na stolu ispred njega je stajala otvorena flaša, a u ruci je držao čašu sa viskijem. Gospođa Karter zadrhta pred tim prizorom, obuzeta dubokom strepnjom.

„Jeste, gospodine. Spava kao jagnje."

Piter otpi još jedan gutljaj. Kada je podigao pogled, oči su mu bile staklaste.

„Dobro. Hvala vam, gospođo Karter. Možete da idete."

Gospođa Karter je oklevala. Činilo joj se da nije u redu da ostavi Leksi samu s njim. Šta ako se gospodin Templton obeznani od pića a devojčica se probudi? Nešto bi moglo da joj se desi. Nikad to sebi ne bi mogla da oprost.

„Znate, gospodine, mogla bih da ostanem još malo. Bar dok se vaš sin ne vrati."

Znala je da je njen muž Majk - odnosno gospodin Karter - nestrpljivo čekao da ona stigne kući i postavi mu večeru. Sigurno će joj napraviti scenu, ali je ovo bilo preče.

„Ako želite, mogu da vam spremim nešto za jelo. Mislim da u kuhinji ima junetine. Mogla bih da vam napravim *stroganov*."

„Hvala, nisam gladan."

Piter iskapi viski i nasu još jednu čašu.

„Slobodno idite, gospodo Karter. Vidimo se ujutru."

Uprkos učtivom tonu, Piterov glas je bio hladan kao čelik. Gospođa Karter je i dalje oklevala.

Nije mogla da odagna brigu za Leksi i sirotog mladog gospodina. Zar je smela da ih ostavi tu, same sa pijanim ocem? Ako ode, čitave noći neće moći oka da sklopi. Ali ako nastavi da insistira, mogla bi da izgubi službu. Sta će se onda desiti sa *njenom* decom? Majk je već ostao bez posla tako da su sada mogli da se oslone samo na njenu platu.

To joj je pomoglo da donese odluku.

„Dobro, gospodine. Ako tako kažete.“

Toj dečici se valjda ništa neće desiti, razmišljala je. *Naravno* da neće. Sigurno je preterivala sa brižnošću. Vratice se kući, Majk će na vreme dobiti svoju večeru i sve će biti u savršenom redu.

Taman posla da tu lenštinu nateram da sam uključi mikrotalasnu, ako uopšte zna kako se to radi.

Robi je sedeo na krevetu, pokušavajući da se pribere.

„Znam da to želiš, srce. Čitave večeri me gutaš pogledom. Šta onda čekaš?“

Morin Svonson je, naga do struka, puzala preko čaršava, pravo ka njemu. Njene odbojne nabrekle dojke njihale su se kao par prenaduva-nih mehova. Kada je skinula gaćice, otkrivši pažljivo podšišan crvenkasti žbun, Robijeve nozdrve zapahnu oštar miris trule ribe. Mučnina mu istog časa zapara ždrelo.

Sta čekam? Čekam da Škoti popravi uređaj za teleportaciju i da me vrati na Enterprajz.* Eto šta čekam!

U mislima mu izroni slika Vilijama Šatnera, u uskim drečavim pantalonama i zelenoj majici. Prizor je bio tako dražestan da je morao da se osmehne. A tada Morin priđe još bliže, što je bilo dovoljno da mu osmeh zamre na usnama.

„Ne plaši se“, prošaptala je zavodljivim promuklim glasom. „Svi su prvi put nervozni. Treba samo da se opustiš i da se prepustiš svojoj *mamici*. Obećavam ti da ćeš uživati.“

---

* Aluzija na naučnofantastičnu seriju *Zvezdane staze*. (Prim. prev.)

Oh, bože! Samo to ne!

Iako je bio ošamućen od kokaina, mogao je da vidi štroku ispod njenih noktiju kada je zavukla ruku ispod pojasa njegovog *kalvin klajn* veša.

„Do đavola, šta se dešava s tobom?”

Morin ga osinu optužujućim pogledom, stiskajući penis koji je bio mlitav kao prekuvani rezanac.

„Nisi valjda peško? Ne mogu da verujem da ti se nije digao.”

„Naravno da nisam peško”, promuca Robi. „Samo... samo sam uzeo lošu pilulu, to je sve. Ne osećam se baš dobro.”

Bila je to previše blaga konstatacija. Nasuprot njegovim naivnim nadama, to veče se pretvorilo u čist košmar, u doličan epilog za jedan od najgorih dana u njegovom životu. Kako se ispostavilo, Morinin tobožnji ortak bio je sitni narko-diler koji se zvao Dani Speroto i koji je maštao da jednog dana postane krupna mafijaška zverka. Imao je pacovsko lice prekriveno ožiljcima od akni, nos iz koga su curile sline kao iz slavine i tako odvratn zadah da se Robiju činilo da je mogao da vidi kužna isparenja koja su mu izbijala iz usta. Đanijev „apartman” se nalazio na poslednjem spratu nekog zapuštenog skladišta. U roku od par godina neki ambiciozni preduzimač će kupiti tu rupu i na njenom mestu sagraditi garsonjere koje će prodavati po cenama koje su važile na Park aveniji. Čak ni tako usrani delovi grada kao što je Jonkers nisu bili imuni na preduzimačku groznicu koja je tokom poslednje decenije zahvatila Ameriku. Mladi i sposobni biznismeni su gotovo preko noći zgrtali milione dolara naprosto time što bi srušili neko ruinirano zdanje, podigli nešto moderno i bleštavo i pretvorili napuštene industrijske ruine u „elitne stambene četvrti”.

Ali, Dani Speroto nije bio jedan od njih. Dani Speroto je bio previše zauzet šmrkanjem koke da bi video bogatstvo koje mu je ležalo pred nosom. Među njegovim „zvanicama” nalazila se gomila polukomiranih prostitutki i narkomana koji su se boli na smrdljivim dušecima razbacanim po podu. Krevet u koji je Morin odvukla Robija nalazio se u Đanijevoj spavaćoj sobi, koja je kartonskim paravanom bila odvojena od ostatka stana. Njihov domaćin je preko paravana prebacio par psihodeličnih velurskih

zavesa koje su predstavljale jedini tračak boje u tom turobnom i žalosnom ćumezu.

U gajbi nije bilo ni muzike ni plesa. U blizini nije primetio nijednog pristojnog mužjaka koji bi mogao da odvuče Morininu pažnju. Obrevši se u nebranom grožđu, Robi je shvatio da je imao samo jedan izlaz: da Morin navede da se obeznani od narkotika i da zaboravi na svoj plen. Bio bi to sjajan plan da nije bilo jedne začkoljice. Da bi se Morin komirala, i on je morao da joj se pridruži. Već posle prvog jakog džointa počelo je da mu se vrti u glavi. Za razliku od njega, Morin Svonson je bila izdržljiva kao vo. Tačnije, kao zaprega volova. Gutala je *eksera* kao pepermint i usisavala koku kao svinja koja rije njuškom tražeći tartufe. A, što je bilo najgore od svega, narkotici uopšte nisu umanjili njenu raspaljenost.

„Šta kažeš, loša pilula? Videćemo. Opruzi se i zatvori oči.“

Previše ošamućen da bi se opirao, Robi je poslušao. Samo trenutak kasnije osetio je Morinin topao vlažan jezik između nogu. Ta cura je njegovu mlitavost očigledno shvatila kao neku vrstu izazova.

Kad bih samo nešto mogao da uradim!

Kada se zavesa povukla u stranu i kada je nekoliko tipova banulo unutra, Robijeva prva reakcija bilo je čisto olakšanje. Druga reakcija je bila panika.

„Policija!“ Robi oseti grubu mušku šaku na svojoj mišici. „Zabava je završena, klinici! Hajde, ustajte! Stanite uza zid i podignite ruke. Odmah!“

Robi je uspaničeno razmišljao. Sudeći po informacijama koje je prikupio tokom višegodišnjeg fanatičkog gledanja kriminalističke serije *T. Dž. Huker*, ti tipovi su po svoj prilici bili iz jedinice za suzbijanje narkotika. Pantalone su mu ležale na podu pored kreveta, sa tri pilule *ekstazija* u zadnjem džepu. Bio je to domaćinski poklon Đanija Sperota.

Posmatraj stvari iz vedrijeg ugla: Ti si maloletan. Najgore što može da ti se desi jeste da te spakuju u popravni dom.

Ali, taj vedriji ugao je imao i svoju mračnu stranu: Do đavola! Mogu da me spakuju u popravni dom!

Uprkos hrabrosti koju je tog dana ispoljio u očevoj kancelariji, Robi Templton je bio užasnut pomišlju da bi mogao da završi u instituciji za maloletne delikvente. To mu je izgledalo mnogo gore

od samoubistva. Smrt je donosila mir, šansu da ponovo bude sa majkom. Ali, da tako fin i lepuškast dečak poput njega dospe u zatvor, makar i maloletnički? Živog bi ga pojeli! A šta bi ga tek snašlo kad otkriju da je *imao veze* sa Blekvelovima i da je bio jedan od najbogatijih klinaca u zemlji?

Raširenih nogu i ruku, Robi se naslanjao uza zid, pokušavajući da se koncentriše. Što nije bilo nimalo lako jer je Morin Svonson urlala i psovala iz sveg glasa, kao razgoropađena furija.

„Ruke dalje, drkadžije! Samo me pipnite i moj ćale ima lično da vam oftikari jajca!”

Jedan od policajaca prasnu u smeh. „Bilo bi ti pametnije da nam ne pretiš, srce.”

„Malecka ima dobro dupe”, dodade njegov partner. „Slušaj, luče, šta kažeš da malo raširiš noge?”

Robi je i dalje grozničavo razmišljao. Da li je u farmericama imao ličnu kartu? Nešto čime bi mogli da dokažu njegov identitet? Čoveče, stvarno je teško razmišljati kad si urađen!

Morin Svonson se naglo okrenu i zviznu pesnicom jednog od policajaca. Njen jeftin prsten zapara policajčevu očnu jabučicu kao nož koji prolazi kroz puter.

„Isuse! Prokleta kučko! Izgubiću oko zbog tebe!”

Kratkotrajni metež je Robiju pružio priliku za bekstvo. Munjevito je pojurio ka otvorenom prozoru i naglavačke se bacio kroz njega.

Osetio je udar hladnog noćnog vazduha. Tada se setio da je bio go od pojasa nadole. Kada je otvorio oči, setio se još nečega.

Spavaća soba Đanija Sperota se nalazila na šestom spratu.

Pad je podsećao na beskrajno dug usporeni snimak. Kao da se vreme rasteglo do večnosti. Robi je znao da će umreti. Ta spoznaja ga naterala da se osmehne. Koliko je puta zamišljao taj trenutak, pitajući se da li će osećati strah. A sada, kada se to stvarno dešavalo, bio je prožet nekim dubokim nepojmljivim zadovoljstvom koje se gotovo graničilo sa radošću.

Zemlja se lagano izdizala ka njemu, prošarana sivkasto zelenkastim senkama koje su poigravale pod mesečinom, čekajući da ga primi u svoj zagrljaj.

A onda je sve postalo crno.

„Hej, ortak!”

„Ortak, da li me čuješ?”

Robi je ležao pored neke reke, u visokoj travi. Bio je u Južnoj Africi, u divljini oko Burgersdorpa, gradića u Transvalu gde je često išao sa svojom majkom kada je bio mali. Džeimi Mekgregor je baš u tom gradiću, koji se nekada zvao Klipdrift, stekao svoje bogatstvo. Tu je bila začeta imperija *Kruger-Brent*. To je bilo mesto odakle je sve krenulo. Vetrić je nežno pirio kroz bagremove krošnje. Nad njim se nadvijalo majčino lice, najdražsniji prizor na čitavom svetu. Usne su joj se pomerale. Nešto je pokušavala da mu kaže, ali joj je glas zvučao čudno. I nerazumljivo.

„Imaš sreće kol'ko si težak, čoveče. Mogo si da pogineš.”

Majčino lice počeo da se rasplinjava.

Mama! Vрати se!

Ali, bilo je prekasno. Aleks je nestala i Robi je, umesto voljenog lika svoje majke, ugledao radoznale oči trojice nepoznatih crnih mladića koji su bili tek nešto stariji od njega.

Ležao je na leđima, opružen preko žbunja rododendrona. To elastično šiblje je očigledno ublažilo pad. Kada je pokušao da se pomeri, osetio je razdirući bol u levoj nozi. Uz pomoć tamnopusih mladića uspeo je da se pridigne sa zemlje.

„Ala si se ti narokao, brate!” Najstariji mladić zadivljeno zavrte glavom. „Šta li si samo utripovao? Da si Supermen?”

Njegovi pajtaši prasnuše u smeh.

„Je l' kapiraš da si go ko pištolj? Čekaj malo! Možda sam ja Supermen! Možda sam pun onog kriptonitskog sranja pa mi se uključio rendgenski vid?”

Još smeha.

„Molim vas”, promuca Robi. „Molim vas, pomozite mi. Panduri... panduri će svakog časa banuti ovde. Neka mi neko od vas da pantalone.” Mladići se zbunjeno zгледаše.

„Malo sutra! A šta mi da radimo? Da idemo u jebenim gaćama?”

Robi se nakratko zamisli, a onda poče da skida prsten koji je nosio na malom prstu leve ruke.

„Evo, uzmite ovo.“ Gurnuo je zlatni pečatni prsten u šaku najstarijem mladiću. Na prstenu, koji je nekada pripadao Robijevom čukun-dedi Džejmiju Mekgregoru, bio je urezan simbol koji je prikazivao borbu dva ovna. Bio je to grb kompanije *Kruger-Brent*. „To je čisto zlato. Vredi bar pet stotina zelembaća.“

Mladić se zagleda u prsten.

„Džeksone, daj gospodinu Klarku Kentu svoje pantalone.“ „Jebi se!“ razjareno odbrusi Džekson. „Što baš ja da mu dam pantalone?“

„Hajde, skidaj se! Odmah! Dolazi murija!“

Dvojica uniformisanih policajaca su napuštali Danijevu zgradu sa upaljenim baterijskim lampama. *Traže telo*, pomisli Robi.

Tamnoputi mladić se izmigolji iz farmerica kao zmija koja svlači košuljicu i potrča za svojim ortacima.

Robi ga je posmatrao dok je nestajao u pomrčini, kao Karl Luis iz Vestčester Kauntija. Policajci primetiše tri siluete koje su trčale kroz šipražje i krenuše u poteru za njima, što je Robiju omogućilo da neopaženo utekne sa lica mesta.

Na brzinu je navukao pantalone. Bile su ogromne. Čak i kada je stegao kaiš do poslednje rupe morao je da ih pridržava rukama kako mu ne bi spale. Krenuo je kroz šipražje, lagano i obazrivo. Bol u nozi je postajao sve snažniji. Svim silama se trudio da ga ignoriše, razmišljajući o Leksi i svojoj majci. Nije smeo da završi u zatvoru. Morao je nekako da se izvuče. Tiho pevušeći melodiju koja mu je odjekivala u mislima, *Grigov Koncert za klavir u A-molu*, nastavio je da hrama kroz tminu.

Kada je stigao kući, bilo je šest ujutru.

Zora je već granula nad Vest Vilidžom. Beskućnici koji su podsećali na vreće zveckavih kostiju meškoljili su se pred tuđim vratima, pokušavajući da odagnaju pospanost i mamurluk i da uteknu sa pločnika pre nego što prve jutarnje patrole krenu na zadatak. Robi ih je posmatrao u prolazu, razmišljajući o tužnoj ironiji sveta u kome je živeo. Samo nekoliko stopa cigala je delilo taj

beznadežni društveni talog od ljudi poput njega: najbogatijih među bogatima. Ti klošari su sigurno mislili da je on imao sve. Šta bi rekli kad bi saznali koliko je često dreždao budan na svom mekom udobnom dušek, noseći se pomišlju da sebi prosvira mozak?

Nije imao ključ. Ključ mu je ostao u pantalonama, zajedno sa *eksta-zijem*. Othramao je do podruma i ukucao šestocifrenu šifru na tastaturi pored ulaza za posluhu. Brava poslušno škljocnu. *Dobro došao kući.*

Upitao se šta li se dešavalo u Jonkersu. Jesu li panduri uhvatili njegove tamnopute pomagače? Malo teže. Ali, to i dalje nije značilo da se izvukao iz bule. Možda je Morin Svonson zeznula stvar i izblebetala pandurima ko je on i gde mogu da ga pronađu.

Ali, nije bilo svrhe da lomi glavu oko toga. Čak i da im je rekla, on više ništa nije mogao da učini.

Kada se odšunjaio uz kuhinjsko stepenište i stigao do ulaznog hodnika, sa olakšanjem je konstatovao da je u kući bilo tiho i mračno. Skoro je stigao do vrha glavnog stepeništa kada je iza njegovih leđa odjeknuo očevo glas.

„Čekam te u kabinetu, Roberte.“
Sranje!

Srce mu siđe u pete, a želudac mu se veza u čvor. *Gospode, samo da nije pijan.*

Piter je sedeo na crvenom brokatnom kauču, razgovarajući sa svojom suprugom.

Draga moja, znaš koliko deca umeju da budu nezgodna u tim godinama. Mislim da je najveći problem u tome što sam ranije bio prilično popustljiv prema njemu. Ali, nikad nije kasno da se stvari isprave.

Aleks je delila njegovo mišljenje. Stajala je pored prozora, u zelenoj *halston* haljini koju joj je poklonio za desetu godišnjicu braka, ozbiljno klimajući glavom. Šta bi radio bez nje? Njena ljubav i podrška su mu bili najvažniji na svetu. Ona mu je davala snagu da istraje.

Da je u pitanju samo škola, to bih mogao da mu oprostim. Prešao bih čak i preko tih ispada sa drogom. Ali, moramo da razmišljamo o Leksi.

On vrši poguban utkaj na nju, Aleks. Pokušava da je otrgne od mene. Ne mogu to da mu dopustim, zar ne?

Aleks je odmahivala glavom. Naravno da ne možeš, dragi. Ali, nećemo valjda čitave noći da pričamo o Robertu? Reci mi, kako ti se sviđa moja haljina?

Haljina je fantastična, dušo. I divno ti stoji. Lepa si kao san.

Lepa sam za tebe, Pitere. Samo za tebe.

„Tata?”

Piter podiže pogled i Aleksin lik se rasplinu. Soba se njihala kao brodska paluba. Sve je bilo obavijeno crvenkastosmeđom izmaglicom, kao da se nalazio na nekoj prastarj fotografiji sa Titanika. Katastrofa još nije nastupila, ali je opasnost visila u vazduhu.

Piter Templton sačeka da se dva lica njegovog sina stope u jedno pre nego što je prozborio.

„Gde si proveo noć?”

Robi se ćutke prebacivao sa noge na nogu.

„Mislim da sam te nešto pitao.”

„Bio sam sa jednom devojkom.”

To nije bila laž. Bar u *tehničkom* smislu.

„Sa kojom devojkom? I gde?”

Iz Piterovog glasa je izbijao takav bes da je Robija podišla jeza.

„U Jonkersu. Išli smo podzemnom”, promrmljao je, vesto izbegavši odgovor na prvo pitanje. Bilo je pametnije da ne pominje Morin Svonson. „Slušaj, tata... stvarno mi je žao zbog onog u školi. Ne znam zašto to radim. Ponekad...”

„Ponekad šta?”

Piter je postajao sve razjareniji. Više ga nisu zanimala izvinjenja i objašnjenja. Hteo je da Robert jasno i glasno prizna svoju krivicu. Da prizna da je zaslužio da bude kažnjen. Kažnjen što je prisvojio Aleksinu ljubav. Kažnjen što je okrenuo Leksi protiv njega.

„Ponekad jednostavno ne mogu da se obuzdam.” Po drugi put tog dana Robi brižnu u plač.

Ne cmizdri, za ime božje! Budi muško! Preuzmi odgovornost za svoje postupke!

Zaklonivši šaku iza crvenog brokatnog jastuka, Piter sklopi prste oko drške pištolja.

Kada je pre nekoliko sati izvadio *glok* iz sefa, Piter se nosio pomišlju da se ubije. Nakon jedne i po flaše škotskog viskija iz njegovog uma je iščezao poslednji trag racionalnosti. Bio je slomljen i ogorčen. Potpuno je omanuo, na svim poljima. I kao muškarac, i kao muž, i kao otac. Oružje koje je osećao pod prstima delovalo je nekako utešno. Pružalo mu je priliku da pobegne od svega. Ali se tada pojavila Aleks, draga slatka Aleks, i Piter je gurnuo pištolj pod jastuk kako je ne bi uplašio.

A sada ga je ponovo uzeo. Pod prstima je osećao dodir hladnog metala.

Robert se vratio kući.

Robert mora da bude kažnjen.

Piter je jedva čuo ono što mu je njegov sin govorio.

„Ja nisam kao ostali, tata. Meni nije mesto u Sent Bidsu. Jednostavno ne pripadam tamo. Ja *nigde* ne pripadam. Mislim daje to zbog mame. Znaš, ponekad mi toliko nedostaje da...”

Robijev glas naprasno utihnu. Piter je gurnuo jastuk u stranu. U ruci je držao pištolj. Mlatarao je oružjem kao što dirigent maše svojom palicom.

„Molim te, nastavi”, rekao je. „Zvuči zanimljivo.”

Ledeni prsti užasa stegoše se oko Robijevog vrata. Dah mu je zastao u grlu.

„A kad završiš sa svojom ispovešću, mogao bi da mi objasniš zašto moja kćerka više ne želi da čuje za mene. I šta te je navelo na pomisao da *imaš pravo* da mi ukradeš Leksi?”

Robi je toliko drhtao da se nije usuđivao da izusti ni reči. Već hiljadu puta je svog oca video pijanog, ali se Piter nikad pre toga nije ponašao nasilno. Možda je šamar koji mu je zalepio u kancelariji oslobodio neko unutrašnje čudovište? Kao ajkula koja se raspomami kad oseti ukus krvi?

Robi je znao da je morao pažljivo da bira reči.

„Leksi nema nikakve veze sa ovim”, tiho je odgovorio.

Ali, to je bilo baš ono što *nije smeo* da kaže. Piterov glas se istog časa pretvori u izbezumljene urlike. „Kako se samo *usuđuješ* da mi to kažeš?! Leksi ima *i te kakve veze* sa ovim! Zato što *namerno* pokušavaš da mi je otmeš i da prisvojiš njenu ljubav, baš kao što si prisvojio i ljubav svoje majke!”

Ispalio je hitac u plafon i komadići gipsa se sručiše na dečakova ramena.

Nije samo pijan. Sišao je s uma. Hoće da me ubije.

Naravno, Robi je već dugo razmišljao o samoubistvu, ali jedno je bilo izvršiti samoubistvo, a sasvim drugo *biti ubijen*, i to od ruke rođenog oca. Robi je u tom prosvetljujućem trenutku shvatio da zapravo nije želeo da umre. Imao je tek petnaest godina. Hteo je da živi. Trebalo je još samo da smisli kako da *ostane* u životu.

Iza njega se nalazio prozor koji je gledao na ulicu. Ako se okrene i potrči, otac bi mogao da mu sjuri metak u leđa. Nije mogao da utekne odatle. Mogao je samo da pokuša da ga nekako urazumi.

„Tata, ja ti nikad nisam preteo maminu ljubav. Ona te je volela. Volela je i tebe i mene.“

„Ne pričaj mi o njenoj ljubavi! Kao da ti nešto znaš!“ Piter uperi pištolj pravo Robiju u grudi. „Bilo nam je tako lepo dok se *ti* nisi umešao.“

„Tata, molim te...“

Pištanje u Piterovoj glavi je postajalo sve glasnije, kao šištanje pare u ekspres loncu. Pritisnuo je slepoočnice. Soba se ponovo ljuljala. *Pijan sam. Šta to, do đavola, radim?*

Skrenuo je pogled ka prozoru, nadajući se da će tamo ugledati Aleks. Sada mu je, više nego ikada ranije, trebao njen savet. Ali, Aleks nije bila tu.

„Tata, prestani! Prestani da vičeš!“

Leksi je stajala pred vratima, stiskajući svoju omiljenu igračku, plišanog belog zeca.

U Piterovoj glavi je vladala nepodnošljiva buka.

„Sve je u redu, dušice“, rekao je. „Dođi. Dođi kod tatice.“

Robi je posmatrao kako njegova sestra bezazleno kreće ka kauču. Piter se rasejano okrenu ka devojčici, uperivši cev pravo u nju.

Iz Robijeve glave istog časa iščeznuše sve sporedne misli. Znao je samo da *mora* da spase Leksi. Vođen čistim instinktom, ispustio je divljački urlik i poleteo ka svom ocu kao razjareni bik.

Piter podiže pogled. Izraz na Robijevom licu je podsećao na zaleđeni snimak. Njegov strah je ustuknuo pred nekom novom i

drugačijom emocijom. Da li je to bila odlučnost, upitao se. Ili mržnja? Nije mogao da odgonetne.

Tada je začuo glas kućne pomoćnice.

„Neeeee!”

Gospoda Karter čitave noći nije mogla da zaspi. Ležala je budna pored svog supruga Majka, prevrćući se sa jedne na drugu stranu, ophrvana grižnjom savesti. Nije smela da ostavi gospodina Templtona samog sa tom sirotom decom. On očigledno nije bio u stanju da vodi računa o njima. U pet sati je ustala iz kreveta. Više nije mogla da izdrži. Na brzinu je navukla jučerašnju odeću i pohitala ka drugom kraju grada, ostavivši Majka da blaženo hrče u bračnoj postelji. Dok je ubacivala ključ u bravu, začula je prodoran prasak. Ustreptalog srca i uzdrh-talog tela, krenula je u pravcu glasova, ka radnom kabinetu gospodina Templtona. Kada je banula unutra, primetila je da njen poslodavac drži pištolj. Blistava crna cev je bila uperena pravo ka glavi njegove četvo-rogodišnje kćerkice.

Piter je znao da mora da se pribere, ali mu je u glavi vladala totalna pometnja. Pištanje je postalo tako glasno da mu je došlo da zaplače. A onda je i *zaplakao*. Otvorio je oči i zagledao se u Leksino lišće.

Toliko liči na Aleks.

Tada je odjeknuo još jedan hitac.

I pištanje je prestalo.

Peto poglavlje

Maks Vebster ispruži ruke, prihvatajući majčin poklon. Drhteći od uzbuđenja, prešao je šakama preko svetlucavog crvenog paketića.

Bio je težak. Unutra se nalazilo nešto tvrdo. Uprkos ukrasnom papiru i recima SREĆAN ROĐENDAN koje su zlatnim prahom bile ispisane na gornjem delu, pretpostavljao je da u pitanju nije bila još neka igračka.

„Šta je to?”

Iv Blekvel se tajanstveno osmehnu. Oči su joj blistale od iščekivanja. „Otvori, pa ćeš videti.”

Maks je tog dana napunio osam godina. Ivin sin je zaista bio izuzetan dečkić. Imao je izražajan orlovski nos, kao mastilo crne oči, jednako crnu kosu i jagodice za koje bi većina manekena bila spremna da ubije. Njegovo držanje je odisalo nekom čudnom ženstvenošću i još čudnijom zrelošću. U njemu nije bilo ni trunke bezazlenosti koja je odlikovala njegove bucmaste rumene vršnjake. Maks uopšte nije bio bezazlen. On je sve znao. Bio je vitak i okretan. I bio je divalj. Ako su ostali dečaci podsećali na štence, Maks Vebster je među njima delovao kao kugar. Bio je opasan koliko i lep.

Pre manje od sat vremena luksuzan stan na vrhu zgrade na njujorškoj Petoj aveniji, u kome je Maks živeo sa svojim roditeljima, vrveo je od debeljuškastih osmogodišnjih štenaca koji su bili raspamećeni od sreće što im se ukazala prilika da dođu na zabavu kod svog slavnog drugara. Ideja da se organizuje rođendanska zabava potekla je od Maksovog oca.

Kit Vebster je rekao: „Njemu su potrebni prijatelji, Iv. Mora da se druži sa svojim vršnjacima. Nije normalno da dečak njegovih godina svaki slobodan trenutak provodi sa majkom.”

Iv se nije bunila. Samo se, pre nego što je zabava počela, povukla u svoju sobu i zaključala vrata. Maks je bio zasut kišom poklona:

transformersima i skejlstriksima i *hornbi* vozićima i ekšnmenovima. Mališani su tamanili tortu i sendviče i nahvali se *kokolom* dok uspenušala sladunjawa tečnost ne bi počela da im izlazi na nos. Kit Webster se potrudio da fotoaparatom ovekoveči događaj.

Kada se zabawa završila, ushićeno je upitao svog sina: „Pa, druškane, jesi li se lepo proveo?” Lice mu je blistalo od ljubavi i ponosa.

Maks je klimnuo glavom. *Naravno, tata. Super sam se proveo.*

Maks je sačekao da Kit Webster napusti stan. Kit je svake nedelje uveče odlazio da igra softbol sa svojim kolegama. On i još nekoliko hirurga iz bolnice u kojoj je radio su formirali softbol tim, nadajući se da će im sport pomoći da se oslobode stresa koji je bio sastavni deo posla koji je često balansirao na granici između života i smrti. Čim je začuo škljocanje brave, dečak je krenuo ka majčinoj sobi.

„Jesu li otišli?”

„Jesu, mama.”

„Baš svi?”

„Da, mama. Sad smo konačno sami. Žao mi je što se toliko odužilo.”

Iv je okrenula ključ i otvorila vrata spavaće sobe. Na sebi je imala svileni kimono boje čokolade ispod koga je provirivalo čipkasto rublje iste boje. Privila je svog sina uza sebe. Maks je još bio prilično sitan tako da je njegova crnokosa glavica dopirala tek nešto iznad Ivinog pupka. Prislonila je njegov obraz uz svoj glatki ravni stomak i osetila kako njen sinčić udiše njen miris, miris koji je predstavljao mešavinu njene neobuzdane prirode i *šanel* parfema koji je koristila još od devojačkih dana.

Maks je samo stajao i disao, ali je ona mogla da oseti divljenje koje je izbijalo iz tog malog čvrstog napetog tela. Na trenutak se osetila tako moćno da ju je obuzela prijatna jeza.

„Hajde, sedi na mamin krevet. Sada ćeš dobiti svoj specijalan poklon.”

Maks je ushićeno posmatrao kako njegova majka uzima paketić iz jedne od fioka. *To je bilo ono što je sve vreme čekao, a ne neka*

glupava zabava za čopor klinaca koji su došli samo zato da bi mogli da zijaju u njegovu mamu! Kao da bi im on to dopustio!

Ponovo je pomislio na Kita Vebstera. Svog oca. Kako ga je samo prezirao!

Pa, druškane, jesi li se lepo proveo? Proveo? Sa tobom?

Maks je jedva čekao dan kada će Kit Vebster nestati iz njegovog života. Tada će konačno moći da ima svoju prelepu mamu samo za sebe. Tada više neće morati da se pretvara.

Uzdrhtalim rukama je pocepao ukrasni papir. Ispod njega je nazreo odsjaj crnog metala. Šta je to bilo? Možda još jedan vozić?

„Da li ti se sviđa?”

Ivin promukli glas se pretvorio u šapat. Maks se zagleda u nju. Kada je izlazila među ljude, njegova majka se svojski trudila da sakrije svoje lice. Ali, to nije važilo za Maksa. On je bio poseban. On je mogao da vidi pravo lice Iv Blekvel, sa svim tim ožiljcima. Lice koje je toliko vo-leo da mu je ponekad dolazilo da zaplače.

„Mama!” Dečak je bio tako uzbuđen da mu je dah zastao u grlu. „Da li je... da li je pravi?”

„Naravno da je pravi. I veoma je star. Još odavno pripada mojoj porodici.”

Maks zadivljeno pređe prstima preko drške pištolja, istražujući svaki detalj. Mogao je da oseti moć koja je zračila iznutra. Moć koja je sada pripadala njemu.

„Još malo pa ćeš postati muškarac, Makse”, prozbori Iv. „Nisi više balavac da ti poklanjam igračke. Naravno, Kit to ne može da shvati, ali ti i ja znamo pravu istinu, zar ne?”

Iv Blekvel je Kita Blekvela pred svojim sinom uvek nazivala imenom, nikad ne koristeći reč *otac* ili *tata*. Kit joj je u početku prigovarao zbog toga.

„Znaš, mislim da nije u redu da me zove po imenu. To našem odnosu oduzima prisnost. Ako ćemo pravo, *tebe* ne zove Iv.”

Kit se uporno trudio da u rečnik svog sina uvede tu prisnu reč na slovo *t*, ali su se svi njegovi pokušaji već nakon par nedelja okončavali neuspehom.

„Dragi, znaš da to nema nikakve veze sa mnom”, objašnjavala je Iv. „Sam je odlučio da te tako zove. Osim toga, ne vidim zašto tome

pridaješ toliki značaj. To je samo mali prolazni hir. Što više budeš insistirao da te zove *tata*, on će se više opirati. Znaš kakva su deca."

„Da li Kit zna da si mi ovo poklonila?" upita Maks, hipnotisano zureći u pištolj. Bio je savršen. Baš kao i njegova majka.

Iv se osmehnu. „Naravno da ne zna. To je naša tajna. Staviću ga u sef, kako ne bi pobudio Kitovu sumnjičavost. Možeš da ga uzmeš kad god poželiš. Treba samo da mi kažeš i ja ću ti ga doneti."

U tom času kroz Maksov um prođe šokantna pomisao.

„Nije valjda... to *nije* teča Piterov pištolj, zar ne? Mislim, onaj iz koga je... Znaš, ono što se desilo kad sam bio mali?"

Pre četiri godine Maksov teča Piter Templton je u stanju pijanstva napravio incident u kome umalo nije ubio svoju decu. Niko nije mogao sa sigurnošću da kaže šta je stvarno nameravao da uradi. Da li je hteo da ubije sebe, ili Leksi, ili Roberta. Sam Piter je bio previše pijan da bi se bilo čega sećao. Znali su samo daje kućna pomoćnica rano tog jutra stigla u kuću Templtonovih i začula hice. Uletela je u Piterov kabinet i dok mu je otimala oružje, metak ju je pogodio u ruku.

Naravno, služavka je nakon toga dobila poštenu odštetu. Maks je od Kita čuo da joj je uručen „milionski ček", ali se investicija očigledno isplatila. Priča nikad nije procurila u javnost. Od tog dana Maksov teča Piter nije okusio ni kap alkohola, a pištolj je misteriozno nestao.

Iv odmahnu glavom.

„Nije, dušo, ali te uveravam da je ovaj pištolj još *posebniji* od teča Piterovog pištolja. On je nekada pripadao mom dedi Dejvidu Blekvelu. Tvom pradedi."

Maksove grudi su se nadimale od ponosa. Voleo je kada mu je majka pričala o svojoj porodici. O *njegovoj* porodici.

U najdubljim najranijim slojevima Maksovog sećanja romorio je dubok senzualan glas njegove majke koji ga je uspavljivao pričama o njegovom čukundedi Džejmiju Mekgregoru i velelepnoj imperiji koju je on začeo. Maksova prva reč je bila *mama*, druga *Kruger*, a treća *Brent*.

Dok su ostali dečaci maštali o dinosaurima i Supermenu, u Maksovoj podsvesti su svetlucali ukradeni dijamanti na kojima je

Džejmi Mekgregor saznao svoje carstvo. *Moje carstvo*. Maksu nisu trebale bajke o zatočenim princezama i zmajevima i dvorcima od đumbirnih kolača. Njegova majka je bila princeza koju su zli ljudi prognali sa prestola koji joj je pripadao i koju je njegov zli otac zatočio u toj kuli na Petoj aveniji. On je bio vitez koji će je osvetiti, a *Kruger-Brent* je bio njihov dvorac. Naravno, bilo je tu i mnoštvo zmajeva kojima je trebalo skinuti glavu, toliko da nije mogao čak ni da ih izbroji. Svi ljudi koje je Maks poznavao bili su njihovi dušmani, počev od tog ljigavog podlog Kita, preko dečaka iz škole koji su se rugali njegovoj majci, pa sve do njegovih rođaka Roberta i Leksi Templton.

Tvoji rođaci su oteli nasledstvo koje ti pripada, dragi moj. Uzeli su ono stoje tvoje i izbacili te napolje, da se snalaziš kako znaš i umeš, kao zmija u pustinji. Uradili su ti isto što i meni.

Maksova majka se potrudila da njihova borba dobije mitske dimenzije. Iv je bila izbačena iz rajskog vrta, a njen sin je bio božji izabranik, prorok, mesija. Njemu je bilo suđeno da Iv vrati u obećanu zemlju.

Maks je znao da će tek kada izvrši svoj zadatak i vrati *Kruger-Brent* u majčine ruke dobiti najveću od svih nagrada: njenu ljubav. To je bio njihov zavet, zapečaćen krvlju koju je Iv prolila na porođaju. Maks nijednog trenutka nije zaboravljao na to.

Sve do tog dana, tog veličanstvenog dana kada bude ispunio svoj sudbinski zadatak, Maks je morao da opstaje na mrvicama ljubavi koje mu je Iv bacala. Njegova majka je obična bila hladna i daleka. Njeno neprestano fizičko prisustvo ga je stavljalo na tanane muke. Maks je žudeo za njenim zagrljajem kao što usahlo rečno korito žudi za kišom, ali je njegova žudnja ostajala neuslišena. Kit Vebster je mogao daje dodiruje tim bolesnim hladnim šapama, ali je to blaženstvo Maksu bilo uskraćeno. U retkim situacijama kada bi mu majka, kao tog dana, dopustila da joj priđe, dečaka bi preplavila takva sreća da mu se činilo da može da pomera planine. Dok se privijao uz nju, izgubljen u opojnom mirisu njene kože, radost mu je kuljala kroz vene kao heroin.

Iv lagano ustade sa kreveta. Privukla je rubove svilenog kimona i krenula ka prozoru.

Maks je i dalje sedeo na svom mestu. Kao i uvek, majčino udaljavanje je doživeo kao fizičku agoniju. Stegao je dršku pištolja i prislonio hladnu cev uz obraz.

„Tvoj pradeda Dejvid nikad nije upotrebio taj pištolj. Nikad nije ispalio nijedan hitac.“

Iv je gledala kroz prozor. Glas joj je ponovo bio dalek, kao da je pričala sa samom sobom.

„Valjda zato što je bio kukavica“, natuknula je.

Maks zagriže mamac, kao bezazleno jagnje koje veselim skakutavim korakom ide na klanicu. „Ja *nisam* kukavica, mama. Ja se *ne plašim* da ga upotrebim.“

Iv se okrenu ka njemu.

„Zaista? A za šta ćeš ga upotrebiti, mili moj?“

Maks ništa nije odgovorio. Zato što nije bilo potrebe da bilo šta kaže.

Oboje su znali čemu je taj poklon trebalo da posluži.

Upotrebiću ga da ubijem Kita Vebstera.

Upotrebiću ga da ubijem svog oca.

by voki

Šesto poglavlje

Lajonel Njuman je posmatrao mladića koji je sedeo sa druge strane stola, prisećajući se prohujalih vremena i događaja.

Bilo je to 1952. godine, jednog juskog jutra kada je nebo bilo jednako vedro i blistavo kao i tog dana. Kejt Blekvel je sedela na istoj stolici na kojoj je danas sedeo taj mladić. Na brzinu se preračunavši, shvatio je daje Kejt u to vreme već imala oko šezdeset godina. U njegovom umu izroni slika sredovečne ali još uvek izuzetno lepe žene: vitke, besprekorno odevene, sa gustom sjajnom crnom kosom prošaranom srebrnastim vlasima. Kejt je bila zabrinuta za svog sina.

Toni uopšte ne podseća na sebe, Lajonele. Kao da je nešto umrlo u njemu. Učinila sam sve stoje u mojoj moći da ga usrećim, ali ne vredi. Uopšte nema nameru da se ženi.

Iako je Kejt Blekvel povremeno tražila savete od Lajonela Njumana, Breda Rodžersa i još nekoliko službenika koji su čitav svoj život posvetili *Kruger-Brentu*, problem je bio u tome što nikad nije bila voljna da prihvati bilo čije mišljenje. Čak je i najveća budala mogla da vidi zašto se Toni Blekvel tako ponašao. Taj mladić je želeo da bude umetnik, a Kejt mu to nije dopuštala. Ona je tako nemilosrdno gazila po njegovim snovima da je siroti Toni na kraju izgubio zdrav razum. Pa ipak, Kejt Blekvel je uporno odbijala da stvari sagleda iz tog ugla. Otišla je u grob sa čvrstim uverenjem da je učinila ono što je bilo najbolje za njenog sina. I da je Toni *nju* izneverio.

Naravno, Toni Blekvel se na kraju oženio. Nekoliko kratkih meseci je bio srećan, blaženo srećan, sve dok njegova supruga Marijana nije umrla na porođaju, dok je donosila na svet njihove bliznakinje Iv i Aleksandru.

A sada su svi mrtvi. Kejt, Toni, Marijana, Aleksandra. Otišli su, svi odreda, ali sam ja još uvek tu. U istoj kancelariji. Sa istom porodicom. I istim problemima. Život je stvarno čudan.

Mladić koji je sedeo preko puta Lajonela Njumana bio je Robert Templton, praunuk Kejt Blekvel. Naravno, da se Toni *nije* oženio, mladi Robert uopšte ne bi bio tu. Ni u toj kancelariji, ni na kugli zemaljskoj. Ali je Kejt Blekvel, kao i uvek, morala da istera po svome. Zar je bilo moguće da je taj dečak već napunio devetnaest godina? Sa visinom Od metar i osamdeset, blistavom plavom kosom i savršeno izvajanim te-lom, izgledao je kao tinejdžerski filmski idol.

Više nije dete, već muškarac. U tome i jeste problem.

„Ne možete da me sprečite da to uradim.“

Robi je govorio agresivnim nabusitim tonom, vrpoljeći se na stolici i naslanjajući šake na kolena. Prsti su mu bili dugi i graciozni.

„U zakonskom smislu sam dovoljno odrastao“, nastavio je, prkosno sevajući pogledom. „To je *isključivo moja* odluka. Treba samo da mi pokažete gde da stavim svoj potpis i više vam neću dosađivati.“

„Plašim se da stvar nije baš tako jednostavna, Roberte.“

Lajonel Njuman prođe sparušenom šakom kroz svoju prosedu kosu. Robiju je izgledao kao neki matori zec. Nozdrve su mu konstantno poigravale, kao da se pukim čulom mirisa probijao kroz zakonske začkoljice i pravničku terminologiju. Čak je i njegova kancelarija podsećala na zečju jazbinu, sa tim nameštajem od tamnog drveta, prigušenim *tifani* lampama i hrpama dokumenata u tamnocrvenim kožnim povezima koji su virili iz svakog kutka prostorije.

„Tvoj otac...“

„Moj otac nema baš nikakve veze s ovim.“

Robijeva pesnica srdito polete ka stolu. Dokumenti koji su se nalazili na vrhu brižljivo poslaganih gomila zalepršase na vazdušnoj struji. Ali, to nije moglo da uznemiri vremešnog advokata.

Vidim da si nasledio vatreni temperament svoje prababe, dečko. Ne misliš valjda da će me to uplašiti? Ti nisi ni prvi nipolednji Blekvel koji iskaljuje svoj bes u ovoj kancelariji.

Šteta što je ispalo tako. Robert je nekada bio uistinu krasan dečkić. Uopšte nije bilo čudo što ga je Kejt toliko volela. Ali je sada porastao i pretvorio se u užasno razmaženog i bahatog mladića, bar po mišljenju Lajonela Njumana. Robert Templton je u svojoj devetnaestoj godini već imao dosje u policiji, zbog krađe i posedovanja narkotika. Zbog *krađel* Šta je, za ime božje, naslednik *Kruger-Brenta* mogao da ukrade na ovom svetu?

Lajonel Njuman je decenijama radio za Blekvelove tako da je shvatao da se bogatstvo njihovih razmera - nezamislivo, gotovo *opsceno* bogatstvo - pre moglo nazvati kletvom nego blagoslovom. Robi Templton je po svoj prilici krenuo stopama sirote Kristine Onazis koja se izgubila u lavirintu narkomanije, alkohola i depresije. Lajonela je donekle podsećao na Šekspirovog Hamleta, danskog kraljevića koji je „trpeo praćke i strele sudbe obesne“. Robertova obesna sudbina je bila oličena u njegovom basnoslovnom bogatstvu. Kad čovek bolje razmisli, *Kruger Brentov* tržišni kapital je verovatno bio veći od celokupnog bruto domaćeg prihoda države Danske. A što se ticalo „praćaka i strela“, mladi Robert ih je okretao protiv sebe samog.

Lajonel Njuman je smatrao da je dečakov otac bio najzaslužniji za takvo stanje stvari. Činilo se da se Piter Templton još od onog nesrećnog incidenta sa pištoljem potpuno odrekao svoje roditeljske odgovornosti. Bio je ophrvan takvim osećanjem krivice da nije bio kadar da disciplinuje vlastitu decu.

Tog momka bi trebalo poslati u vojsku, razmišljao je Lajonel.

Vojnička disciplina i dašak ratne opasnosti mogli su da dovedu u red čak i jednog razmaženog mangupa.

„Kao predsednik i doživotni član upravnog odbora *Kruger-Brenta*, tvoj otac ima pravo da bude obavešten o svakoj odluci koja može uticati na materijalni status kompanije.“

„Ali ne može da me spreči da se odreknem svog nasledstva. Može da besni i bulazni, ako će mu to pomoći da se bolje oseća, ali ne može ništa da *preduzme*. Jesam li u pravu?“

Lajonel Njuman utučeno zavrte glavom. *Toliko besa. I arogancije. Mladalačke arogancije.*

„U pravi si, Roberte. Ta odluka pripada samo tebi. Međutim, kao advokat koji duže od četiri decenije zastupa tvoju porodicu, dužan sam da ti ukazem...”

Robi ga uopšte nije slušao.

Pričaj to onima koji se otimaju za Kruger-Brent, motori. Meni uopšte nije stalo do njihovog bogatstva. Nikad nisam mario za njega. Boli me uvo i za pare i za prokletu porodicu. Niko od njih ne vredi ni pišljivog boba. Izuzev Leksi.

Robi je tu odluku doneo prethodne večeri u bruklinskom gej baru Kod Tomija gde je, omamljen mešavinom tekile i heroina, satima svirao na prljavom razdrndanom klaviru.

Jedan stariji tip se čitave večeri vrzmao oko njega. „Znaš šta, klinac?” dobacio mu je u jednom trenutku. „Tako dobro sviraš prokleti klavir da bi mogao da živiš od toga.”

Bila je to obična opaska, ali je Robija pogodila kao metak, pravo između očiju.

Mogao bih da živim od toga. Mogao bih da pobegnem od svega i uzmem život u svoje ruke. Daleko od tate, daleko od Kruger-Brenta, daleko od mojih demona. Da promenim ime i sviram klavir u nekom anonimnom baru. Da otkrijem ko sam i šta sam.

Robija Templtona uopšte nije zanimalo šta mu je govorio matori Njuman. Bio je gluv za njegovu zabrinutost i njegova upozorenja i njegove latinske fraze. Hteo je samo da se što pre izvuče iz te priče.

„Dajte da obavimo tu formalnost.” Podigao je list papira sa radnog stola, a potom zgrabio Lajonelovo penkalo i naškrabao dva reda koja će mu zauvek promeniti život.

Ja, Robert Piter Templton, ovim putem se odričem celokupnog nasledstva koje nije testamentom ostavila moja prababa Kejt Blekvel, uključujući sve propratne privilegije i potraživanja, kao i vlasnički udeo u kompaniji Kruger-Brent limitid. Svoje nasledstvo u potpunosti prenosim na svoju sestru Aleksandru Templton.

„Evo, stavio sam datum i potpis. A vi ste bili prisutni u svojstvu svedoka.”

Pružio je papir zabrinutom advokatu i krenuo ka vratima. Lajonel Njuman je ponovo bio zatečen njegovim izgledom. Bio je tako mlad i lep, u zlatnim godinama, ali su se na njegovom telu već nazirali

prvi znaci koji su svedočili o surovoj zloupotrebi mladosti i života: zakrvavljene oči, upali obrazi, nekontrolisani napadi drhtavice.

Koliko će vremena proći pre nego što završi na ulici, kao još jedan bcznadežan bezličan narkomanski zavisnik?

Šest meseci. Uvrh glave.

„Hvala vam što ste mi pomogli, gospodine Njumane. Nema potrebe me pratite.“

by voki

Sedmo poglavlje

Leksi Templton nije bila poput drugih devojkica.

Jednog dana, kada je imala pet godina, u kancelariji njenog oca je zazvonio telefon.

„Gospodine Templtone, plašim se da odmah morate da dođete po Leksi.“

Bila je to gospođa Takeri, upravnica Leksinog obdaništa. Zvučala je uznemireno.

„Da se nešto nije desilo? Da li je Leksi dobro?“ „Vaša kćerkica je dobro, gospodine Templtone, ali sam zabrinuta za ostalu decu.“

Kada je Piter stigao u predškolsku ustanovu *Liti Čerabs*, rasplakana Leksi je poletela u njegov zagrljaj. „Ništa nisam uradila, tata! Ja ni za šta nisam kriva.“

Gospođa Takeri je odvela Pitera u stranu.

„Jutros sam morala dvoje dece da pošaljem u ambulantu. Vaša kćerka ih je napala makazama. Jedan dečak umalo nije izgubio oko.“

„Ali, to je nemoguće.“ Piter se zagledao u Leksi. Obučena u žutu pamučnu haljinicu, sa jednako žutom mašnom u zlaćanoj kosi, devojkica ga je stezala oko struka, gledajući ga kao nevinašce. „Zašto bi uradila tako nešto?“

„Ne znam, gospodine. Vaspitačice tvrde da mališani ničim nisu izazvali napad. Plašim se da ćete morati da ispišete Leksi iz *Liti Čerabsa* i da potražite drugu ustanovu.“

Kada su se smestili na zadnje sedišta limuzine, Piter je zamolio svoju kćerkicu da mu objasni šta se desilo.

„Ništa se nije desilo, tata.“ Leksi je veselo mlatarala nožicama, ne pokazujući ni trunku kajanja. „Ne znam zašto dižu toliku prašinu. Rekli su nam da napravimo neki kolaž. Ja sam napravila sliku *Kruger-Brenta*. Znaš, one velike kule u kojoj radiš?“

Piter je klimnuo glavom.

„Kolaž je super ispao. Stavila sam mnogo srebrne folije da bude što sjajniji. A onda je došao Timi Vilard i rekao mi da je moja slika 'užasno glupava'. A Malkolm Maloj je stajao pored njega i smejao se."

„Nisu lepo postupili, dušo. A šta si ti uradila?"

Leksi se sažaljivo zagledala u njega. Izraz na njenom licu je govorio: *Zašto mi postavlja tako glupa pitanja?*

„Pokazala sam im zube, eto šta! Ubola sam Timija u glavu. Ne brini, tata", brzo je dodala, primetivši šok na Piterovom licu. „Nije umro. Možemo li sad u *Mekdonalds* na ručak?"

Svi dečji psiholozi govorili su mu isto.

Leksi je bila veoma inteligentna i veoma osećajna devojčica, a za njeno problematično ponašanje bila je zaslužna činjenica da je tako rano ostala bez majke.

„Ali, kako objašnjavate njenu osvetoljubivost?" pitao je Piter. „I nedostatak moralnih ograničenja?"

Svi odgovori su glasili isto.

Ne brinite. To je samo prolazna faza.

„Ne zanimaju me tvoja opravdanja! Otrovala si kraljicu i zaslužuješ da ti odrubim glavu", vrištala je Leksi, rvući se sa barbikom iz ograničene serije *Mala sirena*.

„To će te naučiti pameti, ti bezočna *krinimalko* sa ribljim repom!" Devojčica se trijumfalno osmehnu kada je barbikina glava sletela sa trupa. „Sada si skroz MRTVA!"

„Leksi!"

Gospođa Grejndžer, nova Leksina dadilja, banu u dečju sobu. Pod je bio preplavljen leševima obezglavljenih lutaka.

Dadilja ispusti težak uzdah. *Opet? Šta se to dešavalo sa osmogodišnjim devojčicama? U njeno vreme devojčice su pravile čajanke za lutke i piknike za plišane mede, a sada...*

Izgleda da su se vremena *opasno* promenila.

Gospođa Grejndžer, sredovečna udovica koja nije imala vlastitu decu, stigla je u dom Templtonovih kao zamena za ozloglašenu gospođu Karter. (Bivša kućna pomoćnica Templtonovih je odlično iskoristila odštetu koju je dobila od svog poslodavca. Po kratkom

postupku se razvela od svog džangrizavog muža Majka i odlepršala na Havaje. Po poslednjim informacijama, izležavala se na plaži u Mauiju, gde je golišavi dvadesetogodišnji mladić po imenu Kijanu mazao njenu pozamašnu pozadinu kokosovim uljem. Gospođa Grejndžer, za razliku od nje, nije imala afiniteta prema kokosovom ulju i golišavim Havajcima.)

Gospođa Grejndžer je stvarno volela Leksi, ali nije bila popustljiva prema njenim ispadima. Zнала je da su te barbike koštale brdo para tako da je neprestano grdila Leksi što nije vodila više računa o njima.

„Zaboga, dete! Šta to radiš?”

Leksi počе grozničavo da razmišlja. *Gospođa Grejndžer je ljuta. Šta bi moglo da je smiri? Šta bi najviše volela da čuje?*

„Ne brinite, gospođo Dži. Samo sam se igrala. Mogu lako da ih popravim. Evo, gledajte.”

Otrčala je do drugog kraja sobe i podigla Arijelinu glavu, uverena da će je u tren oka nataći na trup. Ali, to nije bilo baš tako lako kao što je zamišljala. Lutkin vrat je bio predebeo za rupu na dnu glave koja se, kako joj se činilo, odjednom volšebno smanjila.

„Verujte mi, glava *može* da se vrati”, objašnjavala je devojčica dok su joj se pramenovi crvene najlonske kose mrsili oko prstića i dok su joj na čelu blistale sićušne kapljice znoja. „Uradila sam to bezbroj puta.”

„Nije u tome poenta, Leksi. Uopšte nije trebalo da joj *otkineš* glavu. Pogledaj na šta ti liči soba! Kao da smo se obrele u *Noći zombijal*”

„Nisam *ja* kriva. Arijel je htela da ubije kraljicu.”

Leksi pokaza ka jednoj od retkih barbika koje su još uvek imale glavu i sve udove. Plavokosa lutka obučena u crvenu baršunastu haljinu, sa niskom svetlucavih perlica oko glave, ležala je na vanserijski skupom „kraljevskom krevetu za barbike” koji je Robi pre nedelju dana kupio svojoj sestrici.

Da, baš joj je trebalo. Kao da već nema dovoljno igračaka.

„Vidite, otrovala je kraljicu. Zato joj lice ima ovako čudnu boju.”

Gospođa Grejndžer tiho huknu. Lutkini obrazi su bili izvrjani zelenim flomasterom. Mogla je samo da se nada da se Leksi nije

toliko zanela da mastilom zamaže svoju odeću i posteljinu. Ako je to učinila, moraće vraški da se namuči da izvuče te grozne mrlje.

„Kad nekog otruješ, zaslužuješ da ostaneš bez glave“, dostojanstveno nastavi Leksi. „To je sudbina koja treba da zadesi svakog trovača, je l' tako, gospođa Dži? To sam naučila na času istorije.“

Leksino lišće je bilo tako ozbiljno da je gospođa Grejndžer jedva odolela porivu da prasne u smeh.

„Pa, tako nekako. Samo bih te zamolila da tu istorijsku odmazdu ubuduće ne sprovodiš u svojoj sobi, Leksi.“

Dadiljin ton je i dalje bio strog, ali je Leksi znala da je pobedila. leđno je bilo kad je neko bio *stvarno* ljut, a drugo kad se samo *pravio* da je ljut, a Leksi je bila dovoljno pametna da prepozna razliku.

Tada kroz vrata počеше da dopiru povišeni glasovi koji su ukazivali da se u prizemlju vodila žučna diskusija. Na Leksinom lišću zaigra senka strepnje.

„Tata viče. Mislite li da je Robi ponovo u nevolji?“

„Pojma nemam.“ Gospođa Grejndžer zatvori vrata. „Ali, čak i ako jeste, ti ne smeš da brineš zbog toga. Tvoj brat je dovoljno velik i opasan da vodi računa o sebi.“

Leksi sevnu pogledom. „Robi nije opasan“, ljutito je odbrusila. „On je najlepší i najnežniji brat na svetu. Svi tako kažu.“

Gospođa Grejndžer ponovo uzdahnu. Zašto je Leksi sve morala da shvata bukvalno? I zašto gospodin Templton nije mogao da se obuzda? Zar je morao baš toliko da urla? On nije mogao ni da zamisli koliko je njegova kćerkica bila osetljiva. I koliko bistra. Leksi je bila kao sićušna satelitska antena koja je hvatala sve što se dešavalo u kući i na osnovu tih detalja izgrađivala svoju sliku o svetu. Sliku koja je iz dana u dan postajala sve iskrivljenija, kao planeta koja izlazi iz orbite.

Danas je odrubljivala glave svojim lutkama.

A šta će raditi sutra?

Perverznjak... bitanga koja vreba bezazlenu decu... takve bolesnike treba kastrirati...

Piter Templton je pokušavao da se usredsredi na disanje. Morao je da zadrži pribranost. Nije smeo da izgubi živce pred tom groznom ženturačom koja je stajala u njegovom salonu i zasipala ga vulgarnostima kao neka ulična drolja.

Znate, Ludo i ja bismo mogli da odemo u policiju.

Žena koja mu je tog dana banula na prag zvala se Andželika Delal. Možda je zvučala kao ulična drolja, ali je njen društveni status bio daleko viši. Ona je bila supruga uglednog bankara koji je radio za *Džej Pi Morgan* i majka šesnaestogodišnjeg Dominika Delala: mladog ragbiste, učenika generacije na Andoveru i (ako je Piter dobro protumačio njeno vulgarno trabunjanje) *ljubavnika* njegovog sina Roberta.

Pederi Moralna nakaza!

Te reči su tutnjale kroz Piterovu svest poput toksične plime koja se izlila iz raznetih kanalizacionih cevi.

Andželika Delal je imala četrdeset i kusur godina, lepe aristokratske crte lica i besprekorno isfeniranu kosu sa diskretno izvučenim pramenovima, kao stoje dolikovalo bračnoj pratilji jednog bogataša. Nekad je nesumnjivo bila prava lepotica, ali je njena privlačnost, uprkos brojnim estetskim intervencijama, kozmetičkim tretmanima i tonama ubrizganog botoksa, već bila na izdisaju. Štaviše, u tom trenutku je delovala kao prava rugoba, sa tim razjapljenim ustima, izobličanim licem i šakama koje su raspomamljeno mlatarale kroz vazduh, zveckajući dija-mantskim prstenjem.

„Dakle...?“

Piter se prenu iz razmišljanja, shvativši da je njegova sagovornica konačno ostala bez municije.

„Oprostite, šta ste me ono pitali?“

Andželika Delal je bila toliko besna da je Piter pomislio da će se pretvoriti u bukčinju i sagoreti pred njegovim očima.

„*Pitala sam* šta nameravate da preduzmete kako bi vaš odvratni izopačeni sin držao svoje priljave šape što dalje od mog dečaka.“

„Popričaću sa Robertom.“

„Ma šta kažete?! *Popričaćete* s njim?“ Gospođa Delal ga ćušnu u grudi svojom izmanikiranom kandžom. „Plašim se da se nismo razumeli. Moj muž je nedavno zatekao mog i vašeg sina na

zadnjem sedištu automobila. Vaš klinac je pušio stojka mom klinicu. Čujete li šta vam govorim? Može li to da vam dopre do mozga?"

Piter instinktivno ustuknu, pridrživši se za naslon kauča. *Zar je moguće da je Robi to stvarno uradio?* Stresao se od gnušanja. Nije imao snage da razmišlja o tome.

„Možda je vaš suprug izveo pogrešan zaključak.“

Piterov glas je podsećao na šapat. Naravno, on je odlično znao da Ludo Delal *nije izveo* pogrešan zaključak, ali još uvek nije bio spreman da to prizna, čak ni pred samim sobom.

Uprkos svom psihijatrijskom obrazovanju i dugogodišnjoj praksi, Piter Templton nije mogao da prihvati činjenicu da je njegov sin bio homoseksualac. Koliko je pritajenih homoseksualaca sreo u svojoj ordinaciji tokom svih tih godina? Na desetine, možda čak i na stotine. Bilo mu je lako da saoseća sa njima, sa tim sirotim izmučenim strancima koji su bauljali po rubu beznađa. Ali, to nije važilo i za njegovog sina. Piter je očajnički želeo da veruje daje sin te grozne ženturače bio zaslužan za sramotu koja se *navodno* desila. Da je *on* odvuкао Roberta na stranputicu, a ne da je bilo obrnuto, kako je ta rospija tvrdila. Da je Robert samo prolazio kroz jednu od razvojnih faza. Da je *njegov sin* bio taj koji će prerasti tu fazu, koji će postati ragbi zvezda na Harvardu, koji će se oženiti i dobiti decu i koji će to moralno posrneće pamtiti kao puki tinejdžerski eksperiment. Svako vreme je nosilo svoje breme. Bebama su izbijali zubi, a adolescenti su pokušavali da pronađu sebe kroz ispitivanje vlastite seksualnosti.

Piter se grčevito držao za tu nadu, kao alpinista koji se vere po golim glatkim liticama. Robi uopšte nije delovao feminizirano. Devojke su mu se otvoreno nabacivale. Obletale su oko njega kao muve oko meda. Možda je bio naprosto stidljiv? Možda još nije dovoljno sazreo? Sve mogućnosti su bile otvorene.

Vaš klinac je pušio stojka mom klinicu.

Gospođa Delal je već grabila svoju bundu i šanel torbu, spremajući se da pode. Izgledala je kao pljunuta Kruela de Vil.

„Uopšte se ne šalim, gospodine. Ako taj peder od vašeg sina ponovo priđe našoj kući, ili Domovoj školi, odmah ću zvati policiju. A vama preostaje samo da se pomolite da ga panduri savataju pre nego što padne u šake mom mužu.“

Začuo je tresak ulaznih vrata.

Ponovo je bio okružen muklom tišinom.

„Tata?”

Leksi je stajala na pragu u haljinici od belog muslina, sa rukavima ukrašenim vezenim leptirovima. Na zlatnoj kosici joj je poigravala plava mašna.

Kako je samo bezazlena, pomislio je.

„Šta je to perverztnjak?”

Piter se zaprepašćeno zagleda u nju, osetivši kako mu obrazi gore. „Ovaj, dušo... pa znaš, to je... to je ružna reč.” „Znam daje ružna, ali šta znači?” „Ne znači ništa, mila.”

Za ime božje! Šta je još čula?

„Leksi, šta kažeš da odeš na sprat da se igraš? Ja ću doći za nekoliko minuta.”

„Dosadila mi je igra.” Leksin glas pređe u zaverenički šapat. „Da li perverztnjak znači isto što i s-e-k-s?”

„Ako nećeš da se igraš, možeš da gledaš *Knjigu o džungli*. Reci gospođi Grejndžer da sam ti dopustio da uključiš TV.”

Leksi veselo ciknu i odskakuta ka sobi za igru. Piter se utučeno spusti na kauč. *Oh, Aleks. Zašto nisi ovde? Zašto mora da bude tako teško?* Znao je da hitno mora da porazgovara sa Robertom o tom malom De-lalu. Samo što nije znao odakle da počne.

Ispostavilo se da uopšte nije morao da počinje. Robi je sam načeo temu. Oko jedanaest uveče se dovukao kući, pijan kao zemlja, i zatekao svog oca u kuhinji.

„Donossim ti lepe vessesti, tata”, rekao je, zaplćući jezikom. „Ssutra odlazzzim od kuće. Jaimopriateldom.”

„Pijan si, Roberte. Ne razumem šta govoriš.”

„Moj prijatelj”, surovo ponovi Robi, trudeći se da zvuči što razgovetnije. *Ja i moj prijatelj Dom sutra odlazimo za Nju Orleans.* Konačno ću ti se skinuti sa grbače. Možeš da otvoriš šampanjac!”

Gospodarica igre

Podigao je ruku, kao da nazdravlja, što je bilo dovoljno da izgubi ravnotežu i da se stropošta na pod, lupivši glavom o ivicu kuhinjskog stola.

„Ups!” Počeo je da se smeje, tako mahnito i nekontrolisano da su mu suze potekle niz obraze.

„Uopšte nije smešno što se tako opijaš, Roberte.“

„Ozbiljno? Baš čudno! Tvoja pijanstva su bila *urnebesno smešna*.“ Robiju oči sevnuše od prezira. „Možda bi trebalo da potegnem pištolj na tebe, koliko da razbijemo monotoniju? Da li bi ti to bilo smešno, *tata*?“

Piteru je došlo da zaplače. Otkad se to reč *tata* pretvorila u uvredu?

„Danas me je posetila Dominikova majka. Pretila je. Kaže da će, ako se ponovo približiš njenom sinu, zvati policiju i optužiti te za prozelitizam.“

„Za šta? Pro-ste-li... Još nisam čuo za to, ali moraću da probam. Dom voli da eksperimentiše.“

„Gadiš mi se!“ prasnu Piter. „Ti misliš da je ovo neka igra? Taj mladić ima jedva šesnaest godina.“

Robi slegnu ramenima. „On odlično zna šta radi. Štaviše, radi to *vraški dobro*.“

„Kao što sam rekao, njegovi roditelji nameravaju da podnesu tužbu. Mogao bi da završiš u zatvoru, Roberte. Može li to da ti uđe u glavu?“

„Prvo moraju da me pronađu.“

Glava mu je bila teška kao kamen. Nakon što je tog popodneva napustio kancelariju Lajonela Njumana, Robi je krenuo od bara do bara, lagano se komirajući i zaranjajući u to polusvesno stanje koje se odne-davno pretvorilo u njegov životni stil. Bilo mu je teško da komunicira sa spoljašnjim svetom. Dok je razgovarao sa ocem, činilo mu se kao da pliva kroz gustu toplu kašu, s mukom loveći reči.

Ako ćemo pravo, Robi nije naročito mario za Doma Delala. Nije bio zaljubljen u njega ili bilo šta slično. Bio je naprosto isprovociran reakcijom svog oca. Piterovo gnušanje ga je podsetilo na onaj pogubni neposustajući prezir koji je tako dugo gajio prema sebi.

Baš imam sreće! Kada bi neko raspisao konkurs za najvećeg homofoba među pederima, ja bih se sigurno našao na prvom mestu.

„Danas sam posetio starog Njumana.“

„Ozbiljno?“

„Da. Otišao sam kod njega i *ispisao se iz testamenta*." Robi prasnu u pijani kikut. „*Boli me uvo za vaše pare*, rekao sam mu. *I boli me uvo za jebeni Kruger-Brent*."

Piter ispusti težak uzdah. „Ne možeš tek tako da izbrišeš svoje ime iz testamenta, Robi. Postoje formalnosti oko prenosa i poverenički fondovi i... znaš, to uopšte nije tako prosto kao što misliš."

„Ali sam se ja potrudio da bude što prostije. Sve sam ostavio Leksi."

Robi se pridiže na noge. Soba se vrtela oko njega kao centrifuga mašine za pranje veša. Prislonio je prste uz čelo i osetio toplu lepljivu krv.

Da li se stvarno odrekao Kejtinog nasledstva? razmišljao je Piter. *Da lije to zakonski izvodljivo?*

„Previše si pijan za tako ozbiljne razgovore", rekao je. „Prićaćemo ujutru."

„Ujutru neću biti tu."

Robi se zatetura ka njemu. Oči su mu bile staklaste i pune bezobzirnog besa.

Piter oseti grč u utrobi. Robi je stajao tako blizu da je mogao da oseti njegov dah. Bazdio je na alkohol. *Ja se plašim tog mladića. Plašim se rođenog sina.*

„Odlazim za Nju Orleans. Zajedno sa Domom."

„Ako stvarno odeš, ne želim nikad više da te vidim."

Te reči su se skotrljale sa Piterovih usana još pre nego što je njegov um stigao da ih registruje.

„Ne brini, nećeš me videti. Zbogom, tata."

„Zbogom, Roberte."

Piter je posmatrao kako njegov sin teturavim korakom napušta sobu. Krv mu je i dalje lila iz posekotine na glavi. Nekoliko sekundi kasnije je začuo tresak ulaznih vrata.

Stajao je nasred sobe, čekajući da ga osine talas krivice. *Po klasičnom scenariju, sada bi trebalo da pojurim za njim. Da mu kažem da nisam tako mislio.* Prolazile su sekunde, potom i minuti, ali u njemu i dalje nije bilo ni tračka grižnje savesti. Grudi su mu se nadimale od jedne sasvim drugačije emocije.

Od čistog olakšanja.

Ugasio je svetio u prizemlju i na vrhovima prstiju krenuo ka Leksinj sobi.

Sada smo ostali samo nas dvoje, mila. Ne treba ti tvoj brat. Tata će se brinuti o tebi.

Nije želeo da je probudi. Samo će kleknuti pored njenog kreveta i opijati se tim slatkim detinjim mirisom. I utehom koja je izbijala iz tog bplot, usnulog, bezazlenog telašca.

Tiho je odškrinuo vrata. Unutra je vladao mrkli mrak. Krenuo je kroz sobu, obazrivo se provlačeći između kutija sa igračkama i gomilica razbacane odeće.

Kada se spustio pored kreveta i ispružio ruku ka svojoj mezimici, struja hladnog vazduha ga osinu po licu.

Iznenadeno se okrenuo ka prozoru. Bio je otvoren.

Spustio je pogled ka postelji obasjanoj prigušenom svetlošću mesečine. Postelja je bila prazna.

Leksi je nestala.

by voki

Osmo poglavlje

Prvo što je primetila bio je mrak.

Totalni mrak.

Ne mrak koji je noću ispunjavao njenu sobu, već gusta hladna grobljanska tmina.

Pokušala je da vrisne, ali iz nje nije izašao ni najslabašnji zvuk. Nešto joj je bilo nagurano u usta. Neka krpa sa gorkim ukusom. Nije mogla čak ni da diše.

Gde se nalazim?

Panika poče da joj se uvija oko srca kao zmija. Da nije sanjala? Pokušala je da se uspravi, ali joj glava tresnu o nešto čvrsto i metalno. *Mrtvački sanduk? Oh, ne! Molim ti se, bože! Samo to ne!*

Tata!

Ponovo je pokušala da vrisne, ali zvuk nije mogao da se probije kroz zgužvanu krpu. Laganim svesnim naporom je počela da diše kroz nos. *Smiri se. Živa si. Ne panici.*

Osetila je kako joj vazduh ispunjava pluća. *Opusti se.*

Prisetila se priča o svom čukundedi Džejmiju Mekgregoru, priča koje je često slušala umesto bajki za laku noć. Džejmi je bio hrabar i snalažljiv i prepreden kao lisac. On je znao da se izvuče iz svake nevolje. Njemu ništa nisu mogle ni ajkule ni minska polja, ni brodolomi ni plaćene ubice. Za njega nisu postojale beznadežne situacije.

Trudila se da razmišlja logično.

Šta se desilo? Kako sam dospela ovde?

Nije vredelo. Ničeg se nije sećala. Gospoda Grejndžer ju je spakovala na spavanje, a onda... a onda mrak. Strah se ponovo obruši na nju, kao plimski talas.

Neka mi neko pomogne!

Počela je da drhti, naprasno shvativši da joj je bilo užasno hladno. Na sebi je još imala samo tanku pamučnu spavaćicu. Metalni pod na kome je ležala bio je leden i tvrd.

Tup!

Šta se to čulo?

Pod se pomerao, postojano vibrirajući i odbacujući je uvis na svakih dvadesetak sekundi, kao kad neko prevrće palačinku. Tada je shvatila. *Ja sam u kolima. Ugepeku. Neko me je oteo i sada me vode u svoje skrovište.*

Da se to nije dešavalo *njoj*, delovalo bi baš uzbudljivo. Kidnapovanje je predstavljalo jednu od Leksinih omiljenih igara. Ali, ovo nije bila igra. Ovo je bila stvarnost.

„Izlazi.“

Muškarac je nosio masku, ali ne skijašku masku kao pljačkaši u filmovima, već gumenu masku kakva se nosila za Noć veštica. Sa tom maskom navučenom preko lica izgledao je kao leš.

Paralisana strahom i hladnoćom, mogla je samo da raširi oči i da se zapilji u njega.

Tada je začula drugi glas. „Šta si se ukipio? Izvuci je odatle i vodi je unutra, pre nego što nas neko ne primeti.“

Leš zavuče ruke u gepek i zgrabi je za mišice. Ona instinktivno poče da se otima, mlatarajući nogama i grebući ga kao divlja mačka.

„Do đavola!“ Leš se uhvati za rame. Tako snažno mu je zarila nokte u meso da mu je potekla krv. „Kučko mala!“

Tada se ponovo savio ka gepeku. Zamahnuo je pesnicom, tresnuo je u lice i sve se ponovo pretvorilo u crnilo.

Vreme je prolazilo.

Bila je u nekoj sobi bez prozora. Slaba sijalica je neprestano bila upaljena. Više nije znala da li je dan ili noć. Leš ju je tako divljački ošinuo po licu dok ju je izvlačio iz kola daje bol isprva bio nepodnošljiv, ali je postepeno počeo da jenjava.

Soba je bila gotovo prazna. Unutra su se nalazili samo krevet, starijski porcelanski nokšir i izgužvana kartonska kutija sa nešto napabirčenih knjiga i igračaka. Zidovi su bili goli, a pod prekriven glatkim zelenim linoleumom. Prostorija je pre podsećala na kancelariju nego na sobu. Igračke i knjige su bile namenjene deci mnogo mlađeg uzrasta.

Moji otmičari očigledno ne znaju mnogo o klincima.

Malo-pomalo, njen strah se povukao pred dosadom. Nije znala kako da ubije vreme, kako da prekine monotoniju tih beskrajnih usamljenih sati. Neko od maskiranih muškaraca je u redovnim intervalima ulazio unutra da isprazni nokšir i da joj donese nešto za jelo. Nikad nisu razgovarali sa njom, niti su odgovarali na njena pitanja, ali je povremeno čula prigušene glasove koji su dopirali sa druge strane zida.

Bilo ih je trojica. Tip koji im je bio vođa imao je dubok glas sa čudnim stranim akcentom. On nikad nije ulazio unutra. Druga dvojica su dolazili, ali uvek pod maskama: tip koji je izgledao kao leš i još jedan, koji je najčešće nosio masku svinje, a ponekad i masku psa ili zmije. Taj muškarac sa životinjskim licem ju je ispunjavao najvećim strahom.

Stajao je iznad njenog kreveta. Na licu je imao svinjsku masku. „Samo zucni i odmah ću da te ubijem.“

Ne, nećeš. Da si nameravao da me ubiješ, već bi to uradio. Trebam ti živa.

Otvorila je usta, spremajući se da zavrišti, ali je bilo prekasno. Ogromna vrela šaka joj se spusti preko lica. Gurao ju je na krevet. Njegova težina joj je istiskivala vazduh iz pluća. Jednom rukom joj je i dalje pritiskao usta, dok je drugu zavlačio ispod tanke pamučne spavačice. *NEEE!* Oštar bol između nogu joj natera suze na oči. Pokušala je da se pomeri, da ga odgurne sa sebe, ali je to bilo nemoguće. Bila je prikleštena kao suvi list ispod kamene gromade.

Muškarac sa svinjskim licem je ispuštao čudne zvuke. Duboke grlene dahtaje koje Leksi nikad ranije nije čula. Kosa joj se dizala od užasa. A onda je odjednom skočio sa nje.

Čula je glasove.

„Šta radiš unutra, čoveče?" Bio je to vođa.

„Sledeći obrok treba da dobije tek za tri sata." Leksi nije mogla da vidi svinjino lice, ali joj je po njegovom držanju Kilo jasno da se uplašio.

„Zucni samo jednu reč i ima da ti prerežem grkljan", prosiktao je.

„Jasno?"

Leksi je nemo klimnula glavom.

Agent Endru Edwards je zurio u štos crnobelih fotografija koje su ležale na stolu ispred njega. Štos je bio debeo kao telefonski imenik.

„To je sve?"

„Da, gospodine. Tu su sva skladišta, hangari i industrijski objekti u krugu od petnaest milja od mesta na kome su ostavili automobil."

Prošlo je tačno jedanaest dana, četiri sata i šesnaest minuta otkako je Piter Templton prijavio nestanak svoje kćerke. Agent Edwards je toliko puta preslušao snimak Piterovog očajničkog poziva daje već znao napamet svaku reč. Takođe je znao da su, kada su u pitanju bili takvi nestanci, roditelji u devedeset posto slučajeva bili direktno umešani. Šta je čovek mogao da zaključi iz toga? Da stvarno živimo u bolesnom svetu. Međutim, agent Edwards je u ovom slučaju verovao ocu. Već na prvi pogled je mogao da primeti da je Piter Templton bio raspamećen od brige, ali je postojao još jedan značajan detalj. Otmičari su ispod jastuka u dečjoj sobi ostavili zahtev za otkup koji je ukazivao da je u pitanju bila organizovana kriminalna operacija. Na licu mesta nisu pronađeni bilo kakvi otisci, a poruka odštampana na standardnom *leksmark* papiru bila je tako sažeta da je policiju praktično ostavljala u ćorsokaku.

Otmičari su porodici Blekvel ostavili rok od dve nedelje da prebace deset miliona dolara na anonimni račun na Kajmanskim ostrvima, zapretivši im da će, ako otmicu prijave policiji, odmah ubiti devojčicu.

Agent Edwards je bio Škot po rođenju i Njujorčanin po temperamentu. Imao je bledu kožu, vodnjikave oči boje ćilibara i kosu koja nikako nije mogla da se opredeli da li je htela da bude

plava ili riđa. Voleo je Jenkije, mrzeo je ulične bande i narko-dilere koji su predstavljali pošast za grad u kome je živeo, a kada bi dobio godišnji odmor spuštao se do obale Džersija, pompezno opisujući tu aktivnost kao „putovanje“

Edwards ispusti težak uzdah.

„Tu ima bar tri stotine objekata.“

„Tačnije, četiristo dvadeset.“

„Jeste li uspeli da otkrijete još nešto, agente Džonse?“

„Jesmo, gospodine. Uspeli smo da izdvojimo sve ruinirane i napuštene objekte.“ Agent Džons se okrenu ka svom kolegi, uzimajući znatno tanji koverat od manile. „Ovde imate kompletnu dokumentaciju.“

„Koliko ih ima?“

„Ukupno osamnaest.“ Agent Džons se osmehnu. „Ako želite, još danas mogu da ih stavim pod prismotru.“ „Ne smemo da žurimo s tim.“

„Ali, gospodine... imamo još samo šezdeset sati. Ako ne ispoštujemo rok...“

„Misliš da ja ne znam šta je rok?“

Agent Edwards je bio besan kao ris. Kakve je to idiote biro zapošljavao u poslednje vreme? Jesu li ti moroni znali šta bi se desilo kada bi federalci počeli da se vrzmaju oko svakog skladišta u Džerziju? Ako bi ih otmičari spazili, ubili bi to dete kao od šale.

Blekvelovi su se izložili ogromnom riziku kada su odlučili da slučaj prijave policiji. Sa takvim bogatstvom i vezama, mogli su diskretno da plate otkup i da skinu tu neprijatnost sa dnevnog reda. Ili da unajme plaćenike koji bi krenuli u lov na otmičare.

Ali su oni umesto toga došli pravo kod njega, predavši mu slučaj koji je mogao da ga lansira do zvezda ili da ga uništi. Agent Edwards je znao da je hodao po rubu oštrice. Ovog puta nije smeo da napravi ni najmanji kiks.

Srećom, njegovi ljudi su uspeli da pronađu otmičarski automobil. Agent Edwards je naložio da se uradi DNK analiza i da se vlasi kose koje su pronađene u automobilu uporede sa uzorcima koji su uzeti sa jastuka u Leksinoj spavaćoj sobi. Izobličeni glas koji je dvaput kontaktirao Pitera Templtona preko kancelarijskog telefona po svoj

prilici je zvao iz nekog velikog industrijskog objekta. To su ustanovili tehničari Federalnog istražnog biroa na osnovu analize odjeka, ako je čovek mogao da veruje u takva sranja.

Ali, to nije bilo dovoljno. Agent Edvards nije želeo osamnaest meta. eleo je samo jednu.

„Pošaljite helikopter. Pazite da ne leti prenisko. Mora da zvuči kao rutinski vazdušni saobraćaj.”

„Razumem, gospodine. Recite mi, šta tačno tražimo?”

Agent Edvards se ozlojeđeno zagleda u svog mlađeg kolegu.

„Smaragdni grad iz zemlje Oz! Isuse, s kim ja to radim?! Tražimo *tragove guma*, tikvane! Tražimo jebene tragove guma!”

Uopšte nije želeo da se upušta u taj posao.

Bio je u jednom bordelu u Puketu kada je pozvonio telefon, prekinuvši ga u užitku koji su mu pružale dve jedanaestogodišnje bliznakinje. Klinke su imale tako uzane pičice da su njima mogle da krčkaju lešnike i jezike kojima su baratale tako vesto i revnosno da bi postidele čak i prvoklasne kurve koje je unajmljivao kod kuće.

Voleo je Tajlandčane. Bio je to zaista fin produhovljen narod.

„Deset miliona zelembaća. Plen delimo na ravne časti. Kuća ima krajnje primitivno obezbeđenje. Veruj mi, biće prosto ko pasulj. Treba samo da uletiš unutra i da zgrabiš malecku. Kad dobijemo lovu, možeš da nestaneš u nepoznatom pravcu i da uživaš do kraja života.”

„Ne treba mi takva lova.”

Smeh. „Nije bitno da li ti *treba*, već da li je *želiš*.”

„Sad sam čist, kapiraš? Nađi nekog drugog.”

Zatvorio je oči, prigušivši dahtaj zadovoljstva kojim je njegovo telo odgovaralo na tu dražesnu invaziju gipkih prstiju i vragolastih jezika. Kada je bio na rodnom tlu, obično je plaćao prostitutke da se oblače kao školarke, ali ništa nije moglo da se poredi sa *pravim* devojkicama: sa tom nežnom kožom, tim čvrstim tek napupelim grudima, tim golim glatkim rajem u njihovom međunožju...

„Znaš, malecka je stvarno slatka...” nastavljao je glas sa druge strane. „Izgleda kao pljunuta majka. Svi kažu da neverovatno liče.”

Oklevao je. U mislima mu je izronila slika mlade Aleksandre Blekvel. Mogao je da se seti svakog detalja. Tih dugih vitkih nogu boje karamela. Slapova plave kose. Uzdrhtalih blago razdvojenih bledoružičastih usana koje su ga mamile tim izazovnim osmehom.

Zdravo, Rori. Prošlo je toliko vremena.

„Šta reče, koliko godina ima?“

Jedna od bliznakinja je palacala jezikom oko njegovog anusa. Druga je sklapala usne oko njegovih testisa, uvlačeći ih u tu toplu meku vlažnu pećinu. Zaječao je od užitka.

„Osam.“

Mala slatka osmogodišnjakinja.

Slika i prilika svoje majke.

Svi kažu da neverovatno liče.

„Dobro, prihvatam. Ali zapamti daje ovo poslednji...“ Nije stigao da završi rečenicu. Veza je već bila prekinuta.

„Jeste li otkrili gde se nalaze?“

Piter Templton mu je tako snažno stiskao šaku da mu umalo nije blokirao krvotok.

Agent Edwards pomisli: *Siroti kopilan. Za poslednje dve nedelje je ostario bar deset godina.*

„Mislim da jesmo. Pretpostavljamo da se kriju u jednom industrijskom objektu u Džerziju, u blizini...“

„Kad ćete krenuti u akciju?“

„Večeras. Čim padne mrak.“

„Zašto ne odmah?“

„Pametnije je da sačekamo do uveče. Verujte mi, gospodine, imamo dovoljno iskustva u takvim stvarima. Znamo kako se spašavaju taoci.“

Piter pomisli: *Gospode, nadam se da zna šta radi.* Agent Edwards pomisli: *Gospode, nadam se da znam šta radim.* Obojica pomisliše: *Šta ako bude prekasno? Šta ako je ubiju pre mraka?*

„Gospodine, sada bi bilo najbolje da se malo odmorite. Javiću vam čim nešto saznamo.“

Vođa i leš su bili ljuti na svinju. Leksi je napeto osluškivala njihovu svađu. Nije mogla da čuje sve, već samo deliće...

Zar se nismo dogovorili... ali ti ne možeš da se obuzdaš... šta ako te prepozna?

Nema šanse... nosim masku, čoveče...

Prokleti pedofilu...

... koliko još?... hoću moje pare...

još malo... strpi se...

... već dve nedelje... da su hteli da plate...

Zaveži, idiote! Dobićeš svoje pare!

Leksi je prislanjala lišće uz vrata klaustrofobične ćelije, trudeći se da čuje što više. Ne zato što se plašila, već zato što je čvrsto odlučila da prikupi što više podataka o svojim otmičarima. A naročito o svinji, tom gadu koji ju je povredio, koji je gurao svoje smrdljivo meso u nju...

Moja porodica će me izbaviti. Uskoro će doći i izvuci me odavde. A onda ću tu svinju naterati da plati za ono što mi je uradio.

Ono što ju je najviše užasavalo nije bila pomisao da bi mogla da bude ubijena već da bi njeni otmičari mogli olako da se izvuku. Nije smela da dopusti da se to desi. Morali su da budu kažnjeni.

„Isuse Hriste. Koliko još?”

Agent Edwards je čučao u mraku, skrivajući se iza automobila bez policijskih oznaka, zajedno sa svojim mladim partnerom, agentom Džonsom. Nedaleko od njih se nalazio Čak Barkli, komandir specijalne jedinice američkih marinaca koji je trebalo da vodi operaciju spašavanja.

„Još dvanaest minuta.” Kapetan Barkli se osmehnu i njegovi beli zubi blesnuše na licu zamazanom katranom. Vođa specijalaca je bio sitan muškarac vitkog napetog tela i suvonjavog lica. Imao je četrdesetak godina i, nasuprot očekivanjima agenta Edvardsa, pre je podsećao na žilavog foks terijera nego na nekog agresivnog mastifa. Pa ipak, Edvardsa je još više od Barklijevog izgleda brinula činjenica da se njegova „interventna jedinica” sastojala od petorice mladih marinaca koji su bili opremljeni isključivo naočarima za

mrak i standardnim pištoljima. Koliko je primetio, nijedan od njih nije imao automatsko oružje ili ručne bombe.

Uprkos tome, njegov šef gaje uveravao da je Barkli bio „najbolji među najboljima“.

Nadam se da je tako.

Vreme se rasteglo do beskonačnosti. Dvanaest minuta je izgledalo kao dvanaest sati. Iako je bila topla letnja noć, svaka dlačica na rukama i vratu agenta Edvardsa bila je nakostrešena a iz svake pore su mu izbijale kapljice hladnog lepljivog znoja. Košulja mu je bila mokra. Primetio je da je agent Džons takođe drhtao. Na brdašcetu iznad njih je stajala oronula fabrika tekstila čiji su se obrisi jedva nazirali u pomrčini. Uprkos saobraćajnoj buci koja je dopirala sa rute 206, mesto je podsećalo na pravu pustoš.

A onda je konačno kucnuo čas za akciju. Kapetan Barkli odsečno klimnu glavom i njegovi ljudi se u roku od par sekundi raspršiše preko ravnice, stopivši se sa pejzažom kao pregršt nečujnog suvog lišća.

Dvojica federalnih agenata ostadoše sami.

„Sada nam ostaje samo da čekamo, gospodine.“

Agent Džons se plašio svog šefa. Endru Edwards je, čak i bez naročitog povoda, umeo da se ponaša kao hirovito zlovoljno kopile, ali ga je otmica male Leksi Templton dovela na rub nerava.

„Baš tako, Džonse. Da čekamo i da se molimo.“

„Sve će biti u redu, gospodine. Svi kažu da su Barklijevi ljudi majstori svog zanata.“

„Hmmm.“

„Naši izviđači tvrde...“

„Šššš.“ Agent Edwards prisloni prst uz usne. „Je l' čuješ?“ „Šta, gospodine?“ „Pucnjavu.“ „Ne, ništa...“

U daljini sevnu zaslepljujući blesak, i samo trenutak kasnije kroz vazduh se razleže zaglušujuća tutnjava, nalik lavljem urliku, ali na stotine, pa čak i hiljade puta glasnija. Oba muškarca instinktivno staviše ruke preko ušiju i baciše se na zemlju.

„Do đavola, šta se to...“ Agentu Džonsu je zujalo u glavi. Usta su mu bila puna zemlje, trave i prašine.

„Bomba! Ne mrdaj odatle!“

Ka njima se valjao još jedan zaglušujući zvučni talas, kao da su bili usisani u oblak iz koga su sevale munje i praštali gromovi. Plameni jezici su palacali na vrhu brežuljka. Fabrika je svetlela u mraku, kao da su prisustvovali nekom morbidnom spektaklu sa zvučno-svetlosnim efektima. Prizor je bio jeziv. I lep. *Jezivo lep.*

Agent Edvards zavuče ruku ispod vlažne košulje, napipavajući pištolj.

„Idem tamo! Zovi pojačanje!”

„Nemojte, gospodine! Uopšte ne znamo šta se tamo dešava! Zgrada bi svakog časa mogla da se sruši!”

Baš kao i moja karijera, ako tu malecku ne izvučem živu odande.

„Uradi kao što sam rekao!”, doviknu Edvards preko ramena, ali se njegove reči raspršiše u novoj eksploziji. Agent Džons se ponovo baci na zemlju.

Kada je otvorio oči, njegov šef više nije bio tu.

Leksi je taman završila obrok kada je začula pucjavu. Odmah je znala šta je to značilo.

Stigli su! Došli su po mene! Znala sam da će doći.

Trideset sekundi kasnije vrata sobe se naglo otvoriše. Bio je to vođa, onaj tip sa stranim akcentom. Bio je tako zatečen da nije imao vremena da zgrabi masku. Na brzinu vezana marama mu je prekrivala samo donju polovinu lica.

„Polazi! Odmah!”

Kovrdžava smeđa kosa. Smeđe oči. Lice mu nije naborano. Mlad je, mlađi od svinje. Prsten na malom prstu. Mali ožiljak iznad leve obrve.
„ODMAH!”

Leksi je stajala kao ukopana, pretvarajući se da je previše uplašena da bi se pomerila, mada joj je srce treperilo od ushićenja. Posmatrala je kako vođa okleva. Treći otmičar, muškarac sa licem lesa koji ju je onako divljački tresnuo onog dana kada su je dovukli tu, pojavi se iza njega.

„Ostavi je, čoveče! Postavio sam nagazne mine. Daj da brišemo odavde.“

„Zaboga, Bile! Ne možemo tek tako da je ostavimo. Sve će odleteti u vazduh.“

Bil. Leš se zvao Bil.

„Ako ne možeš da je ostaviš, ti je povedi sa sobom. Ja odlazim.“ Posmatrala je kako se leš udaljava uspaničenim trčecim korakom. *Zbogom, Bile.*

Vođa je bespomoćno oklevao, razmišljajući šta da radi. Kada je krenuo ka njoj, Leksi uspaničeno ustuknu.

Više ne deluje kao vođa. Oči su mu pune straha.

„Dobro... ako si tako odlučila. Ostani ovde da izgoriš.“

Tada se okrenuo i potrčao za svojim ortakom.

Kada je odjek njihovih koraka utihnuo, Leksi obazrivo izađe iz sobe, prvi put otkako su je doveli na to mesto. Koliko je dugo bila tu? Nekoliko dana, nedelja, meseci? Stajala je nasred uzanog hodnika dugog oko deset stopa na čijem se kraju nalazio ogroman zapušten prostor koji je podsećao na avionski hangar. Ali, Leksi uopšte nije bila zainteresovana za svoje okruženje, pa čak ni za svoje spasioce.

U tom trenutku ju je zanimala samo jedna osoba. Unezvereno je šarala pogledom, tražeći Svinju.

Gde je? Da li je već pobegao? Gospode, ne dopusti mu da utekne...

Na drugom kraju zgrade odjeknu nova kanonada. Leksi se okrenu u pravcu zvuka i skameni se od šoka. Ka njoj je letela ogromna vatrena lopta.

Kao kometa koja proleće kroz kuglanu. A ja sam keglu.

Bila je tako zatečena da nije stigla čak ni da se uplaši. Um joj istog časa postade preplavljen zvucima i bojama stopljenim u jezivu zamućenu sliku.

Plamen je buktao na sve strane. Sa plafona su se obrušavale staklene krhotine, cigle i komadi drveta. Zidovi su se krivili, topeći se pred proždirućom vrelinom. Tada odjeknu još jedno zaglušujuće BUUUUM, dovoljno glasno da potrese čak i samu utrobu zemlje.

Bio je to poslednji zvuk koji je Leksi Templton čula.

Deveto poglavlje

On je bio najpoznatiji advokat u čitavom Londonu.

Dok se spuštao Strandom ka Old Bejlju, znamenitom gradskom krivičnom sudu, ljudi su zadivljeno zijali u njega.

Znate li ko je to?, mrmljali su, zureći u njegovu besprekorno sevil rou odelo i izglangane cipele izrađene po narudžbini. To je Gejbrijel Mekgregor, čuveni advokat! Već punih šest godina nije izgubio slučaj. Kad vam kažem, taj čovek je pravi genije!

Sa tom plavom kosom i sivim očima, Gejb Mekgregor je izgledao kao rođeni zavodnik. Bio je građen kao ragbista, tačnije kao igrač navalnog reda. Imao je široka ramena, mišićave grudi i noge koje su bile duge, prave i stamene kao hrastova stabla. Držanje mu je odisalo snagom i pouzdanošću. Čim bi ugledali tu čvrstu vilicu i taj prodoran postojan pogled, porotnici bi pomislili: *Ah, verujem ovom čoveku!* Međutim, spisak Gejbovih vrlina se time nije okončavao. Ispod te fizičke privlačnosti i snage skrivao se još snažniji adut, Gejbov moćan intelekt. Gejbrijel Mekgregor je u roku od par sekundi mogao da dokuči najsloženije nijanse nekog pravnog slučaja. Instinktivno je znao kada je trebalo da pritisne svedoka a kada da se povuče; kada je trebalo da krene u napad a kada da pređe na laskanje i umiljavanje; kada je trebalo da igra na kartu zastrašivanja a kada na kartu prijateljstva. Sve sudije iz Old Bejlja su ga poznavale i poštovale. Čak ni legija tužilaca nije imala šanse protiv Gejbrijela Mekgregora.

Gejb baci pogled na sat i ubrza korak. Ne bi bilo dobro da zakasni. Njegove duge noge su nonšalantno grabile dalje, gutajući metar po metar pločnika, poput kita koji proždire planktone na pučini. On je bio kolos, div među ljudima.

„Gejbe, hvala bogu! Mislio sam da si zbrisao.“

Majki Vilmot je bio advokat nižeg suda. Kad god bi ga ugledao, u Gejbovim mislima bi izronile tri asocijacije. *Slab. Patetičan.*

Razočaran. Majki Vilmot je bio gojazan, preforsiran i smožden. Nosio je jeftino izlizano odelo sa tamnim kolotovima ispod pazuha i večno kiseo izraz na licu. Ako je postojalo nešto nalik pravnom alfa-timu, Majki Vilmot svakako *nije bio* u njemu. Niti će ikada *biti*.

„Otkud ti samo takve ideje, Majkle?“, odgovori Gejb svojim staloženim melodičnim škotskim akcentom. „Rekao sam da ću doći. Znaš da nikad ne kršim svoju reč.“

„Ne, ti kršiš samo lobanje sirotih stanovnika mirnih gradskih četvrti.“

Majki mu je sasuo te reči u lice kao čašu ledene vode. Gejb nevoljno izroni iz svojih fantazija i vrati se u stvarnost.

To nije bio Old Bejli, već prekršajni sud londonske opštine Voltam Forest.

A on nije bio čuveni advokat, već devetnaestogodišnji narkoman koji je bio optužen za provalu, fizički napad i nanošenje teških telesnih povreda, sa ubilačkim pretenzijama.

Majki Vilmot je bio *njegov* advokat. On je sada bio jedina osoba koja je stajala između Gejba i kazne koja mu se smešila: dvadesetpetogodišnje robije u zatvoru *Vormvud skrabs*.

„Sudiju za prekršaje ne zanimaju tvoji herojski govori, baš kao ni mene. Treba samo da poviješ glavu, da složiš pokajničku grimasu i da meni prepustiš priču. Jasno?“

Gejb skrušeno klimnu glavom. „Jasno, gospodine.“

Gejbrijel Mekgregor se rodio u Aberdinskoj kraljevskoj bolnici u Škotskoj 1973. godine. Kao jedini sin siromašnog lučkog radnika Stjuarta Mekgregora i njegove supruge En, Gejb je bio snažan i lepuškast dečkić koji je s vremenom izrastao u snažnog i naočitog mladića.

Gejb se uopšte nije sećao kada je prvi put čuo za Džejmija Mekgregora, ali se sećao da je to ime uvek bilo izgovarano glasom koji je vrcao od mržnje i otrova. Štaviše, ono se tako često pominjalo pod krovom Mekgregorovih daje postalo sastavni deo njegovog detinjstva, baš kao i miris brodskog maziva, svrab koji je izazivala jeftina odeća od poliestera i skvrčeno lice sudskog izvršitelja koji je, poput neke zloslutne aveti, neprestano visio pred vratima njihovog oronulog doma.

Džejmi Mekgregor je predstavljao izvor svih njihovih nedaća.

Džejmi Mekgregor je bio kriv što su živeli od danas do sutra, u bedi koja je razarala dušu.

Gejbov otac je zbog Džejmija Mekgregora počeo da pije i da bije svoju suprugu.

Gejbova majka je zbog Džejmija Mekgregora svakog dana grcala u suzama, pokušavajući da sakrije modrice jeftinim puderom iz *Butsa*.

Da nije bilo Džejmija Mekgregora, sve bi bilo drugačije...

Gejb je tek u tinejdžerskim danima uspeo da sklopi sve deliće slagalice i da sazna kompletnu istinu. Džejmi Mekgregor, čuveni preduzetnik koji je osnovao *Kruger-Brent* i postao jedan od najvećih bogataša na svetu, bio je njegov direktni predak. Džejmi Mekgregor je imao dva brata, Ijana i Džeda, i sestru Meri. Najstariji brat Ijan Mekgregor bio je Gejbov pradeda, a Ijanov sin Hejmiš Gejbov deda. Hejmišov sin Stjuart bio je Gejbov otac.

Gnev koji je izjedao Gejbovu dušu vukao je korene još sa početka veka, od njegovog pradede Ijana. Ijan Mekgregor nikad nije oprostio svom mlađem bratu što je pobjegao u Južnu Afriku da bi se domogao bogatstva.

„Šta misli, ko je on? Napustio je svoju porodicu i ostavio nas da se sami brinemo o starim i nemoćnim roditeljima. Otišao je u beli svet i postao truli bogataš, a nikad nije poslao ni prebijene pare onima koji su ga othranili.”

Naravno, Ijan nikad nije pominjao da se Džejmiju smejaio u lice kada ga je ovaj obavestio da namerava da krene za Afriku i da okuša sreću na tamošnjim poljima dijamanata. Nikad nije pominjao da je svog mlađeg brata godinama tukao kao vola, da mu je često otimao hranu i da mu je dodeljivao najteže poslove na ubogom krševitom porodičnom imanju severno od Aberdina. U vreme kada je Džejmi osnovao *Kruger-Brent* i stekao svoje milione, njegovi roditelji su već bili mrtvi. Siromaštvo i mukotrpno dirinčenje na jalovoj zemlji prerano su ih oterali u grob. Takođe nije bilo tačno da je Džejmi bio škrt i samoživ. On je redovno slao novac svojoj sestri Meri, jedinoj koja ga je volela i podržavala, ali kada je ona u tridesetoj godini umrla od tuberkuloze, Džejmijeva finansijska

pomoć je presahnula. Džejni se već duže od jedne decenije nije ni video ni čuo sa svojom braćom. I nije osećao da im bilo šta duguje.

Međutim, Ijan Mekgregor je drugačije gledao na stvari. Ako je bio strog prema Džejmiju, radio je to zarad *njegovog* dobra. Voleo je tog dečaka kao otac i mučio se da mu pruži bar ono najnužnije, a kakvu je nagradu dobio? Njegov mlađi brat ga je ostavio na cedilu. Zario mu je nož u leđa i osudio ga na večnu bedu.

Ijan je počeo da traži utehu u alkoholu. Dok je Džejni sticao svoje bogatstvo i gradio svoju reputaciju, Ijanovo srce se punilo sve snažnijim ogorčenjem i zavišću. Ijan je svoju mržnju preneo na svog sina Hejmiša, a ovaj ju je potom zaveštao svom sinu i Gejbovom ocu Stjuartu, kao neku strašnu genetsku bolest.

U vreme dok je Gejb odrastao izgovaranje Džejmijevog imena bilo je gotovo kao prizivanje samog đavola. Kako je vreme odmicalo, na taj spisak mržnje su bila dopisivana nova imena. *Kejt Blekvel. Toni Blekvel. Iv Blekvel. Robert Templton.* Nakon što je otišao u penziju, Gejb-ov deda Hejmiš je preostale godine života i svoju mukotrpnost stečenu ušteđevinu uložio u vođenje unapred propale parnice protiv moćne korporacije *Kruger-Brent*. Njegova tužba se selila od suda do suda - od Glazgova, preko Londona, pa sve do Njujorka. Dok je Hejmiš uporno pokušavao da istera pravdu, sudije su se sve više mrštile, a njihove odluke su postajale sve neumoljivije.

Fivolno.

Pohlepno.

Potpuno neosnovano.

I tako je Hejmiš Mekgregor na kraju otišao na onaj svet sa dušom punom ogorčenja, ne ostavivši svojoj porodici ni prebijene pare. Dvadeset godina kasnije ista sudbina je zadesila i njegovog sina, Gejb-ovog oca. Gejb je imao samo šesnaest godina kada je Stjuart umro, uma razorenog pićem i mržnjom i tela satrvenog dugogodišnjim podmetanjem kičme na pristaništu.

Uprkos svemu, Gejb je voleo svog oca. Kada je razmišljao o njemu, trudio se da se seća samo lepih trenutaka: kako su se igrali na Elginskoj plaži kada je imao tri ili četiri godine; kako su gledali *Seltik* na Parkhedu, urlajući sa tribina; kako su za Božić igrali oko jelke u dnevnoj sobi, svi zajedno, pre nego što je tatino očajanje postalo neizdržljivo i pre nego što je počeo da bije mamu.

Dve nedelje nakon očeve smrti Gejb je napustio svoj dom.

Njegova majka je bila raspamećena od brige.

„Kuda ćeš, za ime božje? Znaš da nemaš nikakve kvalifikacije, crno dete! Gde ćeš da pronađeš posao kad je čak i brodogradilište u Aberdinu zatvoreno?"

„Neću ostati u Škotskoj, mama. Na jugu ima posla kol'ko hoćeš."

„Misliš, u Londonu?"

En Mekgregor ne bi zvučala užasnutije čak ni da joj je Gejb rekao da namerava da se preseli u Bejrut.

„Javiću ti se čim se negde skrasim. Ne brini, mama. Dovoljno sam star da vodim računa o sebi."

by vokii

Deseto poglavlje

Piter Templton je sedeo u privatnoj čekaonici u medicinskom centru Maunt Sinaj, zureći u zid. Tu je izgubio svoju obožavanu Aleks. Čak mu je i sam miris, mešavina sredstva za dezinfekciju i jeftinih sveca od vanile, bio jezivo poznat.

Kakva su mu još iznenađenja bogovi spremili? Koja je još tragedija trebalo da ga zadesi?

I kada će se to vrzino kolo okončati?

Odsutno je podigao izlizani primerak časopisa *Nova žena*.

Ne treba mi nova žena. Hoću da mi se vrati ona stara.

Malo dalje niz hodnik, agent Endru Edwards ležao je na stolu u ope-racionoj sali. Po tvrdnjama njegovog partnera, taj policajac se poneo kao pravi heroj. Pokazao je zapanjujuću hrabrost. Nakon druge eksplozije je uleteo u zapaljenu zgradu kako bi izvukao Leksi. I nije odustao sve dok je nije pronašao.

Trebalo je da ja budem tamo umesto njega. Ako preživi, čestito ću mu se odužiti. Dobiće sve što poželi.

Ako preživi.

Nešto se opasno izjalovilo. Federalci su smatrali da imaju posla sa sitnom grupom naoružanih otmičara. Očekivali su oružani okršaj, ali su umesto toga uleteli u eksplozivni lavirint pun mina koje su bile dovoljno snažne da zbrišu čitava sela. Kapetan Barkli i njegovi ljudi uopšte nisu imali šanse. Trojica su poginuli već u prvoj eksploziji. Dok je stiglo federalno pojačanje, sva petorica su bili mrtvi, pokopani među ruševinama zahvaćenim katastrofalnim požarom koji se mogao videti razdaljine od pedeset milja.

Po prvim nagoveštajima, otmičari su verovatno uspeli da pobegnu. U pometnji koja je nastupila, i u očajničkim pokušajima da pronađu Leksi, federalci su izgubili dragoceno vreme. Ako su otmičari uspeli da se izvuku iz zgrade, do sada su mogli da budu bilo gde, kao prašina razvejana vetrom.

Ako su uspeli da se izvuku. Požar je bio tako strašan da će trebati nedelje da se pronađu i ispituju svi ljudski posmrtni ostaci. Da stvari budu još gore, niko nije znao koliko se tačno tela nalazilo unutra.

Piter je čuo kako vođa vatrogasne brigade razgovara sa jednim od hirurga.

„Pravo je čudo da uopšte ima preživelih. Agent Edvards je dobro prošao.“

Opekotine drugog stepena koje su zahvatile osamdeset procenata tela, polomljeni udovi i ozbiljno unutrašnje krvarenje, razmišljao je Piter. Kako su izgledali oni koji su loše prošli?

„Doktore Templtone?“

Podigao je pogled. Pred njim je stajala lekarka lepih blagih crta lica. „Možete da uđete. Vaša kćerkica je budna.“

Leksi zatrepta, posmatrajući mesto na kome se obrela.

Bila je u bolnici. Čak i da medicinska sestra nije stajala u podnožju kreveta, mogla je to da zaključi po mirisu. Sećala se tog mirisa od prošle godine, kada je bila u bolnici zbog operacije krajnika. Tada su joj za doručak doneli sladoled. *Da li ću i ovog puta biti takve sreće?*

Bila je na dečjem odeljenju. Ili bar u dečjoj sobi. Beli zidovi su bili ukrašeni slikama Vinija Pua i njegove družine, a gostinska fotelja je bila preplavljena plišanim medvedićima. Prostorija je delovala svetlo, utešno i prijatno. Ali, nešto nije bilo u redu.

Bolničarka joj se osmehivala. Mogla je da vidi kako joj se usne pomeraju.

Baš čudno. Zašto šapuće?

Tada je, kao kroz maglu, počela da se priseća otmice i akcije spašavanja. Bile su to puke nasumične slike, mnoštvo nepovezanih delova i delića. Odjek pucnjave. Vrata koja se otvaraju. Zaslupljujuća svetlost. Lice čoveka koji ju je uzeo u naručje. Imao je bledu kožu i blag pogled. Mrdao je usnama, baš kao i ta bolničarka.

Šta se desilo s njim?

Sledećeg trenutka vrata se otvoriše i Piter kroči unutra. Leksino srce poskoči od radosti. Otac jurnu ka njoj, steže je u zagrljaj i počne da je zasipa poljupcima. Mogla je da oseti toplinu njegovog tela i

slankasti ukus njegovih suza. Bilo je tako lepo, kao ostvareni san. A opet, nešto i dalje nije bilo u redu. Činilo joj se kao da sve to posmatra iz neke daljine. Kao da jedan deo nje nije stvarno tu. Ali, koji deo?

Oh, taticel Znala sam da ćeš doći!

Tada je shvatila.

Bila je okružena tišinom.

Njena usne su se pomerale, oblikujući reči. Mogla je da oseti njihov zvuk u grudima, da oseti dah koji ih je potiskivao napolje. Ali nije mogla da ih čuje. Preplavljena pukim užasom, shvatila je da *ništa* nije čula. Ni najmanji šum.

Tata.

Ponovo je pokušala. *Tatice!*

Istog časa je obuze panika. Osećala se isto kao onog dana kada se probudila u onom gepeku. Vrtelo joj se u glavi. Srce joj je mahnito lupalo. Bilo joj je muka. U mislima joj izroniše slike iz fabrike u kojoj je bila zatočena. Ležala je na krevetu u svojoj ćeliji. Vrata su zaškripala. Svinja! Išao je ka njoj.

Zucni samo jednu reč i ima da ti prerezem grkljan.

Leksi zabaci glavu i počeo da vrišti.

„Šta se dešava?“ uspaničeno promrmlja Piter. Leksini urlici su mu parali uši i ledili mu krv u žilama. Nikad u životu nije čuo strasniji zvuk. Kao životinja koju vode na klanje. „Za ime božje, neka joj neko pomogne!“

Lekarka jurnu ka njima, ali joj Leksi nije dopuštala da priđe. Privijala se uz Pitera kao što se mala šimpanza privija uz svoju majku, vrišteći sve glasnije i glasnije. Tako mahnito je zarivala nokte Piteru u rame da mu je krv već natapala košulju. „Uradite nešto!“

Lekarka napuni špric, znajući da ju je čekao težak posao. Devojčica se divljački opirala, mlatarajući nogama i rukama. Lekarka povuče spavaćicu u stranu i zabode iglu u Leksinu butinu.

Devojčicine oči se raširiše od šoka i njeno maleno telo se naprasno opusti. Piteru se odjednom učinilo kao da u naručju drži krpenu lutku.

Nežno je spustio svoju kćerkicu na krevet. Čitavo telo mu je drhtalo.

„Do đavola, šta ovo treba da znači?"

„Još ne znamo. Može postojati mnoštvo razloga", objasni doktorka. „Molim vas, sedite."

Piter odsutno gurnu plišane medvediće na pod i spusti se na fotelju.

„Moramo da obavimo još neke testove. Mislimo da je vaša kćerka... znate, primetili smo tragove... zlostavljanja."

Piter je tupo zurio u nju. Lekarka je imala smeđu kosu, kestenjaste oči i sićušne pegice na nosu.

„Teško mi je što to moram da vam kažem, doktore Templtone, ali postoji mogućnost da je Leksi doživela seksualno zlostavljanje. Osim traume izazvane samom otmicom, primetili smo tragove koji ukazuju..."

Lekarkin glas se naprasno rasplinu. Možda je i dalje govorila, ali Piter nije čuo ništa izuzev potmulog zujanja u ušima. Zujanje se pretvorilo u hućanje, a potom u tutnjavu, kao voz koji hvata zalet, jureći preko šina.

Seksualno zlostavljanje, seksualno zlostavljanje, seksualno zlostavljanje...

Stavio je ruke preko ušiju.

„Doktore Templtone, da li vam je dobro?"

„Ona ima samo osam godina. Zaboga, još je *bebal*"

Suze su mu tekle niz obraze.

Doktorka mu saosećajno stisnu šaku. „Znam da vam je užasno teško, ali pokušajte da pronađete utehu u činjenici da je vaša devojčica još uvek živa. Prošla je bez opekotina i ozbiljnijih fizičkih povreda... naravno, izuzev oštećenja sluha. Agent Edwards joj je spasao život."

„Oštećenje sluha?"

Jedanaesto poglavlje

Gejb Mekgregor je svojoj majci rekao da ume da vodi računa o sebi, ali se ispostavilo da je bio loš prorok.

Gejb nipošto nije bio glup, ali je patio od disleksije i nedostatka pažnje. Zato je još u šesnaestoj godini napustio školu, bez bilo kakvih kvalifikacija, iako se veoma dobro snalazio sa ciframa. U London je krenuo uzdajući se u svoj dobar izgled, mladalački optimizam i pedeset funti koje je nosio u zadnjem džepu. Ali je čak i na jugu bilo užasno teško doći do posla.

„Verujte mi, ja sam vredan i odgovoran momak. Znam da ću morati da krenem od samog dna. Recimo, mogao bih da šaljem reklamne poruke ili tako nešto. Šta kažete?“

Sedeo je u kancelariji investicione banke *Mej end Loriman*, preko puta upravnice odseka za ljudske resurse.

„Žao mi je, sinko, ali ovo nije holivudski film, a ti nisi Majki Džej Foks. Čak i momci iz poštanskog odseka moraju da imaju srednjoškolsku diplomu sa najmanje pet položenih predmeta.“

Upravnici za ljudske resurse je stvarno bilo žao Gejba, ali ona nije mogla da mu pomogne. Propisi su propisi. Pristala je da razgovara s njim samo zato što ju je punih nedelju dana svakog jutra čekao pred kancelarijom, moleći je da ga primi.

Nepokoleban početnim neuspehom, Gejb je nastavio niz Murgejt, čvrsto rešen da ne napusti Siti, čuvenu londonsku finansijsku četvrt, sve dok se negde ne uvali. Ali se svuda ponavljala ista priča.

„Zaš to pokušavam da vam objasnim, doktore Templtone. Moramo da obavimo još neke testove, ali treba da budete spremni na najgore. Postoji velika šansa da vaša kćerkica nikad više neće moći da čuje.“

„Morate da podnesete pisanu molbu“, rekli su mu u poslovnici kompanije *Meril Linč*.

„Srednjoškolska diploma trećeg stepena predstavlja minimalnu kvalifikaciju za rad u našoj kompaniji“, rekli su mu u *Goldman Saksu*.

„Morate da sačekate zvaničan konkurs“, ubeđivao ga je službenik *Dojče banke*.

Gejb je bio totalno smućen.

Bankari neprestano trabunjaju kako im trebaju „mladi ipreduzimljivi ljudi“. U njihovim brošurama piše kako traže kandidate „čije razmišljanje ne podleže klišeima“. Ali čim im baneš na prag i pokažeš minimalnu dozu preduzimačkog duha, zalupe ti vrata ispred nosa.

Nakon toga je odlučio da okuša sreću u agencijama za nekretnine. Tu je moglo dobro da se zaradi. Ali, ni to nije upalilo. Na kraju mu je preostalo još samo da se oproma kao prodavač. *To sigurno mogu da radim*, tešio se. Mogao je da bira gde će se zaposliti. U *Fokstonsu, Daglas end Gordonu, Najt Frenku, Alsopsu*. Krenuo je od adrese do adrese, kucajući na sva vrata i obijajući donove od Kensingtona do Kensl Raj za, sve dok nije nabio žuljeve i navukao pulsirajuću glavobolju.

Uopšte mi ne treba plata. Radiću na procenat.

Tražim samo da mi pružite šansu.

Žao mi je, sinko.

Ništa ne možeš bez diplome.

Vrati se u školu.

Poražen i obeshrabren, na kraju je počeo da traži fizički posao, ali je čak i to bilo neizvodljivo. Irci koji su držali monopol na svim gradilištima u prestonici nisu bili voljni da zaposle Škota koji nije imao ni preporuke ni zaleđinu.

Jesi li nekad radio na gradilištu, momče?

Nisam.

Koji si zanat izučio, druškane? Da možda nisi električar? Nisam.

Vodoinstalater? Nisam.

Ali, valjda nešto znaš da radiš?

Shvativši da ga dalja potraga nikud neće odvesti, Gejb se vratio u svoj prljavi iznajmljeni stan u Volvortu i utučeno se spustio na razdrndani krevet. Bio je gladan, umoran, usamljen i dekontiran.

Valjda nešto znaš da radiš? Taj tip je u pravu. Do đavola, valjda bar nešto znam. Da vidimo, šta to umem da radim? U čemu sam stvarno dobar?

Punih dvadeset minuta je zurio u zid, ali mu ništa nije padalo na pamet. A onda mu je konačno sinulo. *Žene!* Bio je dobar sa ženama.

Žene su obožavale Gejba Mekgregora. Još otkako je znao za sebe, prosto su se lepile za njega. U školi se redovno izvlačio iz nevolje tako što je šarmirao nastavnice, a pametne devojčice su mu nesebično pomagale oko domaćeg. Gejb nije posedovao klasičnu lepotu jer je imao slomljen nos i izgled ragbiste, ali je bilo dovoljno da neku *zrelu* ženu samo pogleda tim živahnim iskričavim očima pa da joj odmah zakle-caju kolena. Gejb je bio obdaren prirodnim šarmom i izgledom mangupa koji je vapio za majčinskom pažnjom, što je bila ubitačna kombinacija za suprotni pol.

Ali, kako to da unovčim?

Nakon što je spoznao u čemu je počivao njegov istinski talenat, Gejb se istuširao i navukao poslednji par čistih pantalona i belu lanenu košulju. Čušnuo je preostali sitniš u džep, spustio se do ugla Elifanta i Kasla i uhvatio autobus za Najtsbridž.

Trideset minuta kasnije je već stajao na Sloun stritu. Bio je mesec jul, oko šest uveče. U prodavnicama i barovima je još uvek vladala gužva. Sa svih strana je bio okružen bogatim, lepo odevenim ženama koje su izlazile iz *Šanelovih* i *Ungarovih* butika, jezdeći preko pločnika na svojim *guči* štiklama. Uglavnom su išle u skupinama, razmećući se svojim dijamantima i koketno zabacujući farbanu kosu. Brbljale su i smejale se, mašući kesama punim robe koju su pokupovale u *Harodsu* i gustirajući šampanjac u baštama okolnih kafea. Neke su išle i same. Ali nikada, ili gotovo nikada, nisu imale mušku pratnju.

Zaboga, gde su im muževi? Sigurno još dirinče po kancelarijama u Goldman Saksu, gde su dospeli zahvaljujući prokletim diplomama sa Harvarda, kako bi zaradili dovoljno para da finansiraju sve te markirane tričarije.

Utoliko bolje! Ti šmokljani su zasluživali da im nabije rogove!

Tada mu je za oko zapala jedna od njih. Atraktivna brineta na pragu četrdesete je stajala ispred *Harvi Nikolsa*, nestrpljivo zureći u svoj skupoceni *patek filip* sat. Očigledno je nekog čekala. A taj neko

je očigledno kasnio. Na kraju se iznervirala i ispružila ruku da pozove taksi, ali se već sledećeg časa predomislila i ponovo uletela u radnju.

Gejb je pohitao za njom. *Vozač jaguara* klase E je besno legao na sirenu kada je izleteo na ulicu.

„Gde su ti oči, imbecilu? Je V hoćeš da pogineš?”

Ali ga Gejb nije čuo. Provukao se kroz dvokrilna vrata *Harvi Nikolsa* i sustigao brinetu koja je taman ulazila u lift.

„Ti baš žuriš.” Žena je prasnula u zvonak smeh dok su se vrata zatvarala. Gejb je tek tada shvatio da je isplazio jezik od zadihanosti. „Da nisi ožedneo?”

„Oprostite?”

„Pitam te da li si ožedneo jer ovaj lift ide direktno na peti sprat, gde se nalazi bar. Pretpostavljam da si zato tako uleteo.”

Gejb se osmehnuo. Posmatrana izbliza, delovala je starije. Po svojoj prilici je imala preko četiri banke, ali su joj noge još uvek bile lepo oblikovane, a na usnama joj je lebdeo taj vragolast, pomalo bezobrazan osmeh koji se savršeno uklapao u njegove planove.

„Tačno.”

Žena koju je upoznao u liftu zvala se Kler. Gejb je sa njom proveo narednih mesec dana, živeći u njenom stanu i *na njen račun*, sve dok ona konačno nije zaključila daje bilo dosta.

„Znaš, Gejbe, ti si uistinu mio momak, ali ne mogu da provedem ostatak života sa muškarcem koji je dovoljno mlad da mi bude sin.”

„A zašto ne možeš?”

„Zato što je to užasno iscrpljujuće! Jutros sam zaspala usred davanja iskaza. Dragi moj, ja nisam Megi Mej, već partner u advokatskoj firmi. Osim toga, krajnje je vreme da se nečim *uposliš*.”

Gejb se već narednog jutra *uposlio*. Oko Andžele.

Posle Andžele su usledile Kejtlin, Naomi, Fiona i Tereza. Tokom tih prvih godinu dana je stvarno dobro živeo. Naravno, nije imao bilo kakvu sigurnost ili ušteđevinu, ali se selio iz jednog luksuznog stana u drugi, ne odmičući od Vest Enda. Nosio je kvalitetnu odeću koja nije izazivala onaj grozan svrab, obedovao je u najboljim londonskim restoranima, uživao je u redovnom seksu sa plejadom

zahvalnih fino očuvanih starijih dama i imao je pristup takvim količinama prvoklasnog kokaina da nije znao šta da radi s njim.

Isprva je umeo da se kontroliše. Šmrknuo bi poneku crtu kada bi se našao u društvu i to mu je bilo dovoljno. Međutim, kada su dosada i praznina počeli da ga pritiskaju (nije mogao *neprestano* da ide u teretanu ili šoping dok su njegove prijateljice bile na poslu), koka se pretvorila u redovnu popodnevnu naviku. Potom i u jutarnju naviku. Tada su počele nevolje.

Fiona, raspuštenica koja se bavila unosnim Internet biznisom, šutnula ga je iz svoje božanstvene kuće u Čelsiju kada se jednog dana ranije vratila sa posla i zatekla ga kako se nadvija nad *konran* stočićem od orahovog drveta, šmrčući koku zajedno sa njenom četrnaestogodišnjom kćerkom.

Njegova sledeća ljubavnica, Tereza, otkazala mu je gostoprimstvo kada je primetila da su počele da joj nestaju pare iz tašne.

„Baš čudno. Sigurna sam da sam imala stotku u novčaniku. Zar sinoć nisam svratila do onog bankomata kod *Lojdsa*?

„Zaboga, srce, otkud znam? Nisam ti ja majka.“

Gejbov nabusit odgovor je podstakao njenu sumnjičavost. Uverena da je u pitanju bila obična paranoja, ali i uplašena pomišlju da bi ponovo mogla da se opeče, Tereza je sačekala da Gejb preko vikenda otputuje za Sen Trope, a onda je u potaji postavila kamere u spavaćoj sobi.

Dve nedelje kasnije Gejb se obreo na ulici.

Duboko u duši, Gejb nije bio loš momak, ali je droga progutala sve lepe i pristojne strane njegove ličnosti - smisao za humor, srdačnost i lojalnost. Sa koke je prešao na heroin. Uskoro se njegova fizička privlačnost pretvorila u sparušenu ljušturu. Potom je čak i ta ljuštura počela da se drobi. Naglo je smršao. Zubi su mu gubili boju. Uopšte ne znajući kako je stigao dotle, počeo je da spava na pločniku i da krade po prodavnicama kako bi se prehranio.

Gejb je oduvek imao živu maštu koja mu je pomagala da utekne od turobne stvarnosti. Kako su njegovi problemi rasli, sve više se povlačio u svet fantazije koji je stvorio u svojoj glavi. Bio je ugledan bankar ili čuveni advokat, oličenje uspeha i sposobnosti. Svi su mu se divili i poštovali ga, a njegova majka je blistala od ponosa.

Tada se u jednoj viktorijanskoj vili na periferiji desilo nešto što mu je preokrenulo život. Voltmastou nije spadao u elitne delove Londona, ali su dobre saobraćajne veze sa gradom doprinele da u bolje ulice počnu da se doseljavaju fini i imućni ljudi. Mnoge mlade porodice su odlučivale da sviju svoj dom u takvim predgrađima jer su ih Rusi i Arapi, koji su imali daleko dublje džepove, postojano potiskivali iz zapadnog Londona. Za iste pare ste mogli da dobijete više stambenog prostora, u paketu sa odbojnim komšilukom.

Gejb je boravio u skloništu za beskućnike nekoliko ulica dalje odatle. Uopšte se nije sećao te noći. U njegovom umu su ostale urezane samo nasumične slike koje su podsećale na polusan. Video je samo svoje okrvavljene šake i čuo zavijanje policijskih sirena. Sve ostalo je saznao narednog jutra, iz policijskog izveštaja.

Banuo je u tu kuću oko jedan sat posle ponoći. Bio je tako naduvan da nije znao za sebe. Policajci su pretpostavili da je u pitanju bila provala, ali je takođe bilo moguće da je Gejb naprosto bio toliko smućen da je pomislio da bi tu mogao da prenoći. U svakom slučaju, kakve god da su bile njegove namere, uopšte mu se nije ukazala šansa da bilo šta ukrade. Vlasnik kuće, muškarac od četrdesetak godina koji je tu živio sa suprugom i troje maloletne dece, čuo je buku i spustio se u prizemlje da proverii šta se dešava. Ugledao je Gejba, zgrabio stonu lampu i zamahnuo ka njemu. Gejb je dohvatio žarač koji je stajao pored kamina i „u čistoj samoodbrani“ počeo da udara tog nesrećnika po glavi i gornjem delu tela. Toliko gaje isprebijao daje njegova supruga, kada je banula u prizemlje, bila uverena da joj je muž mrtav.

Policajci su uhapsili Gejba na licu mesta. Uopšte se nije opirao. Nije pokušavao da pobjegne, uveliko zato što nije imao pojma gde se nalazio ni šta je navodno uradio.

„Neka optuženi ustane.“

Gejb je zurio u prazno, utonuo u misli. Nalazio se u boksu od plek-siglasa u uglu sudnice. Njegov advokat Majki Vilmot mu je rekao da je boks otporan na metke. Takođe mu je objasnio da su samo oni optuženici koji su predstavljali potencijalnu opasnost za sudije ili sudske činovnike bili su smeštani iza pleksiglasa.

Misle da sam opasan. Da sam neki bezočni kriminalac.

„Molim vas ustanite, gospodine Mekgregore.“

Gejb je ustao.

„Usled ozbiljnosti prestupa, koji ste vi mudro priznali, izjasnivši se krivim, primorana sam da vaš slučaj prosledim krivičnom sudu.“

Daprosledi slučaj? Gejbove oči se zacakliše od nade. Skrenuo je pogled ka svom advokatu. *Da li to znači da će me pustiti?* Puna tri dana nije uzeo svoju dozu tako da se već nalazio na rubu očajanja. Ti zidovi od pleksiglasa su u njemu izazivali osećaj klaustrofobičnosti.

„Vaša molba da budete pušteni uz kauciju je odbijena. Bićete zadržani u pritvoru do sledećeg saslušanja, koje treba da se održi četvrtog oktobra. Po preliminarnom izveštaju...

Ali, Gejb je više nije slušao.

Bićete zadržani u pritvoru...

Molećivo je pogledao u ženu koja je sedela za sudijskim stolom, ali je ona bila imuna na njegov šarm. Ravnodušno ga je osmotrila, okrenula se i napustila prostoriju. Osetio je kako mu advokat utešno stiska mišicu.

„Strpi se i pripazi na ponašanje“, promrmljao je. „Bićemo u kontaktu.“

Potom je i on otišao. Dva naoružana policajca su ga sprovela do ćelije. Kasnije će biti prebačen u zatvor.

Zatvori Samo to ne! Ne smem da odem tamo! Moram nekako da se izvučem!

Ali niko nije čuo Gejbove vapaje. Zato što su oni odjekivali samo u njegovoj glavi.

Dvanaesto poglavlje

„Ali, zašto moramo da idemo?" Maks Vebster je nestrpljivo mlatarao nogama, šutirajući šofersko sedište. „Mi mrzimo Templtonove."

„Ne pričaj svašta, Makse", prekori ga Kit Vebster. „Mi nikog ne mrzimo, a pogotovo ne svoju porodicu."

Maks se, zajedno sa svojim roditeljima, probijao kroz grad u luksuznoj limuzini. Išli su kod njegove rođake, koja je bila u bolnici. Tri nedelje nakon dramatične akcije spašavanja lekari su Leksi konačno dopustili da prima posete. Kit Vebster je uporno ponavljao svojoj supruzi da bi bio red da je oni prvi obiđu.

Do tada je već čitava Amerika brujala o sudbini koja je zadesila malu bogatašicu. Agent Edvards je nekim čudom uspeo da nagovori novinare da se uzdrže od paljbe dok je Leksi bila sa otmičarima. Medijska pompa je devojčicu mogla da dovede u ozbiljnu opasnost, a Rupert Merdok i Ted Tarner svakako nisu želeli da okaljaju ruke krvlju Blekvelovih. Međutim, nakon debakla kod napuštene fabrike u Džerziju mediji su javnosti mogli da ponude najsočniju priču koja je u poslednjih deset godina stigla do novinskih stubaca.

OSMOGODIŠNJA NASLEDNICA IZGUBILA SLUH U LOŠE
IZVEDENOJ AKCIJI SPAŠAVANJA

NASLEDNICA IMPERIJE *KRUGER-BRENT* ZANEMELA OD
TRAUME

HRABRI FEDERALNI AGENT SE BORI ZA ŽIVOT OTMIČARI I
DALJE NA SLOBODI

Po Menhetnu su kolale glasine daje Leksi bila zlostavljana, pa čak i silovana. Bila je to jedna od pikanterija koje su povećavale uzbuđenje na prijemima na kojima se okupljala društvena elita.

Srećom, Piter je bio gluv za takva šaputanja i slep za skandalozne novinske naslove, jer se nije odvajao od svoje kćeri još od trenutka kada je ona stigla u Maunt Sinaj. Po čitavu noć je bdeo pored njene postelje, a danju ju je držao za ruku dok su zajedno prolazili kroz seriju testova, tretmana i terapija koji su se pretvorili u njihovu novu životnu rutinu. Iako je njegova nada naprasno živnula kada su mu lekari rekli da bi ugradnjom najnovijih implantata njegovoj mezimici mogao da se vrati sluh, Piter nije dopustio da se Leksi, nakon ozbiljne alergijske reakcije na prvi uređaj, podvrgne daljim operacijama. „Već je previše propatila“, objasnio je. Uopšte nije pitao lekare kada će Leksi moći da se vrati kući jer je strahovao od onog dana kada će njih dvoje biti otrgnuti od utešne rutine Maunt Sinaja i kada će morati lično da preuzme brigu o svojoj kćerkici.

Šta ako ne bude dorastao tako ozbiljnom zadatku? Šta ako je ponovo izneveri?

Sama pomisao na to je bila dovoljna da mu se oči zacakle od suza.

Robi Templton je u Nju Orleansu napeto pratio televizijske izveštaje o spašavanju male Leksi. U to vreme je boravio u stanu muškarca koga je upoznao u jednom pijano-baru još one večeri kada je stigao u grad. Njegov prijatelj se zvao Toni, imao je trideset i kusur godina i bio je pisac. Iako nije posedovao fizičku privlačnost i divlju strast za kojima je Robi žudeo, Toni je bio ljubazan i pouzdan. Njegov neuredan dvosoban stan je bio smešten iznad restorana u kome se služila isključivo kejdžunska piletina tako da je sve što se nalazilo unutra - zavese i tepisi, kreveti i čaršavi - bilo natopljeno mirisom masnoće, soli i pikantnih začina.

Dom Delal se u poslednjem času uzentovao i odlučio da ostane u Njujorku, ali Robiju nije bilo žao zbog toga. On je morao da okrene novi list, a Toni mu je pružio šansu da to učini.

„Šta to gledaš?“ dobacio je Toni iz kuhinje.

Robi ništa nije odgovorio. Pogled mu je bio prikovan za ekran. Novinarica sa azijskim crtama lica je stajala ispred medicinskog centra Maunt Sinaj.

„Osmogodišnja Aleksandra Templton je u ranim jutarnjim satima primljena u bolnicu Maunt Sinaj, zajedno sa odraslim muškarcem koji se nalazi u kritičnom stanju.“

Na ekranu su se pojavili novi kadrovi. Vatrogasci su se vrzmali oko zgrade koja je podsećala na neku staru fabričku halu, boreći se sa vatrenim zidom visokim najmanje deset metara.

„Ovo je svakako jedan od najdramatičnijih događaja koji su zadesili čuvenu porodicu Blekvel. Koliko saznajemo, mala Aleksandra Templton, poznata kao Leksi, oteta je iz svog doma pre više od dve nedelje, a nepoznati kidnaperi su od njene porodice zahtevali otkup u iznosu od deset miliona dolara. Agenti Federalnog biroa i američki marinci su sinoć združenim snagama krenuli u akciju spašavanja. Još nemamo podatke o tome šta se tačno desilo, ali znamo da je devojčica uspela da preživi. Po prvim izveštajima, većina policajaca i marinaca koji su učestvovali u operaciji izgubili su život su u požaru. Ostanite sa nama. Uključićemo se u program čim dobijemo nove informacije...“

„Robe? Šta se dešava? Izgledaš kao da si video duha.“

Toni Terel se spustio na kauč pored očaravajućeg plavokosog mladića koji je pre dve nedelje volšebno ušetao u njegov život. Nije znao ništa o tom klincu, izuzev daje bio lep kao san. Toliko lep da Toni i dalje nije mogao da poveruje daje takav mladić uopšte mogao da obrati pažnju na njega, a kamoli da još prve večeri dođe u njegov stan i da punih pet sati vodi ljubav s njim, ispuštajući očajne strasne jecaje. Naravno, to nije moglo da potraje. Nije bilo šanse da se tako božanstveno stvorenje poput Robija skrase sa nežnim, neurotičnim, proćelavim pe-snikom poput Tonija. Alije Toni bio srećan stoje dobio makar i toliko. Znao je da će se čitavog života opijati sećanjima na blažene trenutke koje je proveo s njim.

„To je moja sestra“, promrmljao je Robi, ne skrećući pogled sa ekrana.

Toni je prasnuo u smeh. *„Kako da ne! Možda u tvojim snovima, dečko. Ta malecka pripada blekvelovskom klanu.“* Tada je primetio da je Robijevo lice bilo bledo kao krpa. *„Gospode bože! Ti se ne šališ, zar ne? Ona je stvarno tvoja sestra.“*

„Moram odmah da se vratim kući.“

Iv je zurila kroz zatamnjeni prozor limuzine. Prošlo je više od godinu dana otkako je poslednji put kročila iz svog stana. Na njujorškim ulicama je vladala takva vreva da su je oči pekle od vrtloga pokreta i boja. Prodavci sladoleda i hotdogova su se tiskali po pločnicima. Dvojica matoraca su se svađali oko taksija. Biznismeni sa Vol strita su, obučeni u fina elegantna odela, merkali devojke koje su džogirale pored njih.

Ah, tako mi nedostaje život. Tako mi nedostaje svet. Sve što mije Kit oduzeo.

Skrenula je pogled ka svom sinčiću koji je zlovoljno piljio kroz drugi prozor. On nije želeo da bude tu ništa više od nje. Iv gaje još odmalena naučila da prezire Templtonove. Još pre nego što je počeo da puži Iv ga je priključila na infuziju mržnje koja mu je, kap po kap, prodirala pravo u krv.

Mi nikog ne mrzimo, Makse, a pogotovo ne svoju porodicu. Samo se ti teši, Kite, pomislila je, razvukavši usne u slabašan osmeh ispod neprozirnog vela.

Leksi se veselo kikota dok je, sedeći na podu bolničke sobe, igrala *mikado* sa Piterom i svojim prevodiocem.

„Pobeđujem“, rekla je, koristeći jezik znakova.

Njen prevodilac, lepa riđokosa dvadesetogodišnjakinja koja se zvala Rejčel, razvuče usne u osmeh. „Vidim“, odgovorila je, napravivši odgovarajući znak.

Leksi je napredovala zapanjujućim tempom. U roku od nedelju dana je uspela da savlada osnove znakovnog jezika i već je mogla prilično brzo i precizno da čita sa usana. Kada je čuo da je njeno telo odbacilo slušne implantate, Piter je briznuo u plač, ali je njegova kćerkica delovala samouvereno i neuzrujano. Leksi je bila dovoljno mlada i odlučna da se uhvati u koštac čak i sa takvim izazovom kao što je gubitak sluha. Ako se zanemari onaj histerični ispad koji se odigrao kada ju je otac prvi put posetio u bolnici, Leksi nije pokazivala bilo kakve znake traume ili nemira.

„Znate, kod dece se često ispoljava zakasnela reakcija“, rekao je glavni bolnički psihoterapeut njenom ocu. Koristeći lutke i slike, Leksi je policajcima i lekarima objasnila šta joj se dešavalo u zatočeništvu, detaljno im opisavši seksualno i fizičko nasilje koje je doživela, ali je tome pristupila sa vedrinom koja je bila gotovo zabrinjavajuća. „Vaša kćerkica trenutno pribegava strategiji psihičke samoodbrane, ali neće moći večno da potiskuje te stvari.“

Leksi je, u sklopu rehabilitacionog programa, bila odvedena do ode-ljenja za opekotine kako bi posetila agenta Edvardsa, čoveka koji je rizikovao vlastiti život da bi je spasao. Uprkos slabim prognozama, agent Edwards je uspeo da preživi, ali mu je vatra trajno unakazila lice i torzo.

„Taj susret bi mogao daje potrese“, upozorio je psiholog Pitera. Ali mala Leksi nije delovala uzdrmano. Mirno je prišla agentu Edwardsu, uzela ga za ruku i osmehnula se.

Agent Edwards je kasnije rekao Piteru: „Stvarno ste srećni što imate takvo dete.“

„Znam“, odgovorio je Piter. „A vi ste najzaslužniji što je moja devojčica i dalje živa. Zauvek ću biti vaš dužnik.“

Tog popodneva Piter je prebacio tri miliona dolara na bankovni račun agenta Edvardsa. Znao je da na ovom svetu nije postojao plastični hirurg koji bi uspeo da sredi to stravično unakaženo lice, ali je bar mogao da se poštara da taj hrabar i plemenit čovek ostatak života proživi na visokoj nozi. Bilo je to najmanje što je mogao da učini.

Tada bolničarka zakuca na vrata.

„Imate posetu.“

Kit Vebster je nešto ranije javio Piteru da je sa svojom porodicom krenuo ka bolnici. Piter je bio zatečen njegovim pozivom. Porodice Templton i Vebster nikad nisu bile naročito bliske. Piter je još od samog početka bio nepoverljiv prema Iv, a Kit mu je oduvek delovao pomalo uvrnuto. Ali, činilo se da je Maks bio fin dečkić. Bilo bi stvarno lepo da on i Leksi postanu prijatelji. „Neka uđu.“

Čim su se vrata otvorila, Leksine oči zasjaše kao svećice na rođendanskoj torti.

„Zdravo, malecka. Baš si mi nedostajala.“

Robi priđe i podiže svoju sestricu u naručje. Leksi se privi uz njega kao pijavica i poče ushićeno da ga grli i ljubi.

Piter je stajao kao skamenjen. Bilo mu je strašno da to prizna, ali u poslednje tri nedelje uopšte nije pomislio na Robija. Leksina otmica je sve ostalo bacila u zasenak. Činilo mu se kao da su Robi i njegovi problemi poticali iz nekog drugog života. Ali je njegov sin ponovo bio tu. Iako su prošle samo tri nedelje, delovao mu je sasvim drugačije nego kada su se poslednji put videli.

„Prestao sam da pijem, tata. I da se drogiram. Zauvek.”

Leksi ga je i dalje grčevito stiskala oko vrata.

„Sklopio sam pogodbu sa bogom. Obećao sam mu da ću, ako izbavi Leksi, ako joj pomogne da se iz ovog izvuče živa i zdrava, zauvek bataliti to sranje. Čvrsto sam resio da napravim nešto od svog života, tata. Obećavam ti.”

„Nadam se da će biti tako, Roberte.”

Piter nezgrapno prebaci ruku oko sinovljevih ramena. Setio se koliko je Robi nekada bio sladak i mio. Da li se taj stari Robi i dalje krio negde unutra? I ako jeste, da li će ikada moći da oprostí svom ocu zbog onog što mu je učinio?

Umalo nisam pucao na njega. Umalo nisam ubio rođenog sina.

Ne puštajući svog brata, Leksi prebaci jednu ručicu oko Piterovog vrata i povuče ga ka Robiju. Piter kolebljivo pogleda u svog sina. U njegovim očima više nije bilo onog starog besa, ali je i dalje mogao da nazre senku duboke tuge. Možda ta tuga nikad neće nestati.

Kako divna porodica, razmišljala je Rejčel. Toliko toga su preturili preko glave. Nije ni čudo što su tako bliski.

„Nadam se da vaš ne prekidamo.” Kit Vebster se osmehivao sa praga. Iza njega su stajali Iv i Maks, držeći se za ruke. „Ako želite, doći ćemo kasnije.”

„Taman posla.” Piter krenu ka njima, zahvalan što mu se ukazala prilika da prekine tenziju. „Baš mi je drago što ste došli. Sećate se Roberta?”

„Naravno.” Kit se ponovo osmehnu. „Gospode, baš si porastao! Kad smo te poslednji put videli, bio si skakavcu do kolena. Je l' tako, Iv?”

„Hmmm.” Iv kratko klimnu glavom u znak pozdrava.

Zaveži, ljigavi kretenu! Šta, do đavola, Robert traži ovde? Zar ne bi trebalo da se roka u venu u nekom haustoru? Zar mi Lajonel Njuman lično nije rekao da se taj klinac odrekao svog nasledstva? Nije valjda došao da ponovo preuzme svoj udeo u Kruger-Brentu?

Nakon Aleksine smrti Iv i Kit su se povremeno sretali sa Piterom i njegovom decom na raznim porodičnim događajima, ali se nikad nisu privatno družili. Pre mnogo godina Piter je upozorio Aleks da njena sestra ima ozbiljne psihičke probleme, što je bila uvreda koju mu Iv nikad nije zaboravila niti oprostila.

„Makse, pozdravi se sa svojom rođakom.“

Kit gurnu dečaka ka Leksi. „I daj joj poklon.“

Maks joj kolebljivo priđe, pružajući kutiju umotan u veseli ukrasni papir.

Mališani su stajali nasred sobe, razmenjujući obazrive poglede.

Mrzim te, razmišljao je Maks. I tebe i tvog brata. Zato što vas dvoje hoćete da mi otmete Kruger-Brent.

On me mrzi, razmišljala je Leksi. Da mi je smo znati zašto.

Otvorila je kutiju. Unutra se nalazila barbika iz najnovije ograničene serije. Barbika na rolerima koju je priželjkivala čitavog leta. Pre nego što se *ono desilo*. Pre nego što je ona svinja ušla u njenu sobu i uradila joj onu užasnu stvar.

Psihijatri su mislili da je Leksi potiskivala traumu koju je doživela. Dok su razgovarali sa njenim ocem, mogla je da čita reči sa njihovih usana: *sindrom potisnutog sećanja... klasična posttraumatska reakcija*. Ali su bili u zabludi. Svi do jednog.

Leksi se svega sećala. Sećala se svake dlake na njegovoj podlaktici, svakog belega na njegovoj koži, svake kadence u njegovom glasu. Sećala se njegovih životinjskih dahtaja i kužnog vonja koji mu je izbijao iz usta.

Može se desiti da pati od košmara. Od duboko ukorenjenog straha da će se loši ljudi vratiti.

Ali su psihijatri ponovo bili u zabludi. Strah se u Leksinoj duši raspršio pred odlučnošću. Ona je znala da su njeni otmičari utekli od pravde i znala je zašto se to desilo. Zato što je *njoj* bilo suđeno da ih pronađe i da im se osveti za ono što su joj uradili. Policiji nije rekla ništa o tome. Pretvarala se da se ne seća detalja. Ali sećala se svega.

Jednog dana ću ti ući u trag, svinjo...

Jednog dana...

„Leksi, zar nećeš da se zahvališ?“, upita Rejčel jezikom znakova. Leksi se zagleda u lutku. Dodirnula je usne prstima desne ruke, a onda se osmehnula i ispružila šaku u stranu, okrenuvši dlan naviše. „To je znak za *hvala*“, objasni Rejčel.

„Nema na čemu“, promrmlja Maks.

Na njegovim usnama takođe zaigra osmeh, ali su njegove blistave crne oči bile hladne kao grob.

by voki

Trinaesto poglavlje

Južna Afrika je stvarno bila prelepa.

Tu nije bilo nikakvog spora. Bila je to lepota grandioznih, gotovo epskih razmera. Lepota koja je čoveka ispunjavala strahopoštovanjem. Ona vrsta lepote koju su ljudi već vekovima, u slabašnim pokušajima da pariraju veličajnosti prirode, oponašali podizanjem katedrala, hramova i piramida. Kit Vebster je dosta putovao po svetu. Bio je u Karnaku u Egiptu, na čuvenom Kineskom zidu i u velepnoj pariškoj katedrali Notr-Dam. Stajao je na vrhu Empajer stejt bildinga, divio se rimskom Koloseumu i otvorenih usta zurio u indijski Tadž Mahal. Ali mu je sada, dok se prisećao tih mesta stojeći na planini Tejbl Mauntin, došlo da prasne u smeh. Dok mu je vetar mrsio proređenu kosu i dok je posmatrao Kejptaun koji su pružao u podnožju, osećao se gotovo kao bog.

Vi to nazivate lepotom?, razmišljao je. Vi to nazivate veličanstvenošću? Zar stvarno ne umete bolje od toga?

Kit Vebster je bio u Južnoj Africi već duže od tri nedelje. Sutra je trebalo da se ukrca na avion koji će ga vratiti u Ameriku. Mada je čeznuo da što pre vidi Iv - još otkako su se venčali on i njegova supruga nikad nisu bili tako dugo razdvojeni - bilo mu je pomalo žao što je morao da napusti Kejptaun. Ne samo zato što je to bio izuzetno lep grad, grad koji je posedovao magiju koju nikad ranije nije iskusio, već i zato što je tu, u Južnoj Africi, konačno uspeo da uspostavi dublju i prisniju vezu sa svojim sinom. Znao je da će Kejptaun u njegovom sećanju zauvek ostati urezan kao grad koji mu je vratio Maksa. Grad nade, radosti i preporoda.

Bila je to Ivina ideja.

„Ti i Maks bi negde trebalo da otputujete. Samo vas dvojica. Šta kažeš da krenete na kampovanje, na neko fino egzotično mesto? Mogli biste fino da se provedete.“

Da, baš ćemo se fino provesti, razmišljao je Kit. Maks će ga po čitav dan ignorisati, dočekujući svaki njegov predlog sa neskrivenim prezirom. Ako nečim pokuša da ga nasmeje ili oraspoloži, tupo će zuriti u njega, sa tim mrkim skamenjenim izrazom na licu. Rugaće se njegovoj nesposobnosti dok bude pokušavao da razapne šator i saletati ga zahtevima da se što pre vrati kod svoje mamice.

„Nisam siguran da je to dobra ideja, Iv. Znaš, Maks mi baš ne deluje kao dečkić koji je lud za kampovanjem.“

Prošlo je već dve godine od otmice i spašavanje male Leksi Templton. Dve godine od onog dana kada je Maks na zadnjem sedištu porodične limuzine jasno i glasno priznao svom ocu da je mrzeo svoje rođake.

Ne pričaj svašta, Makse. Mi nikog ne mrzimo.

Tako mu je Kit Vebster odgovorio tog dana, ali je čak i u trenutku dok je izgovarao te reči razmišljao: *On to stvarno misli. Zato što i mene mrzi. Još od prvog dana. Sve do tada Kit je uporno odbijao da prizna tu ružnu istinu, čak i pred sobom samim, krijući svoje očajanje iza legije opravdanja i izgovora za Maksovo ponašanje.*

Ponaša se zaštitnički prema Iv zato stoje svestan njene ranjivosti.

I zato što je jedinac.

I zato što...

I zato što...

Šta mu je ono rekla Maksova nastavnica? *Vaš sin je izuzetno darovit, doktore Vebstere.* Da, bila je u pravu. Darovita deca su bila sklona uspostavljanju takvih veza. Nije trebalo da brine zbog toga. Vreme će učiniti svoje. Prerašće tu fazu.

Ali, duboko u duši, Kit Vebster je znao istinu.

Maks ga je mrzeo.

Samo što nije znao *zašto*.

Pa ipak, Maks više nije govorio kako mrzi Leksi Templton. Štaviše, nakon one bolničke posete njegov sin je čak uspeo da razvije određenu bliskost sa svojom sirotom gluvom rođakom. Naravno, njihov odnos se još uvek nije mogao opisati kao prijateljski, ali je među njima ipak nešto postojalo, neko čudno

razumevanje, iskra koja bi im sevnula u očima kad god bi se sreli, i to je Kitovo srce ispunjavalo nadom.

Ako Maks nauči da zavoli Leksi, možda će jednog dana naučiti da zavoli i mene?

Kit nije bio oduševljen idejom da krene na to kampovanje sa Maksom, ali je ipak poslušao svoju suprugu, bog je blagoslovio! Taj odmor mu je iz korena promenio život.

Maks je u to vreme imao skoro jedanaest godina, ali je još uvek bio znatno sitniji od svojih vršnjaka. Neki su ga čak smatrali preterano sitnim, ali su svi koji su ga dobro poznavali - njegovi nastavnici, trener za bejzbol, pa čak i njegov teča Piter - bili svesni činjenice da se ispod te krhke bezazlene fasade skrivao neobično zreo i pametan mališan. *Pravi starmali dečkić*, kako su govorili. Iako je u očevom prisustvu najčešće bio ćutljiv i zlovoljan, Maks je sa drugima umeo da bude izuzetno fin i rečit.

Kit je očekivao da će Maks sa prezirom dočekati ideju o „momačkom provodu“, shvativši to kao još jedan gnusni pokušaj da se premosti emocionalni jaz koji je zjapio između njega i njegovog oca. Međutim, Maks je nekim čudom bio oduševljen predlogom.

„Ozbiljno, tata? Nikad nisam bio u Južnoj Africi. Leksi i Robert stalno idu tamo. Siguran sam da ćemo se fantastično provesti. *Moouooolim te*, hoćeš li *stvarno* da me povedeš?“

„Nisam siguran da si me dobro razumeo, Makse. Mama *neće ići* sa nama“, pojasnio je Kit, pokušavajući da prikrije svoje iznenađenje. „Bi-ćemo samo nas dvojica.“

„Znam, ali nema veze. Mama je već mnogo puta bila tamo, tako da joj sigurno neće smetati. *Molim te?*“

Kit je bio na ivici suza. Maks je želeo da ide. Da ide *s njim*.

Čak ga je nazvao *tata*.

Da li je bilo moguće? Da li su, nakon deset dugih godina, konačno stigli do prekretnice?

„Hajde, tata, dođi! Pogledaj kako smo visoko!“

Kit se okrenuo u pravcu glasa, primetivši kako njegov sin trčkara duž samog ruba kanjona, skakućući sa stene na stenu kao divokoza. *Kako je samo neustrašiv. Uopšte ne liči na mene*. Planinska izmaglica je lebdela u vazduhu, a iz visina su se povremeno

spuštali oblaci koji bi u potpunosti obavili dečakovo telo. Kad god bi se to desilo, Kitovo srce bi na trenutak zastalo.

„Druškane, zar ti nisam rekao da se skloniš sa ivice? Molim te, prestani da se glupiraš! Opasno je!”

Kejptaun je predstavljao poslednju stanicu njihove grandiozne južnoafričke avanture. Bilo je to jedino mesto gde su odseli u hotelu, umesto pod šatorom. Pre toga su nedeljama putovali preko Karua, od logora do logora i od rezervata do rezervata, u pratnji večno nasmejanog Bantu crnca po imenu Katele koga su unajmili kao vodiča. Katele je bio visok preko metar i osamdeset i imao je stomačne mišiće kakve je Kit dotada viđao samo u reklamama za one zastrašujuće vežbačke sprave, zbog čega je delovao kao neki od statista iz ranih filmova o Tarzanu. Kit se u njegovom prisustvu osećao žgoljavo i patetično, mada se trudio da to ne pokazuje.

„Veliki Karu je najveći prirodni eko-sistem u Južnoj Africi i sjajno mesto za naučna istraživanja”, objašnjavao je Katele Maksu koji je zadržano piljio u njega. „U ovdašnjim stenama se nalaze fosilni ostaci koji su stari čak trista miliona godina. Posetioци se mogu baviti svakojakim aktivnostima. Možete da letite vazдушnim balonom, da jašete ili da posmatrate zvezde. Ovo mesto takođe predstavlja veliku atrakciju za alpiniste.”

„A životinjski svet?”

Katele se zadovoljno iscerio. „Nećete biti razočarani ni time. Ovde, dragi moj prijatelju, možeš da vidiš zverčice za koje čak nisi ni sanjao da postoje. Životinje kao što su *kudu*, *gemsbok*, *ard vuk* i *klipspringer*. Naravno, možeš da vidiš i brojne vrste koje su ti već poznate: crne orlove, babune, nosoroge, planinske zebre.”

„A mogu li da ih lovim?”

Kit je bio šokiran tim pitanjem. „Makse, nismo došli ovde da ubijamo već da uživamo u prirodnim lepotama. Oprosti, Katele.”

Ali je vodič, na Kitovo iznenađenje, bio na Maksovoj strani. „U redu je, gospodine. Naravno da dečak može da krene u lov, ako želi. Odvešću vas u Lemonfontajn. To je pravi raj za lov na krupnu divljač.” „Tata, hoćeš da odemo tamo? *Moooolim te.*” „Videćemo”, odgovorio je Kit.

Kit nije bio pobornik ideje da desetogodišnji dečaci treba da barataju oružjem. Štaviše, nekoliko dana uoči polaska se sporečkao sa Iv upravo zbog toga, kada mu je ona konačno priznala da je Maksu za rođendan poklonila pištolj koji je nekada pripadao njenom dedi.

„Nijednom ga nije *upotrebio*, dragi“, ubeđivala gaje Iv. „Pištolj sve vreme stoji u sefu. Osim toga, toliko je star da verovatno više ne može da opali.“

„Ne bih se kladio u to“, rekao je Kit dok je u rukama okretao prastari *glok*. Morao je priznati daje ta stvarčica posedovala određenu estetsku dimenziju.

„Taj pištolj je deo naše porodične baštine“, nastavila je Iv. „Znaš kako se dečaci osećaju kad dobiju takvu stvar. Čini im se da su odjednom nekako veliki i važni. Molim te, nemoj da mi kvariš zadovoljstvo.“

Naravno, Maks je nakon toga počeo da ga preklinje da mu dopusti da pištolj ponese u Afriku.

„Mama je već sredila papire. Mogu da ga ponesem na put zato što je to deo moje porodične *taštine*.“

„*Baštine*, dragi“, ispravila gaje Iv. Tada se okrenula ka Kitu, sa zadovoljnim osmehom na licu, kao da je htela da mu kaže: *Je l' vidiš kakvo je on nevinašce?*

„Nisam baš siguran, Makse. Pištolj nije igračka.“

Ali je Kit bio toliko ushićen što je njegov sin konačno smekšao prema njemu daje dopustio da mu očinska radost pomuti moć rasuđivanja. Pištolj se na kraju našao među prtljagom, ali pod izričitim uslovom da *nikada* ne bude upotrebljen, pod bilo kakvim okolnostima.

„Imam jedan predlog“, rekao je Kit, zagrlivši svog sina. „Šta kažeš da do daljnjeg zaboravimo na lov i da se umesto toga provozamo u baT Ionu? Mislim da će to biti baš zabavno.“

„Važi, tata. Kako god kažeš.“

Maks je izgarao od nestrpljenja.

Hteo je da upotrebi onaj pištolj. Bilo je planirano da njegov otac *slučajno* pogine u lovu. Majka mu je rekla da se drži plana, a on nikad pre toga nije odstupio od njenih uputstava.

Ali, njegov otac je sada istupio sa predlogom da se provozaju balonom. To mu je delovalo kao čista premija.

Pustio je svojoj mašti na volju, zamišljajući nesreću.

Nisam mogao da ga sprečim! Vikao sam mu da siđe, ali je on hteo da napravi što bolji snimak. Okliznuo se i... Oh, Katele, bilo je strašno! Video sam kako pada, kako postaje sve manji i manji, a onda je nestao sa vidika, a ja sam ostao gore, potpuno sam...

Do đavola! To je već bio *problem*.

Ako Kit doživi nesreću iznad Garijepske brane i poleti u smrt, Maks će stvarno ostati sam u balonu. Kako će se spustiti na zemlju? *Moram što pre da saznam kako ti baloni funkcionišu.*

„Vaš sinčić je izuzetno bistar, gospodine“, pričao je Katele Kitu. „I neverovatno radoznao.“

„Zahvaljujem na komplimentu, Katele. Čini mi se da je Afrika probudila njegov avanturistički duh.“

Vodič je slegnuo ramenima. „Naravno. To mu je u krvi. Znete li da je čitavo popodne proveo sa našim balondžijama? Zanima ga kako se upravlja balonom. Već je naučio gotovo sve cake.“

„Odlično.“ Kit se usiljeno osmehnuo. „Moći će da mi pritekne u pomoć kada se uspaničim i zaboravim sve što sam nekad naučio.“

„Ako želite, možete da krenete sa našim pilotom...“

Kit je odmahnuo glavom. „Nema potrebe za tim. Nekad sam često leteo. Doduše, bilo je to odavno, ali sam siguran da će mi se osećaj vratiti čim uđem u balon.“

Kit je zaključio da je let balonom predstavljao savršenu šansu da dodatno učvrsti odnos sa svojim sinom. Hteo je da ga Maks vidi kako radi nešto u čemu je bio stvarno dobar. Ako se izuzme hirurgija, Kit Vebster nije bio naročito talentovan čovek. Čime je onda mogao da zadivi svog sina? Bilo je neumesno da jednog desetogodišnjaka odvuče u operacionu salu kako bi posmatrao hiruršku korekciju nosa. Ali je let balonom predstavljao sasvim drugu stvar. Bila je to šansa kakvu je dugo priželjkivao. Kit je u studentskim danima, u neočekivanom naletu avanturizma, naučio kako se upravlja balonom. Neko vreme je uživao u tom sportu, a onda mu je dojadilo.

Možda će to pomoći Maksu da ga sagleda u sasvim novom *herojskom* svetlu? Naravno, pod uslovom da Katelea ostave na zemlji.

Teško da je mogao da deluje kao heroj pored tog tamnoputog mišićavka.

„Sve vreme ćemo održavati radio-vezu“, hrabrio ga je Katele. „Ako uletite u nevolju, treba samo da nam javite.“

„Bez brige“, odgovorio je Kit. „Siguran sam da ćemo se dobro snaći.“

Poleteli su u suton. Bilo je savršeno veče za let.

„Ima malo oblaka na istoku, ali su vetrovi povoljni“, objašnjavao je tehničar Kurt, obavljajući završnu proveru rezervoara sa propanom i pirometra, uređaja koji je merio toplotu na vrhu balona. Uprkos čvor-novatim šakama i prosedoj bradi, zbog kojih je podsećao na drumskog razbojnika, šezdesetogodišnji Afrikaner Kurt Bliker je bio blag i dobrodušan muškarac. „Vetrovi duvaju prosečnom brzinom od pet milja na sat, tako da ne bi trebalo da odmaknete dalje od nekoliko milja. Pošto odavno niste leteli, gledajte da se u vazduhu ne zadržite duže od četrdeset minuta, ali nema potrebe da paničite čak i da pređete limit, jer imate goriva za bar duplo veću razdaljinu. U slučaju da iskrсне neki problem...“ Kurt je ležerno potapšao svoj voki-toki, „treba samo da nam javite. U redu?“

Kit Vebster se samouvereno osmehnuo. „U redu.“

Sada kada je kucnuo čas da stvarno uđe u balon, njegova nervoza je potpuno nestala.

Biće to pun pogodak. Moj sin i ja ćemo leteti iznad Karua, poput dvojice sultana koji sa letećeg čilima posmatraju svoje bajkovito kraljevstvo. Kad bi samo Iv bila tu da vidi kako se dobro slažemo.

Desetak minuta kasnije su već jezdili iznad *kopija*, malih stenovitih izbočina koje su štrcale na sparušenom otvorenom polju kao čirevi na staračkoj koži. Pejzaž sa leve strane je delovao mrtvo i jalovo, ali čim bi skrenuli pogled udesno ostali bi zatečeni prizorom, čarobnim vodenim svetom koji je svetlucao kao fatamorgana obavijena večernjom jarom. Reke Oranje i Kaledon su vijugale

preko prašnjave zemlje, stvarajući bezbroj malenih zaliva, ostrva i poluostrva. Daleko ispod, duž razučene obale, mogli su da nazru ljude koji su poskakivali na daskama za jedrenje. Pravo ispred, krdo gnuova je gasilo žeđ na pojilu, uživajući u svežijoj vlažnijoj zimskoj klimi. Pa ipak, čak i tako dražesni prizori su bili ništavni u poređenju sa veličanstvenim afričkim nebom. Činilo se kao da se gospod nekada davno, u osvit sveta, nagutao LSD-a i obojio suton tim zadivljujućim psihodeličnim vatrometom narandžastih i ružičastih tonova.

„Kako ti se čini, Makse? Neverovatan prizor, zar ne?”

„Hmmm.”

Maks je grčevito stiskao aluminijumski ram gondole, naizgled ne primećujući čudesne predele koji su se prostirali pod njima. Pogled mu je bio prikovan za komandnu tablu. Svaki put kada bi igla visinometra ili variometra zadrhtala, telo mu je postajalo napeto kao struna.

Sasvim je normalno daje nervozan, razmišljao je Kit. Prvi put leti balonom. Opustiće se kad se malo navikne.

Maks je *zaista* bio nervozan. Biće komplikovanije nego što je mislio. Moraće da sačeka da se dovoljno udalje kako oni sa zemlje ne bi mogli da vide šta se dešava. Ali, ako bude previše čekao, Kit bi već mogao da počne da se spušta i tada neće moći da ga nagovori da se lati fotoaparata.

„Pogledaj ono, tata!”

Maks je upirao prstom ka malom krdu zebri koje su galopirale preko ravnice. Iza njih se dizao oblak prašine, nalik izduvnim gasovima koji su kuljali iz auspuha trkačkog automobila.

„Hoću da ih slikam.”

Kit se okrenuo ka njemu, ispustivši uspaničen vrisak. Njegov sin je nekako uspeo da se uspenra na konopce i sada je bio šćućuren na samoj ivici korpe. Naginjao se preko gondole, jednom rukom se pridržavajući za konopce a drugom stiskajući fotoaparat.

„Zaboga, Makse! Smesta silazi odatle! Hoćeš li da slomiš vrat?”

Ne spuštajući fotoaparat, Maks se vratio u korpu. „Ne shvatam zašto toliko paničiš”, progundao je, ošinuvši ga onim starim prezrivim pogledom. „Samo sam hteo da slikam.”

„Da ti više nije palo na pamet da se pentraš na te konopce, druškane! Jesi li svestan koliko je to opasno?“

„Uopšte nije opasno“, osorno je odgovorio Maks. „Katele to stalno radi. *On se ne plaši*“, dodao je nešto tišim glasom.

Kitu se želudac istog časa zgrčio. *Sjajno, nema šta! Toliko sam se namučio da pridobijem Maksovo poštovanje, a on i dalje brblja o Kateleu.*

„Ako hoćeš fotografije, dragi moj, treba da se obratiš meni. Čim uhvatimo povoljnu struju, popeću se gore sa fotoaparatom.“

„Ozbiljno?“ Maksovo lice se naprasno ozarilo. „Hvala ti, tata! To bi bilo sjajno!“

Dvadeset minuta kasnije su se konačno dovoljno udaljili da Maks stupi u akciju. Već su lebdeli nad Garijepskom branom, na skoro sedam stotina stopa od tla. Ogromna betonska struktura je sa te visine delovala gotovo smešno, kao da je bila napravljena od Maksovih *lego* kockica.

„Onaj vodopad izgleda božanstveno. Hoćeš li da ga slikaš?“

„Naravno.“

Kit je znao da uopšte nije bilo potrebe da se penje na ivicu gondole jer je čak i iz korpe mogao da napravi vraški dobar snimak, ali mu je Maks onim komentarom o Kateleu bacio rukavicu u lice.

Hoće da iskuša moju hrabrost? E pa, pokazaću mu šta je hrabrost!

Prebacivši Maksov fotoaparat oko vrata, obazrivo je stegao aluminijumski okvir.

„Sine, molim te da zapamtiš da ti ovo ne smeš da isprobavaš. To smeju da rade samo odrasli. Za decu je previše opasno. Jasno?“

„Naravno, tata.“

Još jedan korak. Ispružio je ruku ka konopcu iznad glave, ali mu je dlan bio znojav i klizav. Konopac je lako mogao da mu se izmigolji između prstiju. *Isuse Hriste, baš smo visoko!* Osetio je kako mu kosa landara na vetru i kako ga panika steže oko guše. Lagano se podigao, prebacivši se na ivicu korpe, kao što je nešto ranije učinio njegov sin, s tom razlikom što su Kitu obe noge bile na gondoli i što je obema rukama grčevito stiskao konopce. Telo mu je drhtalo od užasa. Obuzela ga je takva vrtoglavica da je počeo da se njiše. *Do đavola, šta to radim? Stvarno sam sišao s uma.*

„Savršeno, tata! Hajde, slikaj!“

Da bi slikao, Kit je morao da skloni jednu ruku sa konopaca. Počeo je da odvajajući prste i odmah osjetio kako gubi ravnotežu. *Gospode, smiluj mi se!*

„Hajde, tata! Šta čekaš?”

„Daj mi... daj mi još samo nekoliko sekundi, važi?”

Maks je grozničavo razmišljao. Po njegovoj proceni, Kit je imao sedamdeset i kusur kilograma. Bar četrdeset kilograma više od njega. Ako se obema rukama bude držao za konopce, da li će Maks imati dovoljno snage da ga gurne u ambis? Šta ako proba i omane?

„Idemo sve brže, tata. Još malo pa ćemo proći branu i onda nećeš moći da slikaš.”

Kit je pokušavao da se seti kada je poslednji put bio tako raspamećen od straha. Onog dana kada je Iv zapretila da će ga ostaviti, da će pobeći sa onim glumcem. Sa onim dripcem Rorijem. Tada je uspeo da smogne dovoljno hrabrosti. Učinio je ono što se moralo učiniti.

Hajde, uradi to! Napravi taj snimak i siđi sa proklete gondole!

Lagano je pustio konopac. Vetar se odjednom razduvao, noseći balon zastrašujućom brzinom. Podigao je fotoaparat, ali su mu se ruke toliko tresle da nije mogao da pronađe vizir.

Maks je nečujno počeo da se vere za njim.

Kit se nagnuo ka brani. Činilo mu se da je bila u kadru, ali nije bio siguran. Već je počelo da mu se muti pred očima.

„Baza zove Vebsterov balon. Doktore Vebstere, da li me čujete?”

Pucketanje radio-veze gaje toliko prenulo daje ispustio fotoaparat. Ispunjen pukim užasom, posmatrao je kako se aparat kovitla u vazduhu, nestajući u ambisu.

„Doktore Vebstere?” Kurt je zvučao uspaničeno. „Da li me čujete? Morate da okončate let. Vetar dobij a na snazi. Morate što pre da se spustite.”

Hvala bogu, pomislio je Kit.

Te večeri, dok su sedeli u šatoru, Kit je pokušavao da oraspoloži Maksa.

„Zašto si obesio nos? Kupicu ti drugi aparat.”

Neću drugi aparat, prokleta kopile! Hoću tvoju glavu, daje na tanjim odnesem svojoj majci!

„Vaš sin odlično gađa, doktore Vebstere“, rekao je Katele. „Jeste li sigurni da nikad ranije nije baratao oružjem?“

„Da, sasvim siguran.“

Iv mu je rekla da Maks nikad nije upotrebio svoj obožavani pištolj i on nije imao razloga da joj ne veruje. Uprkos tome, morao je da se složi sa Kateleovom opaskom. Njegov sin je, za jednog početnika, gađao zapanjujuće precizno.

„Sad ti možeš da probaš, tata.“

Maks mu je pružio svoj pištolj. Ležali su u visokoj travi zajedno sa Kateleom, vrebajući mladu gazelu. Kit je oklevao.

„Da ja probam? Pa znaš, sine... ja ti baš nisam neki strelac.“

„Lako je, videćeš.“ Maks je gurnuo pištolj u njegove hirurške šake, pokazujući mu kako da ga uhvati. „Čvrsto ga drži. Tako. Sad nanišani tako da taj urez na vrhu bude u liniji sa belom mrljom između očiju. Vidiš?“

Kit je nervozno klimao glavom. „Dobro. Sad pritisni obarač.“

Kit ga je poslušao. Kroz vazduh se prolomio zaglušujući prasak. Mlada gazela se odbacila zadnjim nogama i pojurila ka bezbednosti obližnjeg šumarka.

„Niste imali sreće“, rekao je Katele. „Teže je nego što izgleda, zar ne?“

„Očigledno.“

Maks ga je prostrelio ozlojeđenim pogledom. „Sledećeg puta pokušaj da oči držiš otvorene.“

Skoro svakog dana su išli u lov, ali ih Katele nikad nije puštao same.

„Zašto ne idemo samo nas dvojica?“, nagovarao je Maks svog oca. „Tako bi bilo zabavnije.“

Kitovo srce je ponovo poskočilo od radosti. Već je bio pomalo ljubomoran na Katelea. On je poslednjih nedelja postao Maksov idol,

a Kitu nije bilo teško da shvati zašto. U očima jednog dečaka, taj mišićavi tamnopusi vođa je sigurno delovao kao bog. činjenica da je Kit Webster bio svetski priznati hirurg, čovek koji se vlastitom sposobnošću probio na društvenoj lestvici, dok je Katele bio bedni urođenik koji je tavorio u afričkom rezervatu i koji se nalazio na samo jedan korak iznad običnog divljaka, ništa nije značila jednom desetogodišnjaku. Katele je umeo da lovi pomoću luka i strele, umeo je da upravlja avionom, da odere zeca u dva poteza i da zapali vatru pomoću kremenja. Po Maksovoni rezonu, on je bio istinski heroj.

„Drago mi je što tako misliš, druškane, ali ne smeš zaboraviti da smo u Africi. Opasno je da se sami vrzmamo po divljini.“

Dečakovo lice se istog časa snuždilo.

„Ne brini.“ KU je prasnuo u smeh. „Kad stignemo u Kejptaun, konačno ćemo biti sami.“

Ali Maks je i dalje bio zabrinut.

U Kejptaunu nisu mogli da idu u lov, što je značilo da neće uspeti da realizuje majčin plan.

Moram to nekako da obavim. Obećao sam mami. Moram da pronađem način.

U hotelu je bilo prijatno. Naravno, to nije bio hotel sa pet zvezdica na kakve su Maks i Kit navikli već obična bela farmerska kućica na rubu Kamps Beja, ali je nakon osamnaest dana kampovanja spavanje u krevetu obojici delovalo kao poslednji krik luksuza. Tuš sa toplom vodom je predstavljao naročito blaženstvo.

Kada je osvanulo njihovo prvo jutro u Kejptaunu, Kit je za doručkom upitao svog sina: „Pa, druškane, šta bi danas voleo da radiš?“

Maks je jedva uspeo da se neopaženo vrati na gondolu pre nego što se Kit okrenuo ka njemu.

„Odgovori im. Reci im da smo ih čuli i da odmah silazimo.“

Mrzim te. Gadiš mi se. Zašto si još uvek živ?

„Ako hoćeš, možemo da se provozamo Vinskom rutom* ili da

---

* Oblast koja se nalazi na nepunih sat vožnje od Kejptauna, poznata po starim vinogradima i lisnatim šumama. (Prim. prev.)

napravimo piknik na plaži", predložio je. „Ili bi možda želeo da te povedem u šoping da kupiš novi fotoaparata? Hajde, slobodno kaži."

Maks uopšte nije oklevao. „Hajdemo na planinu Tejbl. Naša stanodavka kaže da planinskom stazom možemo da stignemo do mesta odakle se pruža najbolji pogled u čitavoj Južnoj Africi."

Kitovo lice je zablistalo od zadovoljstva. „Prodato. Idemo na Tejbl."

„Ozbiljno ti govorim, Makse! Odmah se skloni odatle!"

Vetar je tako hučao da su se Kitovi povici raspršivali u vazduhu, pretvarajući se u šapat. Maks je balansirao na maloj steni na samom rubu litice. Pramenovi blistavo-crne kose su mu vijorili oko lica, a njegovi vitki preplanuli udovi su se njihali u ritmu neke unutrašnje muzike. Bio je stvarno lep. Skoro jednako lep kao njegova majka.

U njemu nema ama baš ničeg što je moje. Ničeg osim moje ljubavi.

„Makse!"

Kit Vebster kolebljivo krenu ka svom sinu. Ispod njih se pružio am-bis koji je bio dubok preko tri hiljade stopa. Ona egzibicija u balonu ga je toliko isprepadala daje čitave noći sanjao košmare. Zamišljao je sebe kako pada, kao onaj fotoaparata, okrećući se i okrećući u toj zastrašujućoj praznini. Probudio se samo trenutak pre nego što je tresnuo o tlo. Mogao je da zamisli taj razdirući bol, kosti koje su pucale kao zdrobljeno staklo, lobanju koja se rasprskavala kao truli grejpfrut i mozak koji se prosipao po prašini.

Ako bi se nešto desilo Maksu...

Gospode! Kud li je nestao?

Maksa nije bilo na vidiku. Nije mogao tek tako da iščezne. Malopre je bio tu. Pravio je piruetu na onoj steni, a onda... Kit oseti kako mu se želudac grči i kako mu kolena klecaju.

„MAKSE!" Glas mu je bio na granici između vriska i jecaja. „MAKSE!"

Jurnuo je ka rubu litice, gonjen nekom neumoljivom silom, nečim što je bilo veće od njega samog. *Očinskom ljubavlju*. Uzverao se na stenu, potpuno zaboravivši na strah za vlastiti život, i nagnuo se unapred, viseći nad ponorom.

„Makse! Da li me čuješ? MAKSE!”

Ispod njega su lebdeli slojevi oblaka, neprozirni i gusti kao fil za tortu. Kao na dečjem crtežu raja. „Čujem te, Kite.”

Spustio je pogled. Sa donje strane stene se nalazio sićušan busen trave koji je poput pijavice prijanjao uz obronak planine. Bio je tako mali da nije bilo šanse da izdrži težinu odraslog čoveka, ali je Maks, šćućuren kao neki nestašan vilenjak, vesto uspevao da se održi na njemu. Ispružio je ruku i sklopio prste oko Kitovog gležnja.

„Makse! Hvala bogu! Već sam pomislio da sam te izgubio.”

„Da si me *izgubio?*” Maks prasnu u smeh, jeziv manijački smeh koji mu je sledio krv u žilama. „Kako možeš da me izgubiš kad me nikad nisi ni imao, paćenice?”

Kit oseti kako ga nešto vuče nadole. Instinktivno je ispružio ruke, tražeći neki oslonac, ali je napipao samo prazninu. Još jedan trzaj, ovog puta još snažniji. Spustio je pogled. Maks je gledao pravo u njega, sa onim iskrivljenim osmehom na licu.

Čak se i smeje kao Iv.

Kada se zagledao u sinovljeve oči, u njima je nazreo dubok mračan ponor mržnje. Osećanje sa kojim je Kit Webster napustio ovaj svet nije predstavljalo strah, pa čak ni tugu, već puku iznenađenost.

Ne shvatam. A tako smo se lepo slagali...

Oblaci su jurnuli ka njemu, mameći ga svojim belim mekim utešnim zagrljajem.

A onda se sve pretvorilo u ništavilo.

Nekoliko sati nakon sahrane Kita Webstera Maks je ležao na krevetu u njujorškom apartmanu, u nežnom utešnom zagrljaju svoje majke. Kroz otvoren prozor su se provlačili poznati zvuči Menhetna: pištanje automobilskih sirena, muzika, povici, odjek smeha.

U Africi je bilo uistinu lepo, ali je ovo bio njegov dom.

„Odlično si to obavio, mili”, prošaptala mu je Iv na uho. „Niko ništa nije posumnjao. Tako sam ponosna na tebe, moj veliki odrasli dečače.”

Iv je danima bila raspamećena od brige. Neprestano je čekala da stignu neke vesti o „nesreći“. Pre polaska je bezbroj puta preslišala Maksa kako bi se uverila da je sve pomno zapamtio. Stvarno je verovala da je njen dečak bio spreman, ali dok su se dani pretvarali u nedelje, a ona i dalje nije dobijala nikakve vesti, počela je da strahuje da ga je hrabrost možda izdala. Ili da se desilo nešto još gore. Šta ako je Maks pokušao i omanuo? Šta ako je Kit sada sve znao? Možda je već krenuo nazad da joj se osveti?

Ali, Maks nije izgubio hrabrost. „Obavio je svoj zadatak u pet do dvanaest, insceniravši tako *prirodan* pad da policija nije sprovela čak ni rutinsku istragu. Turisti su skoro svake godine padali sa Tejbla. Svet je bio pun idiota koji su se igrali životom na rubu litice. Kit je bio samo još jedan od njih. Puki statistički podatak. Ništarija koja se stopila sa ništavilom.

„Da li shvataš da si *ti* sada glava kuće?“ gugutala je Iv. „Sad sam samo tvoja. Nikad više nećeš morati da me deliš.“

Maks zatvori oči. Osećao je kako ga majčin topao gladak svileni kombinezon miluje po leđima. „Mama, mogu li večeras da spavam u tvom krevetu?“

Iv ispusti dubok uzdah. „U redu, mili. Samo večeras.“

Iv je znala da će već narednog jutra oboje morati da se vrate na posao. Sada kada su eliminisali Kita, kucnuo je čas da pređu na drugu fazu: preuzimanje kontrole nad *Kruger-Brentom*. Maks će joj biti glavni oslonac i u tom poduhvatu. Ali je bar jedno veče mogao da uživa u svojoj nagradi.

Maks je sačekao da njegova majka utone u san, a onda je još dugo ležao pored nje, sa blaženim osmehom na usnama, sećajući se izraza šoka i neverice koji je zaigrao na Kitovom licu dok se obrušavao u ambis.

Sada si ti glava kuće.

Nikad više nećeš morati da me deliš.

Četrnaesto poglavlje

„Dakle?“ progunđa Paolo Kozmiči, okrenuvši se ka svom mladom prijatelju. „Hoćeš li konačno da mi kažeš šta piše unutra?“

Čuveni dirigent je doručkovao za svojim stolom u restoranu *Le vodvij* u ulici Vivijen u Parizu. *Le vodvij* predstavljao poznato umetničko svratiste opremljeno u *art deko* stilu koje je bilo jednako popularno među turistima i lokalnim stanovništvom. Bio je to Kozmičijev dom daleko od doma, mesto gde je dolazio da se opusti. Šef sale, Francuz koji se zvao Anri, odlično je znao gde je Paolo Kozmiči najviše voleo da sedi. Takođe je znao da je Paolo voleo da mleko za njegovu *cafe au lait* bude toplo a ne vrelo, da u njegovom *pain chocolat* bude što manje testa a što više čokolade i, što je bilo najvažnije, da je užasno mrzeo kada bi mu neko predložio da se prebaci za sto pored prozora kako ostale goste ne bi gušio dimom iz svojih obožavanih *goloaz* cigareta.

Svi koji su poznavali Paola Kozmičija znali su da je njegov nedeljni jutarnji ritual predstavljao svetinju koju niko nije smeo da narušava. Njegov mladi prijatelj je to znao još bolje od ostalih. Pa ipak, taj nedokučivi mladić je tog jutra zakasnio na doručak, a kada se pojavio u restoranu, bio je rasejan i obučen u trenerku. (Paolo je prezirao trenerke.) Čim se spustio za sto, počeo je da blebeće o nekom apsurdnom pismu koje je dobio od svoje sestrice koja je živela preko bare.

Tako mi i treba kad sam se zaljubio u Amerikanca, filozofski je razmišljao Paolo. Oni su varvari, svi odreda. Od jedne do druge smrdljive obale.

„Sledećeg meseca puni šesnaest godina. Volela bi da dođem. Moj otac očigledno namerava da napravi veliku proslavu u Sedar Hilu.“ Paolo nadmeno dunu kolut dima u pravcu svog ljubavnika.

„Ou?*

„To je naše porodično imanje. Nalazi se u Mejnu, na malom ostrvu po imenu Dark Harbor. Sumnjam da si čuo za to mesto, ali je stvarno predivno. Često sam odlazio tamo dok mi je majka bila živa."

„Nemoj mi reći da *stvarno* nameravaš da odeš na taj prijem?" Paolov glas je bio pun neverice. „Znaš da ti je čitav jul prebukiran. *Imaš koncerte*, dragi moj Roberte. U Parizu, Minhenu, Londonu. Ne možeš tek tako da zбриšeš."

„Hoćeš li da pođeš sa mnom?"

Paolo se umalo ne zagrcnu kroasanom.

„Da pođem *s tobom*? Ne! Sad imam neoborive dokaze, *mon amour*. Ti si očigledno sišao s uma."

„Možda." Robi Templton se osmehnu i Paolo Kozmiči istog trenutka oseti kako se njegova odlučnost topi kao štangla čokolade na suncu. „Ali si ti znao da sam lud kad si se spandao sa mnom, zar ne?"

Robi podiže Paolovu šaku i nežno ga poljubi u vrhove prstiju.

„Hmmm", progunda Paolo. „*Oui, je suppose.*"**

Ljubavna afera između Robija Templtona, darovitog američkog pijaniste koji je važio za najzgodnijeg frajera u svetu klasične muzike, i Paola Kozmičija, debelog ćelavog italijanskog dirigenta koji je bio čuven po svom umeću i ozloglašen po svojoj naprasitoj prirodi, predstavljala je misteriju za sve koji su ih poznavali, pa čak i za milione onih koji su samo čuli za njih.

Sve je počelo pre šest godina, nedugo nakon što je Robi stigao u Pariz. Robi je tada imao nepunih dvadeset godina i živeo je kao slobodan umetnik. Selio se od mesta do mesta, gde god bi ga posao odveo, svirajući po raznim barovima i džez-klubovima.

„Zašto si tako tvrdoglav, Roberte? Moraš da imaš nekakve prihode. Shvati to kao skroman gest očinske pažnje."

Velika evropska avantura Robija Templtona je u Piterovoj duši pobuđivala oprečna osećanja. Njih dvojica su se pomirili pre manje od godinu dana i dok su tog popodneva razgovarali u *Harvard*

---

* Gde? (Prim. prev.)

** Da, pretpostavljam. (Prim. prev.)

klubu, Piter je bio obuzet strepnjom da će ponovo izgubiti svog sina.

„Ne želim tvoje pare, tata. Moram ovo sam da izguram.“

„Ti uopšte ne možeš da zamisliš kako izgleda *pravi svet*, Roberte.“

Grešiš, tata. Poznajem taj svet mnogo bolje od tebe. Bio bi iznenađen kad bi saznao šta sam sve naučio.

„Čak ni ne govoriš francuski.“

„Naučiću ga.“

„Zašto mi bar ne dopustiš da ti otvorim račun u *Sosijete zeneralu*? Ne moraš da podižeš novac, ako ga ne želiš, ali moraš da imaš neku sigurnost. Nikad ne znaš šta može da se desi.“

Dok je posmatrao svog oca, Robiju je srce bilo puno sažaljenja. Piter je nakon Leksine otmice naprasno ostario, a obaveza da se stara o gluvom detetu, pa makar i tako odlučnom i nezavisnom detetu poput Leksi, koštala ga je mnogo snage i nerava. Kad god bi se makar na trenutak udaljio od svoje kćerkice, činilo mu se kao da se obreo u čistilištu. Bio je pun strepnje i griznje savesti. Uporno je prebacivao sebi što nije bio sa njom onda kad joj je bio najpotrebniji. Zato je bar sada *morao* da bude tu, da je voli i štiti i da joj pomogne da se uhvati u koštac sa svojim hendikepom.

Najveća ironija je bila u tome što se Leksi sasvim dobro snalazila. Ako je neko bio izgubljen, onda je to bio Piter.

Kada bi pomislio na svog oca, Robiju bi se ukazivala slika snažnog naočitog mladolikog muškarca, sportiste i intelektualca, ali je istina glasila da je taj čovek umro pre mnogo godina. Lice koje je zurilo u njega sa druge strane stola bilo je skrhanu i poraženo, sa dubokim borama i tamnim senkama ispod očiju. Bilo je to lice koje je svedočilo o teškoj patnji i neizrecivom životnom gubitku. A sve je počelo kada se oženio jednom od Blekvelovih.

Kruger-Brent mu je to uradio. Postao je žrtva blekvelovske kletve. *Zašto to ne možeš da shvatiš, tata? Ne mogu da ostanem ovde. Ne smem da dopustim da završim poput tebe, slomljen i očajan.*

„Tata, iskreno ti zahvaljujem na ponudi, ali ne želim taj novac. Čist sam tek jedanaest meseci, sećaš se? Debeo račun u nekoj francuskoj banci mogao bi da me dovede u ozbiljno iskušenje.“

Bio je to argument koji je odneo prevagu. Piter je znao da će njegov sin umreti ako ponovo počne da se drogira ili da pije. Bio je to put bez povratka. Zato je na kraju popustio.

„Dobro, neka onda bude po tvome. Ali te molim da mi obećaš da, kada okončaš tu romansu i kada ti dojadi da skapavaš od gladi na nekoj pariškoj mansardi, nećeš biti previše ponosan da se vratiš kući. Znaš... znaš koliko mi je stalo do tebe, Roberte. Ti si mi sin i ja ću te uvek vo-leti. Molim te da to nikad ne zaboraviš.“

Robijeve oči su bile pune suza.

Znam, tata. I ja tebe volim. Ali moram da idem.

Prvih nekoliko meseci su podsećali na pakao.

Tata je bio u pravu. Za ime božje, u šta sam se to uvalio?

Shvativši da u centru grada nije mogao da priušti čak ni ćumez veličine kutije za cipele, Robi je na kraju iznajmio jedan sobičak u OGREMONU, zapuštenoj četvrti u pariškom predgrađu Epine na Seni. Bilo je to najdepresivnije mesto koje je u životu video. Ružne oronule stambene zgrade sa slomljenim prozorima, stepeništa koja su vonjala na ustajalu mokraću, zidovi iškrabani grafitima, jazbine uličnih bandi i legla sitnih kriminalaca. Lokalne bande su se delile po rasnoj i religijskoj osnovi. OGREMON svakako nije bio naročito blagonaklon prema pripadnicima jevrejske vere, ali nije bio ništa gostoljubivi ni za me-kušastog plavokosog Amerikanca, čiji je skućeni francuski vokabular uključivao izraze kao što su *foiegras* i *clavier* (klavirske dirke), ali ne i reči kao što su *percer* (probosti) ili *filou* (džeparoš).

Jedini jezik koji je Robi isprva razumeo bio je jezik narkomanije. Heroin je za žitelje OGREMONA bio isto što i pirinač za Kineze. Bilo je to gorivo koje je pokretalo čitav kvart. Heroin je bio svud oko njega. Mamio ga je i dozivao, kao što su sirene dozivale drevne moreplovce.

Ovo je otprilike kao da pedofil izađe iz zatvora i iznajmi sobu koja gleda na obdanište. Neke nije bog u pomoći!

Uprkos tome, Robi je čvrsto rešio da ostane čist. Znao je da mu je život zavisio od toga. Ali je bilo teško. Užasno teško. Usamljenost

ga je prosto mlela, razdirući mu dušu. A najgore od svega je bilo to što ni sa kim nije mogao da prozbori ni reći.

Zašto sam morao da dođem baš u Francusku da bih „pronašao sebe“? Zašto lepo nisam otišao u London, ili u Sidnej, ili na neko mesto gde se govori engleski?

Naravno, Robi je odlično znao zašto je došao baš tu. Pariz je bio meka za muzičare. Pariški konzervatorijum, na kome su nekada studirali Bize i Debisi, za njega je imao gotovo mitski značaj. U staroj mesarskoj četvrti La Vilet nedavno je bio otvoren *Site de la muzik*, velelepni kompleks koji je projektovao Kristijan de Portzampark i koji je obuhvatao čuveni amfiteatar, koncertnu dvoranu, muzej muzike i mnoštvo radionica. Bio je to dodatni mamac za nove generacije muzičara i kompozitora.

Najtalentovaniji muzičari iz svih krajeva sveta su hrlili u Pariz. Zato je taj grad za potencijalnog koncertnog pijanistu poput Robija predstavljao središte sveta, glavčinu točka, početak i kraj svega.

Međutim, kako je vreme odmicalo, Robi je postajao sve ubedeniji da se njegov *potencijal* nikada neće realizovati. Pošto nije imao formalno muzičko obrazovanje, ljudi iz uprave pariškog konzervatorij uma nisu hteli da ga prime čak ni na razgovor, a kamoli da mu dopuste da im demonstrira svoje umeće. Na kraju mu je preostalo samo da se zaposli u nekom baru, ali je čak i to bilo mnogo teže nego što je zamišljao. Vođen svojim snom, Robi je odlučio da se preseli u najuzbudljiviji muzički grad pod kapom nebeskom, ali je problem bio u tome što su svi muzičari na svetu gajili istovetne ambicije. Kada je stigao na svoje odredište, ustanovio je da je grad vrveo od opakih pijanista sa dugogodišnjim iskustvom. Za razliku od njih, on je bio anonimni Jenki koji je pričao nerazumljivim jezikom i čije se kompletno iskustvo svodilo na tronedeljnu tezgu u jednom gej baru u Nju Orleansu, gde je svirao bluz repertoar.

Uprkos tome, Robi je u rukavu imao tri aduta: talenat, odlučnost i dobar izgled. A taj treći adut je, bar u početku, tukao sve ostale.

„Mogu da te plaćam pedeset franaka na sat, plus bakšiš. Uzmi ili ostavi.“

Madam Obrije („molim te, zovi me Martina“) bila je bivša prostitutka koja je gazila šestu deceniju. Na glavi je imala plavu periku

koja joj je prekrivala proćelavo teme, bila je teška otprilike kao mladunče nilskog konja, a dah joj je mirisao na ubitačnu kombinaciju belog luka, mentol cigareta i benediktinskog likera. Nosila je jeftinu crvenu bluzu sa dubokim dekolteom koji je otkrivao ogromne avetno bele pihtija-ste grudi, a dok je razgovarala sa Robijem bestidno je zurila u njegove prepone.

Osim pomenutih atributa, madam Obrije je posedovala i *Le klub Kanar*, jeftin bar u dvanaestom arondismanu čiji je pijanista dao otkaz prethodne nedelje zbog nesuglasica oko neisplaćenog honorara. Madam Obrije je odmah bacila oko na stidljivog mladog Amerikanca. Ako prihvati tezgu, smazaće ga za doručak. Polizaće ga kao sladoled. A onda će on morati da poliže nju. Ah, tako je fino kad si gazda!

Robi je, preplavljen čistim gnušanjem, zurio u zastrašujuće amorfno telo madam Obrije. Bilo mu je muka već pri samoj pomisli na njenu blizinu. Pedeset franaka na sat je bila tričava plata. Nije mogao da živi od toga. Ali, sa druge strane, trenutna plata od nula franaka je već počela da ide na živce Marselu, njegovom stanodavcu iz OGREMONA. A nije bilo baš pametno ići na živce sirovinama poput Marsela.

„U redu, prihvatam. Kad počinjem?”

Madam Obrije je spustila debelu štrokavu šaku na Robijevu butinu i zadovoljno se iscerila, otkrivši svoju krezubu vilicu. „*Immediatement, mon chou. Suivez moi.*”*

Robi je prvi put video Paola Kozmičija u koncertnoj dvorani *Salplejel* u ulici Fobur Sen-Onore. Kozmiči je te večeri dirigovao Pariškim orkestrom. I bio je veličanstven.

Poput svih muzičara u Parizu, Robi je odlično znao ko je bio Paolo Kozmiči. Znao je da se rodio kao najmlađe dete u jednoj siromašnoj porodici u Napulju i da je bio potpuno samouk na svim poljima - kao kompozitor, kao pijanista i, u poslednje vreme, kao dirigent. Francuski muzički establišment mu je nadenuo nadimak Bulldog, zbog čuvenog debija u Pariškoj filharmoniji kada je, potpuno nenajavljen, banuo na probu *Pete simfonije u E-molu* Čajkovskog i zgrabio dirigentsku palicu iz ruku zaprepašćenog Kloda Dešamela

---

* Odmah, kupuščiću. Pođi za mnom. (Prim. prev.)

kako bi svet upoznao sa vanserijskom i gotovo instinktivnomvirtuoznošću koja gaje brzinom svetlosti učinila jednim od najtraženijih dirigenata na svetu.

Robi Templton je sedeo u prednjem redu veličanstvene *art deko* koncertne dvorane, zureći u pozornicu kao hipnotisan. Kasnije nije mogao da se seti čak ni koje je delo Kozmiči te večeri izveo sa svojim muzičarima. Sećao se samo lepote, gracioznosti i skladnosti njegovih pokreta koji su se savršeno stapali sa muzikom. Iz njega je zračila neopisiva strast, isti onaj zanos koji je Robija obuzimao kada bi seo za klavir. Robi nije video ništa osim Paolovih leđa - elegantni smoking nezgrapno zategnut preko širokih radničkih pleća - ali mu to nije smetalo. Dok je posmatrao Kozmičija na deki, u njemu se probudio tako snažan seksualni naboj da se jedva uzdržavao da ne skoči sa stolice i ne izjuri na binu.

Po okončanju koncerta je satima čekao pred scenskim izlazom. Kada se Kozmiči konačno pojavio - umoran, zlovoljan i prilično pripit - Robi je užasnuto shvatio da mu se jezik vezao u čvor. Samo je stajao i blenuo, nemoćan da bilo šta kaže ili uradi, dok je njegov idol promicao pored njega.

„Arretez! Monsieur Cozmici. Je vous en prie...”*

„Ne dajem autograme”, zarežao je Kozmiči. „Molim vas, ostavite me na miru.”

„Ali, ja...”

„Dobro, da čujem.”

„Ja vas *volim*.”

Paolo Kozmiči se okrenuo, odmerivši ga od glave do pete. Iako je bio ošamućen od pića, morao je da primeti daje taj mladić bio izuzetno privlačan. Ali mu je očigledno falila neka daska. A Paolu Kozmičiju u tom trenutku uopšte nije trebalo da se petlja sa nekim mladim seksualnim manijakom.

„Molim vas da se udaljite. Jasno? Ako me ne poslušate, biću primoran da pozovem policiju.”

---

* Molim vas, stanite, gospodine Kozmiči! Hteo bih... (Prim. prev.)

Narednog jutra Paolo je u svom poštanskom sandučetu pronašao rukom ispisanu poruku.

„Večeras ću svirati klavir u klubu *Kanar*. Moj nastup počinje u osam. Znam da ste zauzeti, ali se nadam da ćete ipak doći." Na dnu poruke je stajao potpis: „*Legarcon de la nuitpassee. R. T.*“*

Paolo Kozmiči je morao da se osmehne. Taj klinac je stvarno bio uporan. I nepokolebljiv. Imao je upravo one osobine koje su njemu prokrčile put do slave.

Ali, ne. Ipak neće otići tamo. To bi bilo potpuno sumanuto.

Taj zgodni mladi luđak će morati da pronađe drugu žrtvu.

Robi je šarao pogledom po prigušeno osvetljenom klubu, tražeći lice Paola Kozmičija.

Nema šanse da dođe. Prepao sam ga. A kako se i ne bi prepao? Sigurno misli da sam neki umobolni peder. Ko bi još mogao nasred ulice da izjavi ljubav čoveku koga prvi put vidi? Izgleda da sam odlepio od usamljenosti.

Madam Obrije se nervozno vrpoljila, iščekujući nastup svog miljenika. Robi je izašao na pozornicu i započeo svirku setnim „Valcerom za Debi“ Bila Evansa, nakon čega je prešao na strasno izvođenje kompozicije „Moje ludo srce“. Na vlastito iznenađenje, primetio je da ga je muzika toliko ponela da je jedva obuzdavao suze. Džez nije bio Robi-jev omiljeni žanr, ali niko nije mogao da porekne da je Bil Evans bio genije. Činjenica da je Bil, poput njega samog, bio heroinski zavisnik i da se čitavog života borio sa narkomanijom i nesigurnošću dodatno je osnažila tu emocionalnu vezu. Zatvorio je oči i prepustio se muzici. Dok je svirao, razmišljao je o svojoj majci i sestri. Razmišljao je o kući. I pitao se koliko će još dugo morati da tavori u Parizu, vodeći taj polu-život, bez prijatelja, porodice i nade.

Isprva je začuo prigušen aplauz, kao da se budio iz sna. Nije imao pojma koliko je svirao. Kada bi seo za klavir, Robi je zaranjao u stanje koje se graničilo sa transom, dopuštajući muzici da ga prenese u

---

* Dečko od sinoć. R. T. (Prim. prev.)

dimenziju u kojoj su vreme i prostor prestajali da postoje. Ali, dok su ovacije i aplauzi postajali sve glasniji, prenuo se iz transa i primetio da je obično pasivna i bunovna publika iz *Kanara* bila na nogama. Gosti su urlali od oduševljenja, tražeći još. Robi se osmehnuo i napravio stidljiv naklon. Čim je ustao sa stolice, ka njemu se ustremila reka ushićenih žena i muškaraca. Srdačno su se rukovali s njim i tapšali ga po leđima. Neki su mu ćuškali novčanice u šake.

„*Incroyable.*“*

„*Absolument superbe!*“**

„Dvadeset posto bakšiša pripada lokalu“, mrko je gundala Madam Obrije. Ona je Robija smatrala svojim vlasništvom i nije joj se sviđalo što se oko njega vrzmalo jato žena koje su bile mnogo mlađe i privlačnije od nje.

„Dobro večer.“

Paolo Kozmiči mu je delovao još niže i zdepastije nego prethodne večeri, kada je zastao na pločniku ispred *SalPlejela*. Sa tim izgužvanim odelom, labavo vezanom kravatom i trbuhom koji se prelivao preko pojasa pantalona delovao je kao neki sredovečni boem, iako je imao tek trideset godina. Ali, Robiju to uopšte nije smetalo. Bio je tako zatečen i zadivljen da je jedva uspeo da otvori usta.

„Mislio sam da nećeš doći.“

„I ja sam mislio isto. Divno sviraš.“

„Ja... ovaj, hvala.“

„Da li shvataš da uludo tračiš svoj talenat u ovoj rupi?“

Paolo ga je prostrelio besnim plamtećim pogledom, kao da je počinio neki neoprostiv zločin. Robiju je odmah postalo jasno zašto su ga zvali Bulldog.

„Moram od nečeg da živim. Voleo bih da sviram klasiku, ali nemam formalno obrazovanje. Ili bar onu vrstu obrazovanja koja se vrednuje u Francuskoj.“

„*Ca nefait rien.*“*** Paolo je prezrivo odmahnuo rukom.

---

* Neverovatno! (Prim. prev.)

** Apsolutno božanstveno! (Prim. prev.)

*** To nije važno. (Prim. prev.)

„Sviraćeš za mene. Sviraćeš sa mojim orkestrom. Gde živiš?"

„U Ogremonu."

Paolo se tupo zagledao u njega. „U Epineu? Taj kvart je na lošem glasu." Ponovo je začiljio, prekorno nabravši veđe. „Ljudi sa takvim talentom ne treba da žive u predgrađu. *Non*. Živećeš sa mnom."

Paolo se munjevito okrenuo, uputivši se ka garderobi. „*Quest ce qu'ily a? Tu viens, ou quoi?*"*

„*Oui*." Robi se zvonko nasmejao. Da li je bilo moguće da se to stvarno dešavalo? „Da, naravno. Evo, dolazim."

Sledećeg jutra Paolo je Robija upoznao sa članovima pariškog orkestra.

„Ovo je Robert Templton, najvrsniji pijanista u Parizu. Sutra uveče će svirati sa nama."

Zapanjeni tim uvodom, muzičari su se radoznalo zapiljili u Robija.

„Ali, maestro", promućao je Pjer Fremo, dotadašnji solista na klaviru. „Sutra bi ja trebalo da sviram."

Paolo je odmahnuo glavom. „*Non*."

„Ali... ali..."

„Ništa lično, Pjere. Zamoliću te da prvo saslušáš kako Robert svira i da nam onda kažeš ko od vas dvojice sutra treba da izađe na pozornicu. *D'accord?***"

Petnaest minuta kasnije Pjer Fremo je pakovao svoje stvari.

Pjer je stvarno bio dobar. Ali je Robert Templton svirao kao da je dolazio sa druge planete.

„Već sam ti rekao, Paolo, nemam vremena za takve gluposti. Ne nameravam da slušam nekog anonimnog džez pijanistu koga si pokupio u nekoj pariškoj rupi samo zato što se pališ na njega."

Čak Bamber je bio krupna zverka u *Soni rekordsu*. On je bio odgovoran za *Sonijev* evropski repertoar klasične muzike i on je bio čovek koji je otkrivao nove talente i potpisivao ugovore sa njima.

---

*Šta se dešava? Ideš ili ne ideš? (Prim. prev.)

**Važi? (Prim. prev.)

Kao debeo bučan Teksašanin koji je obožavao *porterhaus* biftek i automobilske trke, Čak je među pariškom muzičkom elitom delovao kao prostitutka među kaluđericama. Svi koji su pripadali svetu klasične muzike su znali da Čak Bamber nije imao dušu, ali su takođe znali da, kada je posao bio u pitanju, niko nije mogao da se meri s njim. Bilo je dovoljno da Čak Bamber svoj kaubojski šešir naheri na ovu ili onu stranu i da time lansira ili zapečati nečiju karijeru.

A Paolo Kozmiči je sada čvrsto naumio da ga upozna sa Robijem.

„Ili ćeš se sastati sa Robertom, ili se ja povlačim iz ugovora.”

Čak Bamber je prasnuo u smeh. „Kako da ne, Paolo. Samo izvoli.”

Dva dana kasnije tip koji se zvao Don Vilijams, šef pravnog odeljenja u *Sonijevom* odseku za klasičnu muziku, uspaničeno je nazvao Čaka Bambera.

„Agent Paola Kozmičija mi je malopre poslao faks. Kaže da nas Kozmiči napušta.”

„Opusti se, Done. To je običan blef. Znaš da smo mu već isplatili avans od trista hiljadarki. Ako hoće da ode, mora prvo da vrati pare, inače će da prekrši ugovor.”

„Znam”, odgovorio je Don Vilijams. „Ali, to je već obavljeno. Sinoć nam je vratio avans.”

„Kozmiči? Šta to, do đavola, izvodiš?”

„Rekao sam ti, Čak. Hoću da primiš Roberta i da ga čuješ kako svira. Ako odbiješ...”

„Dobro, shvatio sam. Ako odbijem, napuštaš kompaniju. Znaš šta, Paolo? Stvarno se ponašaš ko jebena primadona.”

„Znači, primićeš Roberta?”

„Primiću ga, ali te još jednom upozoravam da nisam raspoložen za zajebanciju, Paolo. Znaš, mene neće impresionirati njegova čvrsta zadnjica ili mišićavi trbušnjaci. Ako taj klinac ne rastura klavir bar jednako dobro kao što onaj mali Kenedi rastura violinu, bilo bi ti bolje da...”

„Ne brini, Čak. Kad ga čuješ, promenićeš mišljenje.“

Robert je ubrzo nakon toga potpisao ugovor za dva albuma u izdanju *Soni rekordsa*.

Njegov raskošan talenat, izgled filmske zvezde i čuveno prezime predstavljali su kombinaciju o kojoj je većina ljudi koji su se bavili marketingom mogla samo da mašta u svojim vlažnim snovima. Trebalo je još samo da pronađu pravo usmerenje za Robijevu dalju karijeru.

„Bilo bi dobro da razmisliš o džez albumu“, rekao mu je Čak Bamber dok su cirkali šampanjac u raskošno opremljenoj kancelariji iz koje se pružao fantastičan pogled na katedralu Notre-Dam. „Znaš, džez je strasniji od klasike. Sa takvim licem, lako bismo mogli da te brendiramo kao novog Harija Konika Juniora.“

„Non.“ Paolo Kozmiči je mrko odmahivao glavom. „Nećemo raditi džez.“ Praktično je izbljuvao tu reč, kao komad pokvarenog mesa.

„Zaboga, Paolo, zašto ne pustiš Roberta da sam govori?“

„U redu je“, umešao se Robi. „Iskreno vam zahvaljujem na ponudi, gospodine Bambere, ali verujem u Paolovu procenu. Radije bih se držao klasike, ako nemate ništa protiv.“

„Takođe moram da te podsetim“, nastavio je Paolo, „da će osamdeset procenata Robertovog vremena biti rezervisano za žive nastupe.“

„Paolo!“ Čak Bamber je bio na rubu nerava. „Možeš li malo da olabaviš, čoveče? Ako hoće da snimi album, mora da provede bar šest meseci u studiju. Možda bi bilo najbolje da se vrati u Ameriku.“

„Ne dolazi u obzir.“

„Do đavola, Kozmiči! Zašto stalno moraš da se mešaš? Šta si mu ti, kog đavola? Menadžer?“

„Ne, nisam mu menadžer“, staloženo je odgovorio Paolo. „Ja sam njegov život“

To je bila istina.

Tokom narednih pet godina, dok je Robijeva karijera postojano cvetala, donoseći mu status neprikosnovene zvezde na nebu klasične muzike, njihova veza je postala još čvršća i prisnija. Robi i

Paolo su nastojali da što bolje usklade svoje koncertne rasporede i da, kad god je to bilo izvodljivo, putuju zajedno. Kada su bili primorani da se nakratko razdvoje, ostajali su nepokolebljivo verni. Redovno su razgovarali telefonom, čak pet-šest puta dnevno. Paolo je u Robijevim očima bio onaj najbolji prijatelj koga nikada nije imao i snažna pouzdana očinska figura koju je još odavno izgubio. Robi je, sa druge strane, predstavljao opojan dašak života za Paolovo sredovečno telo i njegovu ciničnu namučenu psihu. On je bio njegov eliksir mladosti. I zato su se njihovi životi stopili u ljubavi koja se graničila sa obožavanjem.

„Ti to ozbiljno misliš? Stvarno ćeš da odeš u Mejn kako bi prisustvovao rođendanskoj zabavi neke tinejdžerke?”

Paolo otpi gutljaj kafe i s gnušanjem ga pijunu nazad u solju.
Froid. Degueulasse*

„Ona nije *neka tinejdžerka*, već moja sestra. Sestra koju beskrajno volim. Osim toga, prošle su godine otkako...”

„Znam, dragi moj. Znam koliko dugo nisi bio tamo. A znam i zašto. Zato što ti je otac jasno stavio do znanja šta misli o tvom životnom stilu. I o *meni*”

Iako je bio ponosan na uspeh svog sina, Piter Templton nikad nije uspeo da se pomiri sa njegovim seksualnim opredeljenjem. Ali sada kada je Robi postao slavan i kada je počeo da daje intervjuue u kojima je otvoreno govorio o ljubavi koju je osećao prema Paolu, Piter je sve žučnije negodovao.

„Znam da imaš pravo da živiš onako kako želiš”, mrmljao je u sve redim telefonskim razgovorima sa svojim sinom, „ali ne shvatam zašto moraš da se *razmećeš* time.”

„Zato što ga volim, tata. Na isti način kao što si ti voleo mamu. Ako se ne varam, i ti si se nekad *razmetao* svojom ljubavlju. Ne vidim ništa loše u tome.”

To je bila kap koja je prelila Piterovu čašu.

„Tvoja veza sa tim muškarcem uopšte ne može da se poredi sa onim što sam ja osećao prema tvojoj majci. Činjenica da ti smatraš

---

* Hladno. Odvratno. (Prim. prev.)

da je to *uporedivo* samo svedoči da si potpuno izgubio moralni kompas. Znao sam da sam pogrešio kada sam ti dopustio da odeš u Pariz."

Paolo nikad nije pokušao da se ispreči između Roberta i njegove porodice. Zato što nije bilo potrebe za tim. Piterov *moralni* stav, naspram Robijevog grozničavog životnog tempa, samo je izazvao sve veće udaljšavanje između njih dvojice.

„Znaš da to ne radim zbog tate, već zbog Leksi.“

„Ali, Leksi svakog leta dolazi kod nas. Zašto joj ne organizuješ rođendansku zabavu ovde, u Parizu, kad završiš turneju?“

Robi odmahnu glavom. Nije ni očekivao da Paolo shvati tanane sponе koje su ga vezivale za Dark Harbor i Sedar Hil. Kako je on mogao da razume šta je to mesto značilo njemu i njegovoj sestri? Osim toga, bio je savršen čas za posetu. Morao je da se vrati tamo. Leksin šesnaesti rođendan mu je poslužio kao odlično opravdanje.

„Siguran si da nećeš da podeš sa mnom?“

Paolo se naježi već pri samoj pomisli. „Sasvim siguran. *Je t'aime, Robert, tu sais ca** ali da odem na porodični skup Blekvelovih koji se održava na nekom zabitom američkom ostrvu i da vodim tričave razgovore sa tvojim homofobičnim ocem? *Non, merci*. Slobodno idi, ako ti je toliko stalo, ali mene poštedi tog zadovoljstva.“

---

* Volim te, Roberte, dobro to znaš. (Prim. prev.)

Petnaesto poglavlje

Gejb Mekgregor je jednog hladnog novembarskog dana prošao kroz kapiju zatvora *Vormoud skrabs* i zakoračio na ulicu. Bilo je oko pola sedam ujutru, tako daje napolju i dalje bilo mračno. Ledena rominjava kiša mu je natapala tanki sivi štofani sako.

To je, van svakog spora, bio najsrećniji trenutak u njegovom životu.

„Imaš li gde da odeš?”

Stražar pred kapijom se osmehnu. *Vormoud skrabs* je bio stvarno usrano mesto. On je mrzeo taj zatvor gotovo koliko i sami robijaši. Ali dok je posmatrao kako se Gejb Mekgregor nakon osam godina provedenih iza rešetaka opija prvim daškom slobode, dok je posmatrao kako ti preobraćeni mladići izlaze napolje i kreću u susret novom životu, bio je dirnut do srži. Bilo je to jedno od retkih zadovoljstava posla kojim se bavio.

Gejb mu uzvрати osmeh.

„Imam. Štaviše, mislim da ću odmah krenuti tamo.”

Da, pomislio je, zahvaljujući Maršalu Grešamu stvarno imam gde da odem. Taj čovek me je toliko zadužio. Da nije bilo njega, ne bih živ izašao oдавde.

Kada je stigao u zatvor, Gejbrijel Mekgregor je još prve noći pokušao da se ubije.

Njegov advokat Majki Vilmot je tvrdio da nema razloga za paniku i da će šesnaestogodišnja kazna koju mu je bila izrečena na krivičnom sudu verovatno biti preinačena nakon što ulože žalbu.

„Ako ti smanje na dvanaest, postoje velike šanse da izađeš već nakon sedam ili osam.”

Sedam ili osam? Godina?

Otkako se navukao na heroin, Gejb je uspeo da izdrži bez fiksa najduže sedam *dana*. Bilo je to najgorih sedam dana u njegovom životu. Kada je dospeo u pritvor, nije znao kako da unutra nabavi

drogu tako da je morao da apstinira. Međutim, kad jednom provališ sistem, možeš prilično lako da dođeš do heroina. Krupni dileri su po zatvorima imali ljude koji su radili na procenat. Heroin i kreć su se valjali po ceni koja je bila za trideset posto veća nego na ulici. Sve dok si imao lovnu ili nekoga spolja ko je mogao da obavlja redovne transakcije sa narko-bandama, nisi imao razloga za brigu. Ali, tih prvih sedam dana! Nikad neće zaboraviti tu patnju. Noći koje je provodio urlajući na sav glas, spopadnut tako žestokim grčevima da mu se činilo da ga čereči krdo divljih konja. Hladan znoj i napade povraćanja i halucinacije.

Jahač na belom konju je jurio ka njemu. Džejmi Mekgregor! U ruci je držao bojnu sekiru. Vitlao je oružjem kroz vazduh i u punom galopu sekao udove ženama koje su stajale oko njega, prestravljeno vrišteći. Gejb je poznavao sve te žene. Ono je bila Fiona, a ono tamo Andžela. Kejtlin se bacila na kolena, moleći za milost dok se avetni konjanik manijački smejavao. Zamahnuo je sekirom i jednim potezom joj odrubio glavu. Sve žene i devojke koje su svesno ili nesvesno podmirivale njegove narkoman-ske potrebe zadesila je ista sudbina. Tada je ugledao lice svoje majke, izobličeno od užasa. „Gejbrijele, spasi me!“ zapomagala je. „To je Džejmi Mekgregor! Hoće da me ubije! Hoće svima da nam skine glavu!“

Gejb se probudio. Čaršav mu je bio mokar od znoja. Hteo je da zavrišti, ali mu je grlo bilo suvo i ranjavo kao da je progutao paketić žileta.

Narednog dana jedan od zatvorenika mu je dao fiks. Dok je bio napolju, Gejb čak ni u trenucima najvećeg očajanja nije koristio tuđu iglu. Ali je sada praktično oteo špric iz ruku tog tipa.

Jedne večeri, uoči samog izricanja presude, načuo je razgovor dvojice zatvorenika.

„Ako me pošalju u *Skrabs*, mogu da se slikam. Majk kaže da je tamo kao u proklesoj pustinji.“

„I ja sam to čuo. Kažu da je novi upravnik zaveo čeličnu disciplinu. To mesto je sad čistije nego šupak kaluđerice.“

Tako znači, pomislio je Gejb. Ako me pošalju negde nema droge, biće mi bolje da se odmah ubijem.

Poput svih britanskih zatvora, *Vormvud skrabs* je bio dupke pun. Prastare viktorijanske ćelije čije su razmere iznosile dvanaest puta osam stopa nekada su služile kao samice, ali se sada na tom skućenom prostoru tiskalo po trojica ili četvorica robijaša koji su delili klonjaru u kojoj se nalazila samo gola ve-ce šolja i mali lavabo.

Gejbovi cimeri uopšte nisu podigli pogled kada je ušao unutra. Obojica su bili tamnopusi. Bili su sličnih godina i građe kao Gejb.

Bar ne deluju kao pederi, pomislio je. A tada se setio da to uopšte nije bilo važno.

Sutra u ovo doba će ionako biti mrtav.

Tiho se popeo na svoj ležaj, opružio se na leđa i zagledao se u tavanicu. Isprva je planirao da iscepa čaršave i da se obesi, ali je sada shvatio da je to teško moglo da upali.

Ovi tipovi možda nisu naročito druželjubivi, ali sigurno neće mirno posmatrati kako se vešam.

Prešao je pogledom preko ćelije. Bila je potpuno prazna. Nije bilo slika, ni čiviluka, ni zavesa, ni lampi. Ničega što bi moglo da posluži svrsi. Počeo je da panici.

Do đavola, kako to da izvedem?

A tada je ugledao rešenje.

Savršeno. Biće bolno, ali ću bar moći da stvar obavim na brzinu, dok ova dvojica spavaju.

Bio je prestravljen tom pomišlju. Ako ćemo pravo, nije mu se išlo u smrt. Ali je sve bilo bolje od skidanja nasuvo.

Majk kaže daje tamo kao u proklesoj pustinji.

Uradiću to još večeras.

Nelsona Bredlija, krupnijeg od Gejbovih cimera, probudilo je prigušeno stenjanje.

„Alo, frajeru, obuzdaj se malo! Ovde ima ljudi koji pokušavaju da spavaju.“

Nekoliko sekundi kasnije iz Gejbovih ustaje pokuljao snažan smrdljivi mlaz. Telo mu se treslo kao prut, a onda je počelo da se grči.

Nelson Bredli je skočio iz kreveta.

„Dvejne, budi se! Hajde, čoveče! Ovom nije dobro.“

Dvejn Rajt je uključio malu lampu za čitanje koja mu je bila prikačena za ručni zglob i uperio je ka Gejbu. Kada je obasjao lokvu smrdljive lepljive tečnosti, ustanovio je da to nije bila nesvarena hrana već krv. Na podu pored Gejbovog kreveta ležala je ispražnjena flaša sredstva za dezinfekciju. Čuvari su se po svoj prilici opustili i ostavili je pored klonjare.

„Sranje, čoveče! Progutao je prokleti *detoll*“ Dvejn Rajt je uspaničeno zalupao na vrata. „Neka neko dođe! Hitno!“

Kada se probudio u zatvorskoj ambulanti, Gejbova prva pomisao je bila: *Milostivi Hriste, utroba mi gori!* Potom je usledila naredna misao: *Još sam živ. Omanuo sam.* Istog časa mu je došlo da svisne od očajanja.

„Stvarno imaš sreće“, rekao mu je doktor. „Dobro je da smo ti na vreme ispumpali želudac. Da si stigao samo nekoliko minuta kasnije, ne bi izvukao živu glavu.“

Imam sreće, kažeš? Jebem ti takvu sreću!

Nešto kasnije je došao tim psihologa. Pitali su ga zašto je to uradio i Gejb im je rekao istinu. Nije bilo svrhe da ih laže.

„Vi narkomani nemate ni gram mozga.“ Glavni psihijatar mu je napisao recept za *metadon*. „Zar stvarno misliš da si ti prvi zavisnik koji je prošao kroz ova vrata? Trebalo je da se obratiš za pomoć. Postoje programi...“

Ali, Gejb nije želeo njihove programe ni njihov *metadon*. Želeo je samo da se rokne u venu i da utekne iz tog košmara.

Kada se dovoljno oporavio, prebacili su ga u drugo zatvorsko krilo. Sada je delio ćeliju sa samo jednim cimerom, bivšim narkomanom koji se zvao Bili Makgvajer i koji je zakačio doživotnu. Bili je bio Irac, bivši džokej čiji je život spektakularno

izleteo iz koloseka kada se navukao na drogu. Nakon nekoliko „bezazlenih“ prodatih trka i kladioničarskih prevara prešao je na krupnije „operacije“ koje su se završile krvavim obračunom naoružanih bandi na ulicama Belfasta. Jedan nedužan čovek je izgubio život, a Bili je završio iza rešetaka. Čak i da njegov advokat izdejstvuje smanjenje kazne, čekalo ga je najmanje dvadeset godina.

„Čak ni IRA više nije ono što je nekada bila“, rekao je Bili Gejbu.

„Plašim se da te ne kapiram. Svi dobro znaju da je IRA *oduvek* bila samo skupina krvožednih ubica i terorista.“

„Možeš to i tako da definišeš, ali se IRA nekad za nešto borila. Imali su *cilj*, bio on ispravan ili pogrešan. A sada se sve vrti oko para. Oko para i droge.“ Bili je ozlojeđeno vrteo glavom. „Je l' vidiš šta nam heroin radi, ortak? Toliko nam sjebe mozak da više čak *ne znamo* ni ko smo.“

Gejb se slagao sa Bilijem, ali je ironija bila u tome što on to *nije ni želeo* da zna. Bilo bi mu lakše da je mogao da zaboravi da je bio gubitnik bez diplome i prebijene pare, propalica sa kriminalnim dosjeom, ništarija bez budućnosti.

Mislio sam da je moj otac patetičan zato što je čitav život straćio u pristaništu.

A sada vidim daje bio dvaput veći čovek od mene.

Šesnaesto poglavlje

Leksi Templton je ležala na prugastom plavo-belom *ralf loren* kauču u rezidenciji Sedar Hil, pažljivo studirajući spisak gostiju za predstojeću zabavu.

Leksi je uskoro trebalo da napuni šesnaest godina. Njena početna pubertetska nezgrapnost je u međuvremenu potpuno nestala, zajedno sa omraženom zubnom protezom i dugim jutrima koja je provodila pred ogledalom čeznutljivo posmatrajući svoje grudi i pokušavajući da ih uveća pukom snagom volje. Sada, dok se poput Kleopatre izležavala na tom kauču u vrućim pantalonicama od teksasa koje su bestidno otkrivale njene basnoslovno duge gipke preplanule noge, Leksi je konačno mogla da odahne. Izgledala je kao prava seksi mačkica. Njen kvarcovani stomak je bio gladak i ravan kao kanzaska prerija, iako je tog jutra za doručak smazala čak tri činije čokoladnih pahuljica. Ispod jednostavnog belog bikini topa nazirale su se pune savršeno oblikovane grudi, sočne kao zrele dinje.

Leksi je zurila u spisak zvanica za zabavu, ali to nije bio spisak *njenih* gostiju. Na Leksino razočaranje, prijem koji je naredne nedelje trebalo da se održi u Sedar Hilu predstavljao je zajedničku proslavu njenog i Maksovog rođendana.

Zar čak i svoj rođendan moram da delim s njim? Zašto mi ne dopuštaju da vodim vlastiti život?

Šta god da je Leksi pokušavala da uradi tih dana, njen rođak se muvao oko nje kao dežurno smetalo.

Leksin otac je bio bolećiv prema njemu. „Mislim da je Maks strašno usamljen, dušo. Čitav raspust provodi u stanu sa svojom majkom. Sumnjam da ima mnogo prijatelja.”

Uopšte me ne čudi. Ko može da se druži sa tim uobraženim paćenikom?

Piter je Maksovu ćutljivost i rezervisanost uporno definisao kao stidljivost, ali je Leksi imala drugačije mišljenje. Maks uopšte nije

bio stidljiv. Bio je naprosto distanciran. Ona je tu njegovu osobinu, koja joj je opako išla na nerve, objašnjavala kao kompleks više vrednosti.

Ako joj je bilo za utehu, činjenica da Maks nije bio naročito društven je podrazumevala da će bar osamdeset posto zvanica sačinjavati Leksini prijatelji sa Eksitera, a ne neki uštogljeni moroni sa Čoata, prestižne privatne škole iz Konektikata koju je Maks pohađao.

Leksi se ponovo usredsredi na svoj spisak.

Dona Mastroni, Liza Bebington, Džejmi Samerfild... oh, sranje! Liza ne može da sedi pored Džejmija. Džejmi ju je ispalio na prolećnom raspustu, u vreme dok se još zabavljao sa En Mesi. Do đavola, gde onda da je smesti?

Odgovor je bio očigledan. Liza Bebington bi trebalo da sedi za Maksovim stolom. Tamo sigurno neće vladati velika gužva. Pa ipak, Leksi je oklevala. Iz nekog razloga, uopšte joj se nije dopadala ideja da pored svog mladog rođaka smesti tako atraktivnu devojkicu.

Iako bi Leksi pre umrla nego što bi to naglas priznala, istina je glasila da je ona gajila krajnje pomešana osećanja prema Maksu Vebsteru. U sedamdeset posto slučajeva ga je mrzela iz dna duše. Maks je bio pravi smarač. Pratio ju je kud god bi krenula, kao loš zadah. Bio je grub, uvrnut i užasno arogantan. Prošlog Božića, dok su zajedno stažirali u *Kruger-Brentu* (*ne mogu čak ni da se zaposlim sama!*), Maks joj je jasno stavio do znanja da sebe smatra superiornim u odnosu na nju, u intelektualnom i svakom drugom pogledu. Iako je imao samo petnaest godina, svi zaposleni su već duvali u njegova jedra, otprilike isto kao što su činili sa Robijem. Pretpostavljali su da je, samo zato što je Leksi imala problema sa sluhom, bilo logično da Maks jednog dana nasledi kompaniju. Ta pretpostavka je, u kombinaciji sa Maksovim pretenzijama i arogancijom, dovela Leksi do ludila. Kad god bi se sreli u upravnoj zgradi *Kruger-Brenta*, Maks se trudio da što više potencira njen hendikep. Ponašao se prema njoj sa krajnjom snishodljivošću, kao da je neki krhki cvetak. *Nikad se ne ponaša tako kada smo sami.*

Leksi je možda bila gluva, ali svakako nije bila šlepa. Bilo joj je savršeno jasno šta je Maks nameravao da izvede i bila je besna zbog toga. Takođe joj je bilo jasno da se njen rođak, koliko god da je

mrzela da to prizna, pretvorio u neverovatno zgodnog mladića. Sa tom crnom kosom i još crnijim očima, Maks je zračio nekom luđačkom neumoljivom privlačnošću. Bio je opasan i divalj, kao Hitklif iz *Orkanskih visova* ili lord Bajron iz mlađih dana. Većina njegovih vršnjaka je delovala smotano i nezrelo. Čak su i zgodni ragbisti sa Eksitera ispod svoje glamurozne fasade bili obični balavci i šeprtlje, što je dolazilo do izražaja čim bi se našli u prisustvu neke zgodne devojke poput Leksi. Ali, to nipošto nije važilo za Maksa Vebstera.

Maks je gledao kroz nju, kao da uopšte nije postojala.

Zašto se onda neprestano vrzma oko mene? Ako sam tako prokleta nevidljiva, nedostojna njegove aristokratske pažnje, zašto ne gleda svoja posla? Zašto se kaci za mene i moj život kao pijavica?

Leksi dohvati olovku i poče da precrtava imena, menjajući raspored sedenja.

Liza Bebington je mogla da sedi pored Grejdija Džonsa. Ako Maks nije imao dovoljno prijatelja da popuni svoj sto, to nije bio njen problem.

„Da li ti se sviđa? Znam da ti još nije rođendan, ali je Rejčel mislila da bi možda volela da je obučeš za prijem.“

Rejčel, devojka koju je Piter unajmio kao Leksinog prevodioca, neprestano je bila sa njegovom kćerkom. Znajući daje dobro poznavala Leksi, Piter ju je zamolio da mu priskoči u pomoć oko odabira rođendanskog poklona. Sada, dok je posmatrao Leksino ozareno lice, sa olakšanjem je konstatovao da je povukao pravi potez.

„Tata, stvarno je *božanstvena*. Oh, gospode!“

„Stvarno ti se sviđa?“ Piter je blistao od zadovoljstva.

„*Naravno* da mi se sviđa! Prelepa je!“

Leksi je očarano prelazila prstima preko meke tanke svile posute biserima i štrasom. Bila je to haljina iz najnovije *Šanelove* kolekcije.

Prefinjena tkanina boje šampanjca se savršeno slagala sa Leksinom blistavo plavom kosom. Haljina je bila tako genijalno dizajnirana da, uprkos činjenici da je tesno prianjala uz telo, nije

delovala napadno već elegantno i otmeno. Leksi je bila ubeđena da na čitavom svetu nije postojao lepši odevni predmet.

„Prelepa haljina za moju prelepu devojčicu. Izgledaćeš kao princeza, anđele moj.“

Leksi se osmehnu. „Hvala ti, tata.“ *On i dalje misli da imam šest godina.* „Nisam mogla da poželim lepši poklon.“

Stoje najbolje od svega, ova stvarčica će mi pomoći da se domognem poklona koji koji želim više od svega ostalog.

Kristijana Harla.

Leksi je još odavno naučila da je, kada su romantične stvari bile u pitanju, njena gluvoća predstavljala dvosekli mač.

Odlazak u školu u pratnji prevodioca predstavljao je veliki minus, jer se Rejčel praktično nije odvajala od nje. Leksi je odlično čitala sa usana i veoma dobro je govorila, ali se pribojavala da je zvučala neartikulisano, tako da je više volela da koristi jezik znakova i da prepusti Rejčel da govori umesto nje.

Imala je sreće što nije morala da menja prevodioca. Rejčel je još od samog početka bila i ostala s njom. Piter je znao da će takva doslednost pozitivno uticati na oporavak njegove kćerke tako da je tada dvadesetogodišnju Rejčel zasuo novcem i raznim privilegijama, povećavajući ulog iz godine u godinu, kako ne bi došla u iskušenje da ih napusti. Rejčel je sada imala dvadeset osam godina i bila je znatno popunjena nego u vreme kada je stupila u službu Templtonovih, ali je i dalje bila jednako vedra i jednako vredna. Što se ticalo Leksi, ona se toliko navikla na njeno prisustvo da je praktično nije ni primećivala. Rejčel je za nju bila kao senka: uvek prisutna, ali gotovo nevidljiva.

Nažalost, mladići nisu tako gledali na stvari.

„Zar ne možeš da se otarasiš gospođice Bucke bar na pola sata?“ šapnuo je Pit Haris, naginjući se preko stola na času matematike. Pit je imao razbarušenu plavu kosu, istetovirane grudi, buntovnički imidž i reputaciju najzgodnijeg frajera u desetom razredu.

Leksi je osećala kako joj njegov topao dah miluje ušnu resicu. Mogla je da provali njegove namere već po samom mirisu

feromona, ali pošto nije mogla da mu vidi usne same reči joj ništa nisu značile.

„Zamoli ga da ponovi to što mi je kazao“, rekla je jezikom znakova, okrenuvši se ka Rejčel. „I da gleda u mene dok mi govori.“

Kada je Rejčel „prevela“ Leksinu molbu, svi u razredu su okrenuli glave i zapiljili se u Pitera Harisa, što je bilo dovoljno da se mladi zavodnik ušepRTLja.

„Harise, moronu jedan! Zar još nisi ukapirao da mora da ti vidi usne da bi znala šta joj govoriš?“

„Hajde, Pite! Baci karte na sto! Ponovi to što si joj rekao.“

„Vas dvoje stvarno treba da se smuvate. Ona je gluva, a ti si mutav. Kakav par, čoveče!“

„Ovaj... oprost“, promućao je Pit Haris. Obrazi su mu bili crveni kao bulke. „Ti si stvarno slatka, ali... bolje zaboravi. Nisam ja za to.“

Leksi je imala filozofsko stanovište o Pitu Harisu. Taj momak je stvarno bio zgodan, ali se njegova inteligencija *graničila* sa debilizmom. Osim toga, ona je već bacila oko na mnogo krupniju zverku. Na Kristijana Harla.

Leksi je započela „operaciju Kristijan“ još u osmom razredu, u vreme kada je bila previše sitna riba u eksiterskom jezeru da bi tip poput Kristijana Harla obraćao pažnju na nju. Kristijan je bio dve godine stariji od Leksi. Kao glavni školski zavodnik, sa telom olimpijskog sportiste i licem koje bi čak i Breda Pita nateralo da brižne u plač, Kristijan Harl je izlazio isključivo sa navijačicama i manekenkama. Uprkos tome, Leksi uopšte nije bila pokolebana činjenicom da je između nje i Kristijana zjapio jaz koji se merio astronomskim jedinicama. Sasvim suprotno. Odlučila je da što bolje iskoristi vreme koje joj je stajalo na raspolaganju i da pomno razradi taktiku koja će joj pomoći da ga osvoji.

Njen plan je u suštini bio prilično prost. Prvo je trebalo da otkrije kakve je devojke Kristijan voleo (devojke sa velikim grudima, lepuškastim licem, ptičjim mozgom, inteligencijom bubašvabe), a onda će sebe pretvoriti u idealnu priliku za njega.

Leksi je marljivo prikupljala podatke i precrtavala jednu po jednu stavku na Kristijanovoj listi želja.

Moje grudi gotovo da i ne postoje, ali će uskoro porasti.

Moje lice je dovoljno lepo, ili će bar biti lepo kad skinem prokletu protezu.

Dovoljno sam pametna da umem da izigravam glupaču. Dakle, šta je još ostalo?

Ah, da! Treba da izgledam naivno i bespomoćno.

Iako je Rejčelino neprekidno prisustvo predstavljalo otežavajući faktor, Leksina gluvoća je imala i svojih prednosti. Mladići će je zbog tog hendikepa verovatno smatrati slatkom i ranjivom - sirotom malom gluvom naslednicom koja prosto vapi da je uzmu pod zaštitu. Leksi je brzo naučila kako da tu zabludu okrene u svoju korist. Do devetog razreda je uspela tako vesto da razradi imidž dame u nevolji da se njeno foliranje graničilo sa umetnošću.

„Rejčel? Hoćeš li da zamoliš Džonija da mi ponese knjige? Znaš, jutros se osećam *baš iscrpljeno*. Ne mogu ni samu sebe da nosim.”

„Stvarno se izvinjavam, gospodine Tomase, ali nisam uspela da završim sastav koji ste nam zadali. U poslednje vreme patim od strašnih košmara. Znae, zbog trauma koje sam doživela...”

Dok se vajakala u učionici, Leksine krupne sive oči su se caklile od suza. *Malecka je opaka glumica*, razmišljala je Rejčel. *Uživa da pravi budale od njih.*

Dakle, Kristijan je voleo naivne guske? Onda će to i dobiti.

Zajedno sa ovom glupavom nevinošću koja toliko žudi da bude oduzeta da će mi napraviti rupu na gaćicama.

Leksi je bila ubeđena da je bila najstarija devica na čitavom Eksiteru, ako ne i u čitavoj Americi. Možda čak i na čitavom svetu. Naravno, ako se izuzmu kaluđerice. I stvarno ružne žene poput njene tetke Iv.

Duboko unutra, Leksi je strahovala da su traume iz detinjstva možda zauvek uništile njenu sposobnost za uživanje u seksu. I dalje je imala košmare. I dalje je sanjala Svinju. *Da možda zbog toga nisam bacila oko baš na Kristijana? Možda se toliko plašim da to uradim da sam odabrala nekog ko mi deluje nedostižno?*

Ali, kakvi god da su bili Leksini istinski motivi, njeno dugo čekanje je bilo okončano. Odlučila je da još te večeri skine mrak.

Kako se zabava bližila, Leksini nervi su postajali sve tanji. *Šta ako mu se dopadaju samoiskusne devojke? Onda ću i to morati da odglumim.*

Leksi se ponekad brinula da se tako često pretvara da je zaboravila na svoju istinsku prirodu.

Možda zato što želim da zaboravim?

„Oh, Makse! Molim te, nastavi! Tako, mili! Još malo pa ću da svršim!”

Maks Webster je posmatrao devojku koja se izvijala pod njim, ispunjen neizrecivom dosadom. Devojka se zvala Saša Harvi-Njutn. Otac joj je bio vlasnik brodogradilišta, a deda sa majčine strane naftni magnat. Imala je osamnaest godina i bila je zapanjujuće lepa i patološki bogata. Mnogi su je smatrali jednom od najpoželjnijih njujorških naslednica.

Pored svega toga, bila je i nimfomanka.

„Snažnije, dušo! Snažnije!”

Saša Harvi-Njuton izvi svoja lepo oblikovana leđa, vredna *cirka* dvadeset miliona dolara, i ispusti vrisak ekstaze.

„Tiše!” Maks joj munjevito zapuši usta i ona poče da mu sisa prste dok se on borio sa neumoljivim porivom da ih nabije pravo u to šuplje idiotsko grlo. Ali joj je umesto toga nabio glavu u jastuk kako bi prigušio njene strasne vapaje.

„Hej! Zašto si to uradio?”

Saša je zbunjeno piljila u njega. Obrazi su joj bili obliveni nimalo privlačnim rumenilom.

„Zato što si urlala kao sumanuta. Tvoja majka bi mogla da nas čuje.”

„Pa šta ako nas čuje? Pojma nemaš koliko sam puta ja slušala nju kad joj dođe onaj teniski trener. Moja mama je obična drolja.”

Maks je ravnodušno posmatrao kako se Saša oblači, navlačeći par uzanih farmerica preko golog tela. Nije se čak potrudila ni da se prethodno istušira.

Kakva majka takva i kćerka.

„Dakle?” Saša se koketno osmehnu. „Da li ovo znači da ćeš me povesti na svoju rođendansku zabavu? Znaš, oduvek sam želela da vidim Sedar Hil.”

Maks prezrivo zbrčka nos. „Ne računaj na to.“

„Kako to misliš?“ Osmeš istog trenutka nestade sa Sašinog lica.

„Tako kao što si čula. Znam da nisi navikla na odbijanje, ali je spisak zvanica već popunjen. Ljudi iz obezbeđenja su insistirali da ne prekoračimo limit.“

„Ljudi iz obezbeđenja?“ prosikta Saša. „Šta ti umišljaš, dečko? Šta misliš ko si? Predsednik Sjedinjenih Država? To je prokleta rođendanska zabava, a ne sastanak Generalne skupštine Ujedinjenih nacija. Ako nemaš drugog izbora, precrtaj nekog sa spiska i napravi mesta za mene.“

„Imam drugog izbora“, oholo odvrati Maks. „Mislim da si dobila ono što si želela. Sad moram da idem. Nema potrebe da me pratiš.“

Dok se vraćao na Park aveniju, Maks je razmišljao o stvarima koje su se desile tog popodneva. Uopšte nije uživao u seksu sa Sašom Harvi-Njutn. Nije mu bilo jasno zašto je uopšte pristao da ode u krevet s njom. Zato da bi mogao da se hvali svojim podvigom? Ali, kome će se pohvaliti? Maks nije imao ortake koje je želeo da zadivi. On je žudeo za odobravanjem jedne i samo jedne osobe. Svoje majke. A ona sigurno neće biti oduševljena činjenicom da je straćio pola dana krešujući neku poluretardiranu bogatu kučku koja ga čak nije ni palila.

U tome i jeste najveći problem. Nijedna od njih me stvarno ne pali. Nijedna ne može da se poredi sa Iv.

Maks je mrzeo zabave. Pristao je na tu zajedničku proslavu samo zato što ga je majka zamolila da tako učini.

„Budi blizak sa svojim prijateljima i još bliži sa svojim neprijateljima, dragi moj.“ To je bio Ivin moto, bar kada je Leksi bila u pitanju. Ona je već godinama pokušavala da „zbliži“ njih dvoje. „Na proslavi u Sedar Hilu će se okupiti brojni važni ljudi. Članovi Kruger-Brentovog upravnog odbora, vodeći akcionari i poslovne glavešine. Ne smeš da dopustiš da Leksi deluje kao zvezda večeri.“

Toga bar nije trebalo da se plaši. Niko u Kruger-Brentu nije ozbiljno shvatao Leksi. Više ne. Ali, u tehničkom smislu, po uslovima naznačenim u testamentu Kejt Blekvel, ona je i dalje imala šansu da bude proglašena za predsednicu upravnog odbora kada napuni dvadeset pet godina. Zato Maks nije smeo da se

opušta sve dok je zauvek ne izbací iz igre i dok se ne uvali na položaj koji je i dalje *simbolično* pripadao njoj.

Maks je bio odgajen tako da mrzi svoju mladu rođaku, ali je u njegovim emocijama u poslednje vreme došlo do dramatičnog zaokreta. Leksi se praktično preko noći pretvorila u senzualnu i užasno poželjnu mladu ženu. Sto je bilo još gore, i još nebuloznije, iz meseca u mesec je sve više podsećala na Iv iz mlađih dana. Leskina majka Aleksandra i njegova majka Iv su bile identične bliznakinje tako da je, u krajnjoj liniji, bilo neminovno da Leksi liči na svoju tetku. Uprkos tome, ta genetska ironija ga je ispunjavala čudnim nemiro. Štaviše, sve što je bilo povezano sa njegovom rođakom Leksi imalo je to uznemiravajuće dejstvo.

Leksi je oduvek bila u centru pažnje. Paparaci su je obožavali. Ona je za njih bila slatka blekvelovska bebica koja se hrabro uhvatila u koštac sa posledicama stravične otmice. Iv ju je ponekad opisivala kao „omi-ljenog američkog bogalja" i nije bila daleko od istine. A sada, kada je Leksi odbacila svoju nezgrapnu pubertetsku ljušturu i postala jedna od najvećih lepotica američkog visokog društva, interesovanje medija se praktično upetostručilo. Ona više nije bila „blekvelovska bebica" već „blekvelovska bomba". I svi su se prosto otimali za nju.

A ona uživa u tome, ozlojeđeno je razmišljao Maks. Uživa u svakoj proklesoj sekundi. Prošlog Božića, kada su zajedno radili u Kruger-Brentu, Leksi ga je neprestano odmeravala ispod oka, kao da je želela da proverí da li je i on, poput svih drugih muškaraca, žudeo za njom.

Zaboravi, srce. Ja nisam iz tog filma.

Zašto ne može jednostavno da iščezne? Da ode u školu zagluvoneme, da se uda za nekog retarda i da nestane iz mog života?

Saša Harvi-Njutn uopšte nije znala koliko je bila srećna što je izbegla tu rođendansku zabavu. Maks je iz dubine duše žalio što i on nije mogao da učini isto.

„Pravi gala prijem, zar ne?"

Tristram Harvud, direktor *Kruger-Brentovog* odseka za naftu i gas, stajao je pored svog kolege Logana Maršala, koji se nalazio na čelu rudarskog odseka.

„Zar si očekivao manje od toga?”

Nijedan od njih nije bio na ostrvu Dark Harbor još od sahrane Kejt Blekvel. Otada je prošlo punih sedamnaest godina tako da je bilo zaista čudesno posmatrati kako ta starinska kuća ponovo vrca od života i uzbuđenja. Sve je vrvelo od lepih privilegovanih američkih mladića i devojaka koji su se smejali i razgovarali i plesali, praćeni razneženim pogledima svojih roditelja. Njihove majke su tračarile i razmetale se svojim dijamantima, dok su očevi mrmljali o najnovijim finansijskim izveštajima kompanije *Dou Džons* i bogatstvu koje se moglo zgrnuti posredstvom nove Internet tehnologije.

Rezidencija Sedar Hil je izgledala gotovo isto kao i kada je Kejt Blekvel bila živa. Iznad kamina u dnevnoj sobi je visilo isto Vlamenkovo platno sa cvetnim motivom, a po odaji su bile raspoređene iste sofe sa ružičasto-zelenim cicanim presvlakama, kao zaostali dašak ženstvenosti u domu koji je sada pripadao jednom muškarcu. Piter Templton je nakon Aleksandrine smrti nasledio taj posed, ali je tu retko dolazio jer nije imao snage da se suoči sa bolnim uspomnama. Međutim, nakon Leksine otmice je sa svojom kćerkicom ponovo počeo da posećuje to mesto, nadajući se da će to ubrzati njen oporavak, tako daje Sedar Hil malo-pomalo ponovo počeo da živi i diše.

„Ah, eno ga! Naš mladi slavljenik! Daj da malo proćaskamo i skinemo tu formalnost sa dnevnog reda.”

Logan Maršal okrenu glavu, prateći Tristramov pogled. Maks je stajao na verandi, okružen skupinom tinejdžerki koje su očarano piljile u njega. Obučen u *ralfloren* odelo, sa neizostavnom kravatom oko vrata, Maks je delovao kao slika i prilika naočitog i lepo vaspitanog mladog gospodina, ali čak ni ta otmena odeća i aristokratska atmosfera nisu u potpunosti mogle da prikriju njegovu divlju prirodu. Maks je Tri-stramu Harvudu delovao kao dečak iz džungle koga je neki zabludeli antropolog „izbavio” iz njegove divlje postojbine i na silu ga dovukao u civilizaciju. Iz

njegove pojave je izbijalo nešto tako opasno i razulareno da se činilo da bi svakog časa mogao zubima da rastrgne svoju skupu *bruk braders* košulju.

„Srećan rođendan, mladiću. Pretpostavljam da uživaš u zabavi.”

Maks se lagano okrenu, potisnuvši senku dosade sa lica i srdačno pozdravivši dvojicu članova upravnog odbora. Bila je to farsa name-njena budnim očima njegove majke.

„Naravno. Moj teča se potrudio da sve savršeno funkcioniše. Kako ste vi, gospodo?”

Tristram Harvud klimnu glavom. „Veoma dobro. Posao cveta.”

Uprkos svojim godinama, Maks Vebster je razgovarao kao odrastao muškarac. *Takva zrelost i tako upečatljivo držanje*, razmišljao je Harvud. Svi u firmi su znali da je testament Kejt Blekvel favorizovao Aleksandrino potomstvo u odnosu na Ivino, ali kad bude kucnuo čas da se odabere novi predsednik, svi članovi upravnog odbora će učestvovati u donošenju odluke. Ako bi odbor jednodušno izglasao Maksa, članovi porodice bi bili stavljeni pred svršen čin. Na kraju krajeva, to bi bila sasvim *logična* odluka. Ko je mogao da očekuje da jedna gluva devojka uspešno vodi jednu od najvećih multinacionalnih kompanija na svetu? Bila je to suluda ideja.

Iv je zadovoljno posmatrala kako njen sin ćaska sa Harvudom i Maršalom. Sedela je sama u uglu dnevne sobe, pored francuskih vrata koja su vodila na verandu, dok se oko nje talasao okean dobro raspoloženih gostiju. Od glave do pete odevena u crno, sa ručno oslikanom venecijanskom maskom koja je skrivala njeno unakaženo lice, bila je tiha i neprimetna kao crna udovica.

Tako, momče. Uvuci ih u svoju mrežu.

Iv je znala da je Tristram Harvud oduvek bio besramni oportunist. Taj muškarac je pre mnogo godina pokušao daje zavede praktično na istom mestu gde je sada stajao, uvlačeći se u dupe njenom sinu. Iv je htela da se malo poigra s njim, ali se njena baba Kejt naravno umešala.

„On je oženjen muškarac, Iv, i izuzetno važan službenik za ovu kompaniju. Da ti nije palo na pamet da se petljaš s njim!”

U tom trenutku Leksi se pojavi u njenom vidokrugu. Trčala je preko travnjaka, pravo ka verandi, u pratnji jednog zanosnog mladića. Nežni glatki obrazi su joj bili rumeni od smeha i zadihanosti. Iv oseti kako joj se srce grči i kako je nešto steže u grlu. Činilo joj se kao da posmatra svoj odraz od pre dvadeset pet godina.

Izgleda isto kao ja. Ukrala je moju lepotu. Moju mladost i moju moć. Sve stoje meni oduzeto sudbina je podarila njoj, Aleksinom okotu...

„Bog te mazo!" prošapta Logan Maršal na Tristramovo uho. „Neko je baš porastao!"

Maks je posmatrao kako dvojica muškaraca gutaju pogledom njegovu mladu rođaku. Leksi je stvarno izgledala zapanjujuće. Haljina koju je dobila od oca stajala joj je kao salivena. Kosa joj je bila podignuta u punđu i prikačena starinskom dijamantskom šnalom koja je nekada pripadala Kejt Blekvel, sa seksi pramenovima koji su joj vragolasto poigrali oko lica. Maks je osetio komešanje u preponama.

Mrzim je.

U tom trenutku kroz vazduh se razleže potmul prasak. Zvuk je dolazio sa mesta gde se nalazilo spremište za čamce. „Do đavola, staje to?"

Višljasti plavokosi muškarac sa neverovatno dugim nogama i profesionalnim fotoaparatom prebačenim oko vrata uspaničeno je teturao ka pristaništu. Sudeći po rupi na krovu i krhotinama koje su bile rasute po travnjaku, očigledno se sakrio iza zabata kako bi snimao događaj, ali je izgubio ravnotežu i pao na kućicu za čamce.

„Zovite obezbeđenje!" doviknu Piter Templton, izlazeći na verandu. Lice mu je bilo mrko i ljutito. „Neka ga uhvate i proverite šta traži ovde!"

„Ne brini, tata", prozbori Leksi utešnim glasom dok je Deni Koreti uletao u motorni čamac, obavijen plastom tame. „To je običan paparaco. Već sam se navikla na njih."

„Šta kažeš, već si se navikla?" jetko progundā Piter. „Ti bednici prate moju kćerku na svakom koraku, kao čopor hijena", rekao je nešto tišim glasom, okrenuvši se ka Tristramu Harvudu. „Prava sramota!"

Maksov pogled je bio prikovan za Leksi.

Sramota? Malo sutra! Ona uživa što jure za njom.
Tada se na vratima dnevne sobe pojavi batler u livreji.
„Dame i gospodo, večera je poslužena.“

Robi je sedeo pored svog kuma Barnija Hanta.
„Pa, hoćeš li večeras nešto da nam odsviraš?“ upita Barni.
„Hoćemo li imati privilegiju da prisustvujemo živom nastupu veličanstvenog Roberta Templtona?“

Robi ubaci u usta još jedan zalogaj neopisivo ukusnog *blekforest* čokoladnog kolača i odlučno odmahnu glavom.

„Nema šanse. Večeras nisam na dužnosti. A, osim toga, tata je tako brižno osmislio koreografiju da ne želim da mu remetim planove. Mislim, *večerašnje* planove. One ostale sam mu već dovoljno poremetio, naprosto time što postojim.“

Robi je to rekao u šali, ali je Barni Hant primetio primesu tuge u njegovom glasu.

„Ma daj, Roberte. Znaš koliko te otac voli. Samo...“

„Samo ne može da se pomiri sa tim da sam peder. Znam, Barni.“

Liza Bebington, Leksina atraktivna drugarica koja je sedela dva stola dalje, uhvati Robijev pogled i lascivno zaleprša svojim dugim gustim trepavicama. Grejdi Džons, mladić koji je sedeo pored nje, očigledno nije uspeo da potopi njenu podmornicu.

„Izgleda da tvoj tata nije jedini koji žali zbog toga“, natuknu Barni, prasnuvši u prigušen smeh. „Jesi li uspeo da malo popričaš sa svojom sestricom?“

„Nisam“, ozlojeđeno odgovori Robi. „Čim joj priđem, neko je odvuče na ples ili na fotografisanje. Ujutru moram nazad, a nisam stigao praktično ni da se vidim s njom.“

Barni skrenu pogled ka slavljeničkom stolu. Leksino mesto je bilo prazno.

„Hmmm, shvatam na šta misliš.“

Na podu kućice za čamce Leksi je ležala ispod Kristijana Harla, pokušavajući da potisne plimu razočaranja.

I to je sve? Zar je moguće da sam pune dve godine čekala na ovo?

Očekivala je... Šta je zapravo očekivala? Bol. Tako je pisalo u svim priručnicima. Oštar bol, nakon koga je sledilo neko volšebno, transformišuće, zaslepljujuće osećanje blaženstva koje će pamtili dokle god bude živa. Na kraju krajeva, uradila je to sa Kristijanom Harlom. *Sa Kristijanom Harlom!* Sa frajerom koji je predstavljao najkrupniji ulov na čitavom Eksiteru, mladićem o kome je maštala po vasceli dan i noć još od svoje četrnaeste godine.

Psihijatri su nakon Leksine otmice upozorili Pitera da će trauma izazvana seksualnim zlostavljanjem pratiti njegovu kćerkicu čitavog života. „Naravno, može se desiti da se uda, pa čak i da ima decu, ali je nerealno očekivati da se njen seksualni razvoj odvija normalnim tokom." Međutim, psihijatri su ponovo pogrešili. Zato što su potcenili snagu Leksine volje.

Ona će uživati u seksu.

Morala je da uživa.

Neće dopustiti Svinji da je ponovo pobedi.

Ali, ako je bilo tako, zašto se to dugo iščekivano seksualno iskustvo sa Kristijanom pretvorilo u fijasko? Zašto je bila tako razočarana?

Ne izlazeći iz nje, Kristijan se podiže na laktove kako bi mogla da mu čita sa usana. Čelo mu je bilo orošeno znojem, a obrazi crveni kao cvekla. Nije izgledao naročito zanosno.

„Je l' ovako dobro, srce?"

Gospode bože! On hoće da priča sa mnom! Staje ovo, neki kviz? Zašto se zemlja ne pomera?

Leksi klimnu glavom i povuče ga nazad. Uvijala se pod njim, kao što je radila Pamela Anderson sa Tomijem Lijem na onom video-zapisu koji je skinula sa neta, pokušavajući da diše što dublje. Kristijan je svoju seksualnu tehniku očigledno pokupio iz drugih izvora. Pravio je neke čudne kružne pokrete duboko u njoj, kao da je usisavao unutrašnjost automobila, trudeći se da sve pomno očisti i da nabije cev u svaki mogući ugao i pukotinu.

Ako ništa drugo, mora se priznati da je temeljan. Temeljnost je u današnje vreme sasvim potcenjena osobina. Čovek nikad ne može da bude previše temeljan, ili je bar tako govorila moja stara dadilja. Pitam se šta li danas radi gospoda Karter?

Pravo iznad Kristijanove glave nalazila se rupa kroz koju je malopre propao onaj paparaco.

Siroti čovek. Nadam se daje dobro.

Leksi je zurila u zvezde. Primetila je kako se mišići na Kristijanovoj zadnjici i stomaku naizmenično stežu i opuštaju. Između nogu je osetila nešto toplo i vlažno, što joj je priuštilo kratkotrajan osećaj trijumfa. *Zbogom, nevinosti! Nećeš mi nedostajati!* Nekoliko sekundi kasnije topla iskričava izmaglica se rasprši i ona počne da se tresne.

„Šta se dešava?“ zbunjeno prodahta Kristijan. „Hej, je l' ti dobro?“

Kristijan je napeto zurio u nju. Nešto joj je govorio, ali ona nije mogla da pročita reči sa njegovih usana niti da registruje zabrinutost na njegovom licu. Videla je samo onu svinjsku masku.

Zucni samo jednu reč i ima da tiprerežem grkljan.

Počela je da vrišti.

Kristijan je počeo da panici. Leksini vriskovi su bili tako čudni, kao da nisu bili sa ove planete. Vrištala je sva glasnije i glasnije, kao da nikad neće prestati.

Šta se, do đavola, dešava? Malopre me je spopala kao raspaljena ždrebica, a sad se ponaša kao da sam je silovao.

„Prestani, Leks! Molim te, prestani! Neko će nas čuti!“

Ne znajući šta da drugo da uradi, lupio joj je šamar.

Nekim čudom, to ju je otreznilo. Prestala je da vrišti. Tupo je zurila ispred sebe dok se svinjsko lice lagano rasplinjavalo. Tada je primetila Kristijanove užasnite oči.

I ti si samo običan klinac, Krise. Jednako izgubljen i uplašen kao i ja.

Šta li sam uopšte videla u tebi?

Polako se pridigla sa poda, doterala haljinu i krenula nazad ka kući.

Piter je delovao zabrinuto. „Gde si bila, mila? Rejčel kaže da si otišla do toaleta i da te otada nije videla.“

„Bila sam u šetnji“, besno odgovori Leksi, koristeći jezik znakova. „Morala sam da izađem na svež vazduh, to je sve. Rejčel previše brine.“

„Pa, dobro“, pomirljivo promrmlja Piter. „Znaš, uskoro počinje ples. Mislio sam da bi bilo fino da ti i Maks otvorite bal.“ Leksi se

podozrivo zagleda u njega. „Ja i Maks?“ „Ako ćemo pravo, ovo je vaša zajednička proslava.“ „Ne plešem sa paćenicima.“

„Leksi, ne budi tako jogunasta. Na kraju krajeva, on ti je rođak.“

„Nema šanse. Zašto ne otvorim ples sa Robijem? On mi je brat.“

Piteru je bilo drago što je tako malo ljudi razumelo jezik znakova. Kada bi nešto naumila, Leksi je umela da bude užasno tvrdoglava, a ponekad i neverovatno gruba. Naravno, on je uporno pokušavao da pronađe opravdanja za takvo ponašanje. Sigurno je bilo teško živeti sa takvim hendikepom. Ali mu je, uprkos tome, ponekad bilo stvarno neprijatno.

„Robi svira klavir. Čika Barni je nekako uspeo da ga nagovori. Evo, dolazi Maks. Mila, molim te da odigraš taj ples i da ne praviš scene.“

Zbog mnoštva ljudi koji su se tiskali na ograničenom prostoru u kući je bilo pretopio. Leksi je primetila da je Maks već skinuo sako i kravatu i podvio rukave košulje. Sa tom preplanulom kožom i kosom crnom kao gavranovo krilo podsećao je na gusara.

Nedostaje mu samo sablja među zubima.

„Jesi li raspoložena za jedan ples?“ Maks je govorio veoma sporo, kao da je Leksi bila toliko hendikepirana da nije mogla da ga razume ako bi pričao normalnom brzinom. Znao je da joj je to užasno išlo na živce i bilo mu je drago kada je primetio srditi plamsaj u njenim očima dok ju je vodio ka podijumu.

Piter kratko klimnu glavom i Robert zasniva Štrausov valcer *Na lepom plavom Dunavu*.

Leksi je znala da su svi pogledi bili uprti u njih dok ju je Maks nešto okretao na podijumu. Ona nije volela da pleše. Prihvatanje muškog vodstva se naprosto nije uklapalo u njenu prirodu, a činjenica da nije mogla da čuje muziku je podrazumevala daje svom partneru morala da pokloni još više poverenja nego druge devojke. A Maks Webster je bio poslednji čovek na svetu kome je Leksi verovala.

„Samo se opusti i prati moje korake.“

Namerno je prenaplašavao svaku reč.

Da samo znaš koliko te mrzim, razmišljala je Leksi dok se njeno telo pripijalo uz njegovo. Mirisao je na znoj i kolonjsku vodu. Bila je užasnuta spoznajom da su je njegov miris i njegova blizina ispunili

trenutnim seksualnim nabojem. *Zašto Kristijan Harl nije mogao ovako da me uzbudi? Šta nije u redu sa mnom?*

Valcer se završio. Robi zasvira narednu melodiju i parovi ushićeno pohriše ka plesnom podijumu. Leksi se odvoji od Maksa, smatrajući da je ispunila svoju dužnost, ali je on naglo povuče ka sebi.

„Još jedan ples.“

To nije bila molba već zapovest. Leksi je nameravala da ga odgurne i odmaršira u stilu uvređene princeze, ali ju je Maks već vrteo ukrug, u ritmu novog valcera. Okrenuo ju je ka sebi kako bi mogla da mu vidi usne.

„Znam šta si malopre radila.“

Leksi ga je ignorisala.

„Bazdiš na seks.“

Njegove reči su je toliko zatekle da je isprva pomislila da ga nije dobro razumela. „Molim?“

„Baš me zanima s kim si bila. Ko je on? Neko koga poznajem?“

Ne, nije ga pogrešno razumela. Maksov nadmeni osmeh je govorio više od hiljadu reči.

„Hoćeš da pogađam? Kristijan Harl. Jesam li blizu? Svi znaju da se ložiš na tog neandertalca još od sedmog razreda.“

Leksini obrazi se zažariše. *Zar su stvarno svi znali za to? Ali kako?*

„A možda sam doneo ishitren zaključak. Mogao je da bude bilo ko, zar ne? Zato što si ti prava mala drolja, baš kao i tvoja majka.“

Kako se samo usuđuje da tako govori o mojoj majci? Bilo joj je muka. Činilo joj se kao da ju je silovao nasred tog podijuma. Pokušala je da se otrgne, ali nije mogla da se iskobelja iz Maksovog čeličnog stiska. Osetila je kako mu se prsti zarivaju u njeno meso.

„Više nisi onako ohola, zar ne?“, nastavi Maks podrugljivim glasom. „Sta me sprečava da tvom tatici kažem šta je njegova princeza večeras radila? Ili, tačnije rečeno, *koga* je večeras obrađivala? Imam jedan predlog za tebe, luče. Sta kažeš da odemo na neko mirno mesto? Tamo ćeš lepo da mi popušiš, kao dobra poslušna devojčica, a ja ću se pred tvojim ocem praviti kao da ništa ne znam.“

Maks prasnu u smeh i poče da je vrti ukrug, sve dok nije pomislila da će se ispovraćati. Tada je neko potapša po ramenu. Bila je to njena drugarica Dona Mastroni.

Hvala bogu!

„Leksi, neki tip hoće da te vidi. Kaže da je hitno. Obezbeđenje ga je zaustavilo pred kapijom, ali neće da ode.“

Pošto je Dona stajala pored njih, Maks nije imao drugog izbora nego daje pusti.

Leksi ga prostreli plamtećim pogledom i krenu za svojom drugaricom, pravo u ostrvsku noć.

Pred njom je stajao nepoznat muškarac niskog rasta i bolesnog žučkastog tena. Imao je pedesetak godina i nosio je jeftino izlizano plavo odelo. Cipele su mu bile stare i ofucane. Predstavio se kao Tomi King i pružio joj izgužvanu vizitkartu sa masnim otiskom palca u uglu.

*King i saradnici,
privatni istražitelji
(212)965-1165*

Leksi se osvrnu kako bi se uverila da su sami, a onda prošapta: „Ne možemo ovde da pričamo. Previše je opasno.“

Tomi King je povede ka jednom usamljenom kutku, daleko od pogleda ljudi iz obezbeđenja.

„Možeš li da obaviš to što tražim?“

Tomi King se osmehnu, pokazavši svoje zlatne zube.

„Naravno da mogu, princezo, ali bi moglo malo da potraje. Nisi mi dala mnogo podataka.“

Leksi pređe na posao.

„Koliko?“

„Sto zelembaća na dan. Mesečna isplata. Na kraju svakog meseca dobijaš izveštaj, fotografije i ostali materijal koji uspemo da prikupimo. Naravno, troškovi istrage se dodatno naplaćuju.“

Leksi klimnu glavom.

„Trebam neki depozit za početak. Recimo, sedam stotina dolara, plus pet stotina za troškove.“

„Danas možeš da dobiješ maksimum pet stotina. Ostatak ću ti platiti kad dobijem prvi izveštaj.“

Tomu King se namršti. Zašto su najbogatiji klijenti bili najveće stipse? Haljina koju je ta mala blekvelovska naslednica imala na sebi je po svoj prilici koštala više nego stan u kome je živeo. Pa ipak, ne treba da bude pohlepan. Ako odigra na pravu kartu i ako stvar istera do kraja, ta klinka bi mogla da se pretvori u pravi zlatni rudnik.

„U redu, prihvatam. Imaš pare kod sebe?“

Leksi zavuče ruku u dekolte i izvadi smotuljak novčanica iz brushaltera. Ponovo se osvrnula i spustila novac na Tomijev znojavi dlan.

Šta sam to uradila?, pomislila je kada je ostala sama. Šta ako zбриše bez traga i glasa, zajedno sa mojim parama?

Ali, bio je to rizik koji se isplatio. Godinama je štedela i stavljala novac na tajni račun kako bi mogla da obavi taj poslić. Odvajala je pare od džeparca i poklona koje je dobijala za rođendan i Božić, tako da je sada raspolagala svotom od preko trideset hiljada dolara. Naravno, to nije bilo neko bogatstvo, ali je bilo dovoljno za početak.

Kucnuo je čas da to obavim.

Kucnuo je čas da umreš, Svinjo.

Sedamnaesto poglavlje

Slučajan susret u zatvorskoj biblioteci zauvek je promenio život Gejba Mekgregora.

Zahvaljujući Biliju i revnosnim naporima dvojice mladih lekara koji su sprovodili program za lečenje od narkomanije, Gejb je konačno bio čist, prvi put nakon tri godine, ali su ga iskušenja i dalje vrebala sa svih strana. Najveća ironija je bila u tome što su tipovi koje je čuo u pritvoru baljezgali obične gluposti. Gejb je pokušao da se ubije, da sprži svoju utrobu sredstvom za dezinfekciju samo zato što je mislio da u zatvoru neće moći da nabavi drogu, a istina je glasila da je čak i mesto kao što je *Vormvud skrabs* plivalo u heroinu, pod uslovom da si znao prave ljude.

Gejb je dobro reagovao na *metadon*. Bili mu je rekao: „Sinko, više ne možeš nazad. Ako se ponovo navučesh, ideš pravo u pakao. Obojica to znamo.”

„Neću se navući, Bili.”

Dok je osluškivao odjek svojih reči, Gejb se iskreno nadao da je govorio istinu, ali mu je srce i dalje drhtalo od strepnje. Kad god bi pomislio na godine dosade i usamljenosti koje su bile pred njim, kad god bi se setio kako je gorko izneverio svoju majku i koliko je dug put trebalo da pređe da bi nešto napravio od svog života kada izađe odatle, *ako ikada* izađe odatle, postao bi smožden očajanjem i beznađem.

Znao je da je bilo samo pitanje vremena kada će ponovo potražiti spas u heroinu.

Zatvorskom lekaru se dopadao Gejb. Kada je osetio da odlučnost njegovog pacijenta popušta, lično se zauzeo za njega. Uspeo je da mu izdejstvuje posao u zatvorskoj biblioteci, na katalogizaciji knjiga.

„To je jedan od boljih poslova u ovoj rupi. Tamo ne zalaze teški slučajevi već tihi pristojni tipovi poput tebe. Moći ćeš nečim da se

uposliš i još ćeš biti plaćen za to." Gejb mu je bio zahvalan. Znao je da je zatvorski lekar potegao debele veze da bi mu obezbedio tako fino i lagodno radno mesto, ali je sam posao bio toliko monoton da je mislio da će poludeti od dosade. Koliko je još dugo trebalo da slaže te knjige po azbučnom redu - po imenu autora, naslovu i tematici?

„Eto u čemu je problem sa vama Škotima! Nemate ni trunku proklete mašte!”

Gejb se osvrnuo preko ramena. Iza njega je, za radnim stolom preplavljenim debelim pravnim knjižurinama, sedeo sitan sredovečan muškarac. Bio je potpuno ćelav, a na licu su mu poigravali gusti crni čaplinovski brkovi zbog kojih je delovao kao da je izašao iz nekog vodvilja iz prošlog veka ili madioničarske tačke iz viktorijanskog cirkusa.

„Oprostite, meni se obraćate?”

„Da, druškane, baš tebi.” Govorio je tako izraženim *kokni* akcentom da je zvučao gotovo komično. „Svaki dan dolaziš ovde, a nikad nisam video da si pročitao makar jednu stranicu. To ti je otprilike kao da neki klinac stoji u prodavnici i slaže robu po rafovima a nikad se ne posluži slatkišem.”

„Nisam baš sklon čitanju.”

Muškarac je prasnuo u smeh.

„Hajde, privuci stolicu i sedi ovde.”

Gejb se obazrivo osvrnuo. Oba bibliotekara su sedela za kompjuterom, zaokupljeni poslom. Nije bilo baš poželjno da ćaska na radnom mestu. U stvari, nije bilo poželjno da bilo ko ćaska u biblioteci. Moraće to što brže da obavi, zaključio je, spuštajući se na stolicu.

„Maršal Grešam”, predstavio se ćelavi muškarac, učtivo mu pruživši ruku.

„Gejb Mekgregor.”

„Hteo sam nešto da te pitam, Gejbe. Već si me viđao ovde, zar ne? Znaš da dolazim skoro svakog dana?” Gejb je klimnuo glavom.

„Jesi li se nekad upitao zašto dreždim ovde, sa svim ovim dosadnim knjižurinama?”

„Pa, ne baš”, priznao je Gejb.

Podigao je pogled, zagledavši se u plavetnilo Maršalovih očiju. Taj tip je stvarno imao fascinantne oči. Bukvalno su svetlucale, kao sunčevi zraci koji se odbijaju o površinu mora. I, što je bilo još čudnije, u njima je bilo nečega što ga je teralo da mu veruje.

„Onda ću ti sam reći“, nastavio je Maršal. „Dolazim ovde zato što hoću da uložim žalbu na presudu. Vidiš, Gejbe Mekgregore, ja imam prilično nisko mišljenje o pravničkoj profesiji i još niže o onome šta je ta profesija spremna da učini za mene lično. Palo mi je na pamet da se, dok ja dreždim ovde, razmišljajući kako da još deset godina sačuvam živu glavu i zdrav razum među ovim opasnim kriminalcima, moj advokat svake večeri vraća u svoju finu ušuškano kućicu da smaže svoju pitu s mesom i da se povata sa svojom gospođom. Zato imam jedno važno pitanje za tebe, momče. Šta misliš, koji od nas dvojice ima jaču motivaciju da ja što pre izađem odavde i udahnem čist vazduh?“

Gejb je morao da se nasmeje.

„Ali, nije sve u motivaciji, zar ne, gospodine Grešame? Vaš advokat je profesionalac. On zna kako sistem funkcioniše. A vi ne znate.“

„Nisam znao“, ispravio ga je Maršal, pokazavši na gomilu masivnih knjižurina. „Ali sad i te kako znam. Reci mi, Gejbe Mekgregore, kako tvoj advokat napreduje povodom žalbe? Jesi li se skoro čuo s njim?“

Majki Vilmot. Gospode bože! Gejb je skoro zaboravio da taj čovek postoji. Bio je toliko okupiran zatvorskim problemima i pokušajima da se skinje sa heroina da je sve ostalo stavio na led. Na *trajni* led.

Maršal Grešam ga je značajno pogledao, izvivši svoju čupavu crnu obrvu. „Kladim se da mu žena pravi opako dobru pitu s mesom.“

Nedugo nakon tog razgovora Gejb je dao korpu Majklu Vilmotu, a onda je progutao svoj ponos i uputio SOS poruku svima koji su mogli da mu pomognu da prikupi novac kojim će platiti novog advokata. Sastavio je kratko pismo, uz koje je priložio lekarsku potvrdu da se skinuo sa droge i svečanu izjavu da je odlučio da se

ratosilja prošlosti i da krene ispočetka. Maršal Grešam mu je pomogao da ispravi greške. Sidni Šeldon :: Tili Bagšo

(„Ma kakva disleksija! Samo moraš malo više da se potruđiš, to je sve.“ Potom je poslao pisma svim svojim poznanicima, izuzev narkomanima i kriminalcima, ne očekujući naročitu pomoć. Ali je bio zaprepašćen reakcijom koja je usledila.

Tereza, poslednja u nizu njegovih „prijateljica“, žena koja ga je izbacila iz kuće nakon što je otkrila da ju je Gejb potkradao, poslala mu je hiljadu funti.

Ti to možeš, Gejbe. Možeš da postaneš šta god želiš. Učini me ponosnom.

Kada je dobio njenu poruku, bio je tako dirnut da je briznuo u plač.

Pare su nastavile da pristižu. Dobijao je čekove teške po nekoliko stotina funti od svojih otmenih londonskih poznanika (među kojima su ogromnu većinu sačinjavale žene) i sitne donacije od starih ortaka iz Škotske koje su mu ponovo naterale suze na oči. *Ti ljudi nemaju ništa. Ne mogu ni sebi da pomognu, a kamoli meni, ali ipak pokušavaju.* Njegova majka En, koja skoro pune dve godine nije dobila ni reči od njega, poslala mu je pedeset funti i čestitku u kojoj je pisalo samo „Volim te“. Nijednom rečju nije pomenula činjenicu da je bio u zatvoru. Nije mu uputila ni najmanji signal prekora.

I ja tebe volim, mama. Jednog dana ću ti se odužiti za svu ljubav i poverenje.

Iz dana u dan, dok je pomoć lagano pristizala i dok je narkoman-ska zavisnost nestajala iz njegovog života (u to vreme se već skidao sa *metadona*), Gejbov urođeni optimizam i vera u ljude su počeli da se vraćaju. Kler, njegova prva „mamica“, bila je pravica. „Poznajem odličnog advokata koji je specijalizovan za krivično pravo. Zove se Angus Frejzer i duguje mi par usluga. Pokušaću nešto da ti sredim.“

Maršal Grešam je bio impresioniran.

„Stvarno ne znam kako ti to uspeva, klinac. Ili imaš najveću budžu u čitavoj Škotskoj ili si jedna opako šarmantna mlada bitanga. Siguran sam da si pošteno ošišao svaku od tih ovčica, a one se uprkos tome polomiše da ti pomognu.“

Angus Frejzer nije bio onako briljantan advokat kakvim ga je Kler predstavila.

Bio je bar pet puta briljantniji.

Angus Frejzer je bio naočit gospodin kukastog nosa i aristokratskog držanja koji je svoj zanat izučio na čuvenom Itonu. Bio je tako vest i rečit da je sudijama i porotnicima radio otprilike ono što je Gejb Mekgregor radio ženskom rodu. Kada bi Angus Frejzer izašao za govornicu i predočio slučaj *iz svog ugla*, sudija apelacionog suda bi počeo da se pita šta je uopšte Gejb tražio u zatvoru. Zašto na robiju nisu poslali tog dripca koji je *bezočno prisilio* Gejba da mu rascopa lobanju? Na kraju krajeva, laj tip je svojim gnusnim provokacijama pokušao da uništi život tom pametnom, odlučnom i ambicioznom mladiću koji je mogao da donese boljitak čitavom čovečanstvu. Mladiću čije su prijateljice ispunile sudsku galeriju do poslednjeg mesta, tako lepe i otmene i glamurozne kao da nisu došle na suđenje već na kasting za neki holivudski film.

Gejbova presuda je bila smanjena na deset godina, što je bila minimalna moguća kazna za tu vrstu prestupa. Angus Frejzer mu je rekao: „Već si odslužio četiri. Ako se budeš dobro vladao, za tri godine ćeš biti napolju.”

Tri godine! Još samo tri godine! Za novog Gejba, to je bila prava sitnica. Trideset šest meseci, čoveče! Mačji kašalj!

„Ne znam kako da vam zahvalim, gospodine Frejzere. Mislim da sam vam već rekao da trenutno mogu da vam isplatim samo polovinu honorara.”

Angus Frejzer se osmehnuo. Kao ugledan i imućan advokat, on nije imao razloga da čini usluge bivšim narkomanima, ali mu je, u Gejbovom slučaju, bilo drago što gaje Kler Makormak cimmula za rukav. Bilo je nečeg u tom momku... nečeg što je bilo teško opisati recima. Zbog Gejba Mekgregora Angus Frejzer je nakon toliko godina ponovo bio srećan što je živ.

„Ništa ne brini, Gejbe. Odužićeš mi se jednog dana. Siguran sam u to.”

Da, gospodine, jednog dana ću vam se odužiti. Kunem se očevim grobom. Vратићu vam novac, vratiću vam čak deset puta više. Jednog dana.

Maršal Grešam je bio u zatvoru zbog finansijskih malverzacija.

„I, koliko para si maznuo?“

Bilo je to pitanje koje Maršalu niko nije smeo da postavi. Niko izuzev Gejba Mekgregora. Zato što je tog mladića već zavoleo kao rođenog sina.

„Ništa nisam maznuo, Gejbrijele. Zato i ulažem žalbu. Samo sam tu i tamo ponešto *ispremeštao*.“

„Koliko?“

Na Maršalovom licu je zaigrao ponosan osmeh.

„Dvesta šezdeset miliona.“

Gejb je zanemio. Trebao mu je pun minut da dođe do reći.

„Kakvim si se to biznisom bavio, Maršale?“

„Nekretninama.“

Gejb je ponovo začutao.

„Maršale?“

„Hranim?“

„Mislim da bih voleo da naučim nešto o tim tvojim nekretninama. Hoćeš li da mi pomogneš?“

„Pa, naravno, dragi moj Gejbrijele!“ Maršalove svetlucave plave oči su zablistale još većim žarom. „Biće mi zadovoljstvo.“

Trideset šest meseci se pretvorilo u trideset šest minuta.

Bilo je toliko toga što je trebalo naučiti za tako kratko vreme. Cenovni indeksi, kamatne stope, cene po kvadratnoj stopi, troškovi gradnje, zakoni o prostornom planiranju. Svaka načeta tema se granala ka hiljadu drugih. Maršal Grešam je munjevitom brzinom širio Gejbove vidike, uvodeći ga u sasvim nov jezik i sasvim nov način razmišljanja.

„U poslednjih nekoliko godina je došlo do velikih promena na tržištu“, objašnjavao je Maršal. „Znaš, zbog priliva tog novog Internet novca.“ Prezrivo je odmahnuo glavom. „Svi su prosto pomahnitali za Internetom. Ali, dobro me slušaj, dečko. Ne veruj nikom ko ti kaže da su se fundamentalne tržišne sile promenile. One su iste kao što su oduvek bile.“

Gejb je ćutke klimao glavom, upijajući Maršalove savete. To je za njega bila nova vrsta droge. Nikad mu nije bilo dosta. Svaka reč sa

Maršalovih usana predstavljala je suvo zlato, izvor beskrajne nade. Glinu od koje će oblikovati svoju budućnost.

„Lokacija. U tome počiva glavni ključ. Da treba ponovo da se upustim u tu rabotu, da krenem od nule, preskočio bih London.“

Gejb ništa nije rekao, ali su njegove oči pitale *zašto?*

„Cene su previše naduvane. Sve vrvi od prokletih Poljaka i Rusa. Morao bi žestoko da se pomučiš da uopšte uletiš u igru. Ako ćemo iskreno, preskočio bih kompletno Ujedinjeno Kraljevstvo. I Ameriku. Ako nameravaš da stvarno nešto napraviš, treba ti tržište koje je još u povoju. Moraš da kreneš od prizemlja, kao što sam ja uradio.“

Da krene od prizemlja?

U redu. Ali, odakle tačno? I s čim?

Po Gejbovoj glavi se vrzmala gomila pitanja, ali dok je Maršal Grešam govorio o tome, stvari su delovale prosto ko pasulj.

Maršal je bio u pravu. Zatvorska biblioteka je predstavljala pravu riznicu. Kad bi se čovek zagledao malo dalje i malo dublje, iza tog izlizanog linoleumskog poda i dotrajalih radnih stolova, iza polica sa temeljno iščitanim romanima Dika Fransisa i autobiografijama slavni manekenki - *Moj život: neispričana priča*, Misti Holand: *koje, do đavola, čitao ta sranja?* - pred njegovim očima otvorio bi se beskrajn svet mogućnosti koje su prosto molile da ih zgrabiš.

Mnogi zatvorenici su krenuli stopama Maršala Grešama i latili se pravničkih knjiga. Neki su na robiji čak uspeli da se domognu diploma raznih otvorenih univerziteta. Drugi su se utapali u beletristici koja je predstavljala svojevrsno bekstvo od turobne stvarnosti zatvorskog života. Međutim, Gejb se opredelio za sasvim drugačiju literaturu. Kada se nije bavio biznisom i nekretninama, proučavao je istoriju. A naročito istoriju svog čuvenog pretka Džejmija Mekgregora.

Bilo je prosto zapanjujuće koliko je knjiga bilo napisano o bratu Gejbovog pradede i slavnoj imperiji koju je on zasnovao. Neki američki profesori su čitav svoj radni vek posvetili proučavanju *Kruger Brent li-mitida*. Kao da je u pitanju bila neka država ili rat,

pandemična bolest ili vladar koji je ostavio trajan pečat u istoriji ljudskog roda.

Uopšte me ne čudi što su moj otac i deda bili opsednuti Džejmijem. Očigledno nisu jedini.

Gejb je još odranije znao da je Džejmi Mekgregor stekao ogromno bogatstvo koje su njegovi direktni potomci - Blekvelovi - razvili do još većih razmera, ali su *sume* koje je pronašao bile tako enormne da mu se vrtelo u glavi već pri samoj pomisli na njih. Bilo je to otprilike kao daje pokušavao da zamisli udaljenost od zemlje do meseca izraženu u inčima ili da prebroji zrnca peska na morskoj obali.

Međutim, Gejb nije bio toliko zainteresovan za sam novac ili za raz-mere kompanije koja je pružila svoje pipke po čitavoj planeti i koja se nedavno, zahvaljujući pripajanju jednog finskog satelitskog preduzeća, otisnula čak i u svemir. Njega je prvenstveno zanimao Džejmi Mekgregor, čovek koji je sve to pokrenuo.

Gejb je revnosno iščitavao istorijske prikaze o Škotskoj sa sredine devetnaestog veka, kada je u tom delu sveta vladalo neopisivo siromaštvo, siromaštvo od koga je Džejmi po svaku cenu želeo da utekne. U poređenju s tim, Gejbovo detinjstvo je delovalo kao čista raskoš. Čitao je o ljudima koji su kretali na tešku i opasnu plovidbu od Londona do Kejptauna sa nadom da će zgrnuti bogatstvo na namibijskim dijamantskim poljima. Na hiljade tih nesrećnika je umrlo od gladi, iscrpljenosti i bolesti. Samo je *jedan u milion* mogao stvarno da se obogati. A taj srećnik je bio upravo Džejmi Mekgregor. On je uspeo da savlada nezamislive prepreke i da ostvari svoj san.

Mnogo godina kasnije, samo nekoliko meseci pre nego što ga je udario šlog od čijih je posledica patio do kraja života, Džejmi je jednom južnoafričkom novinaru otkrio u čemu je počivala tajna njegovog uspeha.

„U istrajnosti“, rekao je Džejmi Mekgregor u tom intervjuu. „U istrajnosti i hrabrosti. Ja sam se otisnuo na mesta koja je većina ljudi smatrala previše opasnim. Da bi uspeo, moraš da budeš hrabar i ne smeš da veruješ nikom osim sebi samom.“

Gejb se zamislio nad tim odgovorom. *Ja verujem Maršalu Grešamu. I svojoj majci. I Kler. I Angusu Frejzeru. Možda ću, ako se budem*

pridrđavao pravila jedan i tri, postati bar upola tako bogat kao Džejmi Mekgregor.

A tada mu je, praktično niotkuda, kroz glavu sinula još jedna misao.

Šta je ono Maršal rekao? Pronađi tržište koje je još u pvoju. I kreni od prizemlja.

To se donekle poklapalo sa onim što je rekao Džejmi Mekgregor, zar ne? *Ja sam se otisnuo na mesta koja je većina ljudi smatrala previše opasnim.*

To mu je bilo dovoljno da stigne do odgovora.

Dodatno istraživanje je potvrdilo Gejbove pretpostavke, ispunivši ga neopisivim uzbuđenjem. Nakon ukidanja aparthejda, južnoafrički rand je doživeo katastrofalan pad u odnosu na američki dolar. Nekretnine u Kejptaunu su se prodavale u bescenje, jer su se belaike porodice masivno iseljavale plašeći se nove eksplozije nasilja i srdžbe crnačkog stanovništva. Najprostije rečeno, belci su se plašili revolucije.

Ako dođe do revolucije, sve ću izgubiti. Ali, ako se to ne desi...

Gejb Mekgregor je konačno imao plan. Krenuće u Afriku da okuša sreću.

Baš kao što je njegov predak Džejmi Mekgregor uradio pre toliko decenija.

Gejb je do pola osam bio u vozu podzemne železnice koji je putovao ka centru Londona.

U devet je već stajao na Strandu, ispred velikih staklenih vrata ekskluzivne poslovnice *Kuts prajvit benkinga*.

„Mogu li da vam pomognem, gospodine?“

Tip iz obezbeđenja ga prostreli pogledom koji mu je jasno stavio do znanja da je pomoć bila *poslednja stvar* koju je želeo da mu pruži. Gejb nije mogao da ga krivi zbog toga. Iako se tog jutra propisno obrijao i obukao, znao je da u tom tankom sivom sakou i pokislim farmericama uopšte nije delovao kao tipičan klijent *Kutsa*.

Ostavio sam ti neku crkavicu u Kutsu. Koliko za početak.

Bio je to još jedan gest Maršalove velikodušnosti. Da li će ikad moći da mu se oduži za sve što je učinio za njega? On ga je nagovorio da podnese žalbu koja je rezultirala smanjenjem kazne i uputio ga u sve finese biznisa sa nekretninama. Bili i zatvorski lekar su Gejbu pomogli da se skine sa droge, ali je Maršal Grešam bio najzaslužniji što ponovo nije podlegao iskušenju. On je njegovo srce ispunio nadom i naučio ga da je na ovom svetu postojalo još nešto osim heroina. Maršal ga nije samo izvukao sa dna. Učinio je mnogo više od toga. Spasao mu je život i dao mu sasvim novo usmerenje.

A sad želi da bude siguran da ću imati dovoljno para da platim prenoćište i večeru.

Gejb je bio dirnut Maršalovom pažnjom. Ako ćemo pravo, pomoć mu je bila preko potrebna. Tog jutra je napustio *Vormvud skrabs* sa svega pet funti u džepu, a većinu tog novca je već spiskao na voznu kartu i sendvič koji je smazao na Kings krosu. Nameravao je da još tog popodneva potraži posao na nekom gradilištu. Prijatelji iz zatvora su ga uputili na neke svoje poznanike koji su se bavili tim biznisom. Ali, bilo je pravo olakšanje što bar tu prvu noć neće morati da prespava na pločniku.

„Trebalo da se vidim sa Robinom Hemptonom Gorom“, objasni Gejb. Glas mu je bio tih ali samouveren. „Pretpostavljam da mu je Maršal Grešam javio da dolazim.“

Tip iz obezbeđenja složi grimasu koja je govorila: *A ja pretpostavljam da si ti neki ološ koji pokušava da se prošvercuje srceparajućim pričama. Svaka čast na pokušaju, ortak, ali sumnjam da ćeš daleko odmaći sa gospodinom H. Gorom.*

Naravno, njegove reči su bile učtivije od njegove grimase. „Sačekajte ovde, gospodine.“

Gejb je sačekao. Pet minuta kasnije pred njim se pojavi ljubazan muškarac u prugastom *sevil rou* odelu i najizglancanijim cipelama koje je u životu video. Kada ga je pozvao da krene za njim, povevši ga ka kancelariji na uglu, tip iz obezbeđenja umalo nije zinuo od čuda.

„Ako se ne varam, vi ste Gejb Mekgregor?“

Muškarac u odelu se spusti za masivan radni sto od mahagonija, pokazavši Gejbu da sedne na *česterfield* stolicu koja se nalazila sa druge strane.

„Ja sam Robin Hempton Gor. Maršal mi je javio da ćete doći. Tačnije rečeno, čuo sam prave hvalospeve na vaš račun. Maršal tvrdi da se u vama krije novi Donald Tramp.“

Gejb se osmehnu, ispunjen čudnom nelagodnošću. Tu nešto nije štimovalo. Zašto bi se taj imućan i elegantan bankar ponašao tako ljubazno prema bivšem heroinskom zavisniku koji je upravo odslužio zatvorsku kaznu zbog provale i nanošenja teških telesnih povreda i koji nije imao nikakvih preporuka izuzev hvalospeva čoveka koji je završio na robiji zbog finansijskih malverzacija?

„Maršal je moj stari prijatelj“, objasni Robin, kao da mu je pročitao misli. „On mi je pomogao da razvijem ovaj biznis. Bio je moj prvi veliki klijent i ostao je veran mojoj firmi čak i kada se toliko obogatio da je bilo logično da svoje finansije poveri nekoj uglednijoj kompaniji. Priznajem da me je mnogo zadužio.“

„Baš kao i mene“, reče Gejb.

Robin Hempton Gor dohvati starinski mesingani ključ, otključa jednu od fioka i izvadi pucketajni beli koverat.

„Ovo je keš“, objasnio je, više forme radi. „Maršal je smatrao da će vam trebati gotovina.“

Gejb polomi pečat i zinu od čuda. Unutra se nalazilo pravo malo bogatstvo. Na vrhu su bile novčanice od deset i dvadeset funti, a ispod je ležala gomila stotki. Krupne novčanice su mu šuštale medu prstima, kao roj crvenih leptirova, dok ih je nasumično listao palcem, pokušavajući da ih prebroji.

„Unutra imate samo deset hiljada. To vam je za prvu pomoć, da tako kažemo. Ostatak novca se nalazi na računu koji je otvoren na vaše ime. Ovde su svi detalji.“

Robin Hempton Gor mu pruži drugi, ovog puta otvoren koverat. Iz koverta je provirivao list papira sa odštampanim službenim logom.

„Ali, ne shvatam...“ promuca Gejb. „Kako to mislite *ostatak*? Sigurno je došlo do neke zabune. Meni treba samo par stotina funti.“

Robin Hempton Gor prasnu u smeh. „Izgleda da ste dobili neku nulu više, mladiću. Na računu se nalazi par stotina *hiljada* funti." Tada mu je uručio treću kovertu i svoju vizitkartu. „Unutra je Maršalovo pismo. Mislim da će ono razjasniti vaše nedoumice, ali ako imate dodatnih pitanja slobodno me pozovite."

Gejbove šake su još uvek drhtale. Kao i uvek, Maršal Grešam je bio sažet i konkretan.

Dragi Gejbrijele,

ovo nije pozajmica već investicija. Bićemo ortaci. Pola-pola. Voli te M.

P. S. Ne zaboravi da mi pošalješ razglednicu iz Kejptauna.

Gejb proguta knedlu. *Priberi se, opomenuo se. Sad nije čas za sentimentalnosti.* Čekalo gaje toliko posla. I toliko ljudi kojima je trebalo da se oduži. Maršal Grešam, Angus Frejzer, Kler, njegova majka. Nije smeo da ih izneveri.

Odužiću vam se. Svima ću se odužiti, do poslednjegpenija.

Otići ću u Afriku i zgrnuti brdo para.

I neću se vratiti dok ne postanem bogat kao Džejmi Mekgregor.

Osamnaesto poglavlje

Ogast Sendford zgrabi naslon stolice i zaškrguta svojim savršeno pravilnim, blistavim belim zubima.

Timski sastanak *Kruger-Brentovog* Internet odseka probio je sve limite. Trajao je već sat vremena duže nego što je bilo predviđeno i još mu se nije nazirao kraj. Maks Vebster, praunuk Kejt Blekvel koji je imao velike šanse da kroz četiri godine stane na čelo kompanije, držao je svoju nadmenu besedu, ponašajući se kao rimski senator.

Nisam proveo osam godina u Goldman Saksu da bih sedeo ovde i slušao kako se neki uobraženi brucoš razmeće svojim znanjem, besno je razmišljao Ogast. Ili možda jesam?

Njegova devojka Miranda gaje u više navrata upozorila da nije baš pametno da prelazi u *Kruger-Brent*.

„To je porodična kompanija, srce. Moraš biti svestan da će, uprkos njenom globalnom imidžu, Blekvelovi uvek voditi glavnu reč. A tebi će biti vrlo teško da se pomiriš s tim.“

Ogast je ignorisao njena upozorenja iz tri razloga: zato što mu je lovac na glave iz *Spenser Stjuarta* obećao trostruko veću platu i bonus; zato što je dobio priliku da se po kratkom postupku uvali u upravni odbor *Kruger-Brenta*; i zato što svoje devojke nije smatrao dovoljno kompetentnim da mu dele poslovne savete. Ogast Sendford je svoje ljubavnice birao u skladu sa čvrsto ustanovljenim kriterijumima, među kojima su glavno mesto zauzimale veličina grudi i zategnutost stomaka. On je hteo lavicu u krevetu, a ne životnog instruktora.

„Ne brini, dušo“, samouvereno je odgovarao. „Odlično znam šta radim.“

Malo sutra je znao! Miranda je bila u pravu. U takvim trenucima Ogast Sendford je žudeo za svojim starim radnim mestom u *Goldman Saksu* kao što je brodolomnik žudeo za kopnom. Čak i da dobije trostruko veću platu, ona ne bi bila vredna tog poniženja.

„Zašto si tako kratkoviđa?“ Maksove crne oči planuše od strasti. „*Kruger-Brent* bi trebalo da odvaja još *više* novca za svoje Internet poslove, a ti zahtevaš da se ta cifra *smanji*!”

Njegov govor - *tačnije propoved*, jetko pomisli Ogast - bio je prevashodno namenjen njegovoj rođaci Leksi Templton. Mladi izdanci porodice Blekvel su se ponašali kao da u toj kancelariji nije bilo nikog osim njih. Oboje su studirali na Harvardskoj poslovnoj školi i sada su bili na šestomesečnoj pauzi. Kada budu diplomirali, oboje će se zaposliti u *Kruger-Brentu*, ali će samo jedno od njih moći da stane na čelo upravnog odbora i zauzme ključni položaj koji je bio rezervisan isključivo za članove porodice.

Po opštem konsenzusu, ta čast je trebalo da pripadne Maksu. Svi u kompaniji su smatrali da je Leksi bila previše neozbiljna i raskalašna da bi joj se poverio tako važan položaj. Kada je počela da stažira u kompaniji, prvog dana se pojavila pred ulazom na zacakljenom *dukatiju*. Zaslepljujuća blistava plava kosa joj je lepršala na vetru dok je butinama stiskala svog dečka Rikija Hejlsa koji ju je dovezao na posao. Riki Hejls je bio bubnjar rok benda *Flejms* koji je žario i palio muzičkom scenom. Svaki delić kože mu je bio prekriven tetovažama i bio je tako navučen na heroin da je Kortni Lav u poređenju s njim delovala kao Majka Tereza. Bio je toliko popularan da su ga paparaci voleli gotovo koliko i samu Leksi. Leksi mu je krljnula žvaku na stepeništu *Kruger-Brentovog* zdanja pred fotografima koji su škljocali kao sumanut. Ta fotografija je narednog jutra osvanula na naslovnim stranicama svih tabloida na severnoameričkom kontinentu.

Leksi Templton je bila prava enigma. Kao kombinacija nevinašceta i goropadnice, držala je medije u nedoumici i intrigirala javnost koja je već decenijama bila opsednuta Blekvelovima. Uprkos tome, Ogast Sendford je bio uveren da Leksina predstava sa Rikijem Hejlsom nije bila namenjena medijima. Ona je time naprosto želela da isprovocira svog uštogljenog i ozbiljnog rođaka Maksa Vebstera.

Među blekvelovskim naslednicima je oduvek vladalo veliko rivalstvo.

Leksi i Maks su Ogasta podsećali na sestre Vilijams koje su na svom prvom vimbldonskom turniru izjavile da su one jedna drugoj jedina i najveća konkurencija, automatski eliminišući sve ostale igračice na međunarodnoj teniskoj sceni. Za razliku od sestara Vilijams, Maks i Leksi su dodatno raspirivali svoje rivalstvo seksualnom tenzijom koja je bila tako snažna da se mogla namirisati u vazduhu. Samo što to nisu želeli da priznaju ni za živu glavu, čak ni u svojim mislima.

To je porodična kompanija, odzvanjalo je u Ogastovoj glavi. Blekvelovi će uvek voditi glavnu reč.

Prešao je pogledom preko stola. Pored njega, Maksa i Leksi, sastanku su prisustvovala još trojica *Kruger-Brentovih* izvršilaca. Hari Vajlder, sedokosi akademik sa obrvama ludog naučnika, imao je *formalno* najviši položaj od svih njih. Bio je u upravnom odboru već punu deceniju i redovno je igrao golf sa Piterom Templtonom, trenutnim predsednikom kompanije. Pa ipak, uprkos njegovoj srdačnosti i dobrodušnosti, bilo je teško uvideti čime je on mogao da doprinese uspehu kompanije. Harija niko nije ozbiljno shvatao, a pogotovo ne Ogast Sendford. Staviše, činjenica daje gospodin Vajlder nedavno bio proglašen za direktora Internet odseka uopšte nije slutila na dobro.

Pored Vajldera je sedeo Džim Bruton. On je predstavljao sasvim drugu priču. Bio je sposoban i ambiciozan. Furao je imidž Frenka Si-natre iz mlađih dana i bio je rođeni narcis. Najstrasnije veze u životu ostvarivao je sa svojim odrazom u ogledalu. Na drugom mestu se nalazila njegova prsata sekretarica Ana, a na dalekom trećem njegova odana supruga Seli, majka njegovih zakonskih kćeri Korine, Poli i Tifani koje je on pretenciozno opisivao kao „naslednice“ (verovatno zbog toga što je u Los Anđelesu imao i dva vanbračna sina, Ronija i Čarltona, za koje Seli i devojčice uopšte nisu znale.)

Ako bi neko rekao da je Ogast Sendford prezirao Džima Brutona, to bi bila preblaga konstatacija, ali je Ogast uprkos tome morao da prizna da je Džim imao opaku žicu za biznis. Dok se početkom devedesetih nalazio na čelu biotehnološkog odseka, uspeo je da utrostruči dobit, a sada je bacio oko na Internet odsek, uopšte ne skrivajući svoje name da od njega napravi još jedan unosan feud.

Samo preko mene mrtvog, razmišljao je Ogast. Pored Džima Brutona je sedela mlada žena koja se zvala Tabita Kru Tabita, koja je nedavno prešla u kompaniju sa Stanfordskog pravnog fakulteta, posedovala je nespornu privlačnost za muškarce koji su voleli pristojne i neupadljive žene. Imala je pravilne crte lica i pedantno podignutu kosu. Dok je bila na koledžu, uspela je da razvije i proda neki mali *dot-kom** koji joj je doneo pristojan profit. Zahvaljujući tome je i dospela u Internet odsek. Dok je posmatrao njeno bezlično nenašminkano lice, Ogastu je bilo teško da poveruje da je ta žena imala dovoljno preduzimljivosti čak i da uključi mašinu za pranje veša, a kamoli da započne ozbiljan biznis. Delovala je tako... prazno. Naročito dok je sedela pored Leksi Templton.

Ah, Leksi! To je prava cura! Devojka s ognjem medu nogama! Da nije toliko opsednuta tim drkadzijom od svog rođaka... tako bih je kresnuo da bi zaboravila na svoju oholost. Pogledaj je samo! Tako seksi, tako nadmena, tako samouverena...

„Gospodine Sendforde, da vam nije dosadno?“ Džim Bruton se zagleda u njega, sa podrugljivim osmehom na licu. *Da, već sam modar oko vrata. Ugušićete me svojim trabunjanjem.* „Oprostite.“ Ogast mu uzvрати osmeh. „Kako je glasilo pitanje?“ „Gospodin Vebster je upravo predložio da izvršnom odboru podnesemo formalan zahtev da nam se obezbedi veći budžet kako bismo mogli da krenemo sa pripajanjima. Gospođica Templton ne podržava tu ideju tako da bismo Hari i ja želeli da čujemo vaše stanovište.“

Pre nego što je Ogast stigao da zine, Leksi mu preote reč. Zbog oštećenja sluha, govor joj je bio usporen i obazriv. Takođe je imala naviku da mrda šakama dok je pričala, nesvesno koristeći jezik znakova. Dok je posmatrao kako njeni dugi tanki prsti izvode taj delikatan ples u vaz-duhu, Ogast se upita kako bi se osećao kada bi ih sklopila oko njegovog penisa. Odmah je počeo da mu se diže, što ga je još više iznerviralo.

„U potpunosti podržavam proširenje našeg *online* biznisa, ali ne podržavam nasumično traćenje novca na nove poduhvate dok propisno ne pripremimo teren. Moj rođak po svoj prilici smatra

---

* Kompanija koja svoje poslovanje obavlja putem Interneta. (Prim. prev.)

da osnovni ekonomski zakoni nisu primenljivi na Internet kompanije. Ja ne delim njegovo mišljenje."

„Ni ja", umeša se Ogast.

Maks ga osinu srditim pogledom, a Džim Bruton i Hari Vajlder se brže bolje namrštiše. Obojica su očigledno zaključili da su šanse da jedna gluva mlada žena preuzme *Kruger-Brent* bile praktično nepostojeće, bez obzira na ono što je pisalo u testamentu Kejt Blekvel, tako da su ubrzanim tempom prikivali svoje zastave za Maksov jarbol.

Da imam iole pameti, i ja bih učinio isto, pomisli Ogast. Uopšte ne znam zastoje branim, kad mi se čak i ne dopada. Ali, uprkos činjenici da mu je užasno išla na živce, Leksi je bila u pravu. Maks je trabunjao gluposti. Mahnito i slepo se kaćio na Internet voz, poput većine krelaca koji su završili biznis na Harvardu.

„Svaki zahtev za pripajanje koji iznesemo pred upravni odbor mora biti pomno obrazložen i mora uključivati iscrpne podatke i analize." Ogast se odgurnu od stola. „ A sada vas molim da me izvinite. Očekuje ine važan sastanak."

Te večeri, dok se tuširala u kupatilu, Leksi Templton je razmišljala o Ogastu Sendfordu.

Ne izgleda loše, preko volje je priznala, zamišljajući njegovu gustu kestenjastu kosu, snažnu vilicu, bademaste oči i preplanuli ten koji je nesumnjivo nabacio prošlog leta na plažama Ist Hemptona. Kada je izgled bio u pitanju, on i Maks su predstavljali šušte suprotnosti. Ogast je bio Bred Pit, a Maks Džoni Dep. Ili je bar Ogast tako mislio.

Doduše, ne zaostaje mnogo za Bredom. Stvarno je zgodan. Ali ni upola tako pametan.

Leksi je na Harvardu upoznala na desetine tipova nalik njemu. Lepih bogatih obrazovanih šovinističkih svinja. *Uzmi jedan nabujali ego, na brzinu ga prodinstaj u malo bogatstva i privilegija, pospi komadićima poslovne kartice sa plavim čipom i voild! Ogast Jesam Li Ti Pomenuo Da Sam Radio U Goldmanu Sendford! Upomoć! Išćašiću vilicu od zevanja!*

Ako ćemo pravo, lepuškasti harvardski štreberi zaista su bili smrtno dosadni, ali su poslužili svrsi. Spavala je sa svakim od njih. Još od one noći kada je na proslavi svog šesnaestog rođendana izgubila nevinost sa Kristijanom Harlom, Leksi je bila opsednuta pomišlju da je seksualno zlostavljanje iz detinjstva možda nepovratno uništilo njenu sposobnost za uživanje u seksu, ali nijednog trenutka nije želela da se pomiri s tim. Nakon što je uložila toliko truda da se uhvati u koštac sa svojim hendikepom nije dopuštala sebi čak ni da pomisli da bi Svinja mogao da odnese konačnu pobjedu. Da bi mogao da je pretvori u seksualnog bogalja. Zato se, naoružana čvrstom odlučnošću, tokom školovanja na Harvardu fanatično upuštala u seksualne avanture, sa žarom moreplovca koji se nakon duge plovidbe obreo na kopnu. Harvard joj je pružio temeljno obrazovanje na svim poljima. Preko dana je učila algoritme, a noći je provodila u orgijanju. Isprobala je sve živo: trojke, biseksualnost, seksi igračke i seksi igrarije. Želela je sve da otkrije. Da dokaže svetu i sebi samoj da ona *nije bila* žrtva, da Svinja *nije uspeo* da je porazi. Svi su znali da je Leksi imala najviše rečki od svih devojaka koje su pohađale Harvardsku poslovnu školu, ali je nepisani kodeks lojalnosti sprečavao njene prijatelje sa koledža da te glasine šire po medijima. Harvard je predstavljao zatvorenu zajednicu, mesto gde je bezbedno mogla da istražuje divlje i razularene aspekte svoje ličnosti. Međutim, kada je napustila koledž, obrela se u svetu u kome su vladala drugačija pravila.

U Kruger-Brentu ću morati da budem mnogo obazrivija. Ponovo je počela da razmišlja o Ogastu Sendfordu. Ako ništa drugo, danas se suprotstavio Maksu i stao na njenu stranu, što nijedan od onih uštogljenih oportunističara nije bio spreman da učini. Leksi je bila svesna da ju je devedeset devet procenata starijih službenika *Kruger-Brenta* unapred otpisalo. Istina, Kejt Blekvel joj je u svom testamentu dala značajnu prednost u odnosu na Maksa, ali Kejt u to vreme nije mogla da pretpostavi da će Leksi izgubiti sluh. Šta god da je stajalo u testamentu, Maks je jednoglasnom odlukom upravnog odbora mogao da uzurpira njen položaj. Gotovo svi u kompaniji, uključujući Maksa, pa čak i Leksinog rođenog oca,

smatrali su da je to bila svršena stvar, što je Leksi dovodilo do ludila.

Kako se samo usuđuju da me unapred otpišu? Moj prošek je uvek bio bolji od Maksovog. Pametnija sam od njega i imam više smisla za biznis. U redu, ne mogu da čujem. Ali šta Maksu vredi što može da čuje kad ne ume da sluša? To je mnogo veći hendikep. On je zaljubljen u sebe. On čuje samo odjek vlastitog glasa.

Dohvatila je sunđer, nanoseći sapunicu preko grudi i ispod pazuha. Svi muškarci su bili isti. Svi do jednog su se udarali u grudi kao majmuni. Ogast Sendford, Džim Bruton, Maks... oni su naprosto predstavljali nešto starije (ali ne i zrelije) verzije Kristijana Harla i ostalih mekušaca sa Andovera. Snishodljivo su se ophodili prema kompletnom ženskom rodu, samo što je zbog Leksine gluvoće njihova snishodljivost bila još izraženija. Zbog njene gluvoće i zbog činjenice da je bila lepa, bogata, slavna i pametnija od svih njih zajedno.

Ogast Sendford je možda verovao da je danas na tom sastanku uspeo da je izblefira, ali je Leksi primetila zavist koja mu je izbijala iz očiju.

Mrzi me zato što sam bolja od njega. I zato što želi da me odvuče u krevet, a ne može. I zato što...

Tada joj pažnju privuče treperava svetlost na kompjuterskom monitoru u dnevnoj sobi.

Bio je to signal da je dobila poruku.

Zgrabila je peškir i izjurila iz kupatila, ostavljajući vlažan trag na izglancanom podu od orahovog drveta. Za razliku od Maksa, koji je kao prava mamina maza još uvek živeo sa Iv, Leksi je imala vlastiti stan na gornjem Ist Sajdu, gde je mogla da se opija svojom nezavisnošću. Bio je to moderan dvosoban stan u elitnom bloku u Sedamdeset sedmoj ulici, između Park i Medison avenije, opremljen po njenom ukusu, u belim i neutralnim tonovima. Zidovi su, od poda do tavanice, bili prekriveni ogromnim prozorima sa kojih je imala fantastičan pogled na grad. Delikatan *kristofer rej* luster, napravljen od kombinacije stakla i nerđajućeg čelika, visio je na plafonu dnevne sobe, iznad bež prostirke od ponijeve kože. U udaljenom uglu prostorije, šćućuren na *daniš* modem radnom stolu, nalazio se Leksin beli *mak* - uređaj koji je

predstavljao njenu vezu sa svetom sluha. Leksi se često pitala kako su se gluvi ljudi snalazili pre pojave Interneta i zahvaljivala bogu što je rođena u tehnološko doba.

Na brzinu je prelistala poštu, prelazeći pogledom preko mnoštva poruka - od Robija i Pitera, od doktora Ferforda sa Harvardskog univerziteta i od legije njenih ljubavnika.

Samo da je od njega, molila se u sebi.

Konačno je stigla do nove poruke. Kada je otvorila mejl, srce joj poskoči od uzbuđenja. U *subject* rubrici je pisalo:

Pronašao sam ga.

Tomiju Kingu se nije dopadao Tajland.

Čovek je pre ili kasnije morao da se zasiti tog ženskog mesa koje mu se nudilo na sve strane. Nakon što bi stotinak puta zaredom video kako mlade Azijke ispaljuju pingpong loptice iz čmara, kako puše cigaru vaginom i izvode ostale trikove iz svog bizarnog seksualnog repertoara, stvari bi počele da prelaze u monotoniju. A šta ti je onda ostajalo? Pržene bube, smrdljiva omorina i jebena dizenterija, eto šta!

Tomi King je opako čeznuo za *bigmekom*, američkim fudbalom, Foks vestima i seksom sa belkinjom starijom od trideset godina koja je svoj šupak smatrala izlazom umesto ulazom. Nakon pet dugih godina je jedva čekao da obavi svoj zadatak i pobegne iz te nedodijne. Taj tip je po svoj prilici bio mrtav, baš kao i njegovi ortaci. Zašto ta mala blekvelovska šmizla nije mogla da se pomiri s tim?

Kada je Tomi King prvi put sreo Leksi Templton, onog dana kada je ona napunila šesnaest godina, bio je ubeđen da je konačno nabasao na koku koja je nosila zlatna jaja. Tada nije mogao ni da sanja da će se potraga za njenim otmičarima toliko odužiti. Da će na nju stračiti punih pet godina. Pet jalovih godina u kojima je prešao više vazdušnih milja nego Henri Kisindžer. I šta je na kraju postigao? Naravno, bio je plaćen za svoj trud. Ta tezgja mu je omogućila da ušteka sasvim pristojnu ušteđevinu, ali je Tomi King već pregurao šezdesetu i bio je vraški umoran od svega. Osim toga, kakvo zadovoljstvo su pare mogle da mu priušte u rupi kao što je Puket?

Agent Edwards, bivši agent Federalnog biroa i heroj (čitaj *krelac*) koji je pre toliko godina izvukao Leksi iz požara, pokušao je da ga upozori. Tomi King je posetio agenta Edwardsa u njegovom novom boravištu na Long Ajlandu, u prelepoj kući u francuskom pastoralnom stilu koju mu je u znak zahvalnosti kupio Leksin otac. Dok je išao šljunkovitom slazom koja je vodila ka kući, Tomi King je razmišljao: *Čoveče, blekvelovskepare svašta mogu da urade*. Pa ipak, kada je ugledao Edwardsovo sprženo lice, morao je da doda: *Ali ponekad čak ni sve pare ovog sveta nisu dovoljne*.

„Nikad im nećete ući u trag. Verujte mi, mi smo pokušali i nigde nismo stigli.“

Sedeli su u vrtu ispred kuće. Bio je divan topao prolećni dan. Služavka im je donela sok od sveže ceđenog limuna. Tomi King je posma-Irao kako agent Edwards srkuće limunadu svojim stravično unakaže-nini usnama. Prizor je bio tako jeziv da je jedva odolevao porivu da skrene pogled.

„Zašto ste tako sigurni?“

„Svi fizički dokazi su nestali u požaru, tako da smo morali da se oslonimo isključivo na Leksin opis. Istini za volju, malecka je u nekim pogledima bila prilično detaljna, ali to nije dovoljno.“ Agent Edwards je lužno odmahnuo glavom. „U svakom slučaju, sigurni smo da u otmicu nije bila umešana nijedna veća grupa kriminalaca.“

„Znači, mislite da iza toga ne stoji mafija?“

„Sigurni smo u to. Takođe smo ispitali sve ljude iz neposrednog okruženja porodice Blekvel. Sve koji bi imali realan ili umišljen povod da im naude. Pravo da vam kažem, bio je to poduži spisak.“

„Sproveli smo detaljnu istragu o zaposlenima iz *Kruger-Brenta* i kućnoj posluži. Čak smo prelistali i dosjee bivših pacijenata doktora Templtona. Znae, on je ranije radio kao psihijatar. Mislili smo da je možda u pitanju neki psihopata koga je lećio, neki bolesnik sa pedofilskim sklonostima.“

Tomi King se stresao od jeze.

„Međutim, nakon dve godine pomne istrage, sa praktično neograničenim budžetom, bili smo primorani da dignemo ruke. Želim vam sreću, ali vas još jednom upozoravam da tražite tri igle u plastu sena koji je velik otprilike kao Kanada.“

Dve godine kasnije Tomi King je pronašao prve dve igle: Vilijama Menša i Federika Boromea. Bili Menš je bio sitni narko-diler iz Filadelfije koji se kasnije prekvalifikovao za plaćenog ubicu. Boromeo je bio tip sa kojim se Bili sprijateljio kada je 1970. godine dospeo u maloletnički zatvor, prevarant i kockar u čijem dosjeu nije bilo ozbiljnijih prestupa.

Obojica su poginuli u automobilskom udesu u Monaku 1993. godine, godinu dana nakon Leksine otmice.

Kada je Tomi King tada osamnaestogodišnju Leksi obavestio da su dvojica otmičara mrtvi, ona je odbila da poveruje u to. Zahtevala je da vidi fotografije leševa. Tomi se puna četiri meseca vrzmao oko usamljene gojazne službenice koja je radila u isledničkoj kancelariji kneževine Monako, pokušavajući da joj se dodvori na sve moguće načine. Na kraju je uspeo da se domogne slika i da ih pošalje Leksi, zajedno sa računom i pitanjem da li je zaista sigurna da želi da nastavi potragu za trećim otmičarom.

Pune dve godine radim na tom slučaju i još nisam nabasao na bilo kakav trag koji bi se mogao povezati s njim. Kao što znate, federalna istraga je takode završila u ćorsokaku. Stoga se osećam dužnim da vas obavestim da postoje izuzetno male šanse da uđem u trag tom čoveku i da bi nastavak istrage predstavljao traćenje mog vremena i vašeg novca.

Nedelju dana kasnije Leksi Templton mu je poslala ček na dvadeset hiljada dolara, zajedno sa porukom koja se sastojala od samo jedne reči:

Nastavi.

Dve godine kasnije je saznao za tipa koji se predstavljao kao Dekster Berkli, seksualnog napasnika i sitnog lopova iz okoline San Franciska. Berkli je redovno odlazio na Daleki istok u potrazi za seksualnim avanturama.

Tomi King je konačno osetio da je na pravom tragu. Već narednog dana je rezervisao let za Bangkok.

Dekster Berkli je na Tajlandu iščezao kao riba u odvodnom kanalu. Na svakih nekoliko meseci je sporadično iskakao na površinu te prljave kužne reke, a potom ponovo nestajao. U Bangkoku je izronio kao Mik Džener, prodavač životnog

osiguranja. U Pataji je preuzeo identitet Freda Grivsa, proizvođača igračkaka. U Puketu se predstavljao kao Trejvis Kemp, taksista. Ali, tek kada se pojavio u inkarnaciji Džona Barklija Tomi King je uspeo da ščepa tu ljigavu smrdljivu neman koja je plivala u moru ljudskog otpada.

Džon Barkli, takođe poznat kao zatvorenik 7843A.

Džon Barkli je jedne večeri pokupio desetogodišnju prostitutku i odveo je u sobu lokalnog hotela sa pet zvezdica. Tajlandski policajci iz odseka za borbu protiv poroka su petnaest minuta kasnije banuli u sobu i zatekli ga sa spuštenim pantalonama.

Dobio je deset godina, bez mogućnosti uslovne kazne. I bez devojčica na kojima bi iskaljivao svoju seksualnu izopačenost.

Ovog puta si dolijao, Dekse. Ili kako god da se zoveš, ološu.

Tomi King je sedeo u baru, čekajući da njegov *blekberi* zapišti.

Šta god da je mislio o Leksi Templton, morao je priznati da ta cura nije gubila vreme. Bar kada su u pitanju bile takve stvari.

U roku od šezdeset sekundi Tomijev mobilni zapišta, a na njegovom licu zaigra zadovoljan osmeh.

Hvala vam. Možete smatrati daje vaš zadatak obavljen. U ponedeljak ujutru ću proslediti ostatak novca na vaš račun na Bakarnima. Zbogom, gospodine King.

Tomi se upita šta će se sada desiti. Da li će Leksi sačekati da taj tip izađe napolje - ako uopšte uspe da preživi - da bi mu se osvetila? Ili će zaključiti da će mu deset godina kresanja u bulju u tajlandskom zatvoru biti dovoljna kazna?

Šta god da odluči, to više nije bio njegov problem.

Zbogom, gospođice Templton.

Drago m je što sam vas skinuo s vrata.

Šest blokova dalje od Leksinog apartmana Maks je večerao sa svojom majkom.

„Šta se dešava, mili? Deluješ napeto.“

Između Iv i njenog sina se pružalo šest stopa blistavog mahagonija. Sto je, kao i obično, bio postavljen kao u nekom

elitnom restoranu, sa kompletnom srebrninom. Obroke u domu Websterovih je spremio prvoklasan kuvar sa *kordon blu* diplomom, ali se Iv uprkos tome trudila da dnevni unos hrane drži ispod granice od hiljadu osamsto kalorija. Kit joj je pre mnogo godina oduzeo lepotu, ali je ona čak i sada, na sredini šeste decenije, bila dovoljno sujeta da fanatički održava svoju vitku liniju. Pošto zbog straha od paparaca nije mogla da odlazi u restorane, nastojala je da svaka večera u njenom domu podseća na gala događaj. Svakog dana, pre nego što bi sela za trpezu, oblačila je svečanu toaletu, a isto pravilo je važno i za njenog sina Maksa. Te večeri je na sebi imala dugu haljinu boje zelenog zada sa visokom kragmom i dubokim V izrezom na leđima koji je sezao gotovo do kukova. Bio je to kroj namenjen mlađim ženama, ali je Iv mogla dostojno da ga nosi. „Ma, ništa.“ Maks se usiljeno osmehnu.

Iv se zagleda u svog sina, u oči iz kojih je zračio pogled grabljivice i markantne senzualne crte lica koje su bile dodatno naglašene zift crnim smokingom.

Toliko je lep da mi zastane dah kad ga vidim. Uopšte ne liči na svog oca. Ali, zar je moguće daje moj sin takav lažov?

„Ne bih rekla da je tako, Makse. Reci mi, šta te muči?“

„Leksi“, prozbori on nakon kratkotrajnog oklevanja. „Danas smo imali timski sastanak, a ona je neprestano pokušavala da me nasanka.“

Iv začkilji, otkrivši ožiljke na svojim unakaženim kapcima. „Nastavi.“

„Ogast Sendford šeni oko nje kao štene. Jede joj iz ruke. Siguran sam da i Džim Bruton želi da je kresne.“ Maks odmahnu glavom. „Isprva sam mislio da su je pozvali da stažira tek onako, koliko da joj udovolje, ali sad više nisam tako siguran. Leksi se ozbiljno nameračila na pred-sednički položaj. Želi ga koliko i ja. I dovoljno je pametna da izgura to što je naumila.“

„Ona je gluva, Makse“, prezrivo procedi Iv. „Nećeš valjda da kažeš da ne možeš da izađeš na kraj sa devojkom koja zapliće jezikom kao da je pijana ili retardirana?“

„Nisam to mislio, majko. Samo sam...“

„Ona je obična drolja! Ona je mačji kašalj za tebe!“ Mržnja se izli iz Ivinog glasa kao gnoj iz čira. „Neprestano dreždi po noćnim

klubovima. A kad ujutru izađe na ulicu, suknja joj je zadignuta do pojasa."

To baš nije bila istina. Leksi je možda bila promiskuitetna, i možda je uživala u raskalašnim zabavama, ali je i te kako vodila računa kakav će utisak ostaviti u javnosti. Naravno, Maks nije nameravao da porekne Ivine reči. On je mrzeo svoju rođaku koliko i njegova majka, a činjenica da ga je ona istovremeno seksualno privlačila dodatno je raspirivala njegovu ozlojeđenost. Sada je samo Leksi stajala između njega i *Kruger-Brenta*. Između njega i dugo iščekivane majčinske ljubavi. Leksi je htela da mu otme Iv. Htela je sve da mu upropasti.

„Ti uopšte nisi muško“, besno nastavi Iv. „Ti si obična sekapersa, baš kao tvoj rođak Robi. I tvoj otac.“

„Ne! Ja nisam kao Kit! Niti ću ikada biti!“

„Nemaš muda da preuzmeš kompaniju.“

„Grešiš, mama. Uveravam te...“

„O čemu ste razgovarali na tom sastanku?“

Maks joj u kratkim crtama ispriča kako je predložio da zatraže veći budžet za Internet odsek i kako se Leksi usprotivila toj ideji.

„Dobro“, prozbori Iv nakon kratkotrajnog razmišljanja, gurnuvši tanjir u stranu. „Evo šta ćemo da uradimo.“

Hari Vajlder je ispijao treću čašu klareta u baru golf kluba kada ga je konobar potapšao po ramenu..

„Gospodine, imate telefonski poziv.“

„Ja?“

Tog dana nije očekivao poslovne pozive. Bila je subota. Njegova supruga Kiki je otišla u šoping sa prijateljicama. Osim toga, ona ga nikad nije zvala na klub. Da se nije desila kakva nesreća? Samo da u pitanju nije neko od njegovih unučadi...

„Možete da preuzmete poziv u biblioteci.“

Hari Vajlder požuri ka velikoj izolovanoj prostoriji obloženoj hrastovom oplatom, pokušavajući da obuzda svoju razularenu maštu. Kiki mu je stalno govorila da ne srne toliko da brine. Čak mu je od milošte nadenula nadimak „profesor Paničar“.

„Halo?“

„Znam za Lajonela.“

Glas mu je zvučao nepoznato. Nije čak mogao da ustanovi ni da li je pripadao muškarcu ili ženi. „Oprostite?"

„Znam sve o tebi i Lajonelu Džejksu." Hariju usta postadoše suva, a jezik poče da mu otiče. „Ko ste vi?"

„Nemoj mi reći da si ga zaboravio, Hari. Ljupkog Lajonela i njegov penis? I ukus njegove sperme dok ti je svršavao u ustima?"

„Isuse", promuca Hari. „Otkud vam... Zaboga, bili smo klinici! To se desilo pre pedeset godina! Ja sam sad srećno oženjen muškarac."

Sa druge strane odjeknu zluradi smeh. „Tvoja supruga sigurno zna za Lajonela, zar ne? I za Marka Genona?"

Hari Vajlder oseti bolno stezanje u grudima. *Koje to bio? Kako je ta osoba mogla da zna za Marka? On je mrtav već dvadeset godina.*

„Šta hoćete od mene?"

Kada mu je anonimni glas objasnio šta hoće, Hari je zinuo od neverice.

„I to je sve? Ne tražite pare?"

Ali sa druge strane nije začuo nikakav odgovor. Veza je već bila prekinuta.

Tupo je zurio u praznu činiju, osećajući kako mu se utroba grči od duge gladi.

„*Mi piang por.*" Nije dovoljno.

Četvorica njegovih cimera počеше da lupaju kašikama u znak protesta. Čuvari su im ranije donosili po jednu punu činiju pirinča ujutru i po podne, ali su sada, bez bilo kakvog objašnjenja, već drugi dan zaredom dobijali samo po trećinu sledovanja.

„*Gla'p maal* Odstupi!" zarežaše tajlandski stražari i zatvorenici ustuknuše poput uplašениh pasa. Zubi su im bili iskeženi, ali su pokorno podvili repove.

Svi zatvorenici u toj ćeliji su bili belci. Sva petorica. Zatvor *Samut Prakan* je bio pun pedofila, ali su ostali robijaši najviše maltretirali bele pedofile, tako da je upravnik odlučio da ih izoluje. Što i nije bilo tako loše jer ih je unutra bilo samo petorica, za razliku od ostalih ćelija u kojima se guralo po osam do deset Tajlandčana koji su grozno smrdeli. *Kao da nisu ljudi nego stoka.* Sa druge strane, belci su verovatno bili poslednji u redu za hranu. To što su dobijali

uboge ostatke bljutave čorbe još je bilo podnošljivo, ali je bilo nečuveno da im skrešu čak i sledovanje pirinča, jer je to bila jedina stvar koja ih je držala u životu.

Zatvorio je oči i setio se Amerike. Svih srećnih dana koje je tamo proživeo. U drugim situacijama, kada mu je stomak bio pun, dopuštao je svojim mislima da odlutaju još dalje, do skrovitih kutaka svesti u kojima su obitavala sećanja na blekvelovske bliznakinje. Na slatku vragolastu Iv i smernu Aleksandru. Kako su tada bile lepe! Tako glatke i lako sićušne. Često se sećao i male Leksi, Aleksine kćerke. Zahvaljujući onoj imigrantskoj pizdi Federiku, nikad nije uspeo da je napastvuje. Nije stigao da odradi stvar do kraja. Naravno, otada je kroz njegov život prošlo na stotine devojčica: Tajlandžanki, Burmanki, Singapurki. Sve su bile tako ljupke i tako nevine. Kako su samo cvilele pod njim. Ali se i dalje osećao opljačkano.

Hteo sam tu malecku. Bila mi je obećana. Tri miliona dolara i raširene butkice male Leksi. A šta sam dobio? Opekotine drugog stepena i FBI za vratom.

Međutim, sada je razmišljao samo o hrani. Slike su mu promicale pred očima poput ružičastih slonova iz Diznijeve *Fantazije*: čizburgeri puni kečapa, čilija i crnog luka, kolači sa belim penastim kremom i prelivom od čokolade i kikiriki putera...

„Prokleti žutaći! Hoće da skapamo od gladi!“ vrištao je njegov žgoljavi cimer Bari. Bari je bio Britanac koji je sve Azijce svrstavao pod kategoriju „žutaći“. Imao je upale smeđe oči i kožu koja je poput flis-papira visila sa jagodičnih kostiju, zbog čega je izgledao kao hodajući leš.

„Ne mogu više ovako! DAJTE NAM JEBENI PIRINAČ, KURVINI SINOVI!“

Bari počeo da struže kašikom po rešetkama, urlajući kao luđak. *Idiot! Ima da nas oleše od batina zbog njega.*

Primetio je kako se stražar vraća. Kada su se vrata ćelije otvorila, automatski je zagnjurio glavu među ramena, očekujuću kišu udaraca. Međutim, na opšte zaprepašćenje, umesto batina su dobili kazan čorbe. Stražari su ugurali kolica i potom se povukli, ostavivši ih da jedu.

Sva petorica su stajali kao hipnotisani, zureći u paru koja se dizala iznad vruće čorbe. Prizor je podsećao na fatamorganu. Po površini su poskakivale knedle i prekuvani rezanci. Čorba je mirisala na piletinu i kupus. Mnogo više na kupus nego na piletinu. A tada se, kao na neki tajni mig, svi ustremiše ka kazanu.

„Pazite, prosuće se!“ odjeknu nečiji glas dok je pet pari ruku žara« njalo u kipuću tečnost. Kao zver se borio za svoj deo plena, nabijajući rezance i prozirne komadiće mesa između ispucalih usana i proždirućl slanu kašu koja mu je prljila jezik i prste. Kada je u kazanu ostala samo tečnost, svakoje zgrabio svoju činiju i počeo da loče, sve dok poslednja kap nije nestala u njihovim naduvenim robijaškim stomacima.

U roku od jednog minuta kazan je bio prazan. Shvativši da je gozba završena, odvukao se do svog ugla, iscrpljen i makar na trenutak sit.

Isprva je pomislio da su u pitanju obični grčevi. U zatvoru ga je često mučio stomak, naročito kada su sledovanja bila oskudna. Ali je tada osetio stravično probadanje, kao da mu je neko britvom operisao slepo crevo. Bol je bio tako snažan da je počeo da urla.

Skrenuo je pogled ka suprotnom uglu. Bari je klečao i povraćao po podu.

Bam! Još jedan rez britvom. *Šta se to, do đavola...* Tada mu grčevi zahvatiše i leđa koja su se tako mahnito izvijala da je mislio da će mu vrat prsnuti. Ubrzo čitavo telo poče da mu poskakuje u grotesknom plesu smrti kojim je dirigovao neki nevidljivi zašiljeni štap, zadajući mu ubod za ubodom, šok za šokom.

Sipali su otrov unutra! Kurvini sinovi su nas otrovali!

Kada je otvorio usta da zavapi za pomoć, iz njih pokulja vulkan krvi i nesvarene čorbe. Začuo je povike u hodniku. Omaleni tajlandski čuvari su jurili ka ćeliji, tapkajući svojim zdepastim nogama po betonu u uspaničenom stamperu. Tada se nad njim nadvi neka crvena izmaglica i svi zvući naprasno utihnuše.

Novi perać posuđa se vrzmao po zatvorskoj kuhinji, čekajući da se kuvari udalje.

Nešto se dešava u ćelijama. Čujete li te strašne urlike? Daj da proverimo o čemu je reč.

Čim je ostao sam, iskrao se kroz sporedna vrata, tih i neprimetan kao bubašvaba, i popeo se na zadnji deo kamiona za dostavu.

Dva minuta kasnije kamion je prošao kroz zatvorsku kapiju i nestao na ulicama uzavrelog Bangkoka. Perač posuđa je na prvoj raskrsnici iskočio napolje i iščezao u lavirintu uličica i dvorišta kojih se sećao još iz detinjstva.

Kada se dovoljno udaljio, obazrivo se osvrnuo, a onda je zavukao ruku u džep i izvadio mobilni.

Leksi je zaprepašćeno piljila u Ogasta Sendforda. „Ne kapiram. Kako je došlo do toga?”

Ogast se ugrize za jezik. *Na šta tačno misliš, luče? Do toga da se budžet Internet odseka preko noći utrostruči ili da ja budem šutnut iz tima?*

Naglas je rekao: „Ne znam. Hari Vajlder je nekako uspeo da provuče povećanje budžeta, bez prethodnih konsultacija sa upravnim odborom, a potom je dao ostavku i postavio Džima Brutona na čelo tima, sa Tabitom kao prvim asistentom. Sledeće što sam čuo bilo je da sam šutnut u odsek za nekretnine.”

„Ali, tu nema nikakve logike. Ti si imao ubedljivo najbolje kvalifikacije u čitavom odseku.”

Pričaj mi o tome!

„Mislim da grešite. Taj potez je sasvim *logičan*, bar za vašeg rođaka Maksa. On nipošto ne spada u grupu mojih obožavalaca. Osim toga, obećano mu je mesto u Internet odseku kad vas dvoje diplomirate. Jeste li znali za to?”

Leksi *nije znala* za to. U Internet odseku je postojao samo jedan ključni položaj. Položaj koji je trebalo da pripadne *njoj*.

„Vama je po svoj prilici zapao odsek za nekretnine. Baš kao i meni.”

Leksi nije trebalo ni četrdeset pet sekundi da stigne do očeve kancelarije. Banula je unutra i pošto je bila previše razjarena da bi mogla da govori, počela je maše rukama brzinom od sto milja na sat.

„Šta to, do đavola, umišljaš? Kako si samo mogao da se urotiš sa Maksom i da kuješ planove iza mojih leđa?"

„Smiri se, dušo", staloženo odgovori Piter. „Niko se nije urotio protiv tebe."

„Ma nemoj! Zašto si onda potpisao nalog da se poveća budžet za Internet odsek?"

Piter slegnu ramenima. „Hari Vajlder je imao jake argumente."

„Mislim da su u pitanju bili Maksovi argumenti. Odlično znaš da je to njegovo maslo. Namerava da pripoji masu kompanija o kojima ne zna *baš ništa!* To je čisto ludilo. Vajlder i ostali ga podržavaju samo zato što su ubeđeni da će on postati novi predsednik."

Piter je ćutao. On uopšte nije skrivao da nije želeo da njegova kćerka preuzme upravu nad *Kruger-Brentom*. Da su stvari sa Robertom ispale drugačije, taj položaj je jednog dana mogao da pripadne njemu. Baš kao što je Kejt Blekvel želela. Ali je Robert odabrao vlastiti put, a ideja da Leksi zauzme njegovo mesto je Pitera ispunjavala neizrecivim užasom. Ona uopšte nije znala šta je bio *Kruger-Brent*. Nije znala da je to bila monstruoza neman koja je gutala žive ljude. Neman koja je proždrala čak i Kejt Blekvel. Njen sin Toni je zbog *Kruger-Brenta* završio u ludnici. Piterove nade i snovi su takođe bili prineti kao žrtva tom čudovištu. Uradio je to zbog Aleks, iako je znao u šta se upušta. Ali je za svoju mezimicu želeo nešto lepše i bolje. Normalan život, muža, decu.

Međutim, Leksi je očigledno imala drugačije ideje.

„Ogast Sendford kaže da si Maksu garantovao posao u Internet odseku. Da li je to istina?"

Piter poče da se vrpolti. „Tu odluku je doneo Džim Bruton."

„Ali, valjda si ti ovde *glavni*, tata. Odlično si *znao* da sam htela da radim baš u tom odseku. A sada su me, uz tvoju pomoć, lansirali pravo u ćorsokak. Šta ja imam da tražim u odseku za nekretnine?"

„Slušaj, dušo..."

„Ne, tata. Sad ćeš ti da saslušáš *mene*. Otkud ti pravo da, samo zato što *ti* ne želiš da zasednem na čelo kompanije, sklopiš savez sa Maksom i da me pokopaš među proklete nekretnine? E pa, možeš da se nosiš u tri krasna zajedno sa svojim štíćenicima! Uradio si to samo zato što sam žensko, je l' da?" Leksi je kiptela od besa. „Zar je

moguće da i ti veruješ u takva *sranja*⁷. Kejt Blekvel je bila žena, ali je istovremeno bila i najbolji predsednik upravnog odbora koga je *Kruger-Brent* ikada imao."

„Jeste, bila je“, promrmlja Piter. Tu nije bilo spora. „Kejt je bila gospodar igre. Tako su je zvali.“

„Gospodarica“, besno odvrati Leksi. „*Gospodarica* igre. Što i ja nameravam da postanem, bez obzira na to šta ti, Maks i ostale šovinističke svinje mislili o tome.“

Piter je posmatrao kako njegova kćer izleće u hodnik, zahvaćena vrtlogom pravedničkog besa.

Toliko liči na Kejt, pomislio je kada je zalupila vrata. I srce mu istog časa preplaviše crne slutnje.

Leksi je stajala u hodniku, pokušavajući da se smiri dubokim uravnoteženim disanjem.

Nekretnine? Zašto me nisu prebacili u računovodstvo? Ili u prokleti poštanski odsek?

Odsek za nekretnine je predstavljao jedan od uspavanih domena *Kruger-Brenta*. Ako je postojalo nešto nalik vatrenom središtu kompanije, odsek za nekretnine je bio daleko od njega, na krajnjoj periferiji.

Maks misli da može tamo živu da me pokopa, zajedno sa Ogastom. Daleko od očiju, daleko od srca.

E pa, to ćemo još videtil

Tada joj u džepu zavibrira mobilni. Nova poruka, od nepoznatog pošiljaoca. Pročitala je reči koje su zatreptale na ekranu i odjednom ništa više nije bilo važno. Više nije razmišljala ni o Maksu, ni o *Kruger-Brentu*, ni o bilo čemu drugom.

Uletela je u ženski toalet, ušla u jednu od kabina i zaključala vrata. Tek kada je bila sigurna da je sama, ponovo se zagledala u tekst, opijajući se najlepšom rečenicom koju je u životu pročitala.

Svinja je mrtva.

Osetivši kako joj kolena klecaju, lagano se spustila na poklopac ve-ce šolje. Bujice suza su joj tekle niz lice. Godinama je verovala da

je uspela da odagna duhove prošlosti, da potisne užasne stvari koje su joj se desile u detinjstvu, ali joj je sada bilo jasno da je to bila puka fantazija. Bol će uvek ostati s njom. Uvek.

Nikad se neće potpuno pomiriti s tim. Bar ne u ovom životu.

Ali je bar uspela da se osveti.

I dalje je zurila u tekst, opijajući se slatkim ukusom osvete. A onda je obrisala suze, zajedno sa anonimnom telefonskom porukom, i krenula ka svojoj kancelariji kao da se ništa nije desilo.

by voki

Devetnaesto poglavlje

Kejptaun je bio potpuno drugačiji od svih mesta koja je Gejb Mekgregor do tada video.

Nakon dvanaestočasovnog leta u ekonomskoj klasi Južnoafričke vazduhoplovne kompanije koji je sam po sebi podsećao na cirkus - jedna jedanaestočlana porodica je pokušala da unese gajbu sa živim pilićima kao ručni prtljag, a nekoliko odraslih muškaraca je zaspalo na prolazu između sedišta - Gejb se, utrnulih udova i krmeljivih očiju, obreo na dolaznom terminalu međunarodnog aerodroma u Kejptaunu kako bi novi milenijum započeo ne samo na novom kontinentu već i u potpuno novom svetu. Ljudi svih mogućih rasa i veroispovesti su se tiskali u mermernom holu poput užurbanih šarenih mrava. Muškarci u tradicionalnim afričkim nošnjama i žene koje su na glavama nosile korpe sa živopisnom grnčarijom i ručno tkanim prekrivačima stapali su se sa azijskim biznismenima u elegantnim odelima skrojenim po meri. Golišavi tamnopusi mališani su skakutali oko putnika koji su preuzimali prtljag, radoznalo piljeći u plavokose američke klince koji su od glave do pete bili obučeni u *rafloren* garderobu i koji su došli da sa svojim roditeljima dočekaju novi milenijum u nekom od bleštavih hotela rasutih širom Kejptauna. Miris kiselog ustajalog znoja se mešao sa mirisom skupih losiona posle brijanja, kozmetičkih krema i pikantnih *burevora*, tradicionalnih holandskih kobasica koje su se prodavale na uličnim tezgama. Sva Gejbova čula su bila zapljusnuta potpuno novim i nepoznatim senzacijama.

Da li se i Džejm Mekgregor tako osećao kada je sišao sa palube VolmerKasla, obrevoši se u vrtlogu nepoznatih mirisa i zvukova?

Poput Džejmija, ni Gejb se nikad pre toga nije otisnuo daleko od kuće, ako se izuzme onaj trodnevni boravak u Sen Tropeu ili porodični odmor u kampu na ostrvu Mal kada je imao osam godina (što se, po njegovom mišljenju, nije računalo). Obojica su

došli u Južnu Afriku tla bi se obogatili, čvrsto rešeni da zavole tu zemlju i da u njoj sviju svoj novi dom.

Uskoro će mi svi ti prizori, zvuči i mirisi delovati normalno, razmišljao je. Na kraju krajeva, menije Afrika u krvi.

„Mrzim prokletu Afriku. Da samo znaš koliko žudim da se vratim kući.“

Gejb je sedeo na barskoj stolici u irskom pabu u Kamps Beju. *Da i na mesecu nisu otvorili neki irski pab? Verovatno. Bar jedan Makginti.* Već nedelju dana je bio u Kejptaunu i za to vreme mu se svašta izdešavalo. Bio je žrtva oružane pljačke u kojoj je ostao bez novčanika i pasoša i zakačio je neki misteriozni stomačni virus zbog koga je noćima dreždao nad ve-ce šoljom. Još nije uspeo da pronađe smeštaj, a svaki komadić njegove bele škotske kože izujedali su čudovišni komarči koji su podsećali na omanje slepe miševе.

„Zašto se onda ne vratiš?“

Devojka sa kojom je sedeo bila je Amerikanka, brineta sa veselim zelenim očima i jedrim ženstvenim telom koje ga je prosto hipnotisalo. Nakon osam godina provedenih u zatvoru Gejb je naučio da još više ceni ženske obline, a ta devojka je svakako imala obline od kojih je zastajao dah.

Predstavila mu se kao Rubi.

„Dakle, zašto se ne vratiš kući?“

„Zato što ne mogu.“ Gejb se molio da mu obrazi ne buknu kao bulke. Gospode, stvarno je dobro izgledala. „Tek sam došao ovde. Ne mogu da se vratim nazad dok se dovoljno ne obogatim da se svima propisno odužim.“

„Znači, nisi bogat?“

„Još uvek nisam.“

„Zašto mrziš Afriku?“

„Koliko vremena imaš?“ Kada se zagledao u Rubine zelene oči, Gejbova mržnja prema Africi je naprasno splasnula. „Hoćeš da naručimo piće pa da ti sve potanko objasnim?“

Ćaskali su duže od sat vremena. Rubi je bila iz Viskonsina. Došla je u Kejptaun pre deset godina da bi radila kao fotomodel.

„Pre deset godina? Koliko si godina tada imala? Šest?"

Rubi se osmehnu. „Trinaest. U sedamnaestoj sam batalila taj biznis."

„Zašto?"

„Bila sam prestara." Gejb prasnu u smeh.

„I preniska. Znaš, kad devojka napuni sedamnaestu, više ne može da raste."

Gejb spusti pogled ka njenim fantastično dugim nogama.

„Da li shvataš da su neki košarkaši iz NBA lige niži od tebe? Do đavola, čak su i neke zgrade niže od tebe!"

Rubi se nasmeja tihim grlenim kikotom koji je u Gejbu pobudio želju da joj istog časa strgne odeću i baci je na pod. Ali, još je bilo rano za to. Prvo su morali da se upoznaju. Zato je počeo da joj pripoveda svoju priču, izostavivši onaj period kada je živeo sa nizom bogatih zrelih ljubavnica. Nije morao *baš toliko* da otvori karte. Ali je sve ostalo bila sušta istina. Pričao joj je o narkomanskoj zavisnosti, zatvoru, Maršalu Grešamu, porodičnim vezama sa Južnom Afrikom.

„Hoćeš da kažeš da si potomak *tog* Džejmija Mekgregora? Osnivača *Kruger-Brenta*? Stvarno si povezan s njim ili me samo zezaš?"

„Kunem ti se da je tako. Samo, ne treba pogrešno da me shvatiš. Ja ne pripadam blekvelovskom ogranku porodice. Moji nisu dobili ni kinte od tog bogatstva. Zato sam i došao ovde. Da uteknem od bede i zgrnem pare."

Gejb joj je tada predočio svoje namere da okuša sreću u biznisu sa nekretninama.

„Mislim da mogu da ti pomognem. Jedan moj prijatelj, Lister, radi kao građevinski preduzimač u Franšloeku. Ne bavi se naročito krupnim poslovima, ali mislim da trenutno traži ortaka."

Gejbove oči zaigraše od uzbuđenja. *Konačno! Konačno je imao kontakt! Šansu da odnekud krene!*

Rubi mu dodirnu butinu, vragolasto osmotrivši budžu ispod njegovih farmerica.

Gejb se zarumeni od stida. „Oprosti. Znaš, odavno nisam bio u ženskom društvu.“

Na Rubinim usnama zaigra dražestan osmeh. Izgledao je još bolje kada se tako zarumeni. „Nema potrebe da se izvinjavaš.“ Iskapila je piće i spustila čašu na sto. „Hoćeš da skoknemo do moje gajbe?“

Gejb je živio sa Rubi narednih šest meseci. Bio je to najsrećniji period njegovog života. Rubi gaje upoznala sa svojim prijateljem Dejmijsanom Listerom, lokalnim arhitektom koji se upustio u preduzimački biznis i koji se Gejbu dopao već na prvi pogled. Dejmijsan je bio visok mršav muškarac sa velikim nosom i izraženom Adamovom jabučicom. Gejbu je delovao kao inkarnacija doktora Sjusa. Osim toga, bio je pravi fanatik za fudbal, što im je pomoglo da probiju led. Satima su razglabali o tome zašto je *Seltik* te sezone igrao tako loše i da li je Ešli Kol zasluživao mesto u *Arsenalovom* prvom timu, što je bilo dovoljno da preko noći postanu najbolji ortaci. Dejmijsanov brat Polje proveo pet godina u ćorci zbog finansijske pronevere tako da Dejmijsan nije imao predrasuda zbog Gejbovog kriminalnog dosjea.

„Svi pravimo greške. Važno je da nešto naučimo iz njih, a ti si očigledno dovoljno naučio.“

Dejmijsan Lister je u to vreme gradio neke kuće u Franšloeku, gradiću smeštenom na „vinskoj ruti“, popularnom turističkom odredištu koje se nalazilo na oko sat vožnje od Kejptauna. To mu nije bio prvi posao. Za sobom je već imao stambene projekte u Stelenbošu i Belvilu.

„Najveći problem je u prokletim bankama, kapiraš? Rand je u poslednje vreme ojačao, ali su ovdašnji bankari još uvek podozrivi kad treba da daju zajam, čak i kad čovek ima tako dobru zaleđinu kao ja.“

„Zašto ne pozajmiš pare od neke strane banke?“ pitao je Gejb. „Siguran sam da bi Amerikanci pristali da pijunu lovu.“

„To sam i nameravao.“

Dejmijsan je zamišljeno klimao glavom. „Ali sam mislio daje bolje da prvo pronađem ortaka, nekog koga poznajem i kome mogu da

verujem. Nekog ko me neće ispaliti ako crnje ponovo počnu da orgijaju. Znaš, takvi ispadi nam kvare imidž u svetu. Zbog njih naša ekonomija deluje nestabilno."

Jedina negativna strana Dejmijanove ličnosti bio je njegov rasizam. Gejb je to pripisivao faktorima kao što su kultura i vaspitanje. Čovek i nije mogao preko noći da izbriše viševekovne predrasude.

Stvarno imam sreće što Dejmijan traži ortaka. On poznaje ljude i zna kako stvari ovde funkcionišu. Ako se uortačim s njim, sigurno ću moći bolje da obrnem Maršalove pare nego kad bih se sam upustio u biznis.

Gejb je provodio većinu vremena na gradilištu u Franšloeku, nadzirući radove, dok je Dejmijan ostajao u svojoj poslovnici u Kejptaunu gde se bavio finansijama. Kako su dani odmicali, Gejb je ushićeno posmatrao kako njihov projekat napreduje, opipavajući malter i cigle i maštajući o bogatstvu koju je taj biznis mogao da mu donese. Od Maršala je naučio toliko teoretskih stvari, ali je sad kucnuo čas da svoje znanje pretoči u praksu. Ovo nisu bile knjiške analize, već nešto čvrsto i konkretno. Srce mu je poigravalo od takvog poleta i entuzijazma da je shvatio da je sreća mogla da ima snažnije dejstvo od heroina.

Kada bi pao mrak, vraćao se kući, kod Rubi. Ona bi spremila neki jednostavan obrok, biftek i salatu ili pečeni krompir i ribu začinjenu ružmarinom, a onda bi večerali na terasi sa koje se pružao pogled na okean. Uz par čaša lokalnog vina, najčešće *stelenboša*, satima bi ćaskali o svojim životima, nadama i snovima. Rubi je malo pričala o svojoj prošlosti, a svoju porodicu mu je opisivala u širokim maglovitim obrisima. Gejb je nakon nekoliko nedelja shvatio da, uprkos svim tim razgovorima, i dalje nije znao praktično ništa o tome šta je Rubi radila kad nije bila s njim. Znao je samo da je trgovala umetničkim predmetima i maštala o tome da jednog dana otvori galeriju u Španiji, ali nikad nije video nijedno slikarsko platno niti ju je čuo kako obavlja neki poslovni razgovor.

Kada bi pokušao da iščeprka još neki detalj, Rubi bi prasnula u smeh i upitala ga: „Zar je to bitno? Ja živim samo za sadašnji trenutak. Kada smo zajedno, ne zanima me ništa drugo. To je formula za sreću."

Dok su vodili ljubav na plaži, obasjani treperavom svetlošću zvezda, Gejb je postajao sve ubeđeniji daje zaista bilo tako. Zar je bilo bitno što nije znao za koje je galerije radila i kako joj se zvao prvi kućni ljubimac? Kubi je bila najljupkija, najsenzualnija, najfantastičnija žena koju je u životu sreo. Zahvaljujući njoj, Južna Afrika se iz košmara pretvorila u najlepší san. Trebalo je da joj bude zahvalan umesto da je neprestano saleće glupavim pitanjima.

Jednočasovna jutarnja vožnja od Kejptauna do Franšloeka za Gejba je predstavljala najlepší deo dana. Dok se probijao kroz planine i vinograde u razdrndanom *fijat punktu* - koji je kupio zato što je to bio najjeftiniji auto koji je uspeo da pronađe - Gejb je bio očaran lepotom južnoafričkog pejzaža. Naziv Franšloek je značio „francuski ugao“, a grad je dobio to ime po prognanim francuskim Hugentima koji su se prvi naselili na tim strmim padinama pre tri stotine godina. Francuzi su u taj kraj doneli kulturu i kulinarsku tradiciju po kojoj je grad još uvek bio poznat. Gejb je, kao Škot po rođenju, znao malo o hugent-skoj kulturi i kuhinji, ali su mu ljudi koji su osnovali taj grad delovali nekako blisko. Poput njega, i oni su bili otpadnici koji su se otisnuli preko okeana da bi na tom dalekom stranom tlu otpočeli nov život. Gotovo svakog popodneva, kada bi izašao na pauzu za ručak, Gejb je odlazio do hugentotskog spomenika koji je bio podignut iznad naselja. Glavna ulica je vrvela od živopisnih kafea i restorana koji su bili poznati po svojim specijalitetima, ali je Gejb uprkos tome uvek nosio ručak od kuće. Sve dok svima ne bude vratio ono što im je dugovao - Maršalu i Kler i Angusu Frejzeru - nije imao prava da rasipa pare na luksuz.

Gejb je tog jutra, kao i obično, parkirao svoj *punto* na vrhu glavne ulice i spustio se šest blokova niže, gde se nalazilo gradilište. On i Dejmiijan su odlučili da podignu osam „luksuznih domova za poslovne izvršioce“, fine udobne kuće u rančerskom stilu, sa bazenima i lepo uređenim prostranim dvorištima. *Kamo sreće da sam ja mogao da odrastem u takvoj kući.* Iako je znao da je bilo glupo da se emocionalno vezuje za posao kojim se bavio, sada kada su kuće

počele da poprimaju svoje obrise Gejb je bio stvarno ponosan na njih. Mogao je da zamisli porodice koje će tu živeti, okružene tim veličanstvenim planinama i čvrstim bezbednim zidovima koji su predstavljali delo njegovih ruku.

Nadam se da će biti srećni ovde, razmišljao je.

Zašao je iza ugla i zastao kao ukopan. Zbunjeno je začkiljio, zureći u gradilište, kao da nije verovao rođenim očima. Gradilište je bilo *prazno*. Umesto uobičajene vreve i buke - umesto ljudi, bušilica, mešalica za cement, kamiona punih šljunka i točkova koji su šljajfovali u le'tnjem blatu - pred njim se nalazila turobna pustopoljina. Na gradilištu nije bilo nijednog radnika i, što je bilo još čudnije, sva oprema je naprasno nestala. Gomile peska i cigala više nisu bile tu. Čak je i nadzornička baraka bila razmontirana. Od svega su ostale samo *nepokretnosti*, osam poluoqidanih ljuštura koje su podsećale na skelete čije su štrčeće kosti parale plavo afričko nebo.

Opljačkani smo. To je bila prva misao koja mu je prošla kroz glavu. Zgrabio je mobilni, a tada se setio da nije napunio bateriju. Morao je hitno da zove Dejmijana. I policiju. Odjurio je do najbliže kuće i zadihano zakucuo na vrata. Srce mu je lupalo kao ludo. Pred njim se pojavi žena u bade-mantilu.

„Oprostite što vas uznemiravam, ali mogu li da se poslužim telefonom? Stvarno je hitno.“

Žena je bila srednjih godina, sa kratko podšišanom izblajhanom kosom i nekada lepim licem koje je sada bilo iznureno majčinskim i porodičnim obavezama. Zagledala se u unezverenog Adonisa koji je stajao pred njenim pragom i opsovala sebe što nije ustala dovoljno rano da stavi šminku. Diskretno je doterala kosu i uvukla stomak, pokazavši mu da uđe.

„Mi se poznajemo, zar ne? Mislim, viđala sam vas ovde. Ako se ne varam, vi nadzirete radove na Listerovom gradilištu?“

Gejb rasejano klimnu glavom, gledajući gde je telefon. „Izgleda da nas je neko opljačkao. Gradilište je potpuno prazno.“

Žena se radozvalo zagleda u njega. „Ali, to su bili *vaši* ljudi“, rekla je. „Mada mi je bilo čudno što rade nedeljom.“

„Hoćete da kažete da su *moji ljudi* juče bili ovde?" „Da, u cikzore, sa gomilom kamiona. Moj muž je otišao da se požali zbog buke, a poslovođa mu je rekao da ste vi i vaš ortak bankrotirali i pobjegli iz grada. Takođe je rekao da im dugujete platu za šest nedelja i da moraju da pokupe opremu kako bi bar donekle izravnali račune."

Gejb oseti kako ga kolena izdaju. Srućio se na fotelju, pokušavajući da se pribere.

*Zašto bi mislili da smo bankrotirali? I zašto mi se poslovođa Džonas nije javio?*⁷

Tada se setio da mu mobilni nije radio. Bio je nedostupan čitavog vikenda. Rubi ga je nagovorila da sa njom krene na kratku plovidbu i da ostavi telefon kako ih niko ne bi uznemiravao. Biće potpuno sami i živeće samo za sadašnji trenutak, objašnjavala mu je svojim slatkim američkim *nju-ejdz* glasom. Stvarno su proveli čaroban vikend. Plivali su i pecali i vodili ljubav.

Gejb okrenu broj u Dejmijanovoj kancelariji. Očigledno je došlo do nekog nesporazuma.

Nakon šestog zvona uključila se automatska sekretarica: „Broj koji ste pozvali je isključen."

Dok ga je panika stezala oko guše, okrenuo je broj Dejmijanovog mobilnog. Sa druge strane je začuo dug piskutavi signal i obaveštenje da dotični broj više ne postoji. Potom je okrenuo broj u Rubinom stanu, ali ona nije bila kod kuće. Mogao je da zamisli kako njihov beli bežični telefon zvoni na stočiću, ispunjavajući dnevnu sobu očajnim odjecima. Odjednom ga je spopala neka neizreciva tuga. Rubin mobilni je takođe bio isključen. Ne znajući šta drugo da uradi, na kraju je okrenuo policiju.

„Ako sam dobro shvatio, vi ste Gejbrijel Mekgregor?" Policajac koji je primio poziv je zvučao ushićeno, kao da ga je pozvala neka slavna ličnost.

„Da, dobro ste shvatili. Zovem iz kuće preko puta gradilišta. Moja imovina je opljačkana, a moj ortak je po svoj prilici nestao..."

„Ostanite tu, gospodine Mekgregore. Neko će uskoro doći do vas."

Dok je Gejb telefonirao, sredovečna gazdarica je na brzinu našminkala usne i navukla izlizane teksas-pantalonice i ružičastu majicu sa reklamom za *labats* pivo koja je bila dovoljno providna da

joj se vide bradavice. Gejb je bio tako smućen da uopšte nije registrovao promenu. Grozničavo je razmišljao, otpijajući gutljaje vrućeg slatkog čaja koji je ljubazna domaćica spustila na stočić. Nakon izvesnog vremena, koje je njemu delovalo kao večnost, začuo je zvono na ulazu.

„To je sigurno policija“, prozbori žena.

„Hvala bogu.“ Gejb skoči na noge dok su četiri uniformisana policajca ulazila u dnevnu sobu. Ispružio je ruku u znak pozdrava. „Gospode, tako mi je drago što vas vidim.“

„Zadovoljstvo je obostrano, druškane“, odbrusi najstariji pandur, stavljajući mu lisice na ruke.

Samo je čudo pomoglo Gejbu da ponovo ne završi u zatvoru.

Njegov slučaj je bio prosleden policijskom inspektoru Hanteru Ričardsu, koji je bio dovoljno pronicljiv da u Gejbovim snuždenim sivim očima pročita da je mladi Škot govorio istinu. Taj momak je bio namagarčen. Izgubio je na milione randa, koji su prešli pravo u ruke Dejmijana Listera. Inspektor Ričards je bio uveren da Gejbrijel Mekgregor, uprkos činjenici da je bio u zatvoru, nije imao nameru da bilo koga prevari. Ljudi koji su živeli u blizini gradilišta u Franšloeku su na sva usta hvalili Gejbovu pristojnost i karakter. Kako je istraga napredovala, otkrivajući sve veći broj slučajeva u koje su bili umešani belosvetski prevaranti Rubi Frejn i Dejmijan Lister, postajalo je sve jasnije da je Gejb bio samo jedna od njihovih žrtava.

Kako se ispostavilo, Rubi i Dejmijan su duže od deset godina bili ljubavnici. Sve one priče o umetničkim galerijama, bratu koji je uhapšen zbog pronevere i krasnoj porodici u američkoj provinciji nisu imale veze sa istinom. Svaka mrvica sreće koju je Gejb pozobao u poslednjih šest meseci predstavljala je običnu šarenu lažu. Gejb je tada prvi put shvatio kako su se njegove prijateljice iz Londona osećale kada su shvatile da ih je izdao, daje sa njima bio samo zbog njihovog novca. Čak ni u takvom stanju, nije mu promakla ironičnost situacije.

Ipak, nisu baš svi verovali u Gejbovu nevinost. Narednih nekoliko meseci on je živeo u strahu da će protiv njega biti podignuta još jedna optužnica, ali su ljudi iz policije znali da bi takav slučaj bio dug i prilično skup tako da su na kraju zaključili da bi bilo isplativije da se usred-srede na Listera i Frejnovu. Na kraju krajeva, oni su zbrisali s parama. Gejb je bio go ko pištolj.

Onog dana kada je njegov slučaj formalno povučen iz procedure, Gejb je otišao u bar u kome se upoznao sa Rubi i olešio se od pića. Uprkos svemu što se desilo, i dalje mu je nedostajala. Nije mogao da potisne to osećanje. Kada se narednog jutra probudio, ležao je na ulici, opružen pored kontejnera kao hrpa smeća. Neko mu je ukrao cipele. To je bilo sve što su mogli da mu uzmu.

Znači, ponovo sam tresnuo o dno. Sada mogu da se vratim narkomaniji i klošarskom životu. Ili da stisnem zube i uzvratim udarac.

Izbor pred kojim se obreo nije bio nimalo lak. Gejb je već bio umoran od borbe. Umoran do koske. Ali, šta god da mu se desilo, on je bio najveći krivac.

Ne smem da budem kao moj otac i da druge krivim za svoju nesreću. Dospeo sam ovde isključivo zbog vlastite gluposti.

Na kraju je zaključio da uopšte nije imao izbora. Bilo je toliko ljudi koji su verovali u njega. Nije imao srca da izneveri bilo koga od njih, a naročito Maršala Grešama. Nije imao prava da odustane dok im se propisno ne oduži. Sve do tada, njegov život nije pripadao njemu. Nije smeo olako da ga odbaci.

Odužiću se Maršalu, a onda ću videti da li mi ostaje još neki razlog da živim.

Prva godina je ličila na pakao. Iako ga je Maršal Grešam velikodušno uveravao da ne mora da žuri sa vraćanjem duga, Gejba je osećanje ponosa teralo da odmah nešto preduzme. Morao je što pre da počne da *zarađuje*. Znao je da mu, s obzirom na njegov dosje, niko neće dati gospodski posao u nekoj agenciji za nekretnine. Jedino što mu je preostalo bio je fizički posao, mukotrpan rad na gradilištu dok ne uštedi dovoljno para da se ponovo upusti u preduzimački biznis.

Nije mi prvi put. Ako sam jednom uspeo, uspeću opet. Ne plašim se teškog rada.

Ali, to nije bio London već Afrika. Gejb nije mogao ni da sanja šta ga je čekalo na novom radnom mestu. Kičma mu je pucala od dirinčenja dok je dovlačio cigle i mešao cement pod usijanim afričkim suncem, boreći se sa rojevima krvožednih komaraca i peščanih muva. Cesto se dešavalo da bude jedini belac na gradilištu, što ga je dodatno deprimiralo. Crnci su međusobno razgovarali na svahiliju. Smejali su se i zbijali šale, podižući ogromne kamene ploče sa lakoćom kojom majke podižu svoje bebe. Gejb je sebe oduvek smatrao snažnim i izdržljivim muškarcem, ali je sada postao naprasno svestan činjenice da, kao tridesetogodišnjak sa mišićnim tonusom jednog belca, nije mogao da parira znatno mladim tamnopusim mladićima. Kada bi se uveče dovukao do svog prljavog sobička na Kenedi roudu i stropoštao se na krevet, telo mu je vrištalo od bola. Prvih šest meseci, pre nego što mu koža nije dovoljno ograbela, šake su mu bile pune žuljeva koji su krvarili kao žive rane. Ali, najgora od svega bila je usamljenost. Ona ga je svuda pratila, izjedajući mu dušu kao halapljiva neman. Progonila ga je čak i u snu. Ponekad bi prošla čitava nedelja a da ni sa kim ne prozbori ni reči, izuzev sa poslovođom koji mu je isplaćivao dnevnice. Ali je Gejb znao da, uprkos svim nedaćama, nije smeo ponovo da utone u beznade.

Pregurao sam probleme sa drogom. Pregurao sam robiju. Preguraću i ovo.

I tako je, malo-pomalo, dok su se meseci pretvarali u godine, stvarno uspeo da pregura i to. Prvo je ostavio alkohol, znajući da to nije bila stvar ličnog izbora već fizičke nužnosti. Telo mu je već bilo iznureno do krajnjih granica. Nije bilo šanse da mamuran radi tako težak posao. Kada je prestao da pije, odmah je počeo bolje da spava, a njegovo raspoloženje i energičnost su postepeno rasli. Kada se prvi put usudio da podigne glavu i da se osmehne crncima koji su radili s njim, shvatio je da oni uopšte nisu bili tako nedruželjubivi. Tek tada mu je palo na pamet da je on bio taj koji se držao na distanci.

Ubrzo se sprijateljio sa tipom koji se zvao Dija Gali. Dija je imao blagu narav, dobar smisao za humor i grohotan smeh koji je prosto

potresao njegovo vižljasto telo. Bio je za čitavu stopu niži od Gejba i onoliko crn koliko je Gejb bio beo. Kada bi stali jedan pored drugog, izgledali su kao da su izašli iz neke komične predstave. Ali, njih dvojica su imali i nešto zajedničko. Čvrstu odlučnost da uspeju u životu.

„Ja sam odrastao u Pajntaunu. Znaš li šta se desilo prošle nedelje u ulici u kojoj sam živeo? Pacov je ubio bebu staru četiri meseca. Je l' možeš da poveruješ? Da *pacov ubije* bebu?"

Gejb je delovao užasnuto.

„Gradska komunalna služba odbija da skuplja smeće, tako da se taj kvart pretvorio u raj za pacove. Komunalci tvrde da su ljudi koji tamo žive *nezakonito* podigli svoje udžerice i da stoga nemaju obavezu da im pružaju svoje usluge. Kao da smo mi *odabrali* da tako živimo! E pa, moje dete neće tako da živi! Nema šanse!"

Zahvaljujući prijateljstvu sa Dijom, Gejb je konačno dobio priliku da se iseli iz svog prljavog sobička. Njih dvojica su združenim snagama iznajmili majušni dvosobni stan u centru grada. Stan je bio tek nešto veći od kutije za cipele, ali je njima izgledao kao *Ric*.

„Znaš šta treba da uradimo?" upitao je Gejb one večeri kada su se uselili, nakon što se prvi put posle godinu i po dana istuširao toplom vodom. „Trebalo da se upustimo u preduzimački biznis u Pajntaunu. To je najveći problem u Južnoj Africi. Zemlja je puna vila i udžerica, ali nema ničeg između. Veruj mi, prijatelju, izgradnja jeftinih prigradskih stanova predstavlja našu budućnost."

Dija je odsutno klimnuo glavom, skrenuvši pogled sa polovnog televizora na kome je išao prenos neke kriket utakmice. „U pravu si. Ali, znaš šta prvo treba da uradimo?"

„Šta?"

„Da nešto privedemo."

Gejb nije imao devojkicu još od onog fijaska sa Rubi. Isprva je toliko pio da mu je alkohol totalno umrtvio libido. Kada je ostavio piće, ponovo je počeo da primećuje žene, ali je bio previše siromašan i smožden da bi nešto preduzeo. Zato se, dok je te večeri sa Dijom krstarilo po keju Viktorija i Albert, posmatrajući skockane devojkice u minicima koje su na visokim štiklama kretale u provod, osećao kao

kornjača koja se probudila iz zimskog sna. Pokušao je da zapodene razgovor sa nekoliko riba, ali se suočio sa ledenim ignorisanjem.

Gejb je bio totalno zbunjen. Njemu je flertovanje uvek išlo od ruke.

„To je zato što si sa mnom“, objasnio mu je Dija. „Žene ne veruju belcu koji se druži sa urođenicima.“

„Sa urođenicima?“, Gejb prasnu u smeh. „Ma daj, Dija! Aparthejd je odavno ukinut.“

Dija podozrivo izvi obrvu. „Ma šta mi kažeš? Gde si ti proveo poslednje dve godine, burazeru? U pećini?“

Dija je bio u pravu. Kada se osvrnuo oko sebe, Gejb je primetio da nijedna od skupina koje su se vrzmale po keju nije bila mešovito sastava. Belci i crnci su sada mogli da posećuju iste prodavnice i barove, ali se svako držao svog jata. Odmah se setio svog pretka Džejmija Mekgregora i njegovog doživotnog prijateljstva sa Bandom, tamnoputim revolucionarom. Otada je prošlo sto pedeset godina. *Ali, da li se nešto suštinski promenilo?*

Srećom, Dija nije bio raspoložen za filozofiranje. „Pogledaj ono mače, tamo pored fontane.“ Pokazao je na visoku vitku tamnoputu devojkicu u uskim farmericama i majici posutoj šljokicama. Kada se okrenula i spazila Dijin pogled, devojkica se stidljivo osmehnula.

„Mislim da moram da te napustim“, rekao je Dija, nabacivši šeretski kez. „Nemoj da me čekaš.“

Tamnoputa devojkica se zvala Lefu. Dija i Lefu su počeli da se zabavljaju i za manje od godinu dana su završili pred oltarom.

„Prestani da kukumavčiš“, rekao je Dija svom ortaku dok su selotejpom lepili spakovane kartonske kutije. On i Lefu su se tog dana selili u vlastiti stan koji se nalazio nekoliko blokova dalje. „Sada tvoje raspomamljene bele ribe mogu da vrište do mile volje.“

Gejb je znao da će mu Dija strašno nedostajati. Ali, sa druge strane, njegov prijatelj je bio u pravu. *Neće mu škoditi malo privatnosti.* Gejbu nije trebalo mnogo vremena da oživi svoje zavodničke sposobnosti. Kako je ubrzo otkrio, Kejptaun je predstavljao neodoljiv mamac za istočnoevropske manekenke i fotomodele. Lepe devojkice su se masovno zapošljavale u modnim

agencijama koje su nicali kao pečurke posle kiše - u *Fejsizu*, *Infinitiju*, *Maksu*, *Autlozu* - jer je južnoafrička klima tokom cele godine nudila obilje sunca i savršene uslove za fotografisanje. A Gejb Mekgregor je, podstaknut svojom hrišćanskom dužnošću, sebi stavio u zadatak da te lepe mlade Evropljanke ne pate od nostalgije.

„Shvatite to kao dobrotvoran rad“, objašnjavao je zavidnom Diji i njegovoj namrgođenoj supruzi kada bi se na pragu sudarili sa nekom od čeških amazonki u vrućim pantalonicama. „Neko tim siroticama treba da poželi dobrodošlicu.“

Gejb je u međuvremenu napredovao do statusa poslovođe tako da je sada imao kraće radno vreme i daleko bolju platu. Već je uspeo da isplati dug Angusu Frejzeru i ostalima koji su mu pozajmili novac za pokretanje žalbenog postupka. Na svoj trideset četvrti rođendan pozvao je Maršala Grešama. Maršal je uoči Božića napustio *Vormvud skrabs* i sada je živeo na visokoj nozi u svojoj novoj vili na periferiji Bezildona.

„Već sam mislio da si me ispaliio“, rekao je Maršal. Naravno, to je bila šala, ali je Gejb svejedno bio užasnut tom pomišlju.

„Znaš da to nikad ne bih uradio. Trebalo mi je malo više vremena da prikupim novac, ali sad konačno mogu da ti ga vratim, do poslednjeg penija. Gde da ti pošaljem ček?“

„Nigde.“

Gejb je bio zatečen odgovorom.

„Ako se ne varam, pre pet godina smo se nešto dogovorili“, nastavio je Maršal. „Rekao sam ti da te pare ne predstavljaju pozajmicu već investiciju. Jedino što me zanima jeste kada ćeš da mrdneš to lenjo škotsko dupe i da pokreneš nov biznis?“

Mada se trudio da to ne pokaže, Gejb je bio dirnut do suza.

„Hoćeš da kažeš da mi još uvek veruješ, nakon svega što se desilo?“

„Naravno da ti verujem, mangupe. Pazi samo koga sledeći put uzimaš za ortaka.“

„Ah, kad smo već kod ortaka...“

Gejb je tada ispričao Maršalu za Diju i njihove zajedničke planove da pokrenu izgradnju jeftinih stanova u blizini siromašnog Pajntauna i Kenedi rouda. Maršal je isprva bio skeptičan.

„Sam plan ne zvuči loše, ali ne shvatam šta će ti taj crnja. Kakvu vajdu imaš od njega?"

„On je odrastao u Pajntaunu tako da poznaje taj kraj mnogo bolje nego ja. Osim toga, devedeset procenata stanovništva u tim udžericama sačinjavaju crnci. Zato mi je potreban neko kome će ti ljudi verovati."

Gejb nije pomenuo da mu je Dijino prijateljstvo značilo mnogo više od bilo kakvih poslovnih prednosti. I da, čak i kad bi zbog toga morao da se odrekne Maršalovog novca, nikad ne bi ostavio Diju na cedilu. Srećom, nije bilo potrebe da poteže takve argumente.

„Dobro. Mislim da si dovoljno pametan da doneseš ispravnu odluku. Javi mi se kad udvostručiš moje pare."

Gejb je prasnuo u smeh. „Važi."

Kada je prekinuo vezu, iz grudi mu se oteo blaženi uzdah olakšanja. Ponovo je bio u poslu.

Gejb i Dija su svojoj kompaniji dali ime *Feniks* zato što je nastala iz pepela njihovih starih života.

Isprva su svi mislili da su dvojica ortaka šenuli pameću. Ostali preduzimači su se Gejbu smejali u lice kada im je predočio svoj plan.

„Ti si sišao s uma, čoveče. Ljudi koji žive po udžericama nemaju dovoljno para da kupe stan. A oni koji *imaju* para zaobilaze taj rejon u krugu od dvadeset milja."

Drugi su bih jos suroviji.

„Čim se vratiš kući, *kafiri* će da ti podmetnu požar. Ti klinci jedva čekaju da naprave neko sranje. A ko je lud da ti osigura imovinu u Pajntaunu?"

Kako se ispostavilo, osiguranje je *stvarno* predstavljalo problem. Nijedna osiguravajuća kompanija nije bila raspoložena za saradnju sa *Feniksom*. Gejb je već počeo da gubi nadu kada je Lefu mahnula čarobnim štapićem i upoznala Diju sa dečkom svoje rođake zaposlene u jednoj agenciji iz Johanesburga čije su osoblje sačinjavali isključivo crnci.

„Premije su prilično visoke“, rekao je Dija, pružajući mu zvaničnu ponudu.

„Visoke?“ Gejbu je pozlilo već pri samom pogledu na cifru. „Taj tip nije bio pri zdravoj pameti kada je pravio ovu ponudu. Reci mu da može da dobije pola, uvrh glave.“

„Gejbe.“

„Dobro, neka budu dve trećine.“

„Gejbrijele.“

„Molim?“

„To nam je jedina opcija. Dao nam je ponudu isključivo zbog Lefu, kao prijateljsku uslugu. Inače se *ni oni* ne bi upuštali u to.“

„Sa takvim prijateljima, kome trebaju neprijatelji?“, progundao je Gejb.

Ali su na kraju ipak platili punu tarifu.

Na kraju prve godine poslovanja *Feniks* je imao dugovanja od sedamsto hiljada randa. Za to vreme su sagradili trideset malih jednostavnih montažnih kuća sa tekućom vodom i električnom strujom, od kojih nijednu nisu uspeli da prodaju. Gejb je izgubio sedam kilograma i počeo da puši kao manijak. Ali je Dija, koji je već imao jedno dete kod kuće i drugo na putu, iz nekog neobjašnjivog razloga i dalje delovao optimistično.

„Prodaja će pre ili kasnije krenuti. Veruj mi, radim na tome. Samo mi treba vremena.“

Gejb je razradio finansijski suvlasnički model koji je bio prihvatljiv za veliki broj porodica koje su živele po udžericama. Problem je bio u tome što niko nije verovao da bi taj model mogao da upali.

„Moraš da ih shvatiš“, objašnjavao je Dija. „Oni su navikli da ih belci čitavog života lažu i šikaniraju. Mnogi su čak ubeđeni da su beli lekari namerno proširili sidu.“

„Ali, to je besmisleno.“

„Njima ne deluje besmisleno. Sasvim je logično da ti ne veruju jer si i ti belac. Misle da samo hoćeš da ih opelješiš. Ideja da bi mogli da kupe kuću - a pogotovo kuću koja će imati struju i vodu i krov

koji ne prokišnjava - njima je totalno strana. To je otprilike kao da im kažeš da si pronašao formulu za večan život ili da možeš da pretvoriš konjsku balegu u zlato."

„I šta sad da radimo?"

„Ti ništa ne treba da radiš. Treba samo da odeš negde na odmor, na par nedelja. Da nekoj od tvojih malih Poljakinja za promenu pokažeš još nešto osim tavanice."

Gejb odlučno odmahnu glavom. „Nema šanse. Zar ne vidiš u kakvoj smo buli, čoveče? Valjda ne očekuješ da *sada* odem na odmor?"

„Ne očekujem nego zahtevam", samouvereno odgovori Dija. „Zbriši negde i malo se opusti. Veruj mi, znam šta radim."

Gejb je naredne dve nedelje proveo u obližnjem primorskom gradiću Mojzenburgu sa devojkom koja se zvala Lenka. Mojzenburg, gde se nekada odigrala čuvena bitka između Britanaca i Holanđana, sada je predstavljao stecište imućnih stanovnika Kejptauna, nešto nalik afričkoj verziji Ist Hemptona.

„Božanstveno!" zadivljeno je mrmljala Lenka dok su prolazili pored viktorijanskih vila postrojenih duž šetališta.

„Božanstveno!" oduševljavala se dok su se izležavali na širokim peščanim plažama i zurili tirkiznu vodu Fols Beja.

„Božanstveno!" gugutala je kada se zalutalo štene koker-španijela pomokrilo pravo na Gejbove espadrile.

Nakon svega dva dana Gejbu je došlo da pobegne glavom bez obzira. Ako samo još jednom čuje reč *božanstveno*, obesiće se hotelskim čaršavima.

Nikad više neću krenuti na odmor sa ribom čija je inteligencija ravna inteligenciji psećeg izmeta, pa čak i da izgleda kao holivudska zvezda!

U Mojzenburgu je bilo strašno dosadno. Smrtno dosadno. Ali, čak i da su posetili neko od sedam svetskih čuda, Gejbovo raspoloženje ne bi bilo ništa bolje jer su mu misli neprestano bludele ka Pajntaunu.

Čim se vratio u Kejptaun, odjurio je pravo u kancelariju. Nije bio tako nervozan još od onog dana kada je sedeo na optuženičkoj klupi u londonskom predgrađu Voltamstou, iščekujući presudu.

„Dakle?", nestrpljivo je upitao Diju. „Ima li nekog napretka?"

„Donekle."

Gejbovo srce istog časa side u pete. *Donekle? To nije bilo dovoljno. Trebalo im je prokleta čudo. Moraće da se odrekne svoje gajbe i da se vrati na Kenedi roud. Ilije možda kucnuo čas da se vrati kući? Da prizna poraz i da zapali nazad za Škotsku? Neće moći da se zaposli u pristaništu, ali...*

„Sve sam prodao.“

Trebalo je nekoliko sekundi da Dijine reči dopru do njegove svesti. „Ali... ne kapiram... kako... otkud...“

„Znaš, nakon dvonedeljnog odsustva sam gotovo zaboravio na tvoju rečitost“, šaljivo natuknu Dija.

„Hoćeš da kažeš... kažeš da si *prodao stanove?*“

„Da, prodao sam ih. Sve do jednog.“

„Ali kako?“

„Pomoću vere, prijatelju. Vera je ključna stvar.“

Gejb je tupo zurio u njega.

„Otišao sam do svoje crkve i zamolio sveštenika da mi dopusti da se nakon propovedi obratim ljudima. Isprva nije bio baš oduševljen, ali sam uspeo da ga ubedim. Znaš, crkve su ovde dupke pune.“

„I šta si im rekao?“

„Isto što si im i ti govorio, ali na način koji je njima prijemčiviji. Pričao sam im o vlastitom detinjstvu, o klincima iz mog komšiluka koji su umrli zbog teških životnih uslova i nedostatka elementarne higijene. Pokušao sam da im ukazem da sam i ja nekad živeo tamo, da sam jedan od njih. Kada su počeli da mi postavljaju pitanja, znao sam da sam obavio glavni deo posla. Detaljno sam im objasnio tvoj model, stavivši im do znanja da *mogu* da finansiraju kupovinu. Narednog dana sam krenuo u susednu parohiju, a onda u još jednu, i tako redom.“

„U stvari, poslednji stan sam prodao pre tri dana, ali nisam hteo da ti remetim odmor. Sigurno si se ludo proveo sa tvojom zanosnom Lenkom.“

Kada se prisetio u kakvom je košmaru proveo poslednjih nekoliko dana, Gejb nije znao da li treba da brižne u plač ili da prasne u smeh. „Zar baš ništa nemaš da mi kažeš?“

Gejb se ustremi ka svom prijatelju, zgrabi ga u medveđi zagrljaj i poče da ga okreće po sobi, urlajući od radosti.

»Božanstveno!«, rekao je, smejući se na sav glas. „Dija Gali, ti si božanstven ortak!“

by voki

Dvadeseto poglavlje

Osvit novog milenijuma najavio je period krupnih promena u poslovnom svetu. Kompanije koje su nekada imale status nedodirljivih giganata počele su da se raspadaju i da gube trku sa novim minijaturnim *dot-komovima*. Pohlepa je još uvek predstavljala glavni motiv igre, ali su se *pravila* drastično promenila.

Bivši prodavač opreme za domaćinstvo Krejg Vin je osmog aprila 1999. godine postao milijarder... na dan ili dva. Kada je njegova tri godine stara Internet kompanija *Valuc America* izašla u javnost, njena tržišna vrednost je mahnito skočila sa 23 na čak 75 dolara po akciji, da bi se na kraju skrasila na 55 dolara. Pedesetpetogodišnji Vin je te noći otišao na spavanje sa bogatstvom koje je *na papiru* iznosilo 2,4 milijarde dolara, što uopšte nije bilo loše za kompaniju koja nikad nije ostvarila profit. I koja ga nikad neće ni ostvariti.

U roku od godinu dana cena akcija je pala na dva dolara. Više od polovine zaposlenih u *Value America* je dobilo otkaz, a investitori su izgubili na milione dolara. U avgustu 2000. godine kompanija je bila pred stečajem.

U kancelarijama upravnih odbora širom Amerike glavni poslovni izvršioc i takozvanih kompanija starog kova - giganata poput *Kruger-Brenta* - užasnuto su posmatrali dešavanja na svetskoj ekonomskoj pozornici. Sve se bespovratno menjalo. Dok se munjeviti uspeh *dot-komova* rasprskavao u spektakularnom vatrometu neznanja i pohlepe, ravnoteža svetske moći se takode pomerala. Kina i Indija su bile u usponu. Dolar je počeo da posrće. U investicionom bankarstvu i farmaceutskoj industriji, koji su predstavljali najunosnije sektore *Kruger-Brenta*, kompanije su se stapale i pripajale takvom brzinom da analitičari više nisu mogli da drže korak sa promenama. Mnoga velika imena iz oblasti bankarstva, koja su igrala ključnu ulogu tokom osamdesetih - *Salomon braders*, *Bankers trust*, *Smit Barni* - nestala su bukvalno preko noći, ustuknuvši pred lavinom moćnijih, često inostranih rivala.

Farmaceutske kompanije poput *Glaksa* i *Sibe* su se naprasno povukle pred novim brendovima kao što su *Aventis* i *Novartis*. U automobilskoj industriji *Ford* je nastavio sa grozničavim pripajanjima, kupujući *Volvo* i *Mazdu* i *Aston Martin*, da bi potom napravio nagli zaokret i počeo da rasprodaje svoju imovinu - prvo *Jaguar*, a potom i *Land rover*. Za to vreme cene nafte i zemljišta - nekretnina - nastavile su da rastu kao plimski talas. Svake godine, svakog meseca, ekonomisti su predviđali korekciju, ali ona nikako nije nastupala. Banke su počele da se takmiče koja će ponuditi jeftinije kredite, dolivajući ulje na vatru već dovoljno pregrejanog tržišta.

Bila su to uzbudljiva i opasna vremena. Piteru Templtonu je već bilo dosta uzbuđenja tako da se 2006. godine tiho povukao na svoj posed u Dark Harboru, gde je konačno mogao da se prepusti sećanjima na svoju voljenu Aleksandru. Njegov odlazak nije podstakao ni najmanje komešanje na tržištu jer su svi znali da je Piter svih tih godina bio puka marioneta u *Kruger-Brentu*. Tristram Harvud je diskretno preuzeo kormilo i kompanija je nastavila da posluje manje-više isto kao i ranije.

Kao direktor *Kruger-Brentovog* odseka za naftu i gas, Tristram Harvud je poslednju deceniju proveo igrajući pasijans na svom kompjuteru dok je aktivna imovina njegovog odseka postojano rasla, sve dok nije učetvorostručila svoju vrednost. Tristram je, shodno tome, zaključio da bi bilo najbolje da svom novom položaju pristupi u istovetnom „zavali se i uživaj" maniru. Na kraju krajeva, na toj poziciji će ionako ostati samo tri godine.

U roku od tri godine dvoje blekvelovskih naslednika, Maks Vebster i Leksi Templton, trebalo je da napune dvadeset pet godina. To je bila magična starosna granica koju je Kejt Blekvel postavila u svom testamentu. Kada se to bude desilo, jedno od njih će preuzeti kontrolu nad *Kruger-Brentom*.

Gotovo svi u kompaniji su pretpostavljali da će to biti Maks.

Ali, u novom svetskom ekonomskom poretku pretpostavke ništa više nisu značile. One su, poput pravila, postojale zato da bi se kršile.

Samo nedelju dana nakon što se zvanično zaposlio u Internet odseku, Maks je shvatio da je napravio grešku. Onog leta dok je sa Leksi stažirao u kompaniji činilo mu se da je pred tim sektorom bio još jedan period naglog razvoja. Na tržištu nekretnina je, sa druge strane, još odavno trebalo da dođe do nužnih korekcija. To očekivanje, u kombinaciji sa činjenicom da *Kruger-Brentovi* poslovi sa nekretninama nikad nisu bili naročito dinamični, navelo ga je da tu kosku uvali svojoj rođaci Leksi.

Međutim, do trenutka kada su on i Leksi diplomirali na Harvardu i počeli da rade za *Kruger-Brent*, na svetskom tržištu je došlo do naglog i uznemiravajućeg preokreta. Iako se Džim Bruton iz petnih žila upinjao da obuzda lavinu gubitaka, Internet odsek je takvom brzinom gubio novac da je Maks po preuzimanju svoje nove dužnosti bio osuđen da danonoćno radi na kontrolisanju štete.

Za to vreme, Leksi i Ogast Sendford su uspeli da ožive uspavani odsek za nekretnine i da ostvare zavidan profit. Pod Ogastovim vodstvom, *Kruger-Brent* je proširio svoju delatnost na Evropu i Aziju. Dok se Maks smarao sa revizorima u svojoj zagušljivoj kancelariji na Menhetnu, Leksi je letela po čitavom svetu - u Tokio, Pariz, Hongkong i Madrid -sklapajući sve unosnije ugovore. I pri tom se, naravno, trudila da svaki njen uspeh dobije odgovarajući odjek u medijima.

Leksi je znala da je interesovanje koje je pobuđivala u javnosti predstavljalo mač sa dve oštrice. Sa jedne strane, medijska pažnja joj je svakako laskala. Dok je bila tinejdžerka, paparaci su je pratili na svakom koraku. Ona je bila američka miljenica: hrabra, lepa i blagoslovena. Njeno lice je krasilo naslovne strane bezbrojnih magazina. Devojčice širom Amerike su, u njenu čast, dobijale ime Aleksandra. Leksi je bila slavna otkako je znala za sebe. Koliko god da je pokušavala, nije mogla da zamisli kako bi se osećala da je vodila život u senci, kao anonimno lice među mnoštvom drugih lica, mada joj je ta opcija ponekad delovala privlačno.

Leksi je bila svesna činjenice da je slava umalo nije koštala nasljedstva. Maks je vesto iskoristio njenu medijsku eksponiranost kako bi je pred upravnim odborom predstavio kao ispraznu i plitkoumnu. Kao devojkicu koju je više zanimao provod nego porodični biznis. *Kao malu raskalašnu bogatašicu*. Takve etikete su joj isprva delovale bezazleno, ali kada joj je Maks ispred nosa preuzeo posao u Internet odseku, Leksi se naprasno otreznila, shvativši da bi takav imidž mogao da ima pogubno dejstvo na njenu karijeru.

Već imaju dva aduta protiv mene. To što sam gluva i to što sam žensko. Ako im pružim još jedan, ispadam iz igre.

Ta spoznaja ju je toliko razdrmla da se u narednom periodu svojski potrudila da promeni svoj odnos prema medijima. Poput svih američkih heroína - ili bar onih koje su uspele da *opstanu* - Leksi je pose-dovala izuzetnu moć transformacije. Baš kao što se Madona odrekla imidža nimfomanke sa raspećem oko vrata da bi se gotovo preko noći transformisala u kabalističku sveticu, tako je i slika „raskalašne Leksi“ u svesti američke javnosti bila zamenjena novom kreacijom: imidžom mlade i uspešne poslovne žene. Njeno lice i dalje nije silazilo sa naslovnih strana, ali su sada u pitanju bili potpuno drugačiji časopisi. Umesto da se pojavljuje u magazinima kao što su *InStajl* ili *US Vikli*, Leksi se sada smeškala sa naslovnica *Tajma* i *Forbsa*.

Maks je uporno pokušavao da unapredi vlastiti profil, ali mu to baš nije išlo od ruke. Na kraju krajeva, on nije bio kidnapovan u detinjstvu. I nije mogao da demonstrira svoju hrabrost i odlučnost kao što je Leksi učinila nakon što je izgubila sluh u onoj eksploziji. U očima američke javnosti, on je bio samo još jedan bogat lepuškast klinac sa debelom zaleđinom. Odjednom mu se činilo da naklonost koju je u tinejdžer-skim danima stekao među vodećim poslovnim izvršiocima *Kruger-Brenta* nije imala nikakvu težinu. Leksi je bez trunke truda uspeła da preokrene igru u svoju korist. Ako uskoro ne nastupi neka drastična promena, njegova rođaka će biti na dobrom putu da postane novi predsednik upravnog odbora.

Antonio Valaperti se zadovoljno smeškao, posmatrajući kako Leksi Templton potpisuje ugovor njegovim srebrnim *monblan* penkalom.

Tako lepa devojka. Gotovo da mi dođe da sepokajem što sam je naveo da se tako nehajno odrekne svog bogatstva.

Gotovo...

Antonio Valaperti je bio najveći građevinski preduzimač u čitavom Rimu. Bio je moćniji čak i od mafije. Kao uspešan muškarac na sredini sedme decenije, sa prepredenim licem i sitnim obazrivim kestenjastim očima kojima ništa nije moglo da promakne, sebe je često opisivao kao najvećeg rimskog velikoposjednika i dostojnog naslednika Julija Cezara. Njegova preduzimljivost se graničila sa besramnošću. Antonio Valaperti je rušio sirotinjske četvrti i dovlačio buldožere ispred crkava. Rio je po utrobi drevnog grada kao krtica gradeći podzemne garaže i menjao urbanu panoramu podizanjem stambenih blokova i poslovnih centara. Polovina Rimljana ga je slavila kao inovatora i vizionara, dok ga je druga polovina prezirala kao bezočnog vandala. Antonio Valaperti je bio arogantan, briljantan i nemilosrdan biznismen. Bio je škrt kada je trebalo da odreši kesu za druge i darežljiv kada su u pitanju bila lična zadovoljstva: dobra hrana, brzi automobili i lepe žene. Nije voleo Amerikanke, ali je u slučaju Leksi Templton bio spreman da napravi izuzetak.

„Sada kada smo obavili posao, mogli bismo da se posvetimo ličnom užitku. Šta kažeš na to, bela?”

Njegov lukavi pohotljivi pogled je gmizao preko Leksinog tela. Leksi je na sebi imala uzani *markeza* kostim, koji je savršeno isticao njenu zanosnu figuru. Ispod svilene bluze bež boje nazirao se tračak čipkastog brushaltera. *Ne može da sakrije koliko me želi, razmišljao je Valaperti. Video sam taj pogled već hiljadu puta. Naravno, dosta je mlađa od mene, ali je uzbuđuje moja moć. Možda je zato bila tako nesmotrena dok smo sklapali pogodbu. Nije razmišljala o biznisu već o tome kako ću da joj polížem mačkicu.*

Dok je posmatrala starkelju koji je sedeo preko puta nje, Leksi je jedva obuzdavala smeh.

Nema veće budale od matore budale! Taj paćenik po svoj prilici umišlja da se palim na njega!

Nakon svih bajki kojih se naslušala o Antoniju Valapertiju - Ogast Sendford je o njemu pričao u superlativima, kao da je posedovao magične moći - Leksi je bila gotovo razočarana činjenicom da je

tako lako uspela da nasamari biznismena koji je predstavljao rimski ekvivalent Velikog Donalda. Pošteno ga je opelješila za parcelu koja se nalazila južno od parka Vila Borgeze, u jednoj od elitnih rezidencijalnih četvrti. Valaperti je tu parcelu od četrdeset jutara smatrao zlatnim rudnikom, ali je Leksi znala da će ona uskoro postati praktično bezvredna. Zahvaljujući dobrim kontaktima, podmićivanju ljudi na pravim mestima i provokativnom dekolteu - *ona svilena 'stela makartni' bluza bi stvarno trebalo da se nađe na naslovnoj strani Forbsa jer je Kruger-Brentu do-nela više para nego moje pregovaračke sposobnosti* - Leksi je otkrila da je uskoro trebalo da budu ukinute sve građevinske dozvole u krugu od jednog kilometra od Španskih stepenica.

Naravno, Antonio Valaperti nije očekivao da bi jedna autsajderka, štaviše jedna *Amerikanka*, mogla da ima bolje veze u italijanskim koridorima moći nego on. A pogotovo nije smatrao da mu je opasnost pretila od neke male uspaljenice koja je bila dovoljno mlada da mu bude kćerka i koja je pri tom, bog je blagoslovio, bila gluva kao top. Amerikanci su stvarno imali čudne ideje. Kod njih je svako mogao da se bavi biznisom.

„Kamo sreće da mogu, dragi moj Antonio! Kamo sreće!“ Sve glave u restoranu hotela *Hasler* okrenuše se ka njima dok je Leksi ustajala sa stolice. „Nažalost, sutra imam neodložne obaveze u Firenci tako da ću morati da odbijem vaš ljubazni poziv. Želim vam laku noć.“

Dok je odlazila, Antonio Valaperti je ozlojeđeno zurio u njena leđa.

Mala američka kurvica. Misli da me je izradila. Mahnuo je konobaru, pokazavši mu da donese račun. Ali, kad budeš otkrila koliko to zemljište vredi, srce, pitaću te ko je izrađen.

Baš me zanima kako ćeš se osećati kad shvatiš da te je Antonio Valaperti potucao u dupe.

Narednog jutra oko deset sati Leksi se pojavila pred recepcijom vile San Mikele, idiličnog starog manastira smeštenog među firentinskim brežuljcima koji je sada bio pretvoren u luksuzan hotel.

Ah, obožavam Italiju, razmišljala je dok se svlačila u raskošnom mermernom kupatilu. Leksi je već bila umorna od medijske pažnje, tako da je San Mikele predstavljao savršen izbor. Visoki zidovi koji su okruživali vilu držali su paparace na odstojanju. Robi joj je pričao da je Italija zapanjujuće lepa zemlja, ali čak ni njegovi hvalospevi nisu mogli verno da predoče veličanstvene prizore koji su je tamo dočekali. Rim je bio tako spektakularan daje Leksi na svakoj krivini zaustavljala dah. Bilo je to kao putovanje kroz vreme. Pa ipak, iako je vila San Mikele predstavljala rajsko mesto, imala je osećaj da će joj Toskana priuštiti još veći užitek.

Njena pobeda nad Valapertijem je bila utoliko slađa jer je Ogast Sendford bio gotovo ubeđen da će se pregovori završiti neuspehom. Ako ćemo pravo, i Leksi je bila pomalo skeptična. Kada je putovala u inostranstvo, bilo joj je teže da čita sa usana, jer su stranci drugačije izgovarali engleske reči tako da je isprva čak razmišljala da u Italiju krene sa prevodiocem.

Hvala bogu što nisam. One intimne večere sa Valapertijem su zapečatile pogodbu.

Tokom poslednjih godinu dana Leksi i Ogast su uspeali da uspostave nešto mekši i prisniji odnos. Naravno, ona je njega i dalje smatrala arogantnim šovinistom, dok je on u njoj i dalje video uobraženu i privilegovanu praunuku Kejt Blekvel, ali su se uprkos tome dovoljno upoznali da se između njih, bar u poslovnom pogledu, razvije uzajamno poštovanje. Ogast je te večeri trebalo da doleti u Firencu i Leksi se, za divnu promenu, radovala što će zajedno večerati.

Možda će ga moj uspeh navesti da konačno prizna da bih mogla da budem dobra predsednica upravnog odbora. I da bih mogla da vodim Kruger-Brent jednako vesto kao i on.

Restoran vile San Mikele bio je smešten na srednjovekovnoj terasi prekrivenoj gustim lozicama. Sa mesta na kome je sedela se pružao pogled na zdepaste živice i pošljunčene staze koje su vijugale kroz manastirske vrtove. Iza vrtova su se nazirali dražesni firentinski krovovi od terakote koji su podsećali na topao ušuškan prekrivač koji je poigravao na vaz-duhu prožetom mirisom ružmarina.

Tako je romantično! Kako bi samo bilo lepo da sam ovde izašla na večeru sa ljubavnikom, umesto sa poslovnim suradnikom.

Osetila je kako joj neko spušta ruku na rame. Lagano se okrenula i osmeh joj istog časa nestade sa lica. „Šta ti tražiš ovde? Gde je Ogast?”

„Na Tajvanu, ako sam dobro obavešten. Iskrsnuo mu je neki neodložan posao. Jesi li naručila večeru? Umirem od gladi.”

Maks sede pored nje i arogantno pucnu prstima, pozvavši konobara. Ne spuštajući pogled ka jelovniku, izrecitovao je svoju porudžbinu na besprekornom italijanskom jeziku. Govorio je previše brzo da bi Leksi mogla da razabere njegove reči, ali joj nije promaklo da je naručio crno vino *antinori*, po ceni od dvesta dolara po boci, i da je bio dovoljno slobodan da odabere hranu i za nju.

Leksi podozrivo začkilji. „Još mi nisi rekao šta tražiš ovde, Makse.”

„Znaš, planirali smo da kupimo jednu *onlajn* kompaniju za regruto-vanje poslovnog kadra”, započe on ležernim tonom. „Zove se *Starfiš*. To ti je nešto kao evropska verzija *monster.coma*. Verovala ili ne, njihovo sedište je u okolini *Firence*.”

Leksi mu nije verovala. *Da nije znati šta ovog puta smeru.*

Iako su živeli u istom gradu, pa čak i radili u istoj zgradi, Leksi mesecima nije videla Maksa. Ona je stalno bila na putu, a u retkim prilikama kada bi svratila do *Kruger-Brenta*, nije baš izgarala od želje da bude u njegovom društvu. Primetila je da je Maks te večeri obukao klasičnu plavu košulju i crne *armani* pantalone. Oko sebe je širio diskretan miris starinske kolonjske vode sa notom limuna, a njegov prirodno maslinasti ten je bio još zagasitiji nego ranije. *Skoro da sam zaboravila koliko je privlačan*, prođe joj kroz glavu i ta pomisao je ispuni još većim nemirom.

„Pa, kako si prošla u Rimu? Koliko čujem, Valaperti je tvrd orah.”

Leksi je znala da bi bilo pametnije da ga ignoriše, ali je poriv da mu nabije svoj uspeh na nos bio snažniji.

„Odlično sam prošla. Držala sam Valapertija u šaci. Mogla sam da ga oblikujem kao plastelin.”

„Ozbiljno?”

„A-ha. Prodala sam mu to zemljište i zgrnula preko sto miliona dolara.”

Maks se nagnu ka njoj. „Da li je pokušao da te odvuče u krevet?“ upitao je, koristeći jezik znakova.

Leksi je delovala zapanjeno.

„Kada si to naučio?“

Maks nehajno slegnu ramenima. „Tek sam počeo da učim, ali mi-slim da dobro napredujem. Znaš, pošto treba da radimo zajedno, smatrao sam da će se trud isplatiti.“

Deluje iskreno. Ali zašto je odjednom postao tako fin i razborit?

„Dakle?“

„Dakle šta?“

„Da li je pokušao da spava s tobom?“

„Nije! U stvari, možda i jeste. Donekle.“ Leksi je morala da se osmehne. „Naš prijatelj Antonio očigledno smatra da je opasan frajer.“

„Koliko godina ima?“

„Oko šezdeset pet. Možda koju više.“

„Matori perverzljak.“

Leksi je na vlastito iznenađenje shvatila da je zapravo uživala u tom susretu. Dok je sedela u tom božanstvenom romantičnom restoranu sa muškarcem koga je smatrala svojim zakletim neprijateljem, činilo joj se da vreme prosto leti.

Konobar im je doneo vino i dve toskanske salate sa hlebom. Nedugo nakon toga Leksi je već bila prijatno pripita. Maks ju je zabavljao pričama o najnovijim dešavanjima u Internet odseku.

„Ove godine nema ništa od bonusa. Jedini bonus će pokupiti onaj ko pogodi kako će Džim Bruton proći u brakorazvodnoj parnici. Žena mu je konačno dala nogu tako da smo organizovali malu internu kladionicu. Sada svi bacaju uloge i prognoziraju koliko će ga bivša supruga ojaditi na sudu.“

„Strašno! Jadničak!“ Leksi prasnu u veseli kikut.

„Jadničak, malo sutra! Sprcao je dvoje dece svojoj švalerki, a nikad im nije dao ni prebijene pare. Kad zasedneš u predsedničku fotelju, treba odmah da ga najuriš.“

Leksi se istog časa otrezni. Da li je dobro pročitala njegove reči?

„Šta si rekao?“

„Rekao sam da treba da šutneš Džima Brutona čim staneš na čelo upravnog odbora.“ Maks ustade i galantno ispruži ruku. „Daj da se sklonimo unutra. Čini mi se da je zahladnelo.“

Foaje i bar su bili dupke puni tako da su odlučili da se presele u Leksin apartman. Apartman je imao dražestan pogled na vrtove, privatni lerasu, radni kabinet i zasebnu dnevnu sobu. Bio je opremljen starinskim italijanskim nameštajem i kaminom u kome je već pucketala vatra. Maks je prošetao do mini-bara i nasuo im po čašu viskija, a potom se spustio na kauč pored Leksi.

„Znaš, nisam došao ovde samo zbog *Starfiša*. Imao sam još jedan, ličniji razlog.“

Dok je posmatrala kako se njegove usne pomeraju, Leksi je osetila neodoljiv poriv da ga poljubi.

Izgleda da mi je alkohol udario u glavu. Obazrivo je spustila čašu sa viskijem.

„Nastavi.“

„Hteo sam da ti predložim da sklopimo primirje.“

Leksi je nakratko ostala bez teksta. Čitavo veče je delovalo nekako nadrealno. Ogast je morao da otkáže sastanak, a onda se Maks pojavio praktično niotkuda i počeo da je zasipa ljubaznošću od koje joj se dizala kosa na glavi. A sad joj je, povrh svega, nudio primirje?!

„Zašto?“, konačno je upitala.

Na Maksovim usnama zaigra šarmantan osmeh. „Neću da te lažem, Leksi. Znaš koliko želim da preuzmem ključno mesto u kompaniji. Oduvek sam to želeo. Ali sada shvatam da se to po svojoj prilici neće desiti.“ Napravio je kratku pauzu, ali je Leksi očigledno čekala nastavak. „Kejt Blekvel je mrzela moju majku. Ne znam zbog čega, ali je to svima jasno stavila do znanja. A ja sam zbog toga mrzeo nju, iako je umrla još pre nego što sam se rodio.“

„Makse...“

„Dopusti mi da završim. Pošto me je Kejt svojim testamentom isključila iz *Kruger-Brenta*, osećao sam da nešto treba da dokažem. Nisam mogao da se držim po strani i da dopustim da ti na tanjiru poklone kompaniju.“

„Kejt je nameravala da kompaniju ostavi Robiju. On je sve trebalo da dobije na tanjiru", podseti ga Leksi. „Što se mene tiče, ja sam morala da se izborim za svoje mesto za stolom. Baš kao i ti."

„Znam. Zato sam i došao ovde." Maks joj nežno stisnu ruku. Dlan mu je bio topao i suv. Osetila je pulsiranje u međunožju. Tako snažno i iritantno pulsiranje da više nije mogla da se koncentriše. Nešto ju je stezalo u grlu.

„Više nismo klinici, Leksi", nastavi Maks zavodljivim glasom. „Treba da se ponašamo kao zrele razumne osobe. Ne možeš čak ni da zamisliš koliko mi znači *Kruger-Brent*." Oči su mu bile iskričave od suza. „Ako... *kada* preuzmeš kontrolu nad kompanijom, suočićeš se sa ozbiljnim izazovima. I trebaće ti ljudi kojima možeš da veruješ."

Maks i poverenje su bile reči koje Leksi, bar do tog trenutka, nije mogla da zamisli u istoj rečenici. Zar je bilo moguće daje stvarno odrastao? Žarko je želela da veruje u to, a opet...

„Ne znam šta da ti kažem. To je... to je stvarno velikodušno od tebe."

„Znaš da je tržišna vrednost našeg kapitala prošle godine opala za skoro dvadeset procenata." Primetila je plamsaj srdžbe u njegovim nedokučivim crnim očima. „Tristram Harvud je dinosaur. Taj čovek nema blagog pojma ni o čemu. Uopšte ne zna šta radi. Nema bilo kakvu viziju ili planove."

Leksi lagano klimnu glavom. „Znam."

„Pa, šta misliš o mom predlogu? Hoćeš li da za promenu udružimo snage?"

Maks ju je diskretno dodirivao nogom. Spustila je pogled, primetivši obrise vitkih snažnih butnih mišića ispod tankih pamučnih pantalona.

Mislim da hoću da te vidim golog.

Mislim da hoću da te odvučem u krevet.

Mislim da sam očigledno popila previše vina.

„Što da ne?" rekla je, uzvrativši mu osmeh. „Saradnja nikome ne može da škodi."

Leksi je te noći ležala u krevetu, zureći u tavanicu. Zar je moguće da je to stvarno bio Maks? Da joj je neko pre samo dvadeset četiri sata rekao da će Maks istupiti sa takvim predlogom, sigurno bi prasnula u smeh. Maks Vebster joj je nudio *saradnju*. A opet, delovao je iskreno. Prise-tila se poslednjih nekoliko meseci u *Kruger-Brentu*. Maks joj je pružio presudnu podršku kada je upravni odbor glasao o onim akcijama. I nije zucnuo ni reči kada se preselila u novu veću kancelariju. Da ga, još od samog starta, nije pogrešno procenila? Ili joj je seksualna frustracija pomutila moć rasuđivanja?

Mislila je da će se njen pomahnitali libido smiriti kada dejstvo alkohola splasne, ali je sada, nekoliko sati nakon tog susreta, i dalje osećala Maksov dodir na svojoj butini. Nad kožom joj je još uvek lebdeo osvežavajući miris njegove kolonjske vode. *Đavo da ga nosi! Zašto je morao da dođe ovde?*

Leksi je u životu imala na desetine ljubavnika. Možda čak i stotine. Ali je te večeri shvatila da joj oni ništa nisu značili. *Nisam želela nijednog od njih. Nisam ih istinski želela. Zato što sam, duboko u duši, svih tih godina čeznula za Maksom.*

Zatvorila je oči i prešla šakama preko svog toplog nagog tela. Skliznula je prstima preko bradavica, a potom nastavila naniže, ka glatkom ravnom stomaku. Na kraju je, gotovo kolebljivo, počela da miluje svoje vrelo vlažno svilenkasto međunožje.

Pred očima su joj lebdele Maksove usne.

Ne možeš čak ni da zamisliš koliko mi znači Kruger-Brent... znaš koliko želim da preuzmem ključno mesto u kompaniji... ali se to po svoj prilici neće desiti.

Pokreti njenih prstiju su postajali sve brži i ritmičniji.

Priznao je poraz.

Uspela sam da ga pobedim.

Zamišljala je Maksa na sebi i u sebi. Zamišljala je kako se stapaju u jedno telo.

Kruger-Brent pripada meni.

Prigušeno je zadahtala pred naletom orgazmične plime. *Oh, Makse! Da samo znaš koliko te želim!*

Ogast Sendford je stajao pored telefonske govornice na međunarodnom aerodromu Taijuan na Tajvanu, dernjajući se na svoju sekretaricu.

„Nisi se *dovoljno* potrudila, Karen! Preleteo sam pola sveta zbog prokletog sastanka sa gospodinom Lijem da bi mi on na kraju rekao da njegov glupi hotel više nije na prodaju!”

„Oprostite, gospodine Sendforde. Stvarno mi nije jasno kako je došlo do zabune. Njegova sekretarica mi je juče potvrdila sastanak. Rekla je da imaju još jednu ponudu i da je neophodno da što pre dođete.”

Ogast zalupi slušalicu, previše besan da bi nastavio razgovor. Zbog tog jalovog jurcanja na drugi kraj sveta morao je da otkáže dva važna sastanka sa evropskim klijentima, a da ne pominjemo romantičnu večeru sa Leksi.

Tada mu nešto kliknu u glavi.

Njegova sekretarica je potvrdila sastanak... rekla je da imaju još jednu ponudu.

Ogast je pre nepunih sat vremena bio u kancelariji gospodina Lija. Gospodin Li nije imao sekretaricu, već sekretara.

Maks je bio za volanom kada ga je Iv pozvala. „Jesi li se sreo s njom?” „Jesam, majko. Zajedno smo večerali.” „Jesi li uradio onako kao što smo se dogovorili?” „Jesam.”

„I? Misliš da ti je poverovala?”

Maks se nakratko zamisli. Setio se kako su se Leksine ženice raširile kada ju je uzeo za ruku. I vreline koja ga je preplavila kad su im se butine dodirnule. Između njih se svakako razvilo nešto *novu*, ali to nije nužno značilo daje stekao njeno poverenje.

„Mislim da počinje da mi veruje.”

Iv je osetila oklevanje u njegovom glasu. „Nisi valjda spavao s njom?” prosiktala je u slušalicu.

„Nisam, majko. Naravno da nisam.”

„Dobro.” Ivin glas postade za nijansu blaži. „Naravno, na kraju ćeš i to *morati* da učiniš, ali je još rano.”

Kada je prekinuo vezu, Maksovo raspoloženje naglo splasnu. Mogao je da zamisli svoju majku kako maršira po njihovom njujorškom apartmanu u svilenom kućnoj haljini, kao tigrica u kavezu koja čeka da se on vrati iz lova. Sastanak sa Leksi je

protekao bolje nego što je očekivao, ali... U Maksovim mislima ponovo izroni nedavni razgovor sa majkom. Glas joj je bio napet, a telo joj je podrhtavalo od potisnutog besa.

Ovo ti je poslednja šansa, Makse. Naša poslednja šansa! Ako se ovako nastavi, ta kučka će nam oteti Kruger-Brent ispred nosa. Moraš nešto da uradiš!

Hoću, majko. Nemaš razloga za brigu. Uradiću sve stoje potrebno. Ali, kako je mogao da bude siguran? Da li je stvarno mogao to da uradi?

Šta ako se njegov trud izjalovi?

Naglo je okrenuo volan, zaustavivši auto pored puta, a onda je otvorio kasetu iz koje je izvadio prozirnu plastičnu bočicu sa pilulama i flašu džek danijelsa. Progutao je četiri ksanaksa i zalio ih nerazblaženim alkoholom.

Neću te izneveriti, majko.

Obećavam ti.

by voki

Dvadeset prvo poglavlje

Leksi je imala utisak da je naredna godina prohujala neverovatnom brzinom.

Za to vreme se uverila da je stvarno imala talenta za posao sa nekretninama. Kejt Blekvel je oduvek tvrdila daje dobar tržišni instinkt bio vredniji od sto fakultetskih diploma. Leksi je delila njeno mišljenje. Ona jeste završila Harvard, ali joj obrazovanje koje je tamo stekla nije podarilo osećaj za biznis. Taj osećaj je bio u njenoj krvi. Leksi je živela za euforiju koja bi je obuzela nakon uspešno sklopljenog posla. Stres i tenzija su za nju bili kao hleb i so. To su bile stvari iz kojih je crpla snagu, baš kao što su drugi ljudi crpli snagu iz redovnih obroka i osmočasovnog sna. *Kruger-Brent* je već posedovao impresivan broj nekretnina širom sveta, a kako je vreme odmicalo poslovi u Leksinom odseku su sve više cvetali. Taj sektor joj je delovao tako uzbudljivo da je često zaboravljala da je to bila samo jedna od više stotina delatnosti kojima se *Kruger-Brent* bavio.

Uporedo sa približavanjem Maksovog i Leksinog dvadeset petog rođendana desetočlani upravni odbor *Kruger-Brenta* je zaključio da dvoje potencijalnih naslednika treba da izbruse svoje znanje i da se temeljno upoznaju sa poslovanjem svih sektora koji su se nalazili pod okriljem gigantske porodične kompanije.

„Veoma je važno da se upoznate sa svim poslovima firme“, objašnjavao je Tristram Harvud. Iako se gospodin Harvud istovremeno obraćao Maksu i Leksi, oboje su znali da su te opaske ovog puta bile upućene prevashodno *njoj*.

„Pošto ste oboje gotovo odrasli u ovoj zgradi, verovatno smatrate da znate sve o poslu kojim se bavimo, ali ću biti slobodan da kažem da ćete biti iznenađeni kad shvatite istinske razmere vaše imperije.“ „Snishodljivi fosil“, procedio je Maks kada su napustili kancelariju. „Da, stvarno je patetičan“, složi se Leksi. „Šta kaže, naša imperija?“ Mada, kad bolje razmisli, Tristram Harvud je bio u

pravu. *Kruger-Brent* se stvarno mogao nazvati imperijom i ona je stvarno bila iznenađena njegovim razmerama. Dok je letela od jednog do drugog kraja sveta, posećujući kompanijske ogranke u Indiji i Rusiji, u Pragu i Hongkongu, u Dablinu i Dubaiju, shvatila je da njen talenat za biznis nije bio dovoljan da bi uspešno vodila *Kruger-Brent*. Morala je da poseduje i druge kvalitete. Morala je da bude državnik i diplomata. Pa čak i general, ako treba. Morala je da zna kako se preuzima vodstvo, ali i kako se prosleđuju dužnosti. *Kruger-Brent* je bio previše velika i razgranata kompanija da bi njome mogla da upravlja samo jedna osoba. Tada je prvi put shvatila istinsku ozbiljnost izazova koji je bio pred njom. Kada kucne čas da preuzme kontrolu nad kompanijom, moraće da se okruži timom saradnika kojima je mogla bezrezervno da veruje. Ko bi trebalo da se nađe u tom timu?

Ogast Sendford. Istina, ponekad ume da bude pravi davež, ali mu verujem.

I, naravno, Maks.

Otkako se Leksi vratila iz Italije, Maksov odnos prema njoj se drastično promenio. Na poslu je bio ljubazan i susretljiv. Više nije pokušavao da je potisne u drugi plan. Leksi se dotada, kada bi imala neki problem, gotovo po pravilu obraćala Ogastu Sendfordu, ali se sada sve češće konsultovala sa Maksom. Kada je u Indiji posetila fabriku za proizvodnju mikročipova i ustanovila da tamošnji menadžeri nisu mogli da razaberu njene reči, iako su svi do jednog tečno govorili engleski, bila je tako ponižena da je poželela da se zemlja otvori i proguta je.

Gledali su u mene kao da sam pala s Marsa, požalila se kasno te noći u mejlu prosleđenom na Maksovu Internet adresu. Osećala sam se kao budala. Svi me godinama ubeduju da odlično zvučim i daje moj govor savršeno artikulisan, ali sad vidim da to nema blage veze sa istinom. Indijskim menadžerima sam očigledno zvučala kao neki gluvonemi retard.

Maks joj je odmah uzvratio ohrabrujućom porukom. Indijski i američki engleski su kao nebo i zemlja, pisao je u svom mejlu. Verovatno bi i njega isto gledali da je pokušao da im se obrati. Ali, da bi se prijatnije osećala, možda bi ubuduće na takva putovanja trebalo da ide u pratnji prevodioca, klasičnog prevodioca i prevodioca za gluvoneme. Prosto ko pasulj, zar ne?

Njegove reči su joj došle kao melem na ranu. Bilo je to baš ono što joj je trebalo.

Seksualna napetost između njih je iz dana u dan sve više rasla. Maks je izluđivao Leksi svojom hirovitošću. Čas je bio vreo kao oganj, a čas hladan kao led. Ta strana njegove ličnosti ju je neprestano zbunjivala. Taman kad bi joj se učinilo da će konačno preći na stvar, Maks bi pro-menio kurs i ponovo počeo da se ponaša kao brižni brat. Budući da je navikla da se muškarci pred njom bacaju na kolena, Leksi nije znala kako da izađe na kraj sa Maksovom uzdržanošću. Za to vreme je izlazila sa drugim muškarcima - naravno, u krajnjoj diskreciji, jer nije želela da ponovo stekne imidž devojke za zabavu - ali seks sa njima nije mogao daje zadovolji. Kada bi joj palo na pamet da se *možda* zaljubila u svog rođaka, brže-bolje bi potisnula tu pomisao.

Ja nemam vremena za ljubav. Očekuje me toliko posla u Kruger-Brentu.

Leksi je na svojoj svetskoj turneji uvidela brojne probleme koji su mučili kompaniju. Najveći od tih problema se nesumnjivo ticao njenih razmera. *Kruger-Brent* je bio previše velik i previše razgranat. Pod mae-stralnim vodstvom njene prababe Kejt Blekvel firma je poput Pakmana gutala svakog konkurenta koji bi joj se našao na putu, bez obzira na to koliko se dotična delatnost uklapala u njen generalni profil. U posled-nje dve godine Kejtinog života *Kruger-Brent* je, između ostalog, postao ponosan vlasnik zairskog rudnika dijamanta, škotske izdavačke kuće specijalizovane za dečju literaturu, firme za biotehnoška istraživanja sa sedištem u Konektikatu i brazilske prašume koja je bila velika otprilike kao Pensilvanija.

Leksina prababa je bila neprikosnovena gospodarica igre u poslovnom svetu. Ali su se pravila igre u međuvremenu drastično promenila.

Kad dođem na čelo kompanije, igraću po novim pravilima. Moramo da postanemo vitkiji, gipkiji, brži. Ili ćemo otići pod led.

Leksi je želela da još više razvije poslove sa nekretninama. Sektor za naftu i gas je takođe bio od ključnog značaja. Nedavno putovanje u Afriku je učvrstilo njeno uverenje da bi taj kontinent, sa svojim zemljišnim bogatstvom i ogromnim prirodnim resursima,

mogao da predstavlja glavni ključ za budućnost *Kruger-Brenta*. Baš kao što je predstavljao ključ i za njegovu prošlost.

Afrika se, po pitanju zemljišta i nekretnina, mogla pretvoriti u pravi zlatni rudnik. Cene su se svake godine utrostručivale, ali je većina velikih američkih firmi dizala ruke od tog područja, plašeći se da tamo investiraju novac zbog promenljive političke i ekonomske klime. Za to vreme lokalni konglomerati poput *Olam grupa* i *Afrika Izrael investmentsa* mlatili su pare kao drumski razbojnici. Međutim, njih su u Južnoj Africi, na mestu koje je trebalo da predstavlja samo srce *Kruger-Brentove* imperije, odnedavno počele da potiskuju kompanije poput *Endevora* i *Feniksa* (čiji se vlasnik takođe preživao Mekgregor) koje su se razvijale neumoljivim tempom, otimajući svojim konkurentima deo po deo tržišta.

Leksi je bila impresionirana briljantno jednostavnim poslovnim modelom koji su osmislili ljudi iz *Feniksa*. Zato je sebi stavila u zadatak da prekopira taj model i da prvom zgodnom prilikom izbaci iz biznisa Gejbrijela Mekgregora i njegovu firmu.

Džejmi Mekgregor je osnovao ovu kompaniju u Africi. Uspeo je zato što se nije plašio da rizikuje. Ni ja se neću plašiti.

Nedelju dana uoči Božića Ogast Sendford je pozvao Leksi da izađu na ručak.

„Više te praktično i ne viđam. Otkako si otišla u odseku za nekretnine je nepodnošljivo mirno i tiho.“

Leksi se osmehnula. Čak i u toj zavijenoj formi, bio je to najveći kompliment koji joj je Ogast dotada udelio. Zato je pristala da se narednog dana nađu na ručku.

Vratar *Harvard kluba* je mrko posmatrao kako se gomila fotografa tiska oko Leksinog automobila. Kada je izašla napolje u kašmirskom *dona karan* kaputu, sa ogromnim *oliver pipls* naočarima koje su skrivale njene neodoljive sive blekvelovske oči, delovala je kao slika i prilika tajkunke u usponu.

„Oprosti, Džone“, dobacila je, šarmantno se osmehnuvši. Leksin osmeh je bio dovoljan da se sredovečni vratar rastopi brže od snežnih pahuljica koje su zasipale pločnik. „Dugo me nije bilo, pa

su nestrpljivi." Klimnula je glavom i okrenula se ka paparacima, dopustivši im da je slikaju. „Da li je gospodin Sendford stigao?"

„Jeste, gospođice Templton. Čeka vas za svojim stolom."

Ogast je posmatrao kako Leksi krivuda između stolova, obučena u besprekorno skrojen kostim koji je donela iz Hongkonga. Delovala je otmeno i samouvereno, kao prava profesionalka. *Odrasla je*, pomislio je. Iako bi radije umro nego da to prizna, Ogast je u poslednje dve godine iskreno zavoleo Leksi. Njegovu početnu žudnju, koja je bila uveliko podstaknuta zavišću, zamenilo je osećanje koje se opasno graničilo sa prijateljstvom. Ogast Sendford nikad pre toga nije imao ženu za prijatelja. Možda mu je zato bilo tako neprijatno?

Ogast se nije preterano radovao tom susretu. Pozvao je Leksi na ručak kako bi joj predočio stvari koja ona sigurno nije želela da čuje. Stvari zbog kojih bi u njenim očima mogao da deluje kao budala. Ili paranoik. Ili ljubomorni šovinista. Ili sve to zajedno.

Leksi se spusti pored njega.

„Pa, šta se dešava? Šta sam propustila? Jeste li uspeli da zaključite posao sa *Hamersmanom*?"

Ogastove usne se razvukoše u osmeh. Voleo je taj nastup. Leksi je uvek gađala pravo u metu.

„Jesmo, juče. Kako je bilo u Africi?"

„Zanimljivo. I vrelo. Hrana im je grozna."

„Jesi li se uželela Njujorka?"

„Uželela sam se kancelarije. Ali nemoj nikom da kažeš."

Naručili su hranu. Leksi je po Ogastovom držanju mogla da zaključi da je imao nešto na umu.

„Jesi li me pozvao samo onako ili hoćeš da o nečemu razgovaramo?" upitala je, zagrizavši sendvič sa ćuretinom. Imao je božanstven ukus. Kao mana s neba. Što nije bilo naročito čudno jer su joj afrikanerski *burevori*, čatni gospođe Bol i crvenkasti *robos* čaj već izašli na uši.

Ogast se ugrize za usnu. „Jesi li se videla sa Maksom otkako si došla?"

„Nisam. Zašto?"

„Ma, ništa naročito.“ Zastao je. „Samo sam... primetio sam neke sumnjive detalje. Jesi li sigurna da je stvarno digao ruke od predsed-ničkih ambicija?“

Leksi lagano spusti sendvič.

„Naravno da sam sigurna. Zašto me to pitaš, Ogaste?“

„Pre par nedelja sam čuo kako Maks u muškom toaletu ubeđuje Tristrama Harvuda da je on zaslužan za prodaju jedne onlajn kladionice.“

„Misliš na *Džester*? Znam za to. Prodao ju je KKR-u.“ „Plašim se da grešiš.“ Ogast otpi gutljaj hladne mineralne vode. „Taj dil nije imao nikakve veze s Maksom. To je obavio Džim Bruton.“ „Ozbiljno?“

„Aha. Džim mu je pred svima skresao u lice da se kiti njegovim perjem. I znaš šta se desilo četiri dana kasnije? Morao je da spakuje kofere.“

Leksi slegnu ramenima. „I šta s tim? Bruton je dobio nogu. Nemoj reći da ti je to teško palo. Koliko sam sam primetila, Bruton ti nije bio naročito drag.“

„Tačno, ali poenta nije u tome.“ Ogast je shvatio da će morati da promeni taktiku. „Maks je prošlog meseca trebalo da otputuje za Švajcarsku, u obilazak farmaceutskih kompanija. Čim je čuo da si ti otišla za Afriku, otkazao je put. Sve vreme je proveo u Njujorku, igrajući golf sa Harvudom i Loganom Maršalom. Čak je i mene pozvao na večeru, prvo u *Louel*, a potom i u *Sindis*. Siguran sam da nešto muva. Nešto ozbiljno.“

Leksi oseti kako je nešto steže u grudima, ali ne iz razloga koje joj je Ogast upravo predočio. *Sindis* je bio striptiz bar u kome su nastupale najlepše plesačice u gradu. Pomisao da se Maks spandao sa nekom polugolom boginjom dok je ona bila u Africi ispunila ju je takvom ljubomorom da joj je pozlilo.

„I jesi li otišao? Mislim, u *Sindis*?“

Ogast ozlojeđeno prođe prstima kroz kosu. „Nisam otišao u *Sindis*, Leksi. Plašim se da me nisi dobro shvatila. Mislim da Maks ponovo nešto smeru. Ponovo ti radi iza leđa.“

„Grešiš.“

„Jesi li sigurna, Leksi? Reci mi, šta se desilo u Italiji? Onda kad je trebalo da se nađemo u Firenci?“

„Ništa se nije desilo.“ Leksi je zvučala kao da se pravda. „Ti si odleteo za Tajvan a da se prethodno uopšte nisi javio. Maks se zbog nekog posla obreo u Italiji pa smo izašli na večeru. Zar u tome ima nečeg lošeg? A, osim toga, to je bilo pre godinu dana.“

„Tajvan je bio obična nameštaljka. Uopšte mi nisu zakazali sastanak. Neko je pozvao Karen, moju asistentkinju, predstavivši se kao sekretarica gospodina Lija. Džabe sam odjurio na drugi kraj sveta.“

Leksi prasnu u smeh.

„I ti misliš da ti je Maks to smestio? Ma daj, Ogaste! Nismo u *Nemogućoj misiji*, čoveče!“

Ogast ponovo utonu u ćutnju.

„Leksi“, konačno je prozborio, „jeste li ti i Maks u nekoj šemi?“ Leksini obrazi buknuše od rumenila koje je bilo podstaknuto mešavinom besa i postideenosti. „Kako to misliš?“

„Dobro, onda ću biti konkretniji. Da li spavaš sa Maksom?“

Leksi skoči sa stolice. „Šta je ovo? Neki paralelni univerzum? Otkud ti samo ideja da sam dužna da ti odgovaram na takva pitanja?“

Tada se okrenula i, šišteći od besa, izmarširala iz restorana.

Do đavola, šta taj Ogast Sendford umišlja? Da mi je otac?

Ogast joj umalo nije doviknuo da stane, ali se setio da Leksi nije mogla da ga čuje. Zato je brže-bolje i sam napustio sto i izjurio na ulicu.

Napolju je i dalje padao sneg. Kada je sustigao Leksi, zgrabio ju je za rame i okrenuo je ka sebi. Tek tada je shvatio da su bili okruženi papa-racima koji su škljocali kao sumanuti. Znao je da će za manje od dvadeset četiri sata čitava Amerika brujati o tome. Po kratkom postupku će ga proglašiti za najnovijeg ljubavnika Leksi Templton.

„Mislim da si zaljubljena u Maksa.“ Pošto je već toliko zabrazdio, bilo je bolje da stvar izgura do kraja. „I mislim da to utiče na tvoje rasuđivanje. Ta bitanga te iskorišćava, Leksi.“

Klik. Klik. Klik.

Leksi besno odgurnu njegovu ruku.

„Ako neko ima problema sa rasuđivanjem, onda si to ti, Ogaste. Zato što si zaslepljen ljubomorom. Ljubomoran si zato što Maks i ja...”

„Šta to, Leksi?”

Vratar *Harvard kluba* u tom trenutku izjuri na pločnik kao unezve-
reni mrmot. Probijao se kroz fotografsku rulju, noseći Leksin kaput
preko ruke.

„Zaboga, gospođice Templton!” zaprepašćeno je rekao, provlačeći
se između nje i Ogasta. „Da izjurite napolje bez kaputa?! Zar ne
vidite koliko je hladno?”

„Hvala ti, Džone”, učtivo odgovori Leksi dok joj je pridržavao
kaput.

Na brzinu je zakopčala dugmiće i podigla toplu štofanu kragnu.
Prostrelila je Ogasta još jednim srditim pogledom, a onda je
otvorila vrata i uvukla se na zadnje sedište limuzine. Šofer odmah
nagazi gas, ostavljajući paparace u vrtlogu čađavog snega.

Leksi se zagleda kroz zatamnjeni prozor, pokušavajući da se sa-
bere.

„Želite li da se vratite u kancelariju, gospođice?” „Kasnije,
Vilfrede. Prvo bih htela malo da se provozam. Gde god želiš.”

*Do đavola sa Ogastom i njegovim glupim sumnjama! Kao da on nešto
zna! U mislima je premotala podatke koje je malopre čula. Maks i
Džim Bruton su se zakačili zbog nekog posla. Pa šta s tim? Takve stvari
su se stalno dešavale. Maks je otkazao putovanje za Evropu. Sigurno je
imao neki razlog. Mogao je da ima more razloga. Maks je igrao golf
sa članovima upravnog odbora. Teško da su mogli da ga obese zbog
toga. Doduše, ona nameštaljka na Tajvanu je bila čudna, ali je Leksi
bila uverena da se i za to moglo pronaći savršeno racionalno
objašnjenje.*

Jedino što nije mogla da objasni bilo je to neprijatno osećanje koje
joj je rovarilo po utrobi. Osećanje koje nijedan od njenih zaključaka
nije mogao da odagna.

Kada se te večeri vratila u svoj stan, i dalje je osećala mučninu.
Uobičajeni metodi za oslobađanje od stresa, kao što su kuvanje ili
gledanje titlovanih repriza *Prijatelja*, ovog puta nisu upalili.

Zato joj je preostalo samo da navuče pidžamu i da se zavalj na kauč sa porodičnim pakovanjem *fišfud* sladoleda. Mogla bi da pozove brata, pomislila je. Robi joj je uvek pomagao da stvari sagleda iz prave perspektive, a pošto je trenutno imao seriju koncerata u Pitsburgu, bili su čak i u istoj vremenskoj zoni. Zahvaljujući svom novom *džimark* skrin-telefonu, briljantnom izumu koji joj je omogućavao da normalno govori u mikrofon i da potom na ekranu pročita reči svog sagovornika prebačene u tekst, konačno je mogla da utekne od tiranije mejlova. (*Kruger-Brent* je prošle godine pokušao da pripoji *Džimark* ali su morali da se povuku pred jednim nemačkim rivalom. Već narednog jutra *Leksi* je naložila svom brokeru da pokupuje sve raspoložive deonice rivalske firme. Te akcije su u međuvremenu utrostručile svoju vrednost i, što je bilo još bolje, pokazivale su tendenciju ka daljem rastu.) Robi nije odgovarao na poziv. Sigurno je već otišao na koncert. *Možda bi trebalo da pozovem Maksa i isteram stvari na čistac.* Ali, ako bi to uradila, uvalila bi *Ogasta* u ozbiljno sranje. Iako je bila besna na *Ogasta*, poslednje što je želela bilo je da on i *Maks* započnu neki kancelarijski rat. *Njima ubedljivo najviše verujem. Kad preuzmem kompaniju, obojica treba da budu na istoj strani, uz mene.*

Tada na zidu iznad televizora zatreperi crvena sijalica. Neko je bio u prizemlju. Bacila je pogled na monitor, primetivši šćućurenu mušku figuru koja je stajala pred ulazom, boreći se sa snažnim naletima vetra. Kada je shvatila ko je to bio, usne joj se raširiše u blaženi osmeh.

Otkud sad to? On nikad ne dolazi ovde. Šta li hoće u ovo doba noći?

Pritisnula je dugme za otvaranje vrata i uletela u kupatilo da nabaci malo bronzne na lice. U Africi je bilo vrelo, ali je njen raspored bio tako prebukiran da nije imala vremena za sunčanje. Osim toga, putovanja su bila strašno zamorna, što se odražavalo na njen ten. Žureći da se što pre dotera, oborila je kutijicu sa puderom koji se rasuo po čitavom kupatilu. Još je bila na kolenima, pokušavajući da sredi nered, kada je *Maks* ušao unutra.

* Australijska književnica i intelektualka, čuvena po svojim kontroverznom feminističkim stanovištima. (Prim. prev.)

„Gospode, šta se ovde desilo? Peščana oluja?"

Leksi brzo ustade i poljubi ga u obraz.

„Nisam te očekivala."

„Znam. Vraćao sam se sa večere pa mi je palo na pamet da svratim. Ali, ako si umorna..."

„Ma kakvi! Baš mi je drago što si došao." Obučen u debeli džemper i farmerice, Maks je delovao još privlačnije nego obično. U Leksinoj glavi ponovo odjeknuše Ogastove reči. *Mislim da si zaljubljena u njega.*

„Hoćeš li nešto da popiješ?"

„Hvala. Mogao bih da sručim jedan viski."

Leksi krenu ka kuhinji. Dok je sipala piće, osetila je nešto što ju je nateralo da gotovo iskoči iz kože. Maks joj se prikrao otpozadi, prebacivši svoje hladne ruke oko njenog struka, a onda je nežno i gotovo neprimetno spustio poljubac na njen goli vrat.

Tako znači. Konačno je rešio da pređe u akciju.

Ili to možda treba da shvatim kao još jedan gest bratske pažnje?

Do đavola!

Okrenula se ka njemu. Njegove nedokučive crne oči su šarale po njenom licu, kao da je prvi put vidi.

„Koliko čujem, danas si bila na ručku sa Ogastom Sendfordom?"

Otkud on zna za to?

„Jesam."

„Da li je pokušao da te smuva?" Leksi je bila tako zatečena da je prasnula u smeh. „Da li taj smeh znači da sam u pravu?" nastavi Maks, ne skrivajući svoj bes.

„Ne, nego da si u opasnoj zabludi. Naravno da *nije pokušao* da me smuva. Ogast me ne gleda na taj način."

„Naravno da te gleda, Leksi. Svi muškarci te tako gledaju."

Maks spusti šake na njene obraze i povuče je ka sebi. Samo trenutak kasnije već ju je ispijao usnama, gurajući svoj žudni jezik u njenu usnu duplju. A onda je naprasno stao i odmakao se. Iz nekog razloga, ponovo je ključao od besa.

„Nemoj više da izlaziš s njim."

Leksi prkosno zabaci glavu. „Čekaj malo! Otkud tebi pravo da mi popuješ s kim smem da izlazim? Osim ako..."

Još jedan poljubac. Maksove ledene ruke skliznuše ispod gornjeg dela pidžame, žudno joj grabeći grudi. Iako su joj svi njeni feministički instinkti govorili da mora da ga odgurne, njeno međunožje je očigledno propustilo mudre lekcije Džermejn Grir.* Umesto da mu uvređeno pokaže vrata, Leksi se još čvršće privi uz njega, skidajući mu džemper i raskopčavajući kaiš na njegovim farmericama.

Gospode bože! Šta je ono Ogast rekao? Nešto o pomućenom rasuđivanju?

„Mislila sam da nisi zainteresovan za mene.“

„Pogrešno si mislila.“

Maks je ponese ka dnevnoj sobi, usput joj skidajući donji deo pidžarne. Krevet je bio prekriven stvarima koje je izvadila iz kofera, ali on uopšte nije pokušao da ih skloni. Bacio ju je preko rasute odeće, raširio joj noge, savio glavu i počeo da je liže, klizeći jezikom između njenih vlažnih butina. Osetila je kako joj se mišići grče i kako joj se leđa izvijaju. Iz grudi su joj se otimali promukli dahtaji. Bespomoćno se uvijala pod njim, opijena vlažnošću i vrelinom njegovog jezika, pokušavajući da mu odgurne glavu. *Ne smem tako brzo da dovršim. Ne srne da vidi koliko ga želim.* Ali, nije vredelo. Njeno telo je otkazalo poslušnost dok se propinjala kao divlja ždrebica, preplavljena grčevitim talasima zadovoljstva.

Čim je orgazmički šok splasnuo, Maks svuče pantalone i pope se na krevet pored nje. Lice mu se nalazilo direktno iznad njenog. Zagledala se u njegove oči, očekujući da u njima vidi strast, napaljenost, zadovoljstvo, ali je zurila u dva duboka crna jezera ništavila. Osetila je žacaj straha.

Ti nisi Maks. Ti si totalni stranac. Ko se zapravo krije u tebi?

Pa ipak, njen strah je bio pomešan sa nekim nepojmljivim uzbuđenjem. Čak i u vreme kada je bila ubeđena ga je mrzela iz dna duše, Leksi je u Maksu primećivala nešto divlje i brutalno. Nešto opasno. I potajno je želela da oslobodi i prisvoji tu životinjsku stranu njegove prirode. A sada je konačno dobila priliku da to učini. I dalje je zurila u njegove oči, boreći se za dah.

---

* Australijska književnica i intelektuala, čuvena po svojim kontroverznim feminističkim stanovištima. (Prim. prev.)

Maks je osetio kako pokušava da ga pročita, da dokuči šta se krije u njemu. Prebacio ju je na stomak kako ne bi mogla da mu vidi lice, a onda je otpozadi ušao u nju, ispunivši je svojim čvrstim pulsirajućim mesom.

Leksi zaječa od zadovoljstva.

To je ono što sam godinama čekala. Tako treba da izgleda seks. Njena svest poče da bleedi, raspršujući se pred lavinom silovitih čulnih senzacija koje su joj razdirale telo.

Maks se takođe izgubio u čaroliji trenutka. Pokušavao je da se obuzda, ali nije vredelo. Leksine grudi su bile iste kao grudi njegove majke. Njena kosa, njena koža... sve je mirisalo na Iv. Radio je to zbog nje. Sve što je radio, radio je samo za Iv. Ali se uprkos tome osećao nekako neverno i prljavo dok je ispuštao te životinjske dahtaje, grabeći glatko golo meso svoje rođake.

Nije smeo tako dobro da se oseća. Ne sa Leksi. On je mrzeo Leksi.

Mrzim te.

Tada je počeo da svršava, vrišteći majčino ime. Ali Leksi nije mogla da mu vidi lice ni da čuje taj zastrašujući urlik.

Leksina veza sa Maksom je podsećala na dečju škrinju sa blagom koje je bilo previše dragoceno da bi se delilo sa drugima. Kada je bila mala, Leksi je imala prelepu starinsku kutiju u kojoj je čuvala posebne „stvarčice iz prirode“: ptičje jaje koje je ispalo iz gnezda i koje je nerazbijeno našla na travnjaku u Dark Harboru i zečju lobanju koja je bila tako bela i blistava da je svetlucala u mraku. Leksi se na sličan način ophodila i prema Maksovoj ljubavi. Preko dana ju je čuvala u svojoj tajnoj škrinji, a kada bi uveče ostala sama, uzimala ju je u ruke, kao nekada onu zečju lobanju, i posmatrala je očaranim pogledom. Znala je da niko iz *Kruger-Brenta* nije smeo da otkrije da su ona i Maks bili u vezi, što je njihovoj romansi davalo dodatnu draž.

„Mi smo rođaci“, objašnjavao je Maks. „Rođaci i kolege. Drugi ljudi to ne bi mogli da shvate.“

Leksi je delila njegovo mišljenje. Ona će jednog dana postati Maksov šef. Šef svih koji su radili u *Kruger-Brentu*. A diskrecija je u kompaniji bila na prvom mestu.

„Drugi ljudi“ bi svakako još teže mogli da ih shvate da su nekim čudom mogli da se pretvore u muve i slete na zidove među kojima se odvijao Maksov i Leksin ljubavni život. Još otkako je u šesnaestoj godini izgubila nevinost, Leksi se fanatično posvetila istraživanju zabranjenog voća, čvrsto rešena da ne dopusti da traume iz detinjstva otupe njen libido. Bila je toliko zauzeta *dokazivanjem* svoje seksualnosti, toliko zaokupljena demonstriranjem svog užitka i svoje kontrole, da nika nije stigla da se zapita šta je zaista želela od seksa.

Ali sada, kada se upustila u tu nedopustivu vezu sa Maksom, shvatila je da je on predstavljao odgovor na sva pitanja koja se ranije nije usuđivala da postavi. Maks je bio prvi muškarac čiji je seksualni nagon bio jednako snažan kao i njen. Kada su vodili ljubav, on je tome pristupao sa divljim očajanjem koje ju je ostavljalo bez daha i teralo je da traži još. Pre toga nije čak ni sanjala da bi mogla da uživa u muškoj dominaciji. Zato što je u životu, i u kancelariji upravnog odbora, ona bila gospodarica igre. Ali je Maks uspeo da odškrine vrata iza kojih se skrivala druga strana njene ličnosti. Njihove seksualne igrarije su isprva bile prilično bezazlene. Dok su vodili ljubav, Maks bi joj pribio ruke uz krevet ili bi je blago pljeskao po zadnjici, ali kada je primetio koliko je ona uživala u toj podatnosti i pokornosti počeo je da je vodi sve dublje i sve dalje, sve dok nisu stigli do čistog sadomazohizma - sodomije, vezivanja, ponižavanja. Kada bi se našli između četiri zida, sva ograničenja su prestajala da važe. Ništa nije bilo zabranjeno ili nedopustivo. Leksi se osećala oslobođeno. Kada je bila kod kuće, u krevetu sa Maksom, konačno je mogla da odbaci oklop iza koga se godinama skrivala, oklop koji je nosila na koledžu i u *Kruger-Brentu*, oklop koji ju je pritiskao otkako je znala za sebe. Oklop koji je govorio: *Da, ja sam gluva i ja sam žena, ali nemoj da misliš da zbog toga možeš da se zajebavaš sa mnom*. Sa Maksom je konačno mogla da bude ono što stvarno jeste. Iskrena i ranjiva žena. Stvorenje od krvi i mesa.

Bilo je to najbolje osećanje koje je u životu iskusila.

Jedino što joj je smetalo u toj vezi bila je činjenica da nisu mogli često da budu zajedno. Leksi je neprestano bila na putu, dok je Maks bio do guše u poslu u svojoj njujorškoj kancelariji.

„Biće nam lakše kada preuzmeš kompaniju“, tešio ju je Maks. „Tada ćeš u Njujorku provoditi više vremena i moći ćemo sami da krojimo svoj raspored.“

Leksi je jedva čekala da kucne taj čas.

„Jesi li nešto uspeo da iščeprkaš?“ pitala je Iv svog sina. „Sigurno možeš da pronađeš nešto što će je iskompromitovati.“

„Još ništa, majko, ali radim na tome.“

„Moraćeš malo da ubrzaš stvari. Zar ti se ne čini da tračiš previše vremena na kresanje s njom?“ „Nije baš tako, majko.“

„Naravno daje tako. Dopustio si da te seksualni užitak toliko ponese da zaboraviš *ko je* Leksi. Ona je tvoj neprijatelj, Makse. Ona pokušava da otme ono što je naše. A vreme ističe.“

„Znam.“ Maks nije želeo da razočara svoju majku. Osim toga, plašio se da je Iv bila u pravu. Ponekad, kada bi Leksi počela da vrišti i jeca i da se uvija pod njim, gotovo da je dolazio u iskušenje da poveruje da ju je stvarno *voleo*. Kao da je u takvim trenucima zaboravljao da ju je zaveo *sa određenim razlogom* i da je to bio samo deo igre. Igre u kojoj će pobednik dobiti najveću od svih nagrada: *Kruger-Brent*.

Iv ga je nemilosrdno podsećala na te činjenice.

„Dobro znaš šta treba da radiš, Makse. Zavedi je, napravi budalu od nje i onda je dokrajči.“

Maks je turobno klimao glavom.

Da, odlično je znao šta je trebalo da uradi.

Leksi je ležala u lekarskoj ordinaciji, pokušavajući da uravnoteži disanje.

„Ne smete da budete nervozni“, rekao je doktor Čeung. „Zamislite da dobijate vakcinu protiv gripa.“

Dobro. Treba samo da dobijem vakcinu koja će mi vratiti sluh.

Leksi nikad nije pretpostavljala da nada može da bude tako bolna. Još otkako joj je Maks ispričao za doktora Čeunga i njegove revolucionarne eksperimente bila je tako usplahirena da nije mogla da spava. Bilo je to otprilike kao da ti neki vidovnjak kaže da može

da uspostavi kontakt sa ljudima koji su se preselili na onaj svet. Žarko želiš da veruješ u to, ali ako poveruješ, rizikuješ da otvoriš stare rane. Leksi se još odavno pomirila sa činjenicom da nikad više neće moći da čuje.

A tada joj je Maks jednog jutra za doručkom nonšalantno pružio časopis *Nju sajentist* i razbio njen nečujni svet na paramparčad.

„Trebalo bi ovo da pročitaš. Neki Kinezi je otkrio gen koji navodno može da pomogne ljudima koji su izgubili sluh. Već je obavio eksperi mente sa zamorčićima.“

Leksi je pažljivo pročitala članak. Gen se zvao mat-1. Doktor Čeun je genetskim inženjeringom uspeo da razvije adenovirus koji je sadržava taj gen, a onda gaje injekcijom ubrizgao u usnu školjku gluvih zamorčića. Nekim čudom, ispostavilo se da su kod oglednih životinja ćelije u unutrašnjem uhu ponovo počele da se razvijaju. Kod osamdeset procenata zamorčića sluh se u roku od nekoliko nedelja potpuno vratio.

Kolebljivo je gurnula časopis preko stola. „Koliko sam shvatila, taj metod još nije isproban na ljudima. Znaš da naučnici stalno lansiraju neke tobože revolucionarne metode, a onda se ispostavi daje u pitanju obična šarena laža.“

„Ovde piše da je prošlog meseca počeo da primenjuje terapiju i na ljudima. Zašto si tako skeptična? Zašto bar ne odeš da popričaš s njim?“

„Zaboravi na to.“

„Taj lekar često dolazi u Njujork.“

„Rekla sam da neću, Makse. U redu? Nemam ni vremena ni živaca da se zamajavam sa nekim kineskim šarlatanom.“

„Koliko vremena treba?“ upita Leksi, pritiskajući gazu na mišicu. „Mislim, da bi se osetili neki rezultati?“

„Zavisi. Kod nekih pacijenata ćelije gotovo odmah počnu da se obnavljaju. Kod drugih taj proces može da traje nedeljama, pa čak i mesecima. Možda ću morati da vam dam još jednu injekciju. Dođite na kontrolu za dve nedelje, pa ćemo videti kako stvari napreduju.“

Doktor Čeung je bio jednako nervozan kao i Leksi. Leksi Templton je bila pacijentkinja visokog profila. Ako terapija uspe,

bio bi obezbeđen za čitav život. Ali, ako rezultati izostanu, mogao bi da se oprostí sa prilivom daljih sredstava za istraživanje, baš kao i sa svojom lekarskom reputacijom.

„Sada je najvažnije da se što više odmarate, naročito prvih nedelju dana. Znae, to je ogromna promena za vaš organizam.“

„Plašim se da je to neizvodljivo.“ Leksi ustade i dohvati tašnu. „Za mesec dana treba da preuzmem kompaniju. Očekuje me mnogo ne-odložnih obaveza.“

»Morate da mirujete, gospođice Templton“, ponovi doktor Čeung, sa primesom panike u glasu. „U pitanju je vaš sluh. Čak i da stvari po-smatrate isključivo iz poslovnog ugla, morate priznati da se takva investicija isplati.“

Nešto slično je čula i od Maksa.

„Zašto ne odeš u Dark Harbor? Tvoj otac će se sigurno obradovati. Osim toga, to ti je poslednja prilika da se čestito odmoriš. Kad preuzmeš kompaniju, više nećeš moći da digneš glavu od posla.“

Leksi je na kraju morala da popusti. Ali, pod jednim uslovom. „Obećaj mi da nikome nećeš reći da sam počela sa terapijom. Ne želim da uzalud raspirujem nečije nade, bar dok ne vidimo kakav će biti krajnji ishod.“

Maks ju je stegao u zagrljaj, nežno je poljubivši.

„Obećavam. A sad počni da se pakuješ. Idi tamo i odmori se, dok još možeš.“

„Znaš šta ima novo? Mislim da je Božić Bata upravo parkirao svoje sanke kod svetionika Grindl Point.“

Robi Templton je sedeo u malom kafeu u Dark Harboru, pokušavajući da oraspoloži svoju sestricu.

„Stigao je do Grindl Pointa? Super!“

Leksi je čitala reči sa Robijevih usana, ali su joj misli bile miljama daleko odatle. Doktor Čeung joj je rekao da će možda biti potrebne nedelje dok ne primeti prve rezultate. *Takođe je rekao da jedna petina ispitanika nije ispoljila bilo kakvu reakciju na mat-1.*

„Rumeni debeljko kreće u osvajanje galaksije, koristeći svetionik kao bazu“, veselo nastavi Robi.

„Lepo.“

„Rudolf će predvoditi prvi juriš. A posle toga... ko zna? Naredni napad bi mogao da povede Doner. Ili Blicen. Još nisam uspeo da im provalim taktiku.“

„Fino.“

Robi ispruži ruku preko stola i uštinu je za mišicu.

„Jao! Zašto si to uradio?“

„Zato što već petnaest minuta toročem kao navijen a ti uopšte ni obraćaš pažnju. Mogu da se kladim da ne možeš da ponoviš nijednu reč. Ne bi primetila čak ni da ovog trenutka ustanem i zapalim za Pariz.“

„Izvini.“

Leksi i Robi su odlučili da iznenade oca zajedničkom posetom. Punih pet godina nisu imali prilike da se čestito vide i ispričaju. Robi je sada bio zvezda velikog kalibra. Punio je koncertne dvorane i stadione širom sveta. Bilo je pravo čudo daje uspeo da napravi rupu u rasporedu i dođe u Dark Harbor. Bilo je to skoro kao dobitak na lutriji. Ali, iako se radovala što je konačno mogla da bude sa bratom, Leksi je neprestano razmišljala o svom sluhu. Ili, tačnije rečeno, o nedostatku sluha. I o tome šta se dešavalo u *Kruger-Brentu*.

Kako mogu da se opustim kad mi takve stvari neprestano vise nad glavom?

„Misliš da bi tati bilo krivo ako se ranije vratim za Njujork?“

Robi se namršti. „Ne znam. *Meni* bi svakako bilo krivo. Čemu tolika žurba?“

Robi je strašno brinuo za Leksi. Primetio je da je užasno smršala otkako su se poslednji put videli. Verovatno zbog stresa. Naravno, to i dalje nije moglo da okrnji njenu lepotu, ali je Leksi, u očima svog brata, delovala umornije i ispijenije nego ikada ranije.

Leksi se zagleda u Robija, pitajući se kada se otvorio taj jaz između njih. Mada ga je volela iz dubine duše, primetila je da među njima više nije bilo onog starog prećutnog razumevanja. Robije nekad mogao da je čita kao otvorenu knjigu, kao svoje drugo ja, a sada ju je saletao postupno besmislenim pitanjima.

Čemu tolika žurba?

Kako je mogla da mu odgovori na to pitanje? Zar je uopšte nešto trebalo da mu kaže? *Kako da ne žurim, kad me čeka toliko posla? I kako da ne razmišljam o poslu kad mi je to u krvi? Možda sam zauvek izgubila sluh. Možda ću ostati gluva ko top. Ali ću uvek imati Kruger-Brent.*

Maks bi to sigurno mogao da razume.

Tristram Harvud je razrogačeno piljio u monitor pogledom punim šoka i neverice. Spikerfon je i dalje bio uključen.

„Da li sad shvataš *pune razmere* problema, Trise?”

„Shvatam”, turobno prozbori glavni poslovni izvršilac *Kruger-Brenta*. „Da li... da li postoji način da se ovo zataška?”

Iz spikerfona odjeknu grohotan smeh.

„Da se *zataška*? Čoveče, Internet je zakrčen tim fotografijama! U roku od nekoliko sati one će dospeti u *Foks vesti* i naše akcije će otići u tri krasna. Moraš pod hitno da daš izjavu za javnost.”

Tristram Harvud ozlojeđeno prekinu vezu.

Proveo je tri godine „nadzirući poslovanje” *Kruger-Brenta*. Tri fine mirne godine lišene bilo kakvih skandala. A sada, samo nedelju dana pre nego što...

„Glupava šmizla”, progundao je sebi u bradu. „Glupa pohotljiva šmizla.”

Kejt Blekvel je bila zaljubljena u rezidenciju Sedar Hil. To je nekada bilo njeno omiljeno utočište, bajkovita oaza u kojoj je mogla da se odmori od poslovnog stresa i obaveza. Pogled je bio spektakularan, a atmosfera topla, prijatna i spokojna. Uprkos tome, Piter Templton je dugo zazirao od tog poseda, nemoćan da se suoči sa bolnim uspomenama. Međutim, kako je zalazio u godine, i kako su njegova deca odrastala, osećao je sve snažniji poriv da se vrati na ostrvo. Znao je da je Kejt tu uspevala da pronađe svoj mir. Zato je odlučio da i on, kada ode u penziju, pretvori to mesto u svoje utočište.

Kada se doselio u Sedar Hil, Piter je sproveo nekoliko krupnih promena. Iz kuće je izbacio sve televizore i telefone. Ako je hteo da utekne od sveta, onda je to trebalo propisno da obavi. Doduše, na njegovom radnom stolu je još uvek stajao usamljeni zastareli kompjuter, ali je čak i on bio isključen iz struje.

Piter je uživao u svojoj samonametnutoj izolaciji. Ona mu je pomagala da se opusti. Za razliku od njega, Leksi je mrzela da bude odsečena od sveta.

Zahvaljujući Piterovoj komunikacionoj fobiji, Leksi je tek oko osam uveče dobila mejl koji joj je poslao Ogast Sendford. Šetala je po obali sa Robijem kada je njen *blekberi* počeo da pisti. Pištao je i vibrirao, tako divlje i nekontrolisano da je pomislila da će aparat eksplodirati. Imala je sedamdeset sedam novih poruka.

U *subject* rubrici Ogastove poruke nalazilo se toliko crvenih uzvičnika da je morala odmah da je otvori.

Robi je primetio kako joj lice postaje bledo kao kreč. „Šta je bilo? Šta se desilo?”

„Moram odmah da se vratim u grad. Treba mi avion." Leksi je već kucala poruku, pomerajući palčeve brzinom svetlosti.

„Dušice, sad je osam uveče. Prekasno je da...”

„NABAVI MI PROKLETI AVION!”

„Dobro, dobro", promuca Robi. „Videću šta mogu da uradim.”

Aerodrom Kenedi je vrveo od novinara i reportera. *Lešinari! Sjatili su se ovde da me živu prožderu.* „Leksi, jeste li videli slike?” „Kada su ti snimci napravljeni?” „Da li nameravate da se povučete iz *Kruger-Brenta*?” „Imate li ideju ko je to mogao da stavi na Internet?” *Da, imam ideju. Odlično znam koje to učinio. I zašto. I kada. Ali mi ništa od toga neće pomoći.*

Kancelarija upravnog odbora *Kruger-Brenta* bila je smeštena u zdepastoj kuli kružnog oblika koja se nalazila na vrhu zgrade na Park Aveniji, odakle se pružao fenomenalan pogled na Menhetn, Central park i Ist River. U središtu prostorije se nalazio okrugli sto od mahagonija, dovoljno velik da se oko njega smesti trideset osoba. Tog dana je oko stola bilo postavljeno dvadeset stolica: petnaest za članove upravnog odbora, na čelu sa Tristramom Harvudom, tri za trojicu najiskusnijih kompanijskih advokata i po jedna za Leksi i Maksa.

Bilo je pet sati ujutru i devetnaest stolica je već bilo zauzeto.

„Ne mogu da verujem da je još nema. Nakon bede koju nam je natovarila na vrat mogla bi bar da se pojavi na vreme.“

Logan Maršal, koji je imao najduži staž u upravnom odboru, uopšte nije pokušavao da prikrije svoju revoltiranost. Ostali su ćutali, ali su kiseli izrazi njihovih lica govorili da su delili Maršalovu ozlojedenost. Znali su da će se, čim berza tog jutra počne da radi, njihova neto vrednost stropoštatati bar za trećinu. Toliko truda se praktično preko noći pretvorilo u dim. A za to su mogli da krive samo jednu osobu.

„Evo, stigla sam. Možemo odmah da počnemo.“

U uzanoj suknji boje breskve i *mark džejkobs* blejzeru bež boje, na štiklama koje su bile toliko visoke da su podsećale na lansirne rampe, Leksi je delovala još ubitačnije nego inače. *Očigledno ne namerava da se preda bez borbe*, pomisli Ogast Sendford. *Ali joj ovog puta neće uspeti. Ovog puta ne može dopobedi*. Uputio joj je ohrabrujući osmeh, ali je Leksi bila previše nervozna da bi odgovorila na taj prijateljski gest. Želeći da što pre završi s tim, započela je svoj unapred pripremljen govor.

„Kao prvo, želim svima da se izvinim što sam vas dovela - što sam *nas* dovela - u ovako nezgodnu situaciju.“ Svi su ćutali kao zaliveni.

„Problem koji trenutno zahteva najveću pažnju je svakako vrednost naših akcija. Po mom mišljenju, pre nego što pristupimo donošenju bilo kakvih odluka, moramo preduzeti hitne mere da ograničimo potencijalnu štetu i da vratimo poljuljano poverenje naših akcionara.“

Ponovo tišina.

„Kada sam ugledala one fotografije, moja prva reakcija je bila da podnesem trenutnu ostavku.“ Oko stola odjeknu prigušen žamor. Ogast je čuo kako neki od prisutnih mrmljaju, „da, to je bila *i naša* reakcija“, ali je Leksi zbog problema sa sluhom bila pošteđena tih opaski. „Međutim, kao što svi dobro znamo“, nastavi Leksi, „nagla i neočekivana promena na čelu kompanije je *poslednja stvar* koja bi mogla da vrati poverenje investitora. Vrednost naših akcija je u poslednjih šest meseci značajno porasla usled očekivanja da ću ja narednog meseca stupiti na položaj predsednika upravnog odbora.“

Čisto sumnjam da bi nam pomoglo ako se sada probodem vlastitim mačem.

Logan Maršal se diskretno nagnu ka Ogastu. „Šteta što nije tako razmišljala dok se nabadala na mačeve onih momaka sa Harvarda. Čak se nije libila ni da to snimi. Šta ta cura, do đavola, umišlja?“

„Ne delim tvoje mišljenje“, mrko promrmlja Ogast.

Maks tada skoči na noge. Delovao je samouvereno, pribrano i odmorno. *Do đavola, kako samo uspeva da izgleda tako privlačno u pet ujutru?*, pomisli Leksi.

„Mislim da je najbolje da prvo pogledamo o čemu se tačno radi.“ Maks izvuče daljinski upravljač iz džepa i samo sekundu kasnije sa tavanice se spusti veliki ekran. Na ekranu zatrepta slika na kojoj je Leksi, potpuno naga, upražnjavala oralni seks sa anonimnim muškarcem, u prisustvu još dvojice posmatrača.

„Zar je ovo neophodno?“ pobuni se Ogast Sendford. „Mislim da smo svi već imali prilike da vidimo te snimke.“

„Da, mi smo imali čitav vikend da ih natenane svarimo“, zajedljivo odbrusi Maks, „ali šta ćemo sa našim akcionarima? Razmislite kako će oni reagovati kada se probude i ugledaju ove fotografije.“

Maks pritisnu dugme na daljinskom i na ekranu se pojavi nova slika: Leksi kako šmrče kokain. Potom još jedna, pa još jedna. Svi snimci su bili napravljeni istog dana, na brucoškoj zabavi na Harvardu. Leksi je bila ubeđena da nije bilo šanse da te fotografije izrone u javnosti jer je još odavno (pomoću pozamašnog čeka) uspela da ubedi „prijatelja“ koji ih je snimio da joj ustupi karticu iz svoje digitalne kamere. Da je bila pametna, odmah bi uništila karticu, ali ju je neki bezumni poriv naveo daje sakrije u sefu u svom stanu. Daje zadrži kao uspomenu na „raskalašnu Leksi“, na njeno staro promiskuitetno „ja“ koje je odavno ostavila za sobom, koje je svukla kao što zmija svlači svoju košuljicu još onog dana kada se zaljubila u Maksa. *Kada se zaljubila.*

Samo je jedna osoba znala šifru za otvaranje sefa.

Maks je i dalje pričao, prelazeći pogledom oko stola. Kad su im se pogledi ukrstili, Leksi je primetila da je gledao *kroz* nju, kao da je bila duh.

Ne čudi me što si me onako brižno nagovorio da odlepršam u Dark Harbor. Koliko si dugo ovo planirao, kućkin sine?

„Akcionari ne predstavljaju jedini problem. Moramo da razmislimo kakvu bi štetu ovo moglo da nam nanese na internom planu, unutar same kompanije. Već sam dobio mejlove od predsednika naših ogranaka iz Dubaija, Kuvajta i Delhija, sa pretnjama da će nam okrenuti leđa ako Leksi dođe na mesto predsednika. A ti, Tristrame? Jesu li i tebi upućeni slični apeli?”

Tristram Harvud mrko klimnu glavom. Amerika je možda bila spremna da svojoj miljenici oprostí mladalačku indiskretnost, ali je *Kruger-Brent* imao ogranke po čitavom svetu, uključujući zemlje u kojima su živeli pripadnici muslimanske i hindu religije. To što su planirali da na mesto predsednika dovedu ženu, štaviše *gluvu* ženu, bilo je već dovoljno loše, ali bi ovakav skandal mogao svakako da ih dotuče.

Leksi se spusti na stolicu, posmatrajući kako se prisutni domunđa-vaju, diskutujući o njenoj budućnosti. Samo što to nije bila diskusija, već sudska farsa. Još pre nego što je kročila unutra, Leksi Templton je bila proglašena krivom.

Naravno, za sve je trebalo da zahvali Maksu. Maks joj je zario nož u leđa, baš kao što ju je Ogast upozorio. U njenim mislima izroniše slike divlje paganske strasti kojoj se prepuštala poslednjih šest meseci. *Zar je moguće daje to za njega bila obična igra? Deo ratnog plana?* Izgleda da je bilo moguće. A opet, Maksova žudnja i ljubav su joj i dalje delo-vali stvarno.

Na brzinu je odmerila mogućnosti koje su joj stajale na raspolaganju.

Mogla bih da im otvorim oči. Mogla bih još ovog časa da ustanem i da im kažem da je Maks ukrao te slike iz mog sefa i pustio ih u javnost. Daje Maks odgovoran za novonastalu krizu. Da nas je Maks sve zajedno uvalio u ovaj haos.

Ali, čak i dok je analizirala tu opciju, Leksi je znala da to neće uraditi. Njen ugled je već bio okaljan, usled čega će vrednost *Kruger-Bren-tovih* akcija još tog jutra značajno opasti. Ako okalja i Maksovo ime, investitori više neće imati na koga da se oslone. Kompanija će se izmigoljiti iz ruku porodice Blekvel. Ili će se potpuno srušiti, kao kula od karata.

Kruger-Brent je bio jedina istinska ljubav u Leksinom životu. Zato nije smela da dopusti da ode u nepovrat.

Skrenula je pogled ka Maksu. *Ti si računao na to, zar ne? Znao si da mi je Kruger-Brent na prvom mestu i da te zbog toga neću ocinkariti?*

Mrzela je Maksa zbog onog što joj je uradio. Ali ga je još više mrzela zbog onog što je uradio samoj kompaniji. Sve je stavio na kocku, samo da bi se domogao predsedničke fotelje.

Lagano je ustala sa stolice.

„Dosta.“

Podigla je ruku, zahtevajući tišinu. Domundavanje istog časa utihnulo.

„Koliko vidim, svi imate isto mišljenje. Zato sam odlučila da, zarad dobra kompanije, povučem svoju kandidaturu za predsednika upravnog odbora. Danas po podne ću dati zvaničnu ostavku.“

Ramena trojice advokata klонуše od olakšanja.

Maks otvori usta da nešto kaže, ali kada se zagledao u njene oči reči mu zamreše na usnama. To što je hteo da kaže - *žao mi je, i dalje te volim* - izgubilo je svako značenje. Morao je da uništi Leksi kako bi svojoj majci vratio *Kruger-Brent*. To je bila njegova sudbina, njegova životna svrha. Nije imao drugog izbora. Jednog dana, nadao se, Leksi će to i sama shvatiti. Jednog dana će razumeti zašto je to morao da uradi.

Leksi dohvati svoju aktovku i krenu ka vratima, sa tihom dostojanstvenošću koja je Ogasta Sendforda dovela na rub suza.

„Srećno, Makse.“

Sačekala je da se vrata lifta zatvore pre nego što je otvorila pesnice. Nokti su joj se tako žarili u meso da su joj dlanovi bili ranjavi.

Srećno, Makse! Srećno, Judo! Srećno, ti prevrtljivo izdajničko kopile!

U mislima joj izroni citat koji je naučila na časovima veronauke.

„*A Isus reče: 'Zaista vam kažem, jedan između vas izdaće me. Ali teško onome koji izda sina čovečjeg. Bolje bi mu bilo da se nije ni rodio.'*“

I ona će naterati Maksa da zažali što se rodio.

Njen rođak je dobio bitku.

Ali rat je tek počeo.

DRUGA KNJIGA

Dvadeset drugo poglavlje

Los Angeles, pet godina kasnije

Faolo Kozmiči je namrgođeno posmatrao raskošno ukrašen salon luksuzne vile u Bel Eru.

„Ima previše cveća. Kao da je neko umro.”

Robi Templton mu priđe, nežno ga poljubivši u čelu. „Cveće je savršeno. Sve je savršeno, srce. Treba samo da uzmeš neko pićence i da se opustiš.”

Robi je te večeri slavio četrdeseti rođendan. U svom tipičnom altruističkom maniru, odlučio je da ulazak u petu deceniju kruniše dobrotvornim događajem koji je, po njegovim očekivanjima, trebalo da prikupi bar milion dolara za Templton/Kozmiči fondaciju za borbu protiv side. Brojne zvezde klasične i pop muzike, baš kao i legija holivudskih glumaca i glumica, uskoro će početi da se zaustavljaju pred masivnom gvozdenom kapijom oko koje se već vrzmao čopor nestrpljivih paparaca. Najsrećniji par u svetu klasične muzike pre tri godine je svio svoje ljubavno gnezdo na tom ogromnom posedu u Bel Eru. Agent za nekretnine im je kuću opisao kao vilu u francuskom pastoralnom stilu, što je sirotog Paola nateralo da prasne u smeh.

„Jeste li vi nekad bili u Francuskoj?”

Bila je to zapravo ogromna razmetljiva kuća koja se gušila u takvom lavirintu ruža puzavica da bi se Marta Stjuart sigurno nakostrešila. U raskošnom vrtu je žuborio veštački potočić koji je pokretala skrivena električna pumpa i preko koga se pružao jednako izveštačeni srednjovekovni most. Najprostije rečeno, kuća je delovala kao da je izašla iz Diznilenda. Bilo je to pravo oličenje holivudskog kiča i pompeznosti. Ali, sa druge strane, vila u Bel Eru je bila neverovatno udobna, sve sobe su imale očaravajući pogled i,

što je bilo najvažnije, pružala je totalnu privatnost, stoje doprinelo da Robi i Paolo budu blaženo srećni u svom novom domu.

„Ah, tu si, Leks! Molim te, hoćeš li da objasniš mesje Grinču da kuća izgleda božanstveno?”

„Kuća izgleda božanstveno.”

Bilo je teško poverovati da je Leksi Templton već napunila tridesetu. Dok se spuštala stepeništem u starinskoj sivoj *hardi ejmis* balskoj haljini, sa dijamantskim nakitom na ušima, vratu i rukama, koža joj je bila sveža i blistava kao da je bila tinejdžerka. Duga raspuštena kosa je dodatno doprinosila njenom mladalačkom izgledu, vesto skrivajući čeličnu biznismenku koja je vrebala iza te bezazlene fasade.

Nakon što je Leksi pre pet godina u vrtlogu nezapamćenog skandala napustila *Kruger-Brent*, ljudi iz poslovnog sveta su je praktično preko noći otpisali. Njene slike su prestale da se pojavljuju na naslovnim stranicama magazina. Leksi nije davala bilo kakve izjave, nije odgovarala na glasine i nije potvrđivala ili demantovala vesti koje su stizale iz „prijateljskih krugova” i „poverljivih izvora”. Više nije odlazila na elitne prijeme i dobrotvorne aukcije, na premijere i otvaranja galerija. Naokolo se šušalo da je čak napustila Ameriku, ali niko nije mogao da kaže da li je to bila istina. Kako su meseci prolazili, javnost je malo-pomalo prestala da mari za nju.

Ali, oni koji su pretpostavili da se Leksi sakrila u neku rupu da bi olizala svoje rane drastično su potcenili snagu njene ambicije i nesalomivost njenog duha.

Deset dana nakon Maksovog prevrata Leksi je probudilo zavijanje sirena ispod prozora njenog novog iznajmljenog stana. Zbog medija je morala da promeni čak i adresu. Zvuči su isprva bili prigušeni, kao da je sve bilo prekriveno slojem snega. Međutim, tokom narednih nekoliko dana sneg je polako počeo da se topi. Zvuči su postajali sve oštriji i razgovetniji, a Leksi se svakom od njih radovala kao novorođenče koje prvi put spoznaje svet. Kada bi začula vodu koja je tekla iz slavine u kupatilu, prasnula bi u razdragan smeh. Psovke uličnih prodavača su je ispunjavale takvim ushićenjem da bi joj knedla zastala u grlu. Ali, ubedljivo

najčudniji od svih zvukova bio je zvuk njenog glasa. Činilo se kao da uopšte nije pripadao njoj.

Doktor Čeung je bio van sebe od sreće. „Čestitam, draga moja. Žao mi je samo što trenutno ne možeš da čuješ neke *lepše* vesti.“

Poput svih Amerikanaca doktor Čeung je video one skandalozne fotografije. Čak ni ljudima koji nisu bili zainteresovani za tračeve nisu mogle da promaknu takve pikanterije. Mediji su se nemilosrdno okomili na posrnulu bogatašicu koju su nekad dizali u zvezde.

Međutim, činilo se da Leksi nije obraćala mnogo pažnje na to. „Ne brinite za mene, doktore. Zahvaljujući vama, ponovo mogu da čujem. To je jedino što mi je sada važno.“

I stvarno je bilo tako. Leksi se odjednom osećala nepobedivo. Pomoću kapitala koji je prikupila od svojih akcija u *Kruger-Brentu* - upr-kos padu vrednosti, Leksin udeo je još uvek iznosio preko sto miliona dolara - diskretno je počela da razvija vlastiti biznis sa nekretninama. Počela je da otkupljuje jeftino zemljište po Africi, držeći se poslovnog plana koji je nameravala da sprovede kao predsednica *Kruger-Brenta*. U roku od dve godine njena kompanija, kojoj je nadenula ime *Templton estejts*, pretekla je gotovo sve afričke konkurente. A *ove* godine Leksi je sa beskrajnim zadovoljstvom posmatrala kako *Templtonovo* učešće na afričkom tržištu nekretnina postaje veće čak i od učešća *Kruger-Brenta*.

Samo je jedna kompanija, *Feniks grup* iz Kejptauna, koju su osnovali Gejbrijel Mekgregor i Dija Gali, uporno ostajala ispred njih. Pa ipak, *Feniks* se u taj biznis upustio pet godina pre *Templtona*. Niko nije mogao poreći da je *Templton estejts* za samo pola decenije postojanja postigao izvanredan uspeh.

Uporedo sa munjevitim razvojem Leksine novoosnovane kompanije rasla je i njena samouverenost. Kada ju je Maks onako bezočno izdao, lansirajući u svet one strašne degradirajuće fotografije, jedan deo nje želeo je da otpuzi na neko skrovito mesto i svisne od beznađa. Ali sada, kada je uspela da povрати svoj sluh i svoj imetak, polako je počela da se vraća u javnost, kao dete koje pravi prve odvažne korake. Vođena trenutnim porivom, jedne večeri se pojavila na otvaranju elitnog njujorškog restorana koji je pripadao

njenom dobrom prijatelju. Čim je kročila unutra, u ekskluzivnoj *bil blas* haljini, postala je zvezda večeri. Bila je jednako zaslepljujuća i glamurozna kao u svojim najboljim danima. To je bilo dovoljno da se ustave otvore. Muškarci su ponovo padali na kolena pred njom. I to ne *bilo kakvi* muškarci. Leksi je sada izlazila sa muzičarima, biznismenima, filmskim zvezdama, praveći neočekivane zaokrete na svakih nekoliko nedelja i držeći medije u krajnjoj neizvesnosti. Sada kada je dolar bio niži nego ikada i kada je ekonomija upala u naročito depresivnu fazu, Amerika je žudela za glamurom i uzbuđenjem kao što je narkoman žudeo za iglom. Zar je postojao bolji način da se oživi nacionalni duh od toga da se toj lepoj i neustrašivoj blekvelovskoj kćeri poželi dobrodošlica u zajedničko američko jato?

Dobro, imala je divlju i raskalašnu mladost. Pa šta s tim? Nije ni proa ni poslednja.

Sad ponovo može da čuje. Uspela je da se podigne iz pepela i da ponovo stane na noge.

Leksi je ponovo bila megazvezda, borac, pobednik. Još jednom je uspešno transformisala svoj javni imidž. I naterala Amerikance da, zadivljeni i očarani, ponovo motre na svaki njen korak.

Paolo Kozmiči nije imao razloga za brigu. Robijeva rođendanska zabava je predstavljala pun pogodak. Sve je proteklo na zavidnom nivou, uz dovoljnu količinu skandala da se zadovolji holivudska glad za sočnim tračevima.

Poznati muzički producent se zaključao u kupatilu sa jednim božanstvenim stvorenjem dok je njegova supruga opuštено cirkala šampanjac u salonu.

To božanstveno stvorenje se zvalo Dejvid.

Čuvena holivudska glumica se toliko zanela ljubavnom igrom u kupatilu da je zaboravila da stavi periku koja je prikrivala njeno proćelavo teme. Kada je njen dvadesetogodišnji ljubavnik spustio pogled i primetio kako mu između butina pluta nešto što je podsećalo na mrtvog pacova, toliko se prestravio da je pao u nesvest. Malo je nedostajalo da se udavi u kadi.

Majki Šet, kome je časopis *Pipi* te godine dodelio laskavu titulu „najzgodnijeg holivudskog frajera“, stigao je na prijem u pratnji *Plejbojeve* mis septembra, ali čim je ugledao Leksi sirota zečica je

bila šutnuta kao obećanje iz predizborne kampanje. Nesrećom po Majkla Šeta, Leksi nije pokazala ni trunku interesovanja za njega.

Ne želeći da se pomiri s porazom, Majki se ustremio pravo ka šanku, gde je stajao Robert Templton. „Moraš da mi pomogneš, Robi. Odlepio sam za njom. Ti si joj brat. Sigurno znaš čime mogu da je impresioniram.“

Majki Šet, koji je bio poznat kao zvezda brojnih holivudskih hitova, naslednik Kerija Granta i pravi virtuoz u krevetu, nije navikao da mu neko kaže ne. Još od sedmog razreda mu se nije desilo da neka pripadnica nežnijeg pola odoli njegovom udvaranju.

Robi se vragolasto osmehnu. „Leksi voli izazove. Za početak bi mogao da izađeš sa mnom. Kad vidi šta se dešava, možda će poželeti da te *preobrati*.“

Majki Šet prasnu u smeh. On je već godinama poznavao Robija i Paola.

„Lep pokušaj, Liberače,* ali ne nameravam da idem *baš tako* daleko.“

„Možda bi ipak trebalo da probaš. Znaš kako se kaže, Majki. Nisi dokazao svoju muškost sve dok se ne kresneš sa drugim tipom i ne ustanoviš da ti se to *ne dopada*.“

U sitne jutarnje sate, kada su poslednji gosti napustili vilu u Bel Eru, Paolo je otišao na spavanje, ostavivši Robija nasamo sa Leksi.

„Znaš, Majki Šet se stvarno primio na tebe.“

Leksi zakoluta očima.

„Ma daj, zašto izvodiš? On je stvarno pristojan tip. Znaš da se žene otimaju za njega. Gospode, *čak bih i ja* spavao s njim!“

„Ne bi, Robi. Zato što ste ti i Paolo vezani pupčanom vrpcom.“

„Mi smo vezani nečim što je mnogo jače od pupčane vrpce, ali shvatam šta hoćeš da kažeš.“

---

* Aluzija na V. V. Liberačea, čuvenog američkog pijanistu i zabavljača. (Prim. prev.)

Robi je brinuo za Leksi. Spolja posmatrano, činilo se da je njegova sestra uspela da se vrati u normalu, ali njena opsjednutost *Kruger-Brentom* i Maksom Vebsterom uopšte nije delovala *normalno*. Osim toga, Leksi se satirala od posla. Bila je tako posvećena svom biznisu da bi njeno radno vreme postidelo čak i najpredanije radnike iz tajvan-skih salona za masažu.

„Znaš, Leks, nije sve u poslu. Zar ti nikad ne pada na pamet da bi trebalo malo da se skrasiš?”

Leksi prasnu u smeh. „Sa Majklom Setom? Ne pričaj svašta, Robi! Svi znaju da njegovi filmovi traju duže od njegovih romantičnih veza!”

„Dobro, zaboravi Majkla. Ali nekog treba da imaš. Svima je potrebna ljubav, Leksi.”

„Već imam ono što mi je potrebno. Imam *tebe*.”

„Nisam na to mislio. Zar ne želiš da jednog dana imaš decu? Da zasnuješ vlastitu porodicu?”

„Ne, to *uopšte* ne želim.”

Leksi ispusti prigušen uzdah. Kako je Robiju mogla da objasni da, nakon onog što se desilo sa Maksom, nije bilo šanse da nekog ponovo zavoli. Naravno, Robi uopšte nije znao za njenu vezu sa Maksom - niko nije znao za to - baš kao ni za činjenicu da je upravo Maks lansirao fotografije koje je umalo nisu uništile. Ali je Leksi *znala*. Znala je da su samo budale mogle da veruju u ljubav. I da nikad više ne srne dopustiti da je ljubav zaslepi. Zbog ljubavi je izgubila *Kruger-Brent*. Sada joj je bilo važno samo da uništi Maksa i da ponovo preuzme kontrolu nad svojom obožavanom kompanijom. Što se ticalo dece, *Kruger-Brent* je bio njeno dete. Nije smela da veruje Maksu. On joj je oteo to čedo iz naručja. On je otrgao *Kruger-Brent* sa njenih brižnih majčinskih grudi i bacio ga u divljinu.

Srećom, Leksi je bila dovoljno jaka da, uprkos Maksovoj izdaji, ponovo izgradi svoj život i svoju reputaciju. Poslovi u *Templton estejtsu* su napredovali zadivljujućim tempom. Ali je, duboko unutra, žudnja za *Kruger-Brentom* izjedala Leksinu dušu kao kiselina koja je proeurilu iz baterije. Ona je svaku njenu pobedu pretvarala u pepeo.

Primitivši njenu usplahirenost, Robi promeni temu.

„U poslednje vreme često putuješ za Kejptaun. Jesi li možda upoznala izvesnog Gejbrijela Mekgregora?"

Kako se ispostavilo, Robi je ovog puta naćeo *pravu temu*.

„Još ga nisam upoznala, ali odlično znam ko je on. Ima kompaniju koja se zove *Feniks*. On mi je sada glavni konkurent." „Je l' dobar?"

„Nažalost, veoma dobar", priznade Leksi. „Sposoban je i prevejan. I ima sjajan njuh za biznis." „Ali?"

Leksi se nakratko zamisli. „Ne znam. Kao što sam rekla, ne pozna-jem ga lićno, ali imam osećaj da ne smem da mu verujem. Znaš da on tvrdi da je u rodbinskim vezama sa nama? Da je potomak Džejmija Mekgregora?"

„Zar nije?"

„Pojma nemam. Možda ćak i jeste. Ali, otkud *ti* znaš za njega?"

Robi priće radnom stolu i podiće neki papir.

„On i njegova supruga su veoma aktivni u borbi protiv *side*", objasnio je, pruživši joj rukom ispisano pismo. „Pošto je ćuo za našu fondaciju, odlučio je da Paola i mene pozove da saraćujemo sa njegovom dobrotvornom organizacijom. Sledeće nedelje putujem za Južnu Afriku, da se sretnem s njim."

Leksi pažljivo proćita pismo. *Delovalo je iskreno*. Pa ipak, nije mogla da se otarasi strepnje. Ko je zapravo bio Gejb Mekgregor? Masa ljudi je pokušavala da dokaće kako su povezani sa njenom porodicom. Ali, laj tip je bio pun ko brod. Nije imao razloga da juri njihovo bogatstvo. A opet...

„Sledeće nedelje treba da obavim neke poslove u Južnoj Africi", instinktivno je odgovorila. „Ako ćeliš, možemo zajedno da odemo na taj sastanak."

Robijevo lice se naprasno ozari. On je već godinama pokušavao da Leksi ukljući u svoje dobrotvorne aktivnosti.

„To bi bilo sjajno! Ako se slaćeš, sutra ću rezervisati karte za oboje. Biće kao u stara dobra vremena. Sećaš se kad smo kao klinci išli u Afriku sa tatom? Na ona dosadna mesta gde nam je drćao predavanja o istoriji *Kruger-Brenta*? 'Džejmi Mekgregor je ovde imao rudnik dijamanata. Kejt Blekvel je ovde išla u školu'. I *bla-bla-truć*, dok nam se ne zavrti u glavi." Prasnuo je u smeh.

„Naravno da se sećam.“

Činilo se kao da je juče bilo.

Samo što je ona, za razliku od Robija, uživala u svakom trenutku.

„Džejmi! Odmah izvadi taj vagon iz sestrinog doručka ili ću stvarno da se naljutim!“

Gejb Mekgregor prostreli svog četvorogodišnjeg sinčića tobože strogim pogledom, ali je mališan znao da je to bila obična fasada.

„Izvini, tata“, ozbiljno je odgovorio, zureći u vagončić koji je plivao u činiji sa pahuljicama, „ali nema šanse da ga poraerim odavde. Tomas se slupao. Mora da sačeka spasilački voz. A on kreće tek ujutru.“

„Moje pahuuujiiiiiceee! Moje pahuuujiiiiiceee!“ Džejmijeva dvogodišnja sestra Kolet je jecala na sav glas. „Neće ceeka voooooz! Hoće moje pahuuujiiiiiceee!“

„Ne cmizdri, Kolet!“ odbrusi Džejmi. „Zar ti nije žao jadnog Tomasa?“

„Džejmi!“ viknu Gejb još strožim glasom.

Tara Mekgregor se tiho ustremi ka stolu, izvadi sporni vagončić iz Koletine činije, obrisa ga papirnim ubrusom i vrati ga svom nadurenom sinčiću. „Samo još jedna reč, Džejmi, i Tomas leti pravo u đubre. Jasno? I završi taj tost ako hoćeš da dobiješ čokoladno mleko.“

Na Gejbovo zaprepašćenje, mali Džejmi istog časa zaboravi na svoj vagončić i poče da tamani tost premazan puterom od kikirikija. Obrazi su mu bili tako naduveni da je podsećao na hrčka. „Evo, pojeo sam.“

„Jesi li sigurna da neće da se udavi?“ Gejb zabrinuto pogleda u Taru. „Izgleda kao zmija koja pokušava da proguta zeca.“

„Ne brini“ staloženo odgovori njegova supruga, ne skrećući pogled ka stolu.

Kao i obično, jutarnje aktivnosti Tare Mekgregor su podsećale na žonglersku predstavu. Prvo je spremala doručak, potom je hranila i oblačila decu, posredovala u čarkama koje su pretile da se pretvore

u treći svetski rat i podsećala Gejba gde je ostavio čarape ili laptop ili mobilni ili zdrav razum.

Gejb je posmatrao kako njegova supruga jednom rukom prevrće slaninu koju će mu ubaciti u sendvič dok je drugom prelistavala mejlove na svom *blekberiju*. Sa tom blistavom crvenom kosom, vitkim strukom i dugim gipkim nogama, Tara je zračila staromodnim seksepilom koji je bio dodatno naglašen njenim majčinskim oblinama. Posmatrana otpozadi izgledala je kao Sid Šaris, ali je utisak koji je ostavljala sprema bio smerniji i celovitiji. Nešto kao spoj požrtvovane domaćice iz američkog predgrađa i irske seljančice. Bleda koža. Dražesne pegice na licu. Bujne zaobljene grudi. I taj širok blistavi osmeh koji je Gejba oborio s nogu još kad ju je prvi put ugledao i koji ga je terao da čak i sada, šest godina kasnije, poželi da je zgrabi u naručje i da je odvuče pravo u spavaću sobu.

Tara će, baš kao i svakog jutra, još pre devet biti na svojoj klinici, gde je mnoštvo nemoćnih i napaćenih mališana čekalo da im pritekne u pomoć.

Ona je pravi anđeo. Jedna u milion. Kako je samo jedna tako lepa i pametna devojka završila sa tipom poput mene?

Gejb Mekgregor se Tari Dajnin *nije dopao* još na prvi pogled.

„Misliš na onog tamo? Na onog naduvenka?“

Tara i njena drugarica Andžela su te večeri sedele u jednom novom pomodarskom baru na keju. Andžela ju je sve vreme vukla za rukav, pokazujući joj tog „opakog frajera“. Tara nije delila njeno mišljenje.

„Ali, šta mu fali?“ insistirala je Andžela. „Ima telo Toma Brejdija i lice Danijela Krejga. To je ubitačna kombinacija, curo. Smazala bih ga u jednom zalogaju.“

„A on je savršeno svestan toga“, samouvereno je odbrusila Tara. „Pogledaj samo kako maše novčanikom pred onim prakljačama.“

Kao i obično, Gejb je bio okružen jatom manekenki koje su se nahvale *kristalom*.

„Daj da mu priđemo“, predložila je Andžela.

„Ne, hvala. Ako želiš slobodno idi, ali mene preskoči.“

Andžela se brzinom svetlosti stvorila pored Gejba. Neko vreme su ćaskali, ali su njegove oči neprestano lutale ka riđokosoj koja je sedela preko puta šanka, streljajući ga furioznim pogledima.

„Zašto ne pozoveš i svoju prijateljicu?”

„Zato što neće da dođe.” Andželi su takvi predložili užasno išli na živce. Zašto je Tara uvek morala da bude u centru pažnje? „Ako te baš zanima, ona misli da si plitak i uobražen.”

„Ozbiljno?”

Gejb je spustio piće i uputio se pravo ka Tarinom stolu. „Da li uvek donosiš sud o ljudima pre nego što ih upoznaš?” upitao je.

Posmatrana izbliza, nije delovala kao klasična lepotica. Imala je pr-ćast nos i malo veći razmak između očiju. Bila je visoka i snažna. *Stamena*, tako je pomislio te večeri. A opet, u njoj je bilo nećeg neodoljivog, nećeg po ćemu je znaćajno odskakala od devojaka sa kojima je obićno izlazio. Te devojke su svakako bile lepe, ali su sve bile krojene na isti kalup, kao da su izašle iz istog broja *Voga*.

„Ne baš uvek. Ali, u tvom slučaju...”

„Šta u mom slučaju?”

„Pa, očigledno je, zar ne?”

„Šta je očigledno?”

„Pa ti, eto šta!” Tara je prasnula u smeh. „Šta treba da mislim o tipu koji se razmeće šampanjcem? Koji nosi skupoceni *roleks* i vuće harem za sobom? Reci mi, koja kola voziš? U stvari, pokušaću da pogodim.” Podrugljivo je zatvorila oči, kao da se koncentriše. „*Ferari*, je l' tako? Ili možda... Pa da! *Aston martin!* Mogu da se kladim da se pališ na one fazone iz filmova o Džejmsu Bondu.”

„Ako te baš zanima, vozim savršeno obićan *rejnđž rover*”, odgovorio je Gejb, naloživši sebi da se već narednog jutra otarasi svog *venkviša*. „Ako mi ne veruješ, sutra mogu da dođem tim *roverom* po tebe i da te izvedem na večeru.”

„Ne, hvala.”

„Što da ne? Ja sam fin momak.”

„Možda, ali nisi moj tip.”

„Kako izgleda tvoj tip? Mogu da se promenim.”

„Za ime božje, zar ti ništa ne kapiraš? Ni ja nisam *tvoj tip!*“ nestrpljivo je odbrusila Tara, pokazavši na jato skockanih devojaka koje su se smenjivale na Gejbovoj barskoj stolici, šaljući mu poljupce. Sve do jedne su izgledale kao klonovi Hajdi Klum. „Prihvati prijateljski savet i odustani dok još nije kasno.“

Ali Gejb nije odustao. Uspeo je da sazna da Tara radi kao lekarka na klinici Crvenog krsta u jednoj sirotinjskoj četvrti, što je bilo dovoljno da krene u ofanzivu. Svakog dana joj je slao bukete crvenih ruža i pozivao je da izađe s njim. Takođe joj je slao karte za pozorište i knjige, pa čak i nakit, ali je ona učtivo i odlučno vraćala svaki od tih poklona.

Nakon tri meseca, taman kada je pomislio da će morati da dignu ruke, Gejb je dobio neočekivani mejl od Tare, poslat na adresu njegove firme. Kada je Tarin šef saznao da se vlasnik *Feniksa* udvara jednoj od njegovih lekarki, doslovno je odvuкао Taru do službenog kompjutera.

„Da li ti imaš predstavu koliko ta kompanija vredi? Samo jedna čestita donacija od tog Mekgregora bi bila dovoljna da se snabdemo sa dovoljno antivirusnih preparata za narednih pet godina.“

„Žao mi je, ali me taj tip ne zanima.“

„Boli me uvo da li te *zanimal* Pogledaj oko sebe, Tara! Ljudi svakodnevno umiru zato što nemamo dovoljno lekova! Zato lepo zakaži sastanak tom frajeru, zatrepći tim svojim okicama i pobrini se da što pre bane ovde sa čekovnom knjižicom. Jasno?“

„A ako te ne poslušam?“ Tara je morala da se nasmeje. Ona je stvarno volela svog šefa, naročito onda kada je pokušavao da zavede red na klinici, bog ga blagoslovio!

„Poslaću te na spavanje bez večere, rospijo mala! Hajde, prioni na posao! Hoću što pre da VIDIM taj mejl!“

Poseta klinici za obolele od side u sirotinjskoj četvrti Džo Slovo zauvek je promenila Gejbov život.

Gejb je dobro znao kako je izgledao život u nemaštini. Kada se sprijateljio sa Dijom, mogao je da vidi i kako izgleda život u crnačkim udžericama u Kejptaunu, ali ništa nije moglo da ga pripremi za stravične prizore koji su ga dočekali na Tarinoj klinici.

Na kliniku Crvenog krsta su, u pratnji svojih starijih rođaka, svakodnevno pristizale devojčice koje su napastvovali njihovi ujaci ili očevi. Neke od devojčica su imale samo dve ili tri godine. Široko rasprostranjeno verovanje da se sida mogla izlečiti polnim činom sa de-vicom očigledno je mutiralo u teoriju tipa „što mlađe to bolje”. Većina dece je umirala od unutrašnjih povreda još pre nego što bi stigla da obole od side jer njihova malena krhka tela nisu mogla da podnesu silinu penetracije.

„Za dvadeset randa može se kupiti deset ovakvih paketića”, objanjavala je Tara vidno potresenom Gejbu dok mu je pružala plastičnu kesicu sa slikom Vinija Pua u kojoj se nalazio higijenski uložak, par dečjih gaćica, paketić sterilnih maramica i jedan lilihip.

„I to je sve? To je sve što dajete deci koja su doživela takve strahote?”

Tara je utučeno slegnula ramenima. „Dajemo im i lekove, kad ih imamo. Kad stigne isporuka, deca su prva na listi. Nažalost, ne možemo da učinimo više od toga.”

Nakon jednočasovnog obilaska klinike, koja je vrvela od umirućih devojaka koje su preklinjale bolničarke da spasu njihove bebe i jezivo mršavih muškaraca koji su tupo zurili u tavanicu, Gejb se izvinio i izašao napolje. Tara je krenula za njim i zatekla ga kako plače u dvorištu. Tada se prvi put upitala da možda nije bila prestroga prema njemu. Ali, taj tip je bio toliko bogat i zgodan da *nije smela* da mu veruje. Uprkos tome, činilo se da je njegova tuga bila iskrena.

„Oprosti. Šokirala sam te.”

„Ne treba da se izvinjavaš.” Gejbu su ruke drhtale. „Dobro je što si me šokirala. Kako mogu da pomognem? Šta vam je potrebno?”

„Potrebno nam je *sve*, sve što ti na pamet padne. Lekovi, kreveti, igračke, hrana, špricevi, kondomi. Jednom rečju, potrebno nam je čudo.”

Gejb je zavukao ruku u džep i izvadio čekovnu knjižicu. Bez trunke promišljanja je ispisao cifru, potpisao ček i pružio ga Tari.

„Nažalost, ja nisam čudotvorac, ali se nadam da će vam ovo pomoći. Bar za prvo vreme, dok ne smislim nešto dugoročnije.”

Tara je pogledala u cifru i briznula u plač.

Njihov prvi sastanak je predstavljao čistu katastrofu. Sa željom da se pokaže kao ozbiljan i savestan građanin, umesto kao plitkoumni plej-boj, Gejb je nabavio karte za premijeru političkog dokumentarca koji je podigao veliku prašinu u javnosti. Tari se dopao film, ali joj se nisu dopali propratni zvučni efekti. Gejb je tokom čitave projekcije praktično hrkao pored nje.

„Izvini ako sam bio nepristojan, ali moraš priznati da je film bio užasno dosadan.“

„*Dosadan?* To je sve što imaš da kažeš o filmu koji je dobio Zlatnu palmu u Kanu?“

„Verovatno Zlatnu palmu za smaranje“, progundao je Gejb.

„Zar je moguće' da *stvarno* tako misliš? Zapadnjački odnos prema izbeglicama predstavlja jedno od najfascinantnijih i najkompleksnijih pitanja sa kojima se suočava moderno društvo.“

Veruj mi, to pitanje nije ni upola tako fascinantno kao tvoje grudi u toj uzanoj majici.

Kada su nakon toga otišli na večeru - Gejb je namerno izabrao sasvim običan restoran u mirnom delu grada kako joj ponovo ne bi stao na žulj svojim snobizmom - stvari su postale još gore. Kada se Tara nagnula preko stola obasjanog titravim plamenom sveca i prostrelila ga tim iskričavim pogledom, Gejb se ponadao da je bio na dobrom putu da se domogne prvog poljupca.

Međutim, umesto poljupca ga je dočekalo surovo otrežnjujuće pitanje: „Pa, kakva su tvoja politička uverenja, Gejbe? Kako bi *odredio* sebe u tom pogledu?“

„Radije ne bih o tome.“

„Hajde, reci. Baš me zanima.“

Gejb je tiho uzdahnuo. „Pa dobro, ako baš insistiraš. Ja sam kapitalista.“

Dok se te noći prevrtao u svojoj hladnoj praznoj postelji, Gejb je u glavi bezbroj puta premotao taj razgovor, pitajući se da mu se jezik možda nije zapleo i isfrfljao „ja sam nacistički ubica“ ili „ja sam fetiši-sta koji se pali na konje, a ti?“ Na sam pomen *kapitalizma* Tara je skočila kao razjarena furija i izmarširala iz restorana još pre nego što su načeli glavno jelo.

Na jedvite jade ju je namolio da ponovo izađe s njim. Ovog puta je resio da stvari budu što prostije. *Nekontroverzne*. Odveo ju je na klizanje.

„Nikad ovo nisam radila.“ Dok se teturala preko leda u farmerkama preko kojih je navukla par dugih vunениh ružičastih dokolenica, Tara je delovala kao šiparica. Gejb je tada shvatio da nikad nikoga nije tako opako želeo.

„Lako je, videćeš.“ Osmehnuo se, ispruživši ruku ka njoj. Lagano iu je privukao ka sebi i obgrlio je oko struka. „Napraviš iskorak... i kliziš. Iskorak... i kliziš. Evo, ja ću da vodim.“

„Nemoj, dobro mi je ovako. Ne guraj me. Mogu i sama.“

„Samo se opusti“, insistirao je Gejb. „Neću dopustiti da padneš.“ Počeo je da ubrzava, obazrivo je vukući po ledu.

„Nemoj, Gejbe. Stvarno nema potrebe da... Pazi!“

Tip koji im je jurio u susret bio je težak najmanje sto kila. Već narednog trenutka se zakucao u njih kao šleper kome su otkazale kočnice. Gejb je završio sa šest šavova na čelu, a Tara sa naprslim rebrom i dvostrukim prelomom ruke.

„Dobro izgledaš u belom“, našalio se Gejb u čekaonici hitne pomoći, kada je Tara izašla napolje sa gipsom.

„Hvala ti.“

Na njenom licu nije bilo osmeha. *Blagi bože! Sad sam stvarno zeznuo stvar. Nema šanse da je ikad više nagovorim da izađe sa mnom.* „Izgleda da mi romantični sastanci baš ne idu od ruke.“ „I meni se čini.“

„To ti je verovatno bio najgori sastanak u životu.“ „Nesumnjivo.“

„Naravno, izuzev onog prethodnog.“

„Da, izuzev njega.“

„Znaš, stvar je u tome što...“

„U čemu to, Gejbe?“

„Čekaj malo! Ti mi se podsmevaš!“

To je bila sušta istina. Tara se toliko smejala da su joj suze potekle niz obraze. Instinktivno je podigla ruku da ih obriše i tresnula se gipsom po licu. Iz nekog razloga, to ju je nateralo da prasne u još neobuzdaniji smeh.

„Oprosti, ali uopšte ne možeš da zamisliš kako bajno izgledaš s tim izubijanim licem. A, osim toga, imaš najbaksuzniju zavodničku

taktiku u čitavom univerzumu. Mislim, ti si pravi *antizavodnik*, u međugalak-tičkim razmerama."

„Znam." Iskoristivši trenutak, Gejb se savio ka njoj i strasno je poljubio. Oboje su bili zatečeni takvim razvojem događaja. Srećom, ovog puta *prijatno*. Zato su rešili da ponove iskustvo. Jednom i još jednom.

„Volim te", rekao je Gejb.

Tara se vragolasto osmehnula. „Možda ću te razočarati, ali se plašim da su osećanja obostrana."

„Znam da sam jezivo loš zavodnik, ali bih mogao da budem dobar muž."

„Ozbiljno? Treba li to da shvatim kao prosidbu?" „Ne znam. Treba li to da shvatim kao pristanak?" „Vrati se sa prstenom pa ću razmisliti." Tri meseca kasnije Tara i Gejb su se venčali.

Glavna direkcija kompanije *Feniks* bila je smeštena na Aderli stritu, u elitnoj poslovnoj četvrti u strogom centru Kejptauna. Kada su se Robi i Leksi pojavili pred prijavnicom, službenica ih je ljubazno otpratila do dvanaestog sprata.

„Molim vas, sačekajte ovde. Gospodin Mekgregor će uskoro doći do vas."

Čekaonica je bila opremljena udobnim masivnim sofama i stolovima prepunim časopisa. Sa ogromnih prozora je pucao spektakularan pogled na planinu Tejbl. Sve je mirisalo na bogatstvo i luksuz.

„Zar *Kruger-Brent* nije imao satelitsku poslovnicu u ovoj ulici?" upita Robi.

„Još je ima."

„Mekgregor po svoj prilici dobro posluje kada je ovde smestio sedište kompanije."

Leksi, koja je razmišljala o istoj stvari, zlovoljno klimnu glavom. Ona je predložila da se nadu u Mekgregorovoj kancelariji. „Biće bolje da se donekle upoznamo pre nego što krenemo na kliniku", objasnila je. Međutim, to nije bio glavni razlog. Leksi je zapravo želela da odmeri konkurenciju, ali joj se sada činilo daje njen trud

bio izlišan. *Samo ove antoni sofe koštaju najmanje dvadeset hiljadarki. Pitam se koliko li je Feniks zaradio prošle godine?*

„Oprostite što ste čekali. Ja sam Gejb. Izvolite u moju kancelariju.“

Leksi je na trenutak ostala bez teksta. Ona je Gejbrijela Mekgregora zamišljala kao običnog, proćelavog, sredovečnog biznismena.

Zašto mi Robi nije rekao da je tako privlačan?

„Leksi Templton“, predstavila se, ispruživši ruku. Držanje joj je bilo hladno i uzdržano.

„Drago mi je što smo se upoznali, Leksi. Tara i ja smo bili oduševljeni kada smo dobili poruku od vašeg brata. Robi i Paolo su mnogo učinili za borbu protiv side.“

Prestani da se šlihtaš, razmišljala je Leksi, i pokaži mi šta stvarno hoćeš.

„Nisam znao da se i vi bavite dobrotvornim radom.“

„Niste ni mogli da znate jer se *ne bavim* time. Došla sam u Kejptaun zbog poslovnih obaveza.“

„Ah, shvatam. *Templton estejts*. To je vaša kompanija, zar ne?“

Ne pravi se naivan, frajeru. Ti odlično znaš čija je to kompanija.

„Stvarno je zapanjujuće da se troje ljudi sa zajedničkim pretkom nađu u istom gradu, da učestvuju u istoj dobrotvornoj misiji i da se *pri tom* bave istim biznisom, zar ne?“

Leksi mrko klimnu glavom.

Šta li je muči?, upita se Gejb. Srdačna je otprilike kao pirana kojoj su naplatili kaznu za nepropisno parkiranje.

On je tokom godina video bezbroj fotografija Leksi Templton, uključujući i one ozloglašene snimke na Internetu. Znao je da je Leksi bila izuzetno lepa žena, ali nijedna od tih fotografija nije mogla da predoči njeno *prisustvo*, moć i autoritet koje je zračila oko sebe, bacajući u zasenak sve ostalo. Odmah mu je bilo jasno da će Leksi na tom sastanku voditi glavnu reč.

U čekaonici nakratko zavlada neprijatna ćutnja. „Žao mi je što Paolo nije mogao da dođe“, prozbori Robi. „U posled-nje vreme se ne oseća baš dobro tako da izbegava naporna putovanja.“

„Shvatam vas. Nadam se da će vam se narednog puta pridružiti. Moja supruga jedva čeka da vas upozna, Leksi. Mislim da je već sita muškog društva.“

Leksi se još više namršti. *Šta li taj tip umišlja? Da sam došla ovde da idem u šopingsa njegovom nalickanom ženicom dok on pelješi Robijevu fondaciju? Plašim se da ću te razočarati, ortak. Ja sam došla ovde isključivo zato da bih zaštitila interese svog brata.*

Naglas je rekla: „I ja jedva čekam da se upoznamo. Hoćemo li sad da krenemo?”

Ne sačekavši odgovor, ustremila se pravo ka vratima kancelarije. *Posle vas, veličanstvo*, pomisli Gejb. Bio je ubeđen da ga čeka zanimljiv dan.

Gejb se kasno te večeri vratio u svoju farmersku kuću u *kejp dač* stilu smeštenu među brežuljcima iznad Kamps Beja. Dok se izležavao na krevetu u spavaćoj sobi, upitao je svoju suprugu kakav je utisak stekla o Templtonovima.

„On je prava dušica. A ona je preispoljna kučka.”

Gejb prasnu u smeh. „Baš si taktična, draga. A sad mi reci šta te navodi na takav zaključak?”

„Ma daj, Gejbe! Nećeš valjda da kažeš da ti se ona *dopadal*” Tara isključi lampu na noćnom stočiću. „Ti se njoj svakako *nisi dopao*. Sigurno ti nisu promakle one zajedljive opaske.”

Naravno, Tara je bila u pravu. Nakon što su obišli tri nove klinike za obolele od side čiju je izgradnju finansirala Gejbova kompanija *Feniks*, Leksina negativnost je svima počela da ide na nerve.

„Ponaša se kao da si naumio da joj opelješiš brata i da ćušneš njegove pare u svoj džep. Ti si uložio toliko truda i sredstava da bi pomogao tim sirotim ljudima, a ta rospija razgovara s tobom kao da si joj preneo herpes.”

„Hmmm, baš ti hvala, draga. Imaš čarobnu maštu.”

„Jesi li *siguran* da nikad nisi spavao s njom?” pecnu ga Tara.

„Sto posto siguran.”

„To bi donekle razjasnilo stvari. Kad bolje razmislim, u tvom životu je bilo toliko žena. Možda se utopila među mnoštvom?”

„Ne potcenjuj me, srce. Da sam spavao s njom, sigurno ne bi bila tako nadrždana.”

„Kopile arogantno!“ Tara ga tresnu svojom knjigom. Srećom, u pitanju je bilo broširano izdanje. „Dobro, daj da se uozbiljimo. Možeš li da pretpostaviš zašto je tako negativna prema tebi?“

I Gejb je sebi čitavog dana postavljao isto pitanje. Primetio je da bi se Leksino lice skiselilo kad god bi pomenuo njihove rodbinske veze. Možda je to bilo u pitanju? Doduše, *Feniks* je nedavno preoteo nekoliko poslova *Templton estejtsu*, ali Gejb nije mogao da veruje da bi tako ozbiljna poslovna žena poput Leksi to mogla da shvati lično.

„Možda samo pokušava da zaštiti svog brata zato što se plaši da bi neko mogao da ga iskoristi.“

„Malo sutra“, odbrusi Tara. „Robi Templton ima četrdeset godina i bogat je kao Krez. Sigurno zna da vodi računa o sebi. Osim toga, on je osnovao *vlastitu* fondaciju kako bi pomogao ljudima koji boluju od side. To je naša zajednička misija. Ne mogu da verujem koliko je ta žena hladna. Svi brižnu u plač kad prvi put posete neku od tih klinika, a jesi li video nju? Sačuvaj bože da *ona* prolije koju suzu! Ona ima preča posla!“

Gejb nije bio siguran da je bilo baš tako. Leksi je svakako bila uzdržana. Možda čak i distancirana. Odbila je da uzme onu sirotu dečicu u naručje i delovala je nekako izgubljeno među tom patnjom i bolešću. Ali, ljudi su različito reagovali na tragediju. Gejb skliznu šakom preko Tarinog stomaka. Nakon što je rodila Kolet, njeno telo više nije bilo onako čvrsto i zategnuto kao ranije. Tari je to pomalo smetalo, ali je Gejb obožavao te nove meke obrise. Ona mu je podarila decu, pro-ževši njegov život osećanjem radosti i svrhe. Bio je to blagoslov za koji nije mogao da joj se oduži čak ni najlepšim recima ili delima. Zato ju je voleo više od samog života.

„Volim te“, šapnuo joj je na uho.

Tara tiho uzdahnu. „I ja tebe volim, Gejbe, ali se osećam kao da me je pregazio teretnjak. Zato budi srce i tornjaj se na svoju stranu kreveta, važi?“

Ah, slatke radosti bračnog života!

Tara Mekgregor je, možda prvi put u životu, bila u totalnoj zabludi. Leksi Templton je bila *duboko dirnuta* onim što je videla na

klinici. Srce joj se zgrčilo od bola kada je ugledala one sićušne bebe sa ručicama tankim kao čačkalice i štrčecim zglobovima koji su izgledali kao da će probiti kožu. Kada joj je bolničarka pružila ono detešce, Leksi je bila preplavljena nekim iracionalnim užasom, strahom da bi ta sićušna devojčica mogla da se slomi u njenim rukama. Koža joj je bila tanka kao flis-papir. Šta ako je prejako stegne? Nije mogla da podnese pomisao da tom detetu nanese dodatni bol. Znala je da će je molećivost koja je izbijala iz tih tužnih dečjih očiju zauvek proganjati, ali nije želela da pokaže ni trunku emocija ili slabosti pred Gejbom Mekgregorom. Međutim, čim su se vratili u Kejptaun, Leksi se bacila u Robijev zagrljaj i briznula u plač.

„Zar je moguće da se takve stvari još dešavaju? Zaboga, ta deca su ostavljena tamo da umru! Zar je moguće da niko ne pokušava da im pomogne? Šta je sa međunarodnim programima za obolele od side?”

„Oni ne mogu svima da izađu u susret”, strpljivo je objasnio Robi. „Zato apeluju da se privatni sektor uključi sa svojim donacijama. To me je i navelo da uspostavam saradnju sa Gejbom Mekgregorom. Znaš, mogla bi malo da mi pomogneš. Zašto moraš da budeš tako hladna prema njemu?”

Leksi obrisa suze sa lica. „Odmah ću ti napisati ček za tu sirotu decu, ali i dalje ne verujem Mekgregoru. Stvarno mi je žao, Robi, ali ne mogu da idem protiv sebe.”

Tokom naredne dve godine Leksini i Gejbovi putevi su se sve češće ukrštali, na dobrotvornim manifestacijama i poslovnim konferencijama, a povremeno i u kancelarijama upravnih odbora gde su nastupali kao predstavnici rivalskih tabora. Kompanija *Templton estejts* je investirala novac na novim tržištima širom sveta, od Gruzije preko Irana pa sve do Tibeta, ali je Leksi osećala neumoljiv poriv da se iznova i iznova vraća u Južnu Afriku. Naravno, tamo je ostvarivala značajne prihode, ali je postojalo još nešto. Južna Afrika je bila kolevka *Kruger-Brenta* i zato je žarko želela da baš tamo uspe.

Feniks, čije su investicije bile ograničene na Južnu Afriku, i dalje je bio tržišni lider u tom delu sveta. Dija Gali je pre godinu dana uzeo otpremninu i povukao se iz biznisa, prepustivši Gejbu Mekgregoru da samostalno žari i pali na tržištu nekretnina. Leksi Templton je imala čvrstu nameru da baš ona bude ta koja će Mekgregoru stati na put, ali uspeh *Templton estejtsa* nije predstavljao jedini cilj na njenom obzorju.

Leksine misli nikad nisu bile daleko od *Kruger-Brenta*. *Templton* nije imao nikakve investicije u Njujorku, ali je ona uporno odbijala da se iseli iz svoje stravično skupe kancelarije samo zato što je sa prozora imala dobar pogled na *Kruger-Brentovu* zgradu. Iako to nikom ne bi priznala, Leksi je *Templton* oduvek posmatrala kao puku stepenicu koja će je odvesti do konačnog cilja. Nešto čime će se baviti i od čeg će ubirati prihode dok ne smisli način da povрати *Kruger-Brent* i uništi Maksa Vebstera.

Znala je da bi nekome sa strane takve ambicije delovale suludo. *Kruger-Brent* je bio gigantska kompanija, bar stotinu puta veća od *Templtona*. Nedodirljiva neman.

Međutim, Leksi je drugačije gledala na stvari.

Veličina predstavlja njihovu najveću slabost. Kruger-Brent ima previše ranjivih tačaka, previše izloženih odseka koji mogu da popadaju kao zrele kruške. A ja pri tom veoma dobro znam šta se dešava u svakom od njih. Kruger-Brent je neman sa dvanaest glava koje međusobno ne komuniciraju. Kada Maks shvati daje u opasnosti, biće prekasno da bilo šta učini.

Biznis je predstavljao svojevrсну igru. Rušenje *Kruger-Brenta* je bilo kao igranje *dženge** sa multimilionskim ulogom. Tačno, Maksova kula je bila neuporedivo viša od Leksine, ali ako ukloni nekoliko strateških blokova sa dna čitavo zdanje će se stropošitati. Moraće pažljivo da kontroliše krah kada dođe do toga. To je bio najteži deo posla. Leksi je znala da će, pre nego što krene u napad, morati da sačeka da kompanija dovoljno oslabi, ali da pri tom

---

*Društvena igra koja zahteva visok stepen veštine i koncentracije; cilj se sastoji u tome da igrači naizmenično uklanjaju deo po deo sa kule napravljene od pravougaonih drvenih blokova i da te delove potom premeštaju na vrh, trudeći se da pri tom ne sruše konstrukciju (Prim. prev.)

totalno ne kolabira, ne ostavivši joj ništa od njenog rođenjem stečenog prava.

Maks je zasad obavljao glavni deo posla. Njegovi potezi su joj išli na ruku. Maks je bio briljantan diplomata i majstor za intrige, ali se loše pokazao kao predsednik upravnog odbora. Leksi se često sećala zajedljive opaske koju je njen profesor sa Harvarda uputio na račun studenta koji je umislio da će postati novi Voren Bafet.

„Džon Din? Ma dajte, molim vas! On čak ni dolar ne bi uspeo da proda po nominalnoj vrednosti!”

Isto je važno za Maksa Vebstera. On je od svoje prababe Kejt Blekvel nasledio sklonost ka neumoljivom razvoju, što je bila briljantno uspešna strategija tokom šezdesetih i sedamdesetih godina, ali su takve ambicije mogle da budu pogubne u današnje vreme, kada je tržište pravilo divlje i nekontrolisane oscilacije.

Maks je mogao da sačeka. Baš kao i *Kruger-Brent*.

Leksi je trenutno morala da se fokusira na važnije stvari. Na rušenje Gejba Mekgregora.

Safari je predstavljao Gejbovu ideju. Gejb je prišao Leksi na jednoj poslovnoj konvenciji u San Sitiju, nakon završnog govora Sola Kerznera.

„Imam rezervacije za *Šišangeni lodž*, za narednu sedmicu. Trebalo je da odem tamo sa Tarom i klincima, ali je Džejmi navukao neki stomačni virus pa mi je palo na pamet da bi ti možda prijao mali jedno-nedeljni odmor.”

Obučen u formalno tamnosivo odelo koje je dodatno isticalo njegov preplanuli ten i bledosive oči - koje su bile iste kao Leksine - Gejb je delovao još privlačnije nego kad ga je poslednji put videla. *Da li je to jedan od razloga što toliko zazirem od njega? Da li ga mrzim zbog njegove privlačnosti? Sasvim moguće.* Leksi se opasno opekla u onoj vezi sa Maksom tako da ju je sama pomisao da bi nekog mogla ponovo da poželi ispunjavala užasom.

„To je zaista ljubazna ponuda, ali se plašim da ću morati da te odbijem. Raspored mi je prebukiran. Čitav mesec ću provesti na putu.”

„Šteta.“ Gejb je razočarano odmahnuo glavom. „*Šišangeni lodž* pruža savršene mogućnosti za safari. To je jedna od najvećih turističkih atrakcija u Južnoj Africi.“

„Sigurna sam da ćeš se lepo provesti.“ Leksi je značajno pogledala na sat.

„Znaš, mislio sam da bismo tamo mogli na miru da popričamo o *Elizabet centru*, ali ako ti je raspored toliko prebukiran...“ *Do đavola! Zna da me drži u šaci.*

Elizabet centar je trebalo da bude najveći šoping-centar u Južnoj Africi, smešten na dve stotine prvoklasnih jutara zemljišta u imućnom poslovnom predgrađu Johanesburga. Sve kompanije koje su nešto vredele na polju nekretnina, uključujući i *Templton*, svim silama su nastojale da se domognu svog dela kolača. Gejb je nekako uspeo da se dočepa privatnog ugovora za *Feniks* tako da je sada imao dese procenata učešća u tom projektu, što ga je činilo drugim na listi najkrupnijih akcionara. Samo jedna Gejbova reč je mogla da otvori vrata *Templtonu*. Ili da ih zatvori.

„Kažeš, sledeće nedelje?“

Gejb se vragolasto iskezio. *Imam te, srce.*

„Reći ću sekretarici da ti prosledi detalje.“

Leksi je uštogljeno klimnula glavom. „Hvala.“

„Ko zna, možda će ti se i dopasti. Na ovom svetu se dešavaju i čudnije stvari.“

Leksi nije bila spremna da se kladi u to.

Šišangeni prajovit lodžje predstavljao pravi dragulj u kruni nacionalnog parka Kruger. Kompleks je obuhvatao dvadeset dve planinske kućice, ogroman bazen, biblioteku, dvorane za konferenciju i podrum koji je nudio vina kakva se nisu mogla pronaći čak ni u restoranima sa iks zvezdica koji su se reklamirali u *Mišlenovim* vodičima. Svaka kućica je imala privatnu platformu za posmatranje divljači, zajedno sa pro-pratnim pogodnostima kao što su bar, kamin i spoljašnja tuš-kabina - za one koji su želeli da osete jedinstvo sa prirodom a da se pri tom ne odreknu luksuza kao što su nadevena prepeličja jaja za doručak ili *fua gras parfe* za večeru.

„Kako ti se dopada smeštaj?“ upitao je Gejb dok su zajedno večerali pored bazena. Bila je to njihova prva zajednička noć u Šišangeni. Modričasto afričko sunce visilo je na nebu, sipajući poslednje snopove narandžaste svetlosti preko bujnog zelenila. Kada se na aerodromu *Kruger Mpumalanga* iskrkala iz aviona i krenula ka rezervatu, Leksi je, uprkos svojoj odlučnosti da se usredsredi isključivo na biznis, bila impresionirana prizorom. Iako je još od detinjstva dolazila u Južnu Afriku, vanserijska lepota nacionalnog parka ju je ostavila bez daha.

„Lepo je.“

Leksina kućica je sa južne strane gledala na reku Krokodajl, dok se daleko na istoku nazirala granica sa Mozambikom, milje i milje najveličanstvenijeg pejzaža na kugli zemaljskoj.

„Samo mi se čini da voda u tuš-kabini nije baš topla.“

Gejb se namršti. „Čudi me. Popričaću sa ljudima iz uprave.“

U stvari, voda je bila savršena. Kada je tog popodneva ušla u kabinu, topli snažni mlazovi koji su šikljali iz tuša uspeli su da uklone poslednju trunku tenzije iz njenih umornih leđa i ramena. Rekla je to samo zato što nije želela da Gejb stekne utisak da je uživala u njegovom društvu.

Nisam krenula na odmor već u potragu za važnim poslovnim informacijama. Ovde sam zbog Elizabet centra, a ne zbog glupavih zebri.

„Da li se raduješ sutrašnjem safariju?“

„Naravno.“

„Mislim da imamo dobre šanse da vidimo veliku petorku: nosoroga, slona, bivola, lava i leoparda.“

„Sjajno.“

Gejb zaškriguta zubima. *Zadaviću je ako nastavi da me zasipa tim uštogljenim odgovorima.*

Tara mu je predložila da Leksi dovede u Šišangeni. U glavi mu je još uvek odzvanjao njen glas:

„Prošlo je već dve godine a ti i dalje ne znaš zašto te ta žena mrzi. Što se mene tiče, uopšte mi nije jasno zašto toliko mariš za njeno mišljenje, ali pošto te to očigledno kinji, odvući je negde gde ćete biti sami i saznaj o čemu je reč.“

To mu je tada izgledalo kao dobra ideja. Ali sada, dok je posmatrao Leksino lepo prkosno lice i dok je osećao neprijateljstvo

koje je zračilo iz nje, Gejb se upitao zašto je dopuštao da ga njena netrpeljivost toliko izjeda.

Zato što su imali dalekog zajedničkog pretka?

Zato što su bili poslovni rivali?

Zato stoje ona bila Robijeva sestra?

Ili su njegovi motivi bili daleko sebičniji? Možda je odlučio daje dovuče tu naprosto zato što nije mogao da podnese pomisao da je jedna privlačna i inteligentna žena mogla tako da ga ignoriše i šikanira? Poslednja žena koja je, bar na neko vreme, ostala imuna na njegov šarm bila je Tara, što ga je na kraju navelo da se oženi njom.

Zaboga, otkud mi samo takve ideje? Nisam valjda sišao s uma? Ja volim Taru. Šta god se krije iza ovih konfuznih osećanja, ne smem dopustiti da mi to ugrozi brak.

„Znači, hteo si da pričamo o *Elizabet centru*”, konačno prozbori Leksi, prekinuvši neprijatnu tišinu. „Koliko shvatam, ima mnogo zainteresovanih strana.”

Gejb mahnu rukom, dozivajući konobara.

„Daj da nešto naručimo. Pravo da ti kažem, previše sam umoran da bih večeras razglabao o poslu.”

„Naravno.” Leksi se usiljeno osmehnu. „Imamo dovoljno vremena.”

Leksi je uporno pokušavala da ignoriše Gejbovu privlačnost. Odbijala je da vidi kako se ta plava košulja zateže preko njegovih širokih mišićavih grudi i kako te krupne snažne šake lome tople zemičke kao da su od flis-papira.

Uopšte nije trebalo da dođem ovde. Ujutru ću se spakovati i krenuti nazad. Reći ću mu da mi je iskrsao neki neodložan posao u Njujorku.

Ali ujutru nije krenula nazad. Oko šest je već dremala na zadnjem sedištu džipa koji se probijao kroz divljinu.

„Večeras ćemo spavati u šatoru.” Gejb je delovao odmorno i srećno. Na sebi je imao izlizane pantalone i safari košulju, zbog čega je izgledao kao Indijana Džons, samo što mu je nedostajao korbač. Leksi je, za razliku od njega, izgledala kao iznurena Njujorčanka koja je čeznula da se vrati na spavanje ili da bar svrati do najbližeg *Starbaksa* i da se razdrma ekstra jakom kafom sa mlekom i vanilom. „Jesi li uzbuđena što smo krenuli na safari?”

„Veoma.“

Dok su se truckali preko izrovanog drumca, motor džipa je toliko brundao da su narednih pola sata proveli u ćutnji.

Tada Gejb oduševljeno povika, „Pogledaj! Tamo, pored onog žbunja!“

Leksi skrenu pogled ka bodljikavoj šikari i spazi veličanstvenu lavicu koja je zevala na jutarnjem suncu, protežući svoje izdužene zlatne udove. Gejb zgrabi fotoaparata i poče da škljoca.

„Jesi li je videla? Neverovatno! Mislim da nas očekuje fantastičan dan.“

Ponaša se kao razdragani školarac, pomisli Leksi. Baš me zanima da li ga i biznis toliko uzbuđuje.

Oko podneva su napravili pauzu kako bi ručali u senci baobaba. Leksi se nakostrešila od jeze kada je primetila kako im prilaze dvojica afričkih urođenika. Obojica su bili bosonogi i naoružani kopljima, a oko pojasa su nosili pregače ukrašene perjem.

„Ne brini, miroljubivi su“, brzo objasni Gejb. „Oni pripadaju plemenu San. Sigurno su primetili tragove. Sani se odlično snalaze u divljini. Njihovo pleme živi na ovom području još od ranog kamenog doba.“

„Šta hoće?“

„Verovatno hranu.“ Gejb ih ponudi hlebom. Tamnopusi muškarcu odmahnuše rukom, ljubazno se osmehnuše i pokazaše na Leksi. Jedan izvadi vrećicu sa sušenim lišćem koju je nosio za pojasom i pruži je Gejbu.

„Izgleda da sam pogrešio.“ Na Gejbovim usnama zaigra obestan kez. „Mislim da ih ne zanima hrana već ti.“ Okrenuo se ka pridošlicama, ležerno odmahnuvši glavom. „Žao mi je. Ona nije na prodaju.“

„Hteli su da me trampiš za gomilu suvog lišća?“ ozlojeđeno upita Leksi kada su Sani otišli. „Zar nisu mogli da ti ponude nešto vrednije? Recimo vola?“

„Sani ne drže životinje, ali su vrsni botaničari. U prste poznaju sve otrovne, lekovite i opojne biljke koje rastu u ovom području. Ako ti je za utehu, to lišće za njih ima neprocenjivu vrednost.”

„Onda je trebalo da prihvatiš trampu”, našali se Leksi.

Gejb je prostreli svojim prodornim sivim očima.

„Nisi moja da bih mogao da te prodam.”

Leksi oseti kako joj krv navire u lice.

„Zašto si me dovukao ovde?”

„Da bih otkrio zašto me toliko mrziš.”

„Hajde, ljudi, pakujte se”, doviknu šofer iz džipa. „Ako hoćemo pre mraka da stignemo do reke Krokodajl, nemamo vremena za gubljenje.”

Leksi je ostatak popodneva provela u ćutnji, pretvarajući se da je zainteresovana za lokalnu faunu. Međutim, misli su joj bile na sasvir” drugoj strani.

On me želi. Zato me je doveo ovde. Da li i ja njega želim?

Pokušala je da trezveno odmeri situaciju. Gejb je bio oženjen. Srećno oženjen, bar ako je verovati Robiju, a nije imala razloga da mu ne veruje.

Možda mi zato deluje tako privlačno. On je snažan pouzdan porodičan čovek. Dobar muž i otac. Uspeo je da izgradi život kakav ja nikad neću imati.

Pomislila je na svoje bivše ljubavnike, od Kristijana Harla nadalje. Prisetila se svih onih rok muzičara i glumaca sa imidžom opasnih momaka, divljeg seksa kome se prepuštala na koledžu i razorne životinjske strasti koju je delila sa Maksom. *Na neki način, ta strast nas još uvek veže. Ona nikad neće potpuno nestati.* Bilo je očigledno da je ona privlačila *takve tipove*, a ne dobre čestite muškarce poput Gejbrijela Mekgregora. *Oni mi se dive izdaleka, kao turisti koji na safariju očarano merkaju divlju tigricu, ali se ne usuđuju da joj priđu jer znaju da bi to bilo previše opasno.*

Dok su se približavali proplanku na kome će provesti noć, džip nalete na rupu i poskoči, nateravši Gejba da padne pravo preko nje. Njihov telesni kontakt nije potrajao duže od par sekundi, ali je to bilo sasvim dovoljno.

Te noći su dugo sedeli pored logorske vatre i razgovarali. Gejb joj je pričao o svom detinjstvu. Pričao joj je kako je njegov otac bio toliko opsednut Blekvelovima i *Kruger-Brentom* da ga je taj otrov izjedao poput neke fatalne bolesti. „Nisam želeo da prođem kao on. Nisam želeo da se zaglibim u prošlosti i da se utopim u besu i ogorčenju. Znao sam da moram da pronađem vlastiti put.”

„Znači, ti stvarno ne mariš za *Kruger-Brent*? Ne planiraš da se domogneš svog dela nasledstva?”

„Šta će mi to? *Kruger-Brent* je za mene samo reč. Osim toga, stekao sam utisak da je tvoja porodica skupo platila to bogatstvo.”

U pravu je. Ali, on i dalje ne može baš sve da shvati. Ne može da zna daje Kruger-Brent kao droga. Kada ti jednom uđe u vene, potpuno preuzme kontrolu nad tobom. I tada sve drugo prestaje da bude važno.

Kako je razgovor odmicao, Leksi je sve bolje shvatala duboke spone koje su Gejba vezivale za njenu porodicu. Spone koje su zadirale dalje od zajedničkog pretka i sivih mekgregorovskih očiju. Gejb je poput nje imao nemiran duh i osećao je magnetsku žudnju za Afrikom. Poput Robija je bio narkomanski zavisnik koji je uspeo da se izvuče sa dna. Iako je delovao kao neki dobroćudni div, Leksi je mogla da oseti da ga je kroz život vodila snažna i neumoljiva ambicija.

To je ono što ga povezuje sa mnom i Maksom. I sa Kejt Blekvel.

Gejb je odrastao u zaraćenoj porodici, porodici koja je bila rastrzana ogorčenjem i zavišću. Dok joj je pričao o svom ocu, Leksi je razmišljala o svojoj tetki Iv, koja je zauvek ostala utamničena u prošlosti.

Maks i ja smo takođe robovi prošlosti. Ali ne i Gejb. On je uspeo da se oslobodi.

On je poput nas, ali nije jedan od nas.

Tada je, kao da joj je neka munja sevnula kroz glavu, shvatila zašto je tako dugo mrzela Gejba. Sve je odjednom postalo tako očigledno da je prasnula u smeh.

„Šta je smešno?”

„Ništa.”

Mrzim te zato što ti zavidim. Eto staje smešno, Gejbe. Zavidim ti što si slobodan i što si dobar i što živiš u srećnom braku. Zavidim ti što si kadar da vodiš računa o drugima. O svim onim sirotim bolesnim mališanima. O

porodicama koje ste ti i Dija izvukli iz onih udžerica. Ti umeš da voliš i da osećaš. Tvoje srce je još uvek otvoreno.

A moje se odatno zatvorilo. Još kad sam imala osam godina.

Leksi je te noći dugo ležala budna u svom šatoru. Nešto se zaista dešavalo između nje i Gejba. Ovog puta nije umišljala. Njen osećaj je bio stvaran.

Jednim delom svog bića je žudela da se iskrade napolje, da se uvuče u Gejbov šator i vodi ljubav s njim. Žarko je želela da se nađe u zagrljaju muškarca koji je imao dobro i neokrnjeno srce i koji je mogao da joj pruži osećaj da je istinski voljena i željena. Međutim, onaj drugi razboritiji deo njene ličnosti je znao da je to bila unapred isključena mogućnost. Gejb je pripadao drugoj ženi. I drugom svetu.

Kada se Gejb narednog jutra probudio, ustanovio je daje Leksi napustila kamp. Osamnaest časova kasnije Leksi je već bila u Njujorku.

Sledeće nedelje *Templton estejtsje* dobio ponudu za pet posto učešća u *Elizabet centru*, pod izuzetno povoljnim uslovima.

Leksi je odbila ponudu.

Dvadeset treće poglavlje

Maks Vebster je bio na medenom mesecu.

On i Anabela, njegova mlada engleska nevesta, verali su se po Tejblu. Anabela je potrčala ka ivici. Duga zlatna kosa joj je lepršala na vetru, a stopala su joj bila prekrivena poljskim cvećem. Sunce jc blistalo na zaslepljujućem ažurno plavom nebu.

„Pazi!“ doviknuo je Maks. „Ne idi blizu ivice!“ Ali su se njegove reči raspršile na vetru. Anabela je skakutala ispred njega, razdragana kao devojčica, pevajući neku staru pesmu koju mu je majka pevušila u kupatilu dok je bio mali. *Baš čudno. Otkud ona zna tu pesmu?* Pokušao je da zapeva zajedno s njom, ali je shvatio da je zaboravio melodiju.

Ostali izletnici su u međuvremenu nestali. Ostali su sami, a između njih se otvarao sve širi jaz. Anabela je već stajala na samom rubu litice.

„Vrati se! Tamo je opasno!“ zavrištao je Maks. „Šta kažeš?“

Hvala bogu! Čula je! Zastala je na ivici i okrenula lice ka njemu. Ali, to više nije bilo Anabelino lice, već Leksino. Leksi se njihala nad ambisom kao nesmotreno dete.

Pojurio je ka njoj. „Leksi, vrati se! Volim te, Leksi! Žao mi je zbog svega!“ Ispružio je ruku da je povuče ka sebi, ali je bilo prekasno. Prsti su joj iskliznuli iz njegove šake. Zateturala se unazad i počela da pada.

Skočio je za njom i zagrlio je u vazduhu. Padali su i padali, dok se zemlja preteći izvijala ka njima. Leksine crte počеше da se krive, pretvarajući se u grotesku, kao rastopljena plastika. Leksi se pretvarala u Iv.

„Ti si ubio Kita. Ubio si svog oca. Nisi valjda mislio da ćeš se tek tako izvući?"

Ali, majko, uradio sam to zbog tebe! Samo zbog tebe, majko!"

„Makse!" Anabela Vebster je drmusala svog muža za ramena, pokušavajući da ga probudi. „Makse, to je samo ružan san! Probudi se, dušo. Sve je u redu. Samo sanjaš, mili."

Anabela ga je držala u naručju, kao malo dete, sve dok se nije smirio. To mu se dešavalo već treći put u poslednjih nedelju dana. Pilule koje mu je doktor Barington prepisao očigledno nisu delovale. „Dušo, moraš s nekim da popričaš", rekla mu je kada je prestao da se trese. „Znaš, ovo nije *normalno*"

Maks obrisa čelo rubom čaršava i zavalio se na jastuk. „Ma ne brini, dobro mi je. To je valjda zbog stresa. Siguran sam da će uskoro proći. Hajde, vrati se na spavanje."

Maksov brak je predstavljao Ivinu ideju. Kao i sve ostalo u njegovom životu.

Jednog dana za ručkom Iv je počela da mu pridikuje kako što pre treba da se oženi. „Trebao ti naslednik, Makse. Neko ko će da preuzme posao i da ispravi tvoje greške. Neko ko će *Kruger-Brentu* vratiti staru slavu."

„Radim na tome, majko", nevoljno je odgovorio Maks.

„Ne radiš dovoljno dobro. Pronađi neku devojku i oženi se."

Maks je znao da se pokazao kao užasno loš predsednik upravnog odbora. I znao je da je nekadašnja slava *Kruger-Brenta* postojano bledela, kao umiruća zvezda. Da stvari budu još gore, Iv se mešala u svaku njegovu odluku. Prvo bi ga naterala da krene u jednom pravcu, a kada bi očekivani rezultati izostali, naprasno bi promenila kurs i počela da svaljuje krivicu na njega.

Iv je insistirala da prodaju ono zemljište u Ukrajini. „Da na tim poljima ima nafte, do sada bi je valjda pronašli. Budućnost je u alternativnim izvorima energije. Zar si *toliko glup* da to ne možeš da vidiš?"

Maks je, u skladu sa njenim savetima, prodao pet hiljada jutara zemljišta kompaniji *Ekson* i prebacio se iz Ukrajine u Izrael, uloživši dobijeni novac u izgradnju postrojenja za korišćenje snage vetra.

Šest meseci nakon toga Ekson je otkrio naftu, a samo godinu dana kasnije posao sa izraelskim vetrenjačama je propao. Iv je ponovo svalila krivicu na Maksa.

„Nisi dobro ispitao zemljište. I ti bi pronašao naftu da nisi bio tako aljkav! Ovo je ozbiljan biznis, Makse, a ne neka dečja igrarija. Kako vreme prolazi, sve više me podsećaš na svog oca. Neka nam je bog u pomoći!”

Iv je u poslednje vreme sve češće pominjala Kitovo ime, kao da je mržnju i bes koje je nekada osećala prema njemu sada preusmerila na vlastitog sina. Maks je uklonio Kita Vebstera, ali je čudovište koje je Kit stvorio i dalje živelo. Maks je uradio sve što je bilo u njegovoj moći da zadovolji svoju majku. Ubio je Kita. Izdao je Leksi. Vratio joj je *Kruger-Brent*. Ali se svaki trofej koji bi bacio pred Ivine noge pretvarao u gorivo koje je dodatno raspirivalo njenu mržnju. On je mogao da hrani taj oganj, ali nikad nije mogao da ga ugasi.

U međuvremenu, Leksina zvezda se postojano uzdizala na poslovnom nebu. Seksualni skandal koji ju je oterao iz *Kruger-Brenta* je pao u zaborav. Leksino ime je ponovo postalo sinonim za glamur, upornost i uspeh. Iako niko nije bio spreman da ga direktno suoči sa istinom, Maks je sve češće slušao kako se ljudi koji su ga doveli na čelo upravnog odbora domunđavaju iza njegovih leđa.

Napravili smo grešku. Nismo smeli da je oteramo iz kompanije. Leksi ima pobednički duh koji nam je potreban, a ne Maks. Kladili smo se na pogrešnog konja.

U vreme kada je upoznao Anabelu, Maks je već pio kao smuk. Imao je trideset pet godina, ali se činilo daje bar deset godina stariji. Njegova privlačnost je počela da bleđi. *Kao i sve ostalo što je povezano sa mnom.* Anabela Savari je bila petnaest godina mlađa od njega. Priroda joj je podarila lepotu i sve one očaravajuće osobine koje je njemu uskratila: razboritost, sreću, zdravlje i jednostavnost. Što nije bilo čudno, jer je Anabela, za razliku od njega, predstavljala plod blaženo srećnog braka. Otac joj je bio engleski lord, a majka Amerikanka iz jedne elitne porodice. Maks i Anabela su se upoznali na jednoj aukciji u njujorškom *Kristiju*, gde je ona u to vreme stažirala. Iako je izvisio za Konstablovo platno zbog koga je

došao na aukciju, Maks je tog dana napustio aukcijsku dvoranu sa daleko vrednijim plenom.

Anabela Savari je volela Maksa kao što je nekada volela svog ponija Trigera. Kada je dobila tog ponija, svi su joj govorili da je on previše star i ćudljiv da bi mogla da ga pripitomi, ali je devetogodišnja Anabela ostala pri svome. Triger je bio najlepší konj koga je u životu videla. Bio je pametan, snažan i brz kao metak. Naravno, poni se isprva opirao. Često je umeo da je ugrize ili ritne, demonstrirajući svoje nezadovoljstvo, ali je ona svojom ljubavlju i strpljenjem uspjela da ga pretvori u divnu i krotku životinju. Kada je umro, u vreme kada je Anabela napunila osamnaest godina, Triger je za sobom imao mnoštvo pobjedničkih rozeta i bio je čuven širom Darbišira po privrženosti svojoj mladoj gospodarici.

Anabela je bila uverena da će na isti način uspjeti da transformiše i Maksa. Naravno, Maks je znao da je to bilo nemoguće. *Treba da je pustim da ide. Ona ne može ni da sanja koliko sam sjeban.* Ali Iv nije htela ni da čuje. Ona je zdušno podržavala tu vezu jer je Anabelu smatrala previše mladom i naivnom da bi mogla da ugrozi njen status i uticaj.

„Odmah je zaprosi, dok se ne predomisli. I gledaj da što pre ostane trudna.“

Maks je ponovo poslušao majku. Kada je došao dan venčanja, činilo mu se kao da se nad njim spustila neka neprozirna magla. Sve je bilo smućeno i konfuzno. Kada je kasnije gledao fotografije, uopšte se nije sećao daje bio tamo. Sećao se samo da se, dok su išli ka crkvi, pitao da li će se Leksi pojaviti na venčanju - što ona nije učinila - i da li će tim činom konačno uspjeti da zadovolji svoju majku.

Maks je znao da je Iv očajnički želela da dobije unuče. Vođena sasvim drugačijim razlozima, Anabela je takođe jedva čekala da mu podari sina. Svestan njihovih očekivanja, Maks se obreo pod pritiskom koji je potpuno blokirao njegovu sposobnost za seks. Dok je bio sa Leksi, mogao je da oslobodi svoje razularene seksualne porive. Leksi i Iv su se u njegovom umu stapale u jedno biće, u majku ljubavnicu, u ispunjenje njegovih najdubljih i najmračnijih fantazija. Leksi mu je dopuštala da sav svoj bes i frustraciju izlije u

nju. Znala je za taj divlji izopačeni aspekt njegove ličnosti i žudela je za njim. Dok je vodio ljubav sa Leksi, ništa nije bilo zabranjeno - ni sodomija, ni nasilje, ni vezivanje. Ona je mogla da zasiti tu unutrašnju zver. Ali Anabela nikad nije smela da upozna to čudovište. Ona je bila tako ljupka i čista.

Ona je bila nešto najlepše i najplemenitije što mu se u životu desilo. Nju nije smeo da oskrnavi.

Njihov brak je opstao samo zahvaljujući Anabelinom nepokolebljivom i natčovečanskom strpljenju. Nakon šest patetičnih seksualno jalovih meseci, Maksova mlada supruga je bukvalno uzela stvar u svoje ruke. Jedne večeri je, ne obazirući se na njegove proteste, zavukla ruku ispod prekrivača i počela da miluje njegov mlitavi penis. Ništa se nije desilo.

„Ja sam ti supruga, Makse. Imam svoje *potrebe*. Hajde, stavi ga unutra.“

„Prestani!“ Maks je bio zgrožen njenim nastupom.

„Neću da prestanem. Mislim da sam dovoljno čekala.“

„Zaboga, Anabela! Ne mogu da mu *naredim* da se digne, kapiraš?“

Anabela je tada počela da ga obrađuje ustima i Maks je, uprkos snažnom unutrašnjem otporu, osetio kako ud počinje da mu se ukrućuje. Bujica slika - mrskih degradirajućih slika u kojima se Ivin lik stapao sa Leksinim - preplavila mu je um poput neke kužne plime. „Molim te, prestani“, očajno je ponavljao. Ali Anabela nije imala nameru da stane. Opkoračila ga je, gurnuvši njegov penis između svojih butina, a onda je počela da se propinje i uvija sve dok Maks, glasno jecajući, nije izlio svoje seme u nju. Nakon toga je satima plakao u njenom zagrljaju.

Bilo je to one večeri kada je Anabela shvatila da je njen muž ozbiljno bolestan. I one večeri kada su bili začeti njihovi blizanci.

Maks je sačekao da Anabela utone u san. Kada joj je disanje postalo duboko i ujednačeno, tiho se iskrao iz kreveta. Uzeo je bočicu sa police u kupatilu, sasuo gomilicu pilula na dlan i progutao ih. Ispljuskao je lice hladnom vodom i bacio pogled na ogledalo. Ličio je na avet.

Do jutra nešto moram da smislim. Ogast Sendford jedva čeka da mi smrsi konce. Ako pokažem najmanji znak slabosti, odmah će krenuti u napad.

Sendford je zahtevao da se sutradan održi vanredni sastanak upravnog odbora. On se još od samog početka žučno suprotstavljao Maksovoj strategiji da se *Kruger-Brent* oslobodi nekretina u inostranstvu i da se fokusira isključivo na američko tržište. Ogast je želeo da *Kruger-Brent* krene stopama *Templton estejtsa*. Naravno, Iv nije htela ni da čuje za to.

„Ti nisi Leksino štene, Makse. *Kruger-Brent* treba da vodi, a ne da sledi.”

Zahvaljujući Ivinoj intervenciji, kompanija je izgubila na stotine miliona dolara i upravni odbor je sada tražio odgovore.

Napustio je kupatilo i na vrhovima prstiju krenuo ka dečjoj sobi. Njegovi sinovi Džordž i Edvard su spavali blaženim snom. Zar je bilo moguće da će uskoro napuniti tri godine? Stajao je pored kreveta, posmatrajući ih razneženim pogledom. Bili su tako savršeni da se ponekad plašio da ih dodirne. Sa tom plavušnom kosicom i tom čvrstom građom i tim slatkim lišcima izgledali su kao sićušne muške replike njegove supruge.

„Dušo, tek je četiri sata.” Anabela pospano zevnu iza njega. „Zašto se ne vratiš u krevet?”

„Oprosti. Odmah dolazim.”

Krenuo je za njom ka spavaćoj sobi.

Da li je i moj otac mene tako posmatrao dok sam spavao?

I da li me je voleo kao što ja volim njih?

A tada su ponovo počeli košmari.

Tara Mekgregor je stavljala kolač u rernu, jedva obuzdavajući kikot. *Zaboga, prestani da se kliberiš. Ponašaj se kao šiparica.* Ali joj osmeh uprkos tome nije silazio sa lica.

Gejb je tog popodneva trebalo ranije da se vrati s posla. Bio mu je rođendan. Deca su smučkala instant kolač i napravili mu poklone od toalet papira, štrasa i lepka. Džejni se opredelio za raketu, dok mu je Kolet - gle čuda! - napravila nešto što je trebalo da podseća na Malu Sirenu. Gejb će sigurno biti dirnut takvom pažnjom. Ali,

Tara je planirala da najlepší poklon ostavi za kraj. Jedva je čekala da vidi izraz na Gejbovom licu kad mu kaže.

Ponovo je ostala u drugom stanju. Sasvim slučajno. *U četrdeset prvoj godini!* Još otkako je juče ujutru uradila test i ugledala ružičastu liniju na štapiću, nije mogla da obuzda smeh. Bacila je pogled na kuhinjski sat. Bilo je pola četiri. Gejb bi trebalo da stigne za najviše pola sata.

Začula je zvono na ulazu. *Poranio je! Dva čuda u jednom danu!* Pojurila je ka vratima kako je Mala, njihova kućna pomoćnica, ne bi preduhitrila.

„Srećan rođ... oh! Izvolite? Koga tražite?”

Pred njom je stajao ogroman tamnopusi muškarac. Imao je tridesetak godina, lice izrovano aknama i tup hladan pogled. Njegova blizina je ispuni trenutnom nelagodnošću.

„Da li vam je muž kod kuće?” podrugljivo je upitao, kao vuk koji pokazuje zube. Tarin osećaj nelagodnosti se pretvori u strah. Mogla je da oseti kako joj adrenalin šišti u venama.

„Jeste”, slagala je, „ali se plašim da je trenutno zauzet. Bilo bi bolje da dođete kasnije.” Počela je da zatvara vrata, ali se krupan crnac isceri i progura se unutra. Munjevito je ispružio ruku i prislonio joj šrafciğer uz vrat.

„Tiho, kućko, ili si mrtva.” Dah mu je mirisao na marihuanu. „Gde je sef?”

Mala se pojavi na stepeništu i zavrišta, prestravljena prizorom. „Deca!” povika Tara. „Vodi ih napolje!”

Kada je služavka potrčala nazad, Tara oseti oštar probadajući bol. Provalnik joj je zaparao lice, prošavši oštricom tik pored levog oka. Krv joj se slivala niz obraz.

„Rekao sam da **ĆUTIŠ!**”

Istog časa na ulazu se pojavi još šest-sedam muškaraca. Svi su bili tamnopusi i drogirani. Tara uspaničeno osmotri njihova lica, nadajući se da će primetiti nekog koga je poznavala. Sigurno su bili iz neke od obližnjih crnačkih četvrti. Ako je poznavala nekog od njihovih rođaka, ako je mogla da apeluje na njihovu savest kao lekarka koja...

Tada je na spratu začula Koletin vrisak. Krv joj se sledi u žilama.

„Molim vas, nemojte da je povredite! Uzmite sve što hoćete, samo mi ne dirajte decu!"

Dvojica muškaraca siđoše u prizemlje, noseći Kolet i Džejmija. Kolet je histerično mlatarala ručicama i nožicama. Kada je spazio krv na majčinom licu, sedmogodišnji Džejmi se otrgnu i jurnu ka njoj. Divljački je ugrizao krupnog crnca za nogu.

„Pusti je! Da si odmah pustio moju mamu!"

Crnac zaurla od bola i šutnu dečaka kao fudbalsku loptu. Tara je čula kako mu lobanja puca dok je padao na kolena. Samo trenutak kasnije njegovo maleno telo je nepomično ležalo na podu.

„Otvori jebeni sef, kučko! ODMAH! Ili ćemo sve da vas pobijemo!"

Gejb je mahnito pritiskao sirenu. Prokleta gužva! Još nije bio špic, ali su svi putevi koji su vodili ka Kamps Beju bili zakrčeni.

Na suvozačkom sedištu njegovog *bentlija* ležala je čestitka koju mu je Džejmi poklonio tog jutra. Dve nasmejane štrkljaste figure su sedele pored reke obojene plavim flomasterom. Džejmi je nacrtao njih dvojicu na pecanju. Na vrhu je crvenim štrasom bilo ispisano „Volim te, tata".

„I ja tebe volim, mališa" promrmlja Gejb.

Kad bi se prokleta gužva raščistila za deset minuta, bi bio kod kuće.

Dok je klečala na podu, sa hladnim vrškom šrafcižera prislonjenim uz slepoočnicu, Tara se trudila da ne razmišlja o svom sinčiću koji je bez svesti ležao u hodniku.

Morala je da se koncentriše kako bi tačno ukucala cifre. *Četiri... šest... jedan...*

„Pazi da ne ukucaš šifru za alarm, jer bi to tvoje klince moglo da košta glave. Čim čujem sirenu, ima da im prerežem grkljan, kapiraš?"

Tarini drhtavi prsti zastadoše u vazduhu. Jedna kombinacija je otvarala sef, a druga je otvarala sef i prosledivala automatski poziv u policijsku stanicu.

Neka nam je bog u pomoći!

Spustila je ruku i ukucala poslednju cifru.

Gužva se konačno raščistila. Gejb se spustio putem duž obale i skrenuo levo, na krivudavu stazu koja je vodila ka njegovoj kući. Razmišljao je o Tari. Jutros je bila neobično dobro raspoložena. Vrtela se po kući kao čigra. Kada je krenuo na posao, ispratila gaje do kola i strasno ga poljubila, rekavši mu da ga uveče očekuje „naročit poklon“. Na Gejbovim usnama

zaigra vragolast osmeh. Toliko o pričama kako ženski libido slabi posle četrdesete! Tara je u njegovim očima bila privlačnija nego ikada ranije.

Kad se samo seti da je pre dve godine, na onom glupavom safariju sa Leksi Templton, mogao olako da prokocka njenu ljubav. Bilo mu je muka već pri samoj pomisli na to. Hvala bogu da nije napravio glupost! Pa ipak, bilo mu je žao što se njegovo poznanstvo sa Leksi tako okončalo. Njih dvoje otada nisu prozborili ni reči, iako je Gejb nastavio da se druži sa Robijem Templtonom koji mu je u međuvremenu postao dobar prijatelj. Ali, tu nije bilo pomoći. Šta god da je osećao prema Leksi, Tara je bila njegov život. Bilo je dovoljno da samo pomisli na nju pa da ga, čak i posle toliko godina braka, obuzme ona ista neposustajuća slatka žudnja.

Nagazio je gas, jedva čekajući da je ponovo vidi.

Dok je tamnoputi provalnik ubacivao dijamantsku ogrlicu u ranac, Tara skrenu pogled ka ulazu. Džejmi više nije bio tamo. Kud lije nestao? Da ga nisu odneli na sprat? U kući je vladala jeziva tišina. Beli hrastov parket je bio zamazan krvlju na mestu gde je taj monstrum udario njenog sinčića. *Samo životinja može tako da se okomi na nemoćno dete.*

„Divota!“ Crnčeve oči se zacakliše od pohlepe dok je opipavao dragulje. Tara je tu ogrlicu dobila od Gejba, kao poklon za godišnjicu braka. U sredini se nalazio besprekoran šestokaratni kamen iz Klip-drifta, gradića u kome je Džejmi Mekgregor nekada davno, u vreme dijamantske groznice, stekao svoje bogatstvo.

Ogrlica je stvarno bila prelepa, ali je Tara nikad nije nosila. Bilo je neumesno da se pojavi na klinici sa šestokaratnim dijamantom.

Da li moja deca zbog toga treba da umru? Zbog glupe ogrlice?

„Uzmite je. Uzmite sve što hoćete“, očajno je zajecala, „samo mi dopustite da odem do svog sina. Ja sam lekarka. Moram odmah da mu ukazem pomoć.“

„Kasnije“, odbrusi crnac, zakopčavajući ranac. Tada se zapiljio u nju, kao da je prvi put vidi. Tara je poznavala taj pogled. Već hiljadu puta ga je videla na licima mladića koji su dolazili na kliniku. Bio je to pogled koji je zračio nepoverenjem, mržnjom i zavišću. Potisnutim besom koji je poput kletve pritiskao tu prelepu zemlju u kojoj su živeli.

Dobro je znala šta je sledilo.

„Sve ste nam oteli, prokletnici!“ Osetila je kako se njegovi prsti stežu oko njenog grla. „Našu zemlju i našu hranu i naše dijamante! Beli đavoli!“

„Veruj mi, ja pokušavam da pomognem tvom narodu.“ Tara nije želela da mu pokaže da se plaši, ali je znala da joj je strah izbijao iz očiju. „Ja radim na klinici za sidu u Pajntaunu.“

„Radiš na klinici za sidu? Ma šta mi kažeš? Pa ti si nam i *uvalila* SIDU! Ti i ostali belci. Vi namerno ubijate našu decu.“

„Ne pričaj svašta!“ Bes je predstavljao poslednji zid Tarine odbrane. „Vi *sami* ubijate svoju decu! Ubijate ih svojim neznanjem i predrasudama! Mi samo pokušavamo da pomognemo. Moj muž je poklonio na milione dolara...“

Razjareni crnac joj jednom rukom zapuši usta i gurnu je na pod, a drugom poče da joj čepa košulju, grabeći njene bele glatke grudi. Tara je znala da je bilo uzaludno da se opire. To bi mu samo priuštilo još veći užitak. Zato je pokušala da se distancira od onoga što je sledilo. Povukla se iz tela i zatvorila se u izolovani nedodirljivi kutak svog uma, čekajući da se užas okonča.

To je samo moje telo. To nisam ja. Ne može da me dodirne.

Osetila je kako je pritiska svojom težinom i prodire u nju. Osećala je njegov zadah i bes kojim je nabijao svoj ogromni groteskno nabrekli ud u njeno telo.

Moram da mislim na decu. Ako dobije ono što želi, možda ih neće povrediti.

To što joj je radio nije imalo nikakve veze s polnim činom. Bio je to čist izliv mržnje. Probijao ju je svojim udom i razdirao joj meso, koristeći čitavo telo kao oružje.

Policija će uskoro doći. Oni ili Gejb. Oh, bože! Jedva prigušujući jecaje, skrenula je pogled ka časovniku. Četiri i deset. Zašto te još nema, Gejbe?

Gejb je čučao pored puta, ruku zamazanih uljem.

Glupavi *betli*. Prošlog meseca je stavio nove gume, a jedna je već uspela da se probuši. Nerviralo ga je što će opet da zakasni. Tara ga je stalno kritikovala zbog toga. Danas se stvarno potrudio da na vreme krene s posla, ali nije vredelo. Opet gaje poterao maler. Dok je otvarao gepek, setio se da je poslednji put sam promenio gumu još dok je živio u Škotskoj. *Čoveće, kad je to bilo! Baš sam omatorio!*

Dva policijska automobila projuriše pored njega, sa uključenim sirenama i rotacionim svetlima.

Sigurno se desila neka provala.

Skrenuo je pogled sa drumu i prionuo na posao.

Kada je začula sirene, Tarino srce preplavi nada.

Tamnoputi provalnik se brzo podiže sa nje i navuče pantalone. U očima mu sevnu iskra straha. „*Masihambe! Amafojisa!*“, doviknuo je svojim ortacima.

Tara je razumela *zulu*. „Idemo! Policija!“ Počela je da drhti od olakšanja.

Hvala bogu! Hvala ti, bože! Gotovo je!

Tek tada se upitala da li će zbog seksualnog zlostavljanja izgubiti bebu. Primetila je da su joj butine zamazane krvlju.

Petorica muškaraca se sjuriše niza stepenište i počеше vesto da iskaču kroz prozore u prizemlju. *Zar ih nije bilo šestorica? Da se nije zabrojala?* Pokušala je da im zapamti lica, ali se sve odvijalo takvom brzinom da je to bilo neizvodljivo.

Kolovođa zgrabi svoj ranac i krenu za njima. Tada je zastao i okrenuo se.

„Prokleta kučko! Ukucala si šifru za alarm, je 1' da?" Kada je krenuo ka stepeništu krv joj se sledila u žilama. *Deca*. „Neeee!" Pojurila je za njim, ali joj noge klecnuše kao da su bile od želatina.

On se već peo na sprat.

Glavna kapija je bila zatvorena.

„Nema znakova nasilnog ulaska. Jesi li siguran da smo na pravoj adresi?"

„Jesam." Policijski poručnik klimnu glavom. „Tu žive Mekgregorovi. To je onaj tip iz *Feniksa*. Možda su ušli otpozadi."

„Znaš li kako se ovo otvara?"

Stariji policajac umorno osmotri elektronsku bravu. U stanicu je svakodnevno pristizalo mnoštvo dojava o navodnim provalama. U devedeset posto slučajeva u pitanju je bila lažna uzbuna. Klincima je bilo dosadno pa su petljali oko sefa ili bi neka priglupa Bantu sluškinja slučajno pritisnula dugme za alarm.

„Nema šanse da uđemo bez šifre, šefe. Moraćemo da se veremo."

Stariji policajac tiho huknu. Bio je već mator za takve stvari.

„Dobro, ako nemamo drugog izbora. Dekse, Vilobi, vi idite otpozadi i dobro otvorite oči. Nikad se ne zna."

„Važi, šefe." Dvojica policajaca nehajno krenuše na izvršenje zadatka, uvereni da je u pitanju bio još jedan lažnjak.

Bilo je već pet sati. Trebalo mu je četrdeset minuta da zameni prokletu gumu. *Stvarno si patetičan, Gejbe Mekgregore*.

Kada je ušao u poslednju krivinu, primetio je da su ispred kapije bila parkirana dva policijska automobila.

„Oprostite, gospodine. Ne možete tamo."

„Kako ne mogu? Ovo je *moja* kuća. Šta se desilo? Gde je moja su-pruga?"

Lice mladog policajca naprasno preblede. „Sačekajte ovde, gospodine. Odmah ću pozvati inspektora Hamiltona", rekao je, potrčavši ka kući.

Da sačekam?! Gejb ubaci menjač u prvu i nagazi gas. Gume zaškripaše na kućnom prilazu, podigavši oblak prašine koji je podsećao na peščanu oluju.

„Gospodine! Stanite!" Ali, bilo je prekasno. Gejb je u svom *bentliju* već jurio ka kući. Kada je banuo na vrata, hodnik je vrveo od pandura.

„Tara!" uspaničeno je povikao, podigavši pogled ka spratu. „Tara! Gde ste, mila?"

Jedan od policajaca krenu ka njemu.

„Gejbrijel Mekgregor?"

Gejb klimnu glavom. „Gde je moja supruga? I moja deca?" „Gospodine, bilo bi bolje da sednete." „Neću da sednem! Gde ste mi odveli decu?"

Tada se na vrhu stepenica pojavi neki muškarac. U rukama je nosio sivu platnenu vreću, nalik onima koje su se viđale u kriminalističkim filmovima.

Vreća je bila duga samo četiri stope.

by voki

Dvadeset četvrto poglavlje

Vesti o stravičnom pokolju u domu Gejbrijela Mekgregora odjeknule su kao bomba, ne samo u Južnoj Africi već u čitavom svetu. Priča je podsećala na grčku tragediju: bogati beli dobročinitelj i njegova supruga lekarka postali su žrtve ljudi kojima su nesebično pokušavali da pomognu.

Nekoliko nedelja kasnije porodična drama iz Kamps Beja dobila je nov i sasvim neočekivan obrt. Gejb Mekgregor je jednog popodneva napustio *Feniksovu* poslovnicu, navodno krenuvši na ručak, i nestao bez traga. Otada ga niko više nije ni video ni čuo.

Znatiželjni i maštoviti umovi su istog časa preplavili Internet raznim teorijama zavere. *Da li je Gejb bio umešan u ubistvo? Možda je Tara nameravala da se razvede pa je odlučio da je ubije kako bi zaštitio svoj imetak? Možda je otkrio da deca nisu njegova pa je u nastupu ljubomore resio da smakne i njih? Možda je nakon toga, mučen grižnjom savesti, digao ruku na sebe? Ili je promenio identitet i nestao, kako bi utekao od pravde?*

Naravno, nije postojala ni mrvica dokaza koji bi podržali te jezive spekulacije, ali to nije sprečilo svetske medije da se pridruže hajci. Novinari su sa fanatičnim žarom počeli da iskopavaju sve moguće pojedinosti iz Gejbove prošlosti, lansirajući priče o njegovoj narkomanskoj zavisnosti, zatvorskoj kazni zbog brutalnog fizičkog napada i istrazi zbog finansijskih malverzacija. Pohotljivo su analizirali svaki od tih detalja, puštajući bale nad „mogućim implikacijama“. Naravno, bilo je i mnogo onih koji su stali u Gejbovu odbranu. Među njima su se naročito isticali inspektori koji su vodili istragu o masakru, čuveni pijanista i borac protiv side Robi Templton i Dija Gali, Gejbov bivši partner u *Feniksu* i heroj u očima brojnih južnoafričkih porodica. Nažalost, njihovi glasovi su teško mogli da se čuju od raspomamljenih urlika rulje.

Rasno pitanje u Južnoj Africi je naprasno poprimilo sasvim novu dimenziju. Odjednom niko nije želeo da veruje da je bilo moguće da je tu lepu belu doktoriku i njenu ljupku dečicu ubila banda razjarenih crnaca kojima policajci nisu mogli da uđu u trag. Zašto bi naseli na tu otrcanu priču kada su ih sa svih strana saletale daleko originalnije i zanimljivije mogućnosti?

Međutim, ljudi koji su lično poznavali Gejba i Taru bili su svesni činjenice da to nije bila televizijska sapunica već turobna i otrežnjujuća stvarnost.

Leksi Templton je bila u svojoj njujorškoj kancelariji kada je saznala za Gejbovu tragediju.

„Ali, nemoguće da su ih sve ubili! Čak i decu? Sigurno je u pitanju neka greška.“

Nažalost, u pitanju nije bila greška. Kada je čula tu stravičnu vest, Leksi je isprva bila preplavljena čistim saosećanjem. *Siroti Gejb! Ostao je potpuno sam! Izgubio je čitavu porodicu!* Želela je da mu se javi telefonom ili porukom, ali se plašila da bi to bilo neumesno. Ona i Gejb nisu prozborili ni reči već pune dve godine. I to sa dobrim razlogom. Kao stoje često ponavljala Robiju Templtonu i svima koji su bili voljni da je saslušaju, ona je *mrzela* Gejba Mekgregora.

Leksi je svet sagledavala u crno-belim tonovima. Za nju nisu postojale sive nijanse. Još od vremena kada se igrala sa lutkama ona je ljude oko sebe delila na dva tabora. Na prijatelje i neprijatelje.

Robi je bio njen prijatelj. Za njega su je vezivale duboke i iskrene emocije, ljubav i odanost koje ništa na svetu nije moglo da izbriše ili potisne.

Kriminalci koji su je kidnapovali bili su njeni neprijatelji. Maks je bio njen neprijatelj. A nakon one šokantne spoznaje na safariju i Gejba je svrstala u tu kategoriju. Svi oni su bili neprijatelji koje je morala da uništi.

Leksi je tako razmišljala zato što se nad njenim crno-belim svetom nadvijao imperativ koji je sve ostalo bacao u zasenak: *Kruger-Brent*.

Kruger-Brent je predstavljao početak i kraj svega. To je bila njena religija. Njeno božanstvo. Maks joj je oteo *Kruger-Brent*, što ga je učinilo najvećim od njenih dušmana, ali je Gejb Mekgregor bio

odmah iza njega, na zavidnom drugom mestu. Gejb se drznuo daje nadmaši i na poslovnom i na privatnom planu. Imao je uspešniji biznis i čistu neokrnjenu dušu, što je bilo dovoljno da ga Leksi proglaši zločincem koji nije zasluživao ni trunku saosećanja.

Ali je njeno srce uprkos tome bilo puno saosećanja. Gejb je doživeo tragediju koja bi slomila čak i srce od čelika. Kada je čula daje nestao bez traga i glasa, njene emocije su se još više produbile. Zamišljala ga je kako luta po divljini, rešen da okonča svoju agoniju. Dok je razmišljala o Gej-bovom bolu i patnji, nad njenim životom i svetom se nadvijalo sve gušće sivilo. Prvi put u životu Leksi je uzela slobodan dan. Bila je tako smoždjena i utučena daje sve vreme provela u krevetu, neutešno jecajući.

Dejvid Tenant je jednog popodneva zakucao na vrata njene kancelarije. Dejvid, koji je bio advokat po profesiji i jedan od vodećih ljudi u *Templto-novom* upravnom odboru, delovao je kao lik iz nekog Dikensovog romana. Imao je guste viktorijanske zulufe, džepni sat i ogroman baburast nos, zbog čega je Leksi neodoljivo podsećao na gospodina Panča. Pa ipak, uprkos toj komičnoj fasadi, Dejvid Templton je bio izuzetno bistar i pronicljiv čovek, što ga je učinilo jednim od Leksinih najpouzdanijih savetnika. „Šta je *Sedar internešenel*?”

Leksi ga prostrela pogledom koji je trebalo da ostavi utisak da nije imala pojma o čemu govori. „Molim?”

Dejvid Tenant nije naseo na njenu bezazlenost.

„Pitao sam te šta je *Sedar internešenel* A kad smo već kod toga, mogla bi da mi kažeš nešto i o *DH holdingsu*. Da li ti ta imena zvuče poznato?”

Shvativši da njeno foliranje nije upalilo, Leksi zaigra na kartu drskosti. „Naravno da mi zvuče poznato. To su dve male kompanije za of-šor investicije. Zašto pitaš?”

Dejvid se jetko osmehnu. „Valjda zato što me zanima zašto te kompanije *prisvajaju* Templtonovu aktivnu imovinu poput južnoameričkog diktatora koji namerava da zapali iz zemlje.”

Leksi se osmehnu. Ako drskost nije upalila, možda je trebalo da se osloni na šarm.

„Opusti se, Dejvide. Nigde ne nameravam da zapalim. Osnovala sam te kompanije kako bih mogla da investiram u delatnosti koje se ne uklapaju u *Templtonov* profil.“

„To sam već shvatio“, procedi Dejvid. „Zaboga, Leksi, naša kompanija se bavi nekretninama, a *Sedar internešenel* poseduje dve fabrike za proizvodnju papira, propali rudnik dijamanta u Kongu i lanac evropskih kompanija za preradu otpada. *DH holdings* poseduje neku Internet banku...“ Dejvid baci pogled na notes, „i pržionicu kafe u Brazilu. Zato sam došao da te priupitam *šta to, do đavola, radiš?* Jesi li sišla s uma?“

Bio je to Dejvid Tenant u svom tipičnom izdanju. Užasno pronicljiv i užasno iritantan.

Zaboravi na šarm. Bolje zaigraj na kartu ljutitog šefa.

„Koliko mi je poznato, Dejvide, *Templton estejtsje* moja kompanija tako da nema potrebe da me podsećaš na našu poslovnu politiku.“

„Ozbiljno? Hoćeš li onda biti ljubazna da mi objasniš šta će nam te investicije? I šta će nam te sumnjive kompanije?“

Do đavola! Kako je mogla da se ponada da će moći da zamaže oči Dejvidu Tenantu? Ona je odlično poznavala njegove sposobnosti. Zato ga je i uzela za svog najbližeg saradnika i dopustila mu da kupi deset procenata akcija u njenoj kompaniji.

Dugujem mu objašnjenje. Moram da smislim nešto što će odagnati njegovu sumnjičavost a da mu pri tom ne otkrijem istinu.

„Slušaj, možda je trebalo ranije da ti kažem, ali se ispostavilo da ti potezi nisu bili baš onako unosni kao što sam očekivala. Prećutala sam ti istinu zato što... ovaj... zato što nisam htela da ispadnem budala u tvojim očima.“

Dejvid ništa nije odgovorio.

„Znala sam da se upuštam u rizik pa sam izbrisala te transakcije iz završnog bilansa.“

Dejvid je i dalje ćutao.

„Znam da te kompanije nemaju nikakve veze sa našom delatnošću“, obazrivo je nastavila, „ali sam htela da se oprobam u još nečem. *Sedar* sam osnovala pre mnogo godina kako bih preko

njega otkupljivala jeftine kompanije koje raspolažu zanimljivim potencijalom. On postoji skoro koliko i *Templton*."

„Znam. Registrovala si ga na Kajmanskim ostrvima 2010. godine."

„Baš tako." *Do đavola, kako je saznao za to?*

Leksi se svojski potrudila da što više zamrsi niti koje su *Sedar internešenel* mogle da dovedu u direktnu vezu sa njom ili sa *Templton estejtsom*.

Očigledno nisam bila dovoljno obazriva. Ne smem da ponovim tu grešku.

„Takode sam primetio da su dve od tih kompanija, rudnik i pržionica kafe, pripadale *Kruger-Brentu*."

Ako te baš zanima, sve su nekada pripadale Kruger-Brentu, samo što sam u ostalim slučajevima akcije kupila od novih vlasnika a potom ih diskretno prodala svojim paravanskim kompanijama. Pretpostavljam da nisi uspeo da zariješ nos baš tako duboko, Šerloče Holmse.

„Dobro si primetio", ležerno je odgovorila. „U pitanju je čista koincidencija."

Dejvid Tenant je delovao skeptično. Leksi je u poslednje vreme postajala sve ćutljivija i tajanstvenija. Bila je užasno besna kada ju je autor jednog članka koji je nedavno bio objavljen u *Venitiferu* uporedio sa njenom agorafobičnom tetkom Iv. Možda zato što je istina bolela?

„Oprosti, Dejvide. Znam daje trebalo da ti kažem."

Činilo se da ga je njeno izvinjenje donekle smekšalo.

„Kao što kažeš, Leksi, to je tvoja kompanija. Možeš da radiš šta god hoćeš, ali pazi da nas ne dovedeš do prosjačkog štapa. Tako krupni transferi, u kombinaciji sa našim protokom kesa... mislim da uopšte ne treba da ti objašnjavam u kakav se rizik upuštaš."

Kada je Dejvid napustio kancelariju, Leksi je dugo sedela za radnim stolom, utonula u razmišljanje.

Njena *dženga* strategija očigledno nije upalila. Mislila je da će moći diskretno da slomi *Kruger-Brent*, otkidajući komadić po komadić i izvodeći sporadična strateška pripajanja na takav način da ih niko ne poveže s njom, ali očigledno nije uspela da dovoljno dobro zataška tragove. Što je bilo još gore, *Kruger-Brent* i dalje nije pokazivao znake skorašnjeg kolapsa. Sidni Šeldon ::: Tili Bagšo

Treba mi nova strategija. Nešto krupnije i smelije. Moram dobro da razmislim u kom pravcu da nastavim.

Kucnuo je čas da se suoči sa činjenicama. Gejbov nestanak ju je duboko potresao. Danima nije spavala i često joj se dešavalo da iz čistog mira brižne u plač, što je neminovno uticalo na njeno poslovno rasuđivanje. Uspela je donekle da smiri Dejvida Tenanta, ali to neće dugo potrajati. Ona je dobro poznavala Dejvida. Kada bi se na nešto name-račio, Dejvid se ponašao kao rotvajler. Nikad nije dizao ruke. Kada joj sledećeg puta bane u kancelariju...

Ne. Ne smem da dopustim da uopšte dođe do toga.

Izvukla je tastaturu i napisala mejl svom bratu.

Promenila sam mišljenje. Ako ponuda i dalje važi, rado ću prihvatiti tvoj poziv. U poslednje vreme sam se toliko preforsirala na poslu da bi mi prijala pauza.

Robi i Paolo su u to vreme bili u svojoj seoskoj vili u Južnoj Africi. Otići će kod njih, na tronedeljni odmor. Na kraju krajeva, to joj je i lekar preporučio.

One nedelje kada je Leksi stigla u Južnu Afriku, Gejb Mekgregor je bio zvanično proglašen mrtvim.

„To je puka zakonska formalnost“, objašnjavao je Robi. „Niko ne može da kaže šta se tačno desilo, ali ako se ima u vidu da je Gejb bio u strašno lošem duševnom stanju i da je prošlo toliko vremena otkako je nestao, zaključak se nameće sam po sebi. Koliko sam čuo, sa njegovih računa nije podignut ni najmanji iznos, a pasoš je ostavio u kancelariji.“

Leksi turobno klimnu glavom. Ona se još odavno pomirila sa činjenicom da je Gejb otišao. Pa ipak, kada je u novinama pročitala zvaničnu potvrdu njegove smrti, to je konačno zapečatilo njene nade, ispunivši je nekom dubokom neizrecivom tugom.

Nisam stigla čak ni da mu kažem da mi je žao. A sada je sve gotovo. Nikad neće saznati koliko mi je značio...

Robi Templton odgurnu tanjir i otvori pismo sa advokatskim žigom.

„Blagi bože! Nisi valjda ponovo maltretirao neku prsatu sopranistkinju?" pecnu ga Paolo. „Barabo mala!"

„Ovog puta si promašio, srce. Ovo mi je poslao advokat Gejba Mekgregora. Poziva me da obavezno prisustvujem čitanju njegovog testamenta. Ako sam dobro shvatio, u testamentu se pominje i moje ime."

Leksi ga zamoli da joj doda pismo.

„Nisam znala da ste ti i Gejb bili toliko bliski", procedila je, osetivši žacaj ljubomore.

„Bili smo prijatelji, ali ovo zaista nisam očekivao. Ako ćemo pravo, još mi nije jasno zašto me je stavio u testament. Sigurno je znao da meni ne trebaju pare."

„Čoveku uvek trebaju pare, Roberte", ispravi ga Paolo. „Čini mi se da, kako godine odmiču, postajem sve ekstravagantniji. Ako nastaviš da se tako nehajno odnosiš prema novcu, mogao bih da te zamenim nekim mladim i bogatijim, *cheri*."

Robi prasnu u smeh, ali njegovoj sestri ta opaska nije zvučala ni malo smešno.

Poziva me da prisustvujem čitanju njegovog testamenta.

Njegovog testamenta.

Znači, stvarno je mrtav.

Robi je mrzeo advokatske kancelarije. Čim bi se obreo na takvom mestu, setio bi se onog davnog dana kada je posetio Lajonela Njumana, starog porodičnog advokata čije su nozdrve poigravale poput zečje njuške, kako bi se odrekao svog nasledstva. Gospode, kako je u to vreme bio tužan i depresivan! I kako je sada bio srećan! To što je digao ruke od *Kruger-Brenta* bio je ubedljivo najbolji potez koji je u životu napravio. Uprkos tome, Robije i dalje zazirao od advokata, a Frederik Jansen nije predstavljao izuzetak. Samo jedan pogled na njegovo strogo tamno odelo i koščato lice izbrazdano dubokim borama, nalik glinenoj bisti koja je predugo stajala na

suncu, bio je dovoljan da se ponovo oseti kao nevaljali mangup. Da stvari budu još gore, ostali muškarci u prostoriji su, svi do jednog, takođe nosili uštogljena poslovna odela. Dok je sedeo među njima, obučen u farmerke i majicu sa amblemom losanđeleskog filharmonijskog orkestra, Robi se osećao kao idiot.

„Najveći deo aktivne imovine gospodina Mekgregora pripadao je porodičnom fondu“, deklamovao je Jansen sporim monotonim glasom. Robi je bio ošamućen tim konfuznim pravničkim žargonom. „U slučaju izostanka oporuke... poreska efektivna... poverenički uslovi... razlika između zavestanja i zelje...“ Od svega što je čuo, do mozga je uspela da mu dopre samo jedna fraza: *u dobrotvorne svrhe*. U vreme kada je sastavio testament, Gejb je očekivao da glavni naslednici budu njegova deca, ali pošto je ta mogućnost sada bila isključena, zakon je nalagao da njegov imetak pripadne odabranoj skupini dobrotvornih organizacija, među kojima se nalazila i fondacija *Templton/Kozmiči*.

„Oprostite što vas prekidam“, zausti Robi, „ali hteo bih nešto da vas pitam.“

Advokat ga osinu srditim pogledom, kao da je upravo zatražio da mu defloriše kćer.

„Ovaj... možete li da mi kažete koliko novca bi trebalo da pripadne našoj fondaciji?“

Frederik Jansen prezrivo zbrčka nos. *Kako je mogao da ga pita takve gluposti? Zar mu upravo nije pročitao osmu stavku tačke „d“ iz šestog paragrafa?*

„Procenat zaveštane imovine gospodina Mekgregora, koji je podložan poreskim...“

Robi podiže ruku, boreći se sa knedlom u grlu. „Stvarno se izvinjavam, ali ne stojim baš najbolje sa procentima. Možete li da mi kažete konkretnu sumu? Mislim, koliko nam otprilike sleduje?“

„Konkretnu sumu, kažete?“ Jansenu vilica zadrhta od gnušanja. *Šta lije samo spopalo njegovog klijenta da ostavi takvo bogatstvo tom vulgarnom američkom pešovanu?* „Gospodine Templtone, kao što je eksplicitno naznačeno u dokumentu koji se nalazi pred vama, vašoj fondaciji je namenjena donacija koja iznosi otprilike dvadeset pet miliona američkih dolara. Hoćete li sad *biti ljubazni* da mi dopustite da pročitam ostatak?“

Advokat vrati naočari na nos i nastavi sa svojim monotonim monologom, ali ga Robi više nije slušao. *Dvadeset pet miliona!* To je bila zapanjujuće velikodušna suma ako se ima u vidu da je Gejb imao vlastitu fondaciju. Ako je postojao raj, Gejb Mekgregor je nesumnjivo bio tamo.

„Oprostite, gospodine Jansene.“ Nervozna sitna žena mišolikog lica proviri kroz vrata. *Sirotica*, pomisli Robi. *Ne bih radio za tog skorojevića za sve pare ovog sveta.* „Jedan gospodin želi da vas vidi.“

Lice Frederika Jansena se još više skiseli.

„Sara, mislim da sam ti jasno stavio do znanja da ne želim da me bilo ko prekida, o čemu god da je reč.“

„Znam, gospodine, ali...“

„O čemu god daje reč! Jesi li gluva?“

„Nisam, gospodine, ali je stvar u tome da...“

Pre nego što je Sara uspela da dovrši rečenicu, pred vratima se pojavi visoka muška figura. Frederik Jansen zaprepašćeno zinu. Papiri mu ispadoše iz ruku i zalepršашe kao perje na vetru, padajući na pod.

„Zdravo, Frede.“ Gejb se slabašno osmehnu. „Izgledaš kao da si video duha.“

Frederik Jansen je Gejbrijela Mekgregora poznao kao klijenta, dok su ga ostali prisutni muškarci poznavali kao saradnika u raznim poslovnim poduhvatima i dobrotvornim aktivnostima. Jedino je Robi poznao Gejba kao prijatelja. Zato je odmah skočio na noge i snažno ga zagrlio.

„Ti baš znaš da nastupiš u velikom stilu! Pretpostavljam da ovo znači da ću morati da se pozdravim sa onih dvadeset pet miliona.“

Robi je pokušao da stvari okrene na šalu kako bi prikrio vlastitu zaprepašćenost. Gejb je užasno izgledao. Taj visoki naočiti muškarac, koji je ranije podsećao na ogromnog dobrodušnog medveda, sada je izgledao kao avet. Izgubio je najmanje dvadeset kilograma. Lice mu je bilo upalo i naprasno ostarelo. Ali, najšokantnije od svega bilo je to što je Gejbova gusta plava razbarušena kosa sada bila potpuno seda.

„Izgleda da ćeš morati još malo da se strpiš“, odgovori Gejb.
„Slušaj, Robi... možeš li da mi učiniš jednu uslugu?“

„Naravno, šta god želiš.“

„Neko me je sigurno prepoznao kad sam ušao u zgradu.“ *Ne bih se kladio u to*, pomisli Robi.

„Samo je pitanje časa kada će se novinari sjetiti oko mene. Ne mogu da se vratim kući, pa sam mislio da je najbolje da se privremeno sakrijem kod tebe i Paola, ako je moguće.“

„Naravno. Možeš da ostaneš dokle god želiš. Samo...“ Robi začuta, ne znajući kako to da formuliše. „Jesi li siguran da želiš da budeš kod nas? Mislim, zbog svih onih bolnih uspomena?“

Gejb je prošlog leta zajedno sa svojom porodicom bio na Robijevom imanju. I svi su se čarobno proveli.

Gejb je bio dirnut Robijevom brigom. „Ne brini zbog toga, Robi. Moje uspomene nisu bolne. One su sada sve što imam.“

„Ako je tako, daj da brišemo odavde.“

Robi je želeo da Gejbu postavi najmanje sto jedno pitanje. *Baš kao i ostatak sveta*. Ali su ta pitanja mogla da sačekaju. Sada je bilo najvažnije da se Gejb što pre skloni na sigurno, daleko od medijske pažnje i raspomamljenih novinara.

On je sada deo naše porodice. Paolo i ja ćemo dati sve od sebe da ga propisno zaštitimo.

Kada je videla kako Gejb ulazi u kuću, držeći Robija podruku, Leksi je pala u nesvest. Kada je došla sebi, ušuškana ispod prekrivača u jednoj od gostinskih soba, na glavi je imala čvorugu veličine pačjeg jajeta.

„Izvini, molim te“, promucala je promuklim glasom. „Uopšte nisam znala da sam u tako lošem stanju. Učinilo mi se da sam videla Gejba. Izgledao je tako *stvarno*] Kao da je stajao pored tebe. Misliš da treba da odem kod psihijatra?“

„Nesumnjivo.“ Robi se veselo iskezi. „Ali ne zato što patiš od halucinacija. Vidiš, Leksi, ispostavilo se da naš prijatelj Gejbrijel nije *baš tako mrtav* kao što smo mislili.“

„Zdravo, Leks.“

Starija sedokosa verzija Gejba priđe Leksinom krevetu. I ona ponovo pade u nesvest.

Trebalo je punih dvadeset četiri sata da se u Leksinom smućenom umu slegne činjenica da Gejb nije bio samo živ i zdrav, već i da se nalazio tu, u Robijevoj kući, zajedno sa njom. Dok se Leksi lagano vraćala u stvarnost, Gejb se okupao, ručao i utonuo u dubok san, prvi put uposlednjih nekoliko nedelja. Do sumraka se na sve strane pronela vest da se Gejbrijel Mekgregor vratio iz mrtvih. Novinarima je trebalo oko minut i po da otkriju gde se nalazio. Srećom, Robijevo i Paolovo imanje je bilo dobro obezbeđeno i skriveno od vrebajućih paparaca. Do kuće je vodila duga staza iza koje se nalazio neprobojan zid sačinjen od gusto postrojenih stabala. Paolo je uspeo da ubedi lokalnu policiju da zabrani niske letove helikopterom. Kada su shvatili da nema šanse da se na tom mestu domognu ekskluzivnog snimka, paparaci su podigli opsadu i razočarano se povukli u Kejptaun kako bi se ulogorili ispred *Feniksove* upravne zgrade. Znali su da Gejb nije mogao večno da se krije kod Robija Templtona. Pre ili kasnije će morati da pomoli nos. A kada se to desi prirediće mu dostojan doček.

Tokom prvih nedelju dana Gejb je spavao po osamnaest sati dnevno. Kada bi se okupili za trpezom, imao je dobar apetit, ali nije progovarao ni reči. Samo je povremeno upućivao zahvalne osmehe Robiju i Paolu. Što se ticalo Leksi, ponašao se kao da je uopšte ne primećuje.

Robi i Paolo su pozvali lekara koji ga je detaljno pregledao i konstatovao da je njegovo zdravstveno stanje bilo zadovoljavajuće. Naravno, s obzirom na tragediju koja gaje zadesila, trebalo je da se konsultuju i sa psihijatrom. Ne želeći da rizikuje da bilo kakve informacije procure u javnost, Robi je pozvao svog kuma Barnija Hanta i zamolio ga da se ukrca na prvi let za Kejptaun.

„Rekao bih da njegovo duševno zdravlje nije narušeno, ako se ima u vidu kroz kakvu je traumu prošao“, objasnio je Barni. „Naravno, trebaće mu dosta vremena da se oporavi, ali mislim da pokazuje prve znakove poboljšanja.“

„Ali, on uopšte ne priča“, pobuni se Robi. „Uopšte neće da nam kaže gde je bio sve ovo vreme. Nijednom nije pomenuo Taru i

decu. Ako tokom dana izusti jedno 'molim te, dodaj mi biber', to je čista premija."

„Pričaće kad bude spreman za to. Kako je Leksi? Kako se ona nosi sa situacijom?"

Robi je imao utisak daje Barni skrenuo na pogrešan kolosek. „Leksi? Čini mi se da je dobro. Naravno, ponaša se kao vreća buva i opsednuta je *Kruger-Brentom*, ali to nije ništa novo. Odlučila je da dođe ovde i da se malo opusti, što shvatam kao dobar znak."

„I da li uspeva? Mislim, da se opusti?"

„Čini mi se da ju je Gejbov povratak iz mrtvih izbacio iz ravnoteže. U stvari, ne znam ni sam. Većinu vremena provodi van kuće. Često ide na jahanje. Misliš da treba da budem zabrinut za nju?"

„Ne, nikako." Barni Hant mu uputi ohrabrujući osmeh. „Pitam samo zato što mi je stalo do nje. Znaš koliko vas oboje volim, Robi. Baš kao i vaš otac."

Robi se naprasno uštogljivi. Prošle su godine otkako je poslednji put video Pitera. Njihova otuđenost je sada bila dublja nego ikada.

„Imam već dovoljno problema sa Gejbom i Leksi", odgovorio je, pokušavajući da eliminiše tu temu.

„Shvatam te, Robi", nastavi Barni, „ali ne smeš da zaboraviš da tvoj otac neće večno živeti. Gejb ima dovoljno vremena da sredi svoje emocije, baš kao i Leksi, ali što se tiče tvog odnosa sa Piterom..."

„Hvala ti, Barni. Sve će biti dobro. Svi ćemo biti dobro", prekinu ga Robi, stavivši mu do znanja da je to sve što je imao da kaže.

Leksi se unezvereno prevrtala po krevetu. San joj nije dolazio na oči. Kroz dva dana je trebalo da se vrati u Njujork. Nazad u stvarnost. Došla je kod Robija sa nadom da će joj to pomoći da razbistri misli, ali joj je u glavi sada vladao još veći haos.

Gejb je bio živ. To je očigledno bila dobra vest. Ali, zašto ju je onda njegovo prisustvo u kući teralo da se oseća tako... *Kako?* Nije mogla da opiše to osećanje. Ona i Gejb su prolazili jedno pored drugog kao dva ukleta broda na pučini beznada. Ponekad je primećivala

kako je posmatra ispod oka. Kao da je čekao da mu nešto kaže. Ali, šta je mogla da mu kaže?

Žao mi je što ne znam kako da pričam s tobom? Žao mi je što su ti oni monstrumi ubili ženu i decu? Drago mi je što si živ, ali šta do đavola tražiš u kući mog brata?

Ponekad je u njegovom pogledu nazirala sasvim drugačije emocije. Emocije koje su se graničile sa neprijateljstvom. *Oboje smo svesni da se nešto desilo između nas na onom safariju. Da li me krivi zbog toga? Da li moja blizina u njemu podstiče grizu savesti?*

Leksi nije mogla da shvati Gejbovu pasivnost. Da se ona našla u njegovoj koži, žudela bi za odmazdom. Razmišljala bi samo o tome kako da se što krvavije i što stravičnije osveti onima koji su joj pobili porodicu. Ali u Gejbu nije mogla da nazre ni trunku besa. Ni trunku mržnje. To je njoj bilo nepojmljivo.

Bacila je pogled ka noćnom stočiću. Bilo je četiri ujutru. Um joj je bio totalno razularen. Nije bilo šanse da zaspi. Umorno se izvukla iz kreveta, prebacila ogrtač preko Robijeve pidžame i na vrhovima prstiju krenula ka prizemlju. Možda će joj šolja toplog mleka pomoći da se opusti.

„Šta ti tražiš ovde?“

Leksi odskoči od poda.

„Zaboga, Gejbe! Prepao si me na mrtvo ime!“

Gejb je stajao u polusenci. Lice mu je bilo obasjano prvim bledim zracima praskozorja.

„Čitave noći pokušavam da zaspim, ali ne vredi“, objasnila je.

„Dobro došla u moj svet. Znaš, kada se Kolet rodila, Tara i ja punih godinu dana nismo mogli oka da sklopimo. Stalno smo maštali o tome kako bi bilo lepo da bar nedeljom možemo siti da se ispravamo. A sad mogu da spavam do mile volje, ali se svakog dana budim pre zore. Ne mogu da pronađem utehu čak ni u snu.“

„Žao mi je.“

Gospode, kako su neumesno zvučale te reči. Tri sitne jalove beskorisne reči. Kao da je pokušavala da ugasi vulkan vodenim pištoljem.

„Hteo sam to da uradim. Stvarno sam hteo da se ubijem.“

„Gejbe, molim te... ne moraš da mi pričaš o tome.“

„Ali sam onda pomislio, *otkud mi pravo* da počivam u miru nakon onoga što sam uradio? Treba da ostanem živ i da se svakog dana,

svakog bogovetnog dana, budim sa njihovim likom pred očima. I da čujem njihove vapaje."

Gejb brižnu u plač dok je Leksi stajala kao skamenjena, ne znajući šta da radi. Tada je prevladao čist instinkt. Prebacila je ruke oko njega i stegla ga u zagrljaj.

„Ti ni za šta nisi kriv."

„Naravno da sam kriv", zajeca on. „Za sve sam;« kriv! Trebalo je da budem tamo! Samo da nisam zakasnio! Samo da nisam stao da zamenim prokletu gumu! Oh, Leksi! Ne možeš čak ni da zamisliš koliko sam ih voleo!"

Grčevito se privijao uz nju, kao davljenik koji se hvata za bovu. A onda je odjednom počeo da je ljubi i ona je počela da ljubi njega. Osećala je ukus njegovih toplih slanah suza dok se njegovo lice pripijalo uz njen obraz, njen vrat, njene grudi. Dok joj je trgao odeću, pobijajući je uz hladan mermerni pod, iz njega je izbijala žudnja očajnika, kao da se nadao da će mu njena ljubav pomoći da se vrati među žive.

Kada je ušao u nju, ispustio je bolan urlik, kao životinja u samrtničkom ropcu. Leksi ga je grčevito privijala uz sebe, stiskajući oči i zamišljajući kako se njegov bol izliva u nju. *Sve će biti dobro, Gejbe. Sve će biti dobro, ljubavi.*

Setila se da je Maks nekada davno, na samom početku njihove veze, vodio ljubav sa tom istom očajničkom žudnjom. Kao da je u njoj tražio spas. Ali, to je bilo u nekom drugom životu. Gejb nije bio Maks. Gejb je bio dobar i nežan i pažljiv. Gejb je patio zato što je voleo i izgubio. A Maks je patio zato što nije umeo da voli. Zato što mu duša nikad nije bila zdrava i čitava.

Baš kao ni moja.

Možda ćemo Gejb i ja uspeti da spasemo jedno drugo?

Kada je Robi tog jutra sišao u prizemlje, primetio je kako njegov prijatelj i njegova sestra spavaju na kauču, isprepleteni u ljubavnom zagrljaju. Usne mu se raširiše u raznežen osmeh.

Paolo je već pristavljao kafu u kuhinji. „Ne bih delovao tako srećno da sam na tvom mestu." Pokazao je glavom ka usnulim ljubavnicima. „Ovo miriše na nevolju."

„Zašto? Zar nisi rekao da bi Gejb trebalo što pre nekoga da pronade? Da mu je ljubav neophodna da bi nastavio dalje?"

„Da... ali Leksi?"

„A zašto ne Leksi?" obrecnu se Robi. „Valjda bi za promenu mogla da bude sa nekim ko je normalan? Sa nekim ko će joj skrenuti misli sa *Kruger-Brenta*"

„Znaš koliko volim tvoju sestru, Robi, ali šta god ljudi pričali, ljubav nema isceliteljske sposobnosti."

Grešiš, pomisli Robi. A staje sa nama? Nas je svakako iscelila.

„Trebalo da im pružimo šansu. Znaš, Leksi ga stvarno voli. Ubeđen sam u to. Dok smo mislili da je mrtav, patila je kao izgubljeno steno. Leksi pokušava da deluje bezdušno, ali to nije njena istinska priroda."

Paolo ništa nije odgovorio.

Mogao je samo da se nada da je pogrešio, zarad svih njih.

by voki

Dvadeset peto poglavlje

Gejb, Leksi i Robi su igrali karte u Leksinom njujorškom apartmanu.

Gejb je objašnjavao pravila. „Ova igra se zove *srca*. Cilj igre je da svom protivniku uvališ što više srca, a da ti pri tom ne dobiješ nijedno. Svako srce ti oduzima poene. Recimo, desetka herc se boduje sa minus deset poena, kec herc sa minus dvadeset pet, i tako dalje. Najopasnija karta u čitavom špilu je dama pik, takozvana *crna Marija*. Ako pokupiš damu pik, ideš pedeset poena u minus. Da li su vam pravila jasna?”

„Mislim da jesu”, odgovori Robi. „Znači, ako sam dobro ukapirao, glavna caka je u tome da gubiš umesto da dobijaš?”

„Meni zvuči kao užasno glupa igra”, progundā Leksi.

Leksi je tog dana bila loše volje. Ona je obično volela kada Robi dođe kod nje. Ionako su se retko viđali. Osim toga, Robi je imao pozitivno smirujuće dejstvo na njenu vatrenu i plahovitu vezu sa Gejbom. On ih je podsećao da je ljubav zadirala dublje od budalastih svađa i takmičarskog duha. Međutim, danas čak ni Robi nije uspeo da je oraspoloži.

Leksi je čitavog jutra bespomoćno posmatrala kako *Kruger-Brentove* akcije skaču za skoro dvadeset poena. Ona je već godinama u tajnosti sprovodila svoju *dženga* strategiju. Preko svojih anonimnih paravanskih kompanija je diskretno otkupljivala strateške delove *Kruger-Brentove* imperije, odlamajući komad po komad i nadajući se da će uklanjanjem pravog bloka u pravo vreme srušiti kompletno zdanje. Ako bi joj to pošlo za rukom, Maks bi istog časa dobio otkaz a ona bi se u velikom stilu vratila na mesto koje joj je pripadalo i povelā kompaniju putem stare slave.

Ali, to se još nije desilo. *Kruger-Brent* je bio kao neki džinovski pauk. Čim bi mu odsekla nogu, porasla bi mu nova. Nije uspela da izbacī Maksa iz igre. Taj kurvin sin je i dalje pobeđivao.

Njena zlovolja se dodatno pogoršala kada je izgubila u prva dva kruga. „Ovo je glupo. Koga može da zanima igra u kojoj treba da gubiš?”

Robi prasnu u smeh. Izgledala je očaravajuće sa tim zajapurenim licem. Kao nekada davno kada su na podu dnevne sobe igrali „lestvice i zmiije”. Čim bi izgubila partiju, njegova sестrica bi se zarumenela od besa, zahtevajući da joj on ili dadilja pod hitno pruže revanš.

„I u ovoj igri *treba* da pobediš”, objasnio je, „ali pobedu postižeš gubljenjem štihova.”

„U stvari, postoji još jedno pravilo”, ubaci se Gejb. „Nisam vam ga pomenuo zato što se to praktično nikad ne dešava, ali ako kojim slučajem uspeš da osvojiš *sva* srca i crnu Mariju - odnosno, ako si spreman toliko da rizikuješ da pokupiš sve kaznene karte i okreneš ih u svoju korist - onda možeš da biraš da li ćeš prepoloviti vlastite negativne poene ili ćeš udvostručiti poene svojih protivnika.”

Leksi začuta, utonuvši u razmišljanje. U roku od par minuta njena zlovolja je volšebno nestala. Opružila se preko kauča, prebacila ruke oko Gejbovih ramena i nežno ga poljubila.

„Hajde, hoćemo li da igramo? Ko deli?”

Gejbovo lice se naprasno ozari.

„Šta to treba da znači?”

„Ništa. Volim te, to je sve.”

Gejb i Leksi su te noći vodili ljubav, prvi put nakon nekoliko nedelja. Leksi je u poslednje vreme bila tako opsednuta poslom da je počela da zapostavlja Gejba. Međutim, te večeri mu se propisno odužila. Strasno se izvijala pod njim i kušala ga svojim dodirima, raspaljujući njegovu strast i šapućući mu na uho nežne zavete sve dok nije počeo da je preklinje da ga pusti unutra. Nakon ljubavnog čina Gejb je utonuo u dubok zadovoljan san.

Leksi je ležala pored njega, uzburkanih misli, previše uzbuđena da bi sklopila oči.

Konačno, nakon toliko truda i razmišljanja, smislila je način kako to da izvede. Gejb joj je dao ideju. *Znam kako ću vratiti Kruger-Brent.*

Izgleda da sam još od samog početka igrala na pogrešnu kartu.

Liza Džener, služavka Iv Blekvel, strpljivo je češljala dugu sedu kosu svoje gazdarice. Ta džangrizava starica se ponovo gubila u svojim nebulozama, razmišljala je.

„Rori me je iskreno voleo. Znaš, hteo je da se venča sa mnom. Ali me je onda taj muškarac prevario. Uspavao me je i sačekao da budem prepuštena njegovoj milosti kako bi mogao *ovo* da mi uradi!" Iv opipa stare ožiljke svojim sparušenim kvrgavim šakama.

„Koji muškarac, gospođo?" Liza je radila za gospođu Blekvel tek mesec dana, ali se već navikla na njeno umobolno trabunjanje.

„Moj muž, ko drugi?" obrecnu se Iv. „Maks."

„Vaš muž je mrtav, gospođo. Poginuo je pre mnogo godina na planinarenju. Maks je vaš sin, sećate se?"

Iv se zbunjeno namršti. *Maks je moj sin. Moj sin?*

„Moj sin je obična budala. Oteraće *Kruger-Brent* u propast. On je slabić i kukavica, baš kao i njegov otac."

Liza Džener podiže Ivinu kosu u visoku zategnutu punđu i pričvrsti je šnalom od slonove kosti, a potom spusti veo preko staričinog lica.

„Eto, gotovo je", rekla je vedrim glasom. „Maks vas čeka u salonu, zajedno sa doktorom Maršalom. Želite li da vas odvedem do njih?"

„Nikako!", uspaničeno zavrišta Iv. „Moje lice! Ne srne da mi dodirne lice! On nije doktor. On je manijak!"

„U redu je, Liza. Ja ću se pobrinuti za to."

Anabela je insistirala da tog dana dođe zajedno sa Maksom. Kada je Maks poslednji put posetio svoju majku, kući se vratio tako smožden da se činilo da će mu se nervi rasprsnuti. Nije smela da dopusti da ga Iv ponovo dovede u takvo stanje.

„Idemo, Iv. Doktor Maršal ne želi da vas povredi."

„Ko si ti?"

„Anabela, Maksova supruga. Svratili smo da malo proćaskamo sa doktorom. I doneli smo vam onaj dimljeni sir koji toliko volite."

„Ta mala Anabela ima dobar pedigre." Iv se nesigurno podiže sa stolice. „Maks bi trebalo što pre daje odvuče pred oltar. *Kruger-Brent* mora da dobije naslednika."

Kruger-Brent. Kako je Anabela mrzela to ime! Njen siroti suprug je bio izložen takvom pritisku u kompaniji da je konstantno bio na

ivici nervnog sloma. A njegova majka se ponašala kao da je Maks trebalo samo da mahne čarobnim štapićem i da preko noći nadoknadi sve gubitke. Ona nije imala pojma šta se dešavalo na tržištu. I u stvarnom svetu. A opet, kako je mogla da ima pojma?

Ta matora rospija ne može da se seti čak ni vlastitog imena.

„Zdravo, majko“, dobaci Maks kada je Iv kročila u salon. „Lepo izgledaš.“

Iv Blekvel nije čak ni starila kao druge žene. Njoj se starost nije prišunjala, već ju je zaskočila iz zasede. Njena savršeno prava kičma se u roku od nekoliko meseci iskrivila i povila. Nekada besprekorna koža se preko noći osula staračkim flekama. Slabašne vene na njenim nadlani-cama su sada štrcale kao čvornovato korenje. Ali Maksu ništa od toga nije bilo važno. U njegovim očima, Iv će zauvek ostati lepa.

Krenuo je ka njoj da je poljubi, ali ga ona grubo odgurnu.

„Znam šta si uradio“, prosiktala je. „I svima ću da kažem. *Onda* ćeš konačno da platiš za sve.“

Anabela je primetila grč na Maksovom licu. *Zašto joj dopušta da mu to radi? Kakvu moć ta žena ima nad njim?*

„Ne pričajte svašta, Iv“, brzo je rekla. „Plašim se da ste ponovo pobrkali lončice.“

Dok je lekar merio staričin pritisak, Maks povede Lizu Džener u stranu.

„Da li se stalno tako ponaša? Ili joj se stanje pogorša kad ja dođem?“

„Ne smete sebe da okrivljujete za njeno stanje, gospodine“, ljubazno odgovori služavka. „Vaša majka povremeno ima lucidne trenutke, ali je najčešće ovakva. U poslednje vreme dosta piše. Čini mi se da je to smiruje.“

„Piše? Šta piše?“

„Ne znam. Verovatno ništa važno. Nikad mi ne dopušta da vidim te papire. Čuva ih pod ključem, u fioci radnog stola.“

Maks je kasnije ispričao Anabeli ono što je čuo od Lize. „Misliš da bi trebalo da otvorim fioku i proverim o čemu je reč?“

„Nipošto, dušo“ odlučno odgovori Anabela. „Tvoja majka jeste stara i pomalo ćaknuta, ali ima pravo na svoju privatnost.“

Istini za volju, Anabela Webster uopšte nije marila za privatnost svoje svekrve. Postupila je tako samo zato što je brinula za Maksa. *Ko zna kakve se otrovne i bolesne izmišljotine nalaze unutra? Čim matora veštica otegne papke, otvoriću fioku i lično spaliti te papire.*

Leksi je te večeri zakasnila. Po ko zna koji put.

Gejb nije mogao da sakrije razočaranje. „Spremio sam večeru. Još pre dva sata. Gde si, do đavola, bila?”

„U kancelariji.” Ton joj je bio agresivan, kao i uvek kada je nešto tajila. „Ako si ti digao ruke od posla, to ne znači da i ja treba da učinim isto.”

Gejbovo lice se iskrivi u bolnu grimasu. Najveća ironija je bila u tome što se on povukao iz *Feniksa* samo zato da bi mogao da provodi što više vremena s njom. Nadao se da će na kraju uspjeti da je ubedi da se venčaju i zasnuju porodicu. Međutim, čim bi razgovor krenuo u tom pravcu, Leksi bi brže-bolje promenila temu ili bi nabacila imidž opake kučke.

„Ne laži me, Leksi. Zvao sam te na kancelariju. Otišla si pre nekoliko sati.”

„Tako znači? Sad si počeo i da me špijuniraš?!” „Ne špijuniram te. Samo sam se zabrinuo što toliko kasniš.” „Ja sam odrasla žena, Gejbe. Nema potrebe da brineš za mene. A ako baš moraš da znaš, bila sam na poslovnom sastanku.”

„S kim?”

„Šta te briga s kim?”

Leksi se sjuri pravo ka spavaćoj sobi i zalupi vrata za sobom. Dok se presvlačila, pokušavala je da se smiri svoje ustreptale nerve. *Zašto ovo radim? Zašto ga teram od sebe?*

Leksi je volela Gejba više nego bilo kog muškarca u svom životu, ali je nivo njenog stresa poslednjih dana bio tako visok da je probio plafon. Kucnuo je čas da pripremi teren za najveću bitku svog života, bitku za preuzimanje kontrole nad *Kruger-Brentom*. A da bi uspela u tome, niko ne srne da sazna šta radi. Niko, pa čak ni Gejb. Igrala je na najveći mogući ulog. Ako omane, sve će izgubiti. Svoje bogatstvo, svoju kompaniju, možda čak i svoju slobodu.

U stvari, postoji još jedno pravilo. Nisam vam ga pomenuo zato što se to praktično nikad ne dešava...

I u ovoj igri treba da pobediš, ali pobjedu postižeš gubljenjem štihova.

Šta ako dobije *Kruger-Brent*, a izgubi Gejba?

Odmah je potisnula tu pomisao. Pobjeđiće u toj igri. Zato što je *moral* da pobedi. Kada dobije *Kruger-Brent* i kada se osveti Maksu, imaće dovoljno vremena da se Gejbu oduži za sve. On ionako nikud neće otići.

Kruger-Brent nije isplatio zajam koji je uzeo od neke banke u Singapuru i banka je bila primorana da zapleni imovinu koja je bila stavljena pod hipoteku. Iznos neplaćenog duga je bio tako sitan da ta vest uopšte nije stigla do Maksovih ušiju. Jedan od singapurskih menadžera je popio otkaz, a *Kruger-Brent* je uleteo sa parama za refinansiranje. Kraj priče.

Nekoliko nedelja kasnije sličan previd u Nemačkoj je doveo do nove prozivke zbog dugovanja. U pitanju je ponovo bio sitan iznos.

Leksi je savesno pribeležila oba datuma.

Karen Lomaks, novinarka *Vol strit džurnala*, imala je anonimn telefonski poziv. Kada je spustila slušalicu, okrenula se ka svom kolegi Danijelu Brinu.

„Hej, Dane, jesi li možda načuo da *Kruger-Brent* ima neke kreditne probleme?”

Danijel Brin odmahnu glavom. „Nisam. A ti?”

„Upravo me je zvala neka žena. Kaže da bi trebalo da pregledamo spisak neisplaćenih dugovanja u Aziji. Misliš da bismo nešto mogli da iščeprkamo?”

Danijel Brin slegnu ramenima. „Postoji samo jedan način da saznamo.”

Karte su podeljene.

Gejb otvori fasciklu i prelista fotografije koje su se nalazile unutra. „Znači, u pitanju *nije* romantična veza?”

Privatni detektiv odlučno odmahnu glavom. „Sudeći po dokazima koje sam prikupio, ništa nalik tome, gospodine." Ramena njegovog klijenta se naprasno opustiše. „Međutim..."

Gejb podiže pogled.

„Postoje izvesne... anomalije."

„Kakve anomalije?"

„Finansijske. Okrenite dvanaestu stranicu priloženog izveštaja. Tamo vam sve piše."

Gejb pronađe stranicu i poče da čita. Lagano i metodično.

Gejbova ljubavna veza sa Leksi je isprva podsećala na san.

Gejb nije verovao da će, nakon tragedije koja je zadesila njegovu suprugu i decu, moći ponovo da se zaljubi. A pogotovo ne tako rano, dok su rane na njegovoj duši još bile sveže. Pa ipak, tokom tih prvih čudesnih nedelja koje su proveli u Robijevom afričkom utočištu, Leksi je uspela da udahne život u njegovo zamrlo srce. Kada bi Gejb u sitne sate, obliven hladnim znojem, skočio iz kreveta vrišteći Tarino ime, Leksi bi ga uzela u naručje i ljuljuškala ga kao malo dete, sve dok košmar ne bi prošao. Gejb joj je često pričao o svojim mališanima, neprestano se vraćajući na tragediju koja se desila na njegov rođendan, kao pregaženo pseto koje ne može da se pomeri sa mesta nesreće. Leksi ga je strpljivo slušala, dopuštajući mu da izlije svoju patnju na njene šake, a onda je uzimala taj strašan osećaj krivice i graciozno ga sklanjala u stranu, kao da joj je poklonio buket ruža.

Međutim, stvaran život je na kraju došao po svoje, narušivši njihovu ljubavnu idilu. Gejb je svakodnevne poslove u *Feniksu* prepustio svojim saradnicima, zadovoljivši se time da se fokusira na Leksi i svoje dobrotvorne aktivnosti. Tarin odlazak ga je na najstrašniji mogući način naučio da su život i ljubav bili previše dragoceni da bi ih protraćio premeštajući papire po radnom stolu.

Međutim, Leksi stvari nije sagledavala iz tog ugla. Ona nije mogla da prestane da radi. Nju je posao održavao u životu, poput vazduha koji je disala. *Templtonovo* sedište se nalazilo u Njujorku. Gejb se preselio tamo kako bi mogao da bude s njom. Njujork mu

se dopadao zbog svoje energičnosti i uzbuđenosti, ali se u Leksinom stanu i dalje osećao kao gost. Sa namerom da napravi prvi značajan iskorak ka njihovom novom zajedničkom životu, kupio je prelepu kuću na plaži u Bridžhemptonu. Biće to njihovo utočište, razmišljao je, mesto gde će moći da se posvete jedno drugom.

„Pa, kako. ti se čini?“ upitao je dok joj je pokazivao prostrane sobe opremljene lepim jednostavnim *česterfild* kaučevima sa prekrivačima od irskog lana. „Mislio sam da će nam prijati ova mirna ušuškana atmosfera. Znaš, kad poželimo da uteknemo iz grada...“

„Ovaj... lepo je.“ Leksi je pokušala da zvuči ushićeno, ali je u sebi razmišljala: *Šta će nam ovo? Ja uopšte ne želim da uteknem iz grada.* Gejbovo lice se naprasno snuždilo. „Ne sviđa ti se.“

„Ma, sviđa mi se! Naravno da mi se sviđa! Samo... koliko često ćemo moći da dolazimo ovde?“

„Možemo da dolazimo preko vikenda, zar ne?“

„Ali, dušo, zar si zaboravio da ja radim i vikendom?“

Leksi nije radila samo vikendom. Radila je rano ujutru i kasno uveče. Radila je za Dan zahvalnosti i Dan rada. Gejb u to vreme uopšte nije znao da je onaj kratki boravak u Južnoj Africi predstavljao jedini odmor koji je sebi priuštila u poslednjih pet-šest godina.

Leksino radno vreme nije predstavljalo jedini problem. Gejb je još više brinuo zbog njene tajnovitosti. Leksi je često pričala u snu, trabunjajući o *Kruger-Brentu* i Maksu i osveti. Stalno je ponavljala kako mora da požuri, kako vreme ističe. Ali, kada bi je Gejb upitao s čim to mora da požuri, Leksi se pravila kao da nema pojma o čemu govori. Gejb je pre izvesnog vremena u razgovoru sa Dejvidom Tenantom, Leksinom najbližim saradnikom u *Templtonu*, načuo da je kompanija bila u ozbiljnim problemima. Ta vest ga je pogodila kao grom iz vedra neba.

„Lesi likvidira našu aktivnu imovinu tempom koji niko od nas ne može da prati. Novac se konstantno odliva u te anonimne holding kompanije. Danas je tu, a sutra samo čujemo jedno *puuuf!* i više ga nema.“

Kada ju je Gejb upitao šta se dešava u kompaniji, Leksi je prezrivo odmahнула rukom.

„Ma, pusti Dejvida! On stalno zbog nečeg brine. Samo sam ispremeštala određenu količinu kesa, to je sve.“

„Kaže da si ogolila *Templton* do koske.“

„Preteruje, kao i uvek.“

Bio je to kraj razgovora.

Stvari su u međuvremenu otišle tako daleko da je Gejb imao utisak da je morao da zakaže službeni sastanak da bi uopšte dobio priliku da razgovara s njom. A;kada bi se to konačno desilo, sve teme o kojima je *on* želeo da razgovara - brak, deca, zajednička budućnost - bile bi precrtane sa dnevnog reda.

„Ja ne mogu da imam decu, Gejbe. Mislim da sam ti to već objasnila.“

„Ne možeš ili nećeš?“

To pitanje bi je naročito razjarilo.

„Dobro, kad si toliko navalio! NEĆU da imam decu! Jesi li sad zadovoljan? Mada ne vidim u čemu je razlika.“

„Postoji *i te kakva* razlika, Leksi. Zašto nećeš da imaš decu? Čega se plašiš?“

„Ničeg se ne plašim. I prestani da me salećeš tim glupostima! Stalno kukumavčiš kako ti ne posvećujem dovoljno vremena, a kad smo zajedno ponašaš se kao prokleti Gestapo.“

Unajmljivanje privatnog detektiva je predstavljalo nizak potez, ali Gejb više nije mogao da izdrži. Morao je da sazna šta je to Leksi pokušavala da sakrije od njega. On ju je istinski voleo, ali mu je već dojadilo da sam dreždi kod kuće dok se Leksi smucala bogzna kuda. Ona je stalno imala preča posla. Oh nije bio muškarac sa kojim je delila svoj život i svoju postelju, već puka usputna stanica. Tada mu je sinulo.

Da možda nije pronašla drugog?

„Plašim se da ništa ne shvatam“, procedi Gejb, vraćajući fasciklu debelom muškarcu sa zajapurenim obrazima i stomakom koji se prelivao preko pojasa pantalona, sežući gotovo do kolena.

„Gospođa *Templton* je jedan od poverenika vaše dobrotvorne fondacije?“

„Tako je.“

„I ima ovlašćenje da vrši finansijske transakcije u vaše ime?“

„Da, ima ovlašćenje, ali je u pitanju obična formalnost. Znae, Leksina popularnost nam pomaže da prikupimo novac. Ona se ne bavi svakodnevnim poslovima u fondaciji.“

„Onda ćete sigurno biti iznenađeni ako vam kažem da je gospođa Templton u više navrata povukla prilično krupne iznose sa računa vaše fondacije.“

Detektiv izvadi crvenu olovku iz džepa sakoa i pruži Gejbu papir sa zaokruženim iznosima i datumima. Gejb se šokirano zagleda u spisak.

„Jeste li sigurni da je Leksi izdala ovlašćenje za te transakcije?“

„Potpuno siguran, gospodine.“

Ali, zašto bi me potkradala? Štaviše, zašto bi uzimala novac koji je namenjen u dobrotvorne svrhe? Ne vidim nikakvu logiku.

„Da li znate zašto je to učinila?“

„Ne znam, gospodine. Još ne. Plašim se da je vaša verenica pravi mađioničar kada su pare u pitanju. Čim ih uzme u ruke, one volšebno nestanu. Administrativni dokazi koje ostavlja za sobom su tako zamršeni da im je praktično nemoguće ući u trag.“

Gejb izvadi čekovnu knjižicu, naškraba cifru i pruži ček detektivu. Kada je spustio pogled na sumu, debeljkove oči se tako iskolačiše da umalo nisu iskočile iz duplji.

„Potrudite se da im uđete u trag.“

„U redu, gospodine. Potruđiću se. I hvala vam.“

Dok se teturavam korakom udaljavao od bogataške kuće u Bridžhemptonu, detektiv je razmišljao kakve su sve gluposti muškarci bili kadri da učine u ime ljubavi.

On je video na stotine žena poput Leksi Templton. Dobro je poznavao taj soj. Otmene zavodnice sa usnama bludnice i licem anđela, obdarene sifonima i zadnjicama zbog kojih je većina muškaraca bila spremna da proda dušu đavolu. Takve žene su mogle da smotaju svakog frajera koji bi im zapao za oko. Ali je ova odabrala tog sedokosog tipa koji je podsećao na ljušturu od čoveka i koji je *slučajno* imao brdo para i naivnu prirodu.

Možda je Mekgregor smatrao da je bezbedan zato što je njegova izabranica *već bila* dovoljno bogata. Ako je stvarno verovao u to, onda je bio još veća budala.

Valjda je dovoljno star da ukapira da su bogatašice najgramzivije od svih žena?

Bio je petak ujutru. Maks je sedeo u svom kabinetu u *Kruger-Brentu*, zureći u fotografije na radnom stolu. Njegovi mališani, Džordž i Edvard, nedavno su napunili pet godina. Maksova kancelarija je bila preplavljena srebrnim ramovima sa njihovim slikama. Dečaci su se držali za ruku, osmehujući se pred kamerom. Naravno, bilo je tu i mnoštvo fotografija koje su prikazivale njegovu suprugu Anabelu i njegovu majku Iv iz mlađih dana, kada je bila na vrhuncu lepote, ali je Maksov pogled bio prikovan za ta čedna bezazlena dečja lica koja su obasjavala kancelariju kao blistava svetlost.

Tako treba da izgleda detinjstvo. Srećno. I čisto.

Ogast Sendford silovito odgurnu vrata, banuvši u kancelariju.

„Jesi li video cene naših akcija? Šta se, do đavola, dešava?”

Ogast Sendford nije spadao u kategoriju muškaraca koji su dostojanstveno stari. Njegova nekada gusta kestenjasta kosa se znatno pro-redila, otkrivajući proćelavo teme, a mišići koji su ga krasili u mlađim danima su se pretvorili u salo. Zahvaljujući *Kruger-Brentu*, Ogast je postao imućan čovek, bar na papiru, ali je vrednost tih papira tokom jutra opala za čitavih petnaest procenata. Sada kada je na grbači imao suprugu, troje dece i zahtevnu ljubavnicu, Ogast je bio izložen stalnom i gotovo nepodnošljivom stresu. Kolutovi ispod njegovih pazuha su tog jutra bili tako tamni da se činilo da će znoj uskoro početi da kaplje na pod.

Maks se prikači na *Blumbergov* sajt i zaprepašćeno se zapilji u ekran. *Isuse!*

„Ovo je neka nameštaljka!” urlao je Sendford. „Neko nas namerno obara!”

To je bila istina. Neko je pozajmljivao ogromne količine *Kruger-Brentovih* akcija i prodavao ih budzašto. Realno posmatrano, taj potez se zasnivao na čistoj kladioničarskoj proceni sa visokim

stepenom rizika, ali je problem bio u tome što je prodavač koji je liferovao toliki broj akcija svoju prognozu pretvarao u samoispunjavaj uče proročanstvo.

„Za sve je kriv onaj članak. Ona kučka iz *Vol strit džurnala* je lansirala priču kako smo mi tobože kompanija sa visokim kreditnim rizikom. Bilo je dovoljno da napravimo propust sa dva usrana zajma i vidiš šta se dešava?! Čitavo tržište se preko noći okrenulo protiv nas! Do đavola, otkud ona zna za Singapur? To je ono što me najviše zanima."

„Ne znam", procedi Maks.

„E pa, *trebalo bi* da znaš! Ti vodiš ovu kompaniju, Makse. Naše poverljive informacije cure na sve strane, kao iz probušenog kurtona, a ti sediš u svojoj kuli od slonovače i češeš dupe!"

Maks je čutao, osećajući neko tutnjanje u glavi. Morao je da zažmuri. Kada je otvorio oči, Ogast više nije bio tu. *Hvala bogu!* Na njegovom mestu je stajao neki starac. Naslanjao se na drveni štap, stiskajući dršku prefinjenim šakama koje su bile posute krupnim smeđim pegama.

„Mogu li da vam pomognem?"

Starac odmahnu glavom. „Ne, plašim se da meni niko više ne može da pomogne. Prekasno je za to."

Bilo je nečeg poznatog u njegovom glasu. Zvučao je tako tužno da je Maks osetio kako ga nešto steže oko srca. „Za šta je prekasno, gospodine?" ljubazno je upitao. „Možda ipak mogu da vam pomognem."

„Prekasno je za sve. Vidiš, ja sam mrtav. Ubijen sam. Moj dečak je to uradio."

Iz starčevih nozdrva počese da teku mlazovi smrdljive zelenkaste sluzi.

„Zašto si to uradio, Makse? Znaš koliko sam te voleo..." *Kit?*

U vazduhu je lebdeo neki strašan nadzemaljski zadah. Maks počeo da se guši, grčevito stežući ivicu stola.

„Izlazi odavde! Ti si mrtav! Idi i ostavi me na miru!"

„Makse?"

„Rekao sam da IDEŠ ODAVDE!"

Ogast Sendford ga je drmusao za ramena.

„Makse, da li me čuješ? Jesi li dobro, Makse?“

„Oh, bože! Ja sam ga ubio!“

„Koga si ubio?“

Samo im je još to trebalo! Firma pred kolapsom i predsednik upravnog odbora koji je šenuo pameću.

Maks počeo da izranja iz svog košmara. Strah je lagano jenjavao. *U redu je. U kancelariji sam. Ogast je još uvek tu. To je bio samo san. Običan san.*

„Izvini“, promućao je, slabašno se osmehnuvši. „Valjda me je stigao stres. Sad sam dobro.“ *Malo sutra si dobro!*

Maks natera sebe da se ponovo zagleda u ekran. To je bio *pravi* košmar. Košmar na javi. A on nije imao ni najblažu predstavu šta je trebalo da učini.

Maks je delovao tako izgubljeno da je Ogast shvatio da mora da preuzme inicijativu. „Smesta sazovi sastanak upravnog odbora. Bez trunke oklevanja. Moramo hitno da saznamo ko nam obara akcije i zbog čega. Ako su u pitanju kreditne glasine, to se može srediti. Ali moramo što pre da stupimo u akciju.“

Kada je Ogast Sendford napustio kancelariju, Maks je i dalje zurio u otvorena vrata, kao da je očekivao da se ona avet ponovo pojavi. *Anabela je u pravu. Stvarno mi treba pomoć.*

Pritisnuo je dugme na radnom stolu.

„Javi članovima upravnog odbora da hitno dođu na sastanak.“ Slika na monitoru je zloslutno treperila. *Petnaest procenata... Šesnaest...*

„Hoću da svi budu za okruglim stolom u roku od petnaest minuta.“

Leksi je sređivala radni sto kada je Dejvid Tenant zakucao na otvorena vrata njene kancelarije.

„Uđi.“ Srdačno mu se osmehnula, ali joj Dejvid nije uzvratio ni osmehom ni srdačnošću.

„Došao sam da ti ovo uručim.“ Pružio joj je zapečaćeni beli koverat.

„Sudeći po tvom izrazu, u pitanju nije preuranjena božićna čestitka“, našali se Leksi.

„Ne, nije čestitka, već moja ostavka." Leksi je bila zatečena. „Šališ se?"

„Uopšte se ne šalim. Mislio sam da smo nas dvoje poslovni partneri, Leksi. Ali se partneri međusobno ne lažu."

„Otkud ti to, Dejvide? Znaš da te nikad nisam lagala!"

Dejvid Tenant odmahnu glavom, kao da ne veruje rođenim ušima. „Nisi me lagala? Mesecima ne radiš *ništa drugo*, Leksi! Potpuno si opelješila kompaniju, iako si svečano obećala da ćeš prestati s tim ludorijama. Naše gotovinske rezerve su tako niske da više ne možemo da kupimo ni hotdog. Nemilice ulažeš pare u neke opskurne poslove a da pri tom nikom, uključujući i mene, nećeš da kažeš šta kupuješ."

„Ništa ne kupujem", odgovori Leksi umiljatim glasom. „Istina je da sam svojevremeno otkupljivala izvesne firme..."

„Koje su pripadale *Kruger-Brentu*."

„Da", priznade Leksi, „ali sam to odavno prestala da radim. Još pre nekoliko godina."

„Ozbiljno? *Gde su onda pare*, Leksi?"

Leksi podiže mesingani pritiskač za papir i zamišljeno ga osmotri. Kada je progovorila, nije imala snage da Dejvidu pogleda u oči. „Plašim se da to ne mogu da ti kažem." Dejvid Tenant krenu ka vratima.

„Stani, Dejvide! Molim te, sačekaj! Moraš da mi veruješ. Vratću sav novac koji sam pozajmila od *Templtona*. Vratću ga sa kamatom! Posao na kome trenutno radim bi mogao da nam donese pravo bogatstvo."

„A ako kojim slučajem omane?"

„Neće omanuti. Ali, čak i da se desi najgore, moći ću da refinansiram *Templton*." „Kako?"

Leksi ga prostreli drskim samouverenim pogledom. „Tako što ću pozajmiti novac na osnovu akcija koje posedujem u *Kruger-Brentu*."

„Izgleda da nisi u toku, Leksi. Jesi li jutros proverila šta se dešava na berzi? *Kruger-Brentove* akcije su u slobodnom padu."

„Kako to misliš? Hoćeš da kažeš da njihove akcije *padaju*?"

Leksi munjevito uključi kompjuter, pokušavajući da prikrije uzbuđenje. *Počelo je*.

„Ne padaju nego se *stropoštavaju*. Čini mi se da je *Kruger-Brent* u ozbiljnom sosu. Svi pokušavaju da se ratosiljaju njihovih akcija kao da su u pitanju ručne granate. Ako Maks Vebster ne uspe da zaustavi pad, do ponedeljka ujutru bi mogli da bankrotiraju.“

Kada je na ekranu ugledala trenutnu cenu *Kruger-Brentovih* akcija, Leksi ruke počеше da drhte.

Pod nekim drugim okolnostima, Dejvid Tenant bi se verovatno sažalio na nju. Ako *Kruger-Brent* padne, Leksi će izgubiti pravo bogatstvo. Ali nakon što je Leksi tako besramno obezvređila *njegovih* deset posto akcija u *Templtonu*, pretvorivši sedam godina mukotrpnog rada u dim, u srcu Dejvida Tenanta više nije bilo mesta za sažaljenje.

Napustio je kancelariju, ne osvrnuvši se za sobom.

Kada je otišao, Leksi je još dugo nepomično sedela za stolom.

Mogli bi da bankrotiraju do ponedeljka ujutru.

Ako se moj plan izjalovi, unišću ono što volim najviše na svetu.

Sat vremena kasnije Leksi je napustila kancelariju i krenula ka Hemptonsu. Gejb je mesecima planirao zajednički vikend. Nije mogla da ga ispali. Morala je da se ponaša što normalnije. Kao da se ništa nije desilo.

Gejb je primetio kako se Leksina *aston martin DB7* zaustavlja na pošljunčenom prilazu. Posmatrao ju je sa prozora njihove spavaće sobe dok je izlazila iz automobila.

„Naša“ spavaća soba. Zvuči kao loš vic. Leksi u poslednjih godinu dana nije provela ovde ni pet-šest noći.

Kao i uvek, njena lepota ga je ostavila bez daha. Imala je jednostavan sivi štofani kostim, svilenu bluzu bež boje i kosu vezanu u običan konjski rep, ali je uprkos tome blistala kao polarna zvezda. *Ona će za-uvek ostati moja blistava zvezda.* Nije mogao da podnese pomisao da je izgubi. Možda će nekako uspeti da mu objasni zašto je uzela onaj novac? Uprkos Leksinoj tajnovitosti, i uprkos svim njenim lažima, Gejb se i dalje nadao srećnom raspletu. Očajnički se držeći te nade, krenuo je niza stepenice.

Leksi spusti svoju vikendašku torbu na pod i snažno ga zagrli. Odmah je spazio da je plakala. *Zato što se kaje? Zato što se oseća krivom?*

„Šta ti je?”

Leksi krenu za njim ka dnevnoj sobi. Spustila se na beli kauč koji se pre samo nekoliko sati ugibao pod težinom privatnog detektiva koji je radio na njenom slučaju.

„Šta te muči? Hoćeš li nešto da mi kažeš?”

Leksi je tek tada shvatila pod kakvim se pritiskom nalazila. Najrizičniji poduhvat njenog života je upravo bio u toku. Čeznula je da svoj teret podeli sa Gejbom, ali je znala da je to nemoguće.

„Ne znam odakle da počnem.”

Gejb oseti kako ljubav šiklja iz njega kao nafta iz tek načete bušotine. Izgledala je tako usamljeno i ranjivo.

Iskreno se kaje zbog onog što je uradila. Sad će mi sve priznati i ja ću joj oprostiti. I sve će ponovo doći na svoje mesto.

„Templton propada.”

Gejb je pokušao da prikrije svoju zbunjenost. To svakako nije očekivao. Da li je zato ukrala novac iz njegove fondacije? Da bi dala finansijsku injekciju vlastitoj kompaniji? To nije bio naročito plemenit motiv, ali kad čovek zapadne u očajanje...

„Dejvid Tenant je danas podneo ostavku. I ostali će uskoro otići.”

„Žao mi je, dušo. Znam koliko ti znači ta kompanija.”

Leksi ga iznenađeno pogleda.

„Templton? On mi ne znači baš toliko.”

Sada je Gejb bio zbunjen. „Ali... vidim da si plakala.”

„Jesam.” Leksi tiho šmrcnu. „Ali ne zbog Templtona.”

Ovo je trenutak raspleta. Sad će mi priznati zapare. I zamoliti me da joj pružim još jednu šansu.

„Akcije Kruger-Brenta su danas desetkovane. Praktično su zbrisani sa tržišta. Ako... ako se pad nastavi, to bi moglo do označi kraj kompanije.”

Gejb se trgnu kao da ga je ujela zmija.

Kruger-Brent? Ona plače zbog prokletog Kruger-Brenta?

Leksi mu je tom izjavom izmakla poslednju slamku za koju se držao. Gejb punih trideset godina nije digao ruku na drugo ljudsko biće, još od onog incidenta u Londonu kada umalo nije ubio onog

nesreć-nika, ali je sada osećao kako mu se pesnice grče od besa. Zar Leksi nije imala ni trunke srama? Ukrala je taj novac, ne samo od njega, muškarca koga je navodno volela, već i od nebrojenih žrtava opake bolesti kojima su te pare bile očajnički potrebne. Ali, ona uopšte nije marila za to. Taman posla! Ona je marila samo za prokletu kompaniju. *Oduvek* je marila samo za nju. Gejb se seti svog oca. On je čitav život straćio na ogorčenje i jalovu osvetu. Opsednutost *Kruger-Brentom* ga je totalno uništila. *Prešao sam pola sveta da bih utekao od takve sudbine i šta se na kraju desilo? Zaljubio sam se u ženu čija je duša jednako zatrovana Kruger-Brentom.*

Leksi nastavi da mu se jada, ne primećujući bes koji je kipteo u njemu.

„Iskršli su neki kreditni problemi. Isprva nisam shvatala koliko je situacija ozbiljna, ali sad vidim da su u debelom sosu. Tržište oseća Maksovu slabost kao što ajkule osećaju krv.”

„Briga me za to”, procedi Gejb.

„Molim?”

„Kažem da nisam ZAINTERESOVAN za tu temu!”

Odjednom je počeo da viče. Leksi ga nikad pre toga nije videla tako razjarenog.

„Što se mene tiče, *Kruger Brent* može da ide pravo u pakao, zajedno sa Maksom Vebsterom! Jedino što me zanima je zašto si ukrala pare iz moje fondacije!”

Leksi na trenutak zaneme. Gejb je zamišljao kako joj se točkici okreću u glavi dok je analizirala raspoložive opcije. Da li je trebalo da poriče? Da objasni? Da se izvini?

Za nju je sve igra. Zanima je samo pobeda, a istina može da se nosi bestraga!

„Nisam ih ukrala”, konačno je promucala. „Samo sam ih pozajmila.”

„Zašto?”

Leksi ponovo utihnu. „Ne mogu da ti kažem.” Pogled joj je bio prikovan za pod. „Ali, u pitanju je nešto strašno važno.”

„Važnije od nabavke lekova za decu koja su bez njih praktično osuđena na smrt?”

„Da”, odgovorila je, bez trunke oklevanja.

Gejb je prostreli pogledom iz koga je izbijala mešavina užasnutosti i gnušanja. Zar je stvarno otišla tako daleko? Zar je stvarno verovala da je biznis mogao da bude važniji od spašavanja ljudskih života? Očigledno jeste.

Gejbovo razočaranje je predstavljalo pretežak udarac čak i za Leksi Templton. Suze joj potekoše iz očiju.

„Dobićeš svoj novac, Gejbe. Dobićeš dvaput više od onog što sam uzela. Obećavam ti.”

„Nije reč samo o novcu.” Gejb utučeno spusti glavu na šake.

Izgleda tako smoždeno, pomisli Leksi. Tako poraženo. Jesam li mu ja to uradila?

„Gotovo je, Leksi. Znaš koliko te volim, ali više ne mogu ovako.”

Učinilo joj se da se zidovi obrušavaju na nju. Poželela je da poviče iz sveg glasa: *Ne radi to! I ja tebe volim! Molim te, nemoj da me ostaviš! Ne idi iz mog života!*

Ali je uprkos tome znala da nije mogla da ga zadrži. Gejb je bio dobar, čestit i iskren muškarac koji je zasluživao normalan i srećan život. Ona je naprosto učinila ono što je morala da učini. Gejb to nikad ne bi mogao da shvati, čak i kad bi mu sve ispričala. Što je, naravno, bila unapred isključena opcija.

Upotrebivši poslednje atome samokontrole, Leksi se pridiže sa ka- uča, uze svoju torbu i krenu ka vratima.

„I ja tebe volim, Gejbe. Žao mi je što je ovako ispalo. Dobićeš svoj novac.”

Gejb je stajao pored vrata, zureći u automobil koji je nestajao u da- ljini.

Zbogom, Leksi.

U ponedeljak ujutru, kada su berze počele da rade, *Kruger-Brentove* akcije su pale za skoro devedeset procenata.

Vol strit je brujao od glasina. *Neko* je imao poverljive unutrašnje informacije o *Kruger-Brentu*, što nije slutilo na dobro.

Vest o neizmirenim dugovanjima u Singapuru predstavljala je samo vršak ledenog brega.

U finansijskoj dokumentaciji kompanije će sigurno biti otkrivene krupne malverzacije.

Možda će se ispostaviti da je neki od „čudesnih lekova" iz *Kruger-Brentovog* farmaceutskog odseka bio fatalan po zdravlje.

Još od bankarske krize iz 2009. godine se nije desilo da kompanija tih razmera preko noći padne na kolena. Iz naftalina su počeli da izranjaju razni ekonomski eksperti koji su bili spremni da se klade da će kompanija uskoro kolabirati. Karl Kolep, vlasnik osiguravajućeg fonda CKI koji je bio legendaran po svojoj agresivnosti, bio je jedan od njih. Novinari *Vol strit džurnala* su proračunali da je Kolep tokom vikenda zaradio 620 miliona dolara na *Kruger-Brentovoj* nesreći.

Leksi Templton je, zajedno sa ostatkom svoje slavne porodice, izgubila sve što je imala.

Maks Vebster je dao zvaničnu izjavu za CNBS, pozivajući akcionare da ne gube pribranost i ponavljajući čuvenu Ruzveltovu parolu da „nemamo čega da se plašimo osim samog straha". Milioni Amerikanaca su hipnotisano zurili u ekran, posmatrajući direktan prenos Maksovog govora. Leksi je bila šokirana njegovim izgledom. Maks je delovao bolesno i ispijeno. Doživeo je totalni krah, zajedno sa kompanijom koju je vodio. Svetsko tržište je zahvatio nezaustavljivi požar, a Maks će postati njegova prva žrtva.

Shvati to kao pripremu za pakleni oganj, prokleta kopile!

Maksova izjava nikog nije smirila. Do utorka je sve bilo gotovo. Na stotine hiljada ljudi koji su radili u *Kruger-Brentovim* ograncima na svim krajevima sveta tog jutra je ostalo bez posla. Na desetine hiljada akcionara je gledalo kako njihov novac nestaje u dimu. Naslovne stranice američkih novina su bile preplavljene vrištavim naslovima:

KRUGER-BRENT BANKROTIRAO! KRAH AMERIČKOG POSLOVNOG GIGANTA!

U sveopštem metežu koji je izazvao kolaps *Kruger-Brenta* samo su retki приметili sažeto novinsko saopštenje u kome je stajalo daje firma *Templton estejts* prestala sa poslovanjem.

Narednog četvrtka Leksi je dala izjavu za javnost. U kratkom govoru je rekla da duboko žali što je *Kruger-Brent* stigao do kraja

puta i zamolila novinare da je dalje ne proganjaju jer je to sve što je imala da kaže.

Paparaci su se sjatili oko kuća u kojima su živeli pripadnici porodice Blekvel kako bi ovekovečili spektakularan pad najpoznatije američke dinastije, likujući nad činjenicom da su čak i najveći moćnici imali vek trajanja. Mediji su se, poput komaraca koji sisaju krv, prepustili razularenom piru, tamaneći *schadenfreude** kao specijalitet večeri. Snimak na kome je stari i oronuli Piter Templton utučeno stajao pred rezidencijom Sedar Hil bio je emitovan na svim vodećim informativnim kanalima. Preko TV ekrana su neprestano promicali dokumentarci o slavnoj isto-riji *Kruger-Brenta*. Iz skladišta su se vadile prašnjave trake iz šezdesetih godina. Stari intervjui sa Kejt Blekvel su postizali enormnu gledanost. Čitava Amerika je odrastala sa porodicom Blekvel i njihovim *Kruger-Brentom*. Kao stoje Robert Templton rekao reporterima koji su ga dočekali ispred londonskog *Royal Albert hola*, bio je to kraj jedne ere.

Iv Blekvel je, kao i uvek, ostala u svom samonametnutom zatočeništvu na Park aveniji.

A Maks Vebster je nestao bez traga.

Dve nedelje kasnije prašina koja se podigla oko kolapsa *Kruger-Brenta* počela je da se sleže. Leksi Templton se jednog dana oko šest po podne neopaženo izvukla iz svog stana. Usput je promenila nekoliko taksija kako bi bila sigurna da je niko ne prati, a onda se negde oko sedam zaustavila pred skromnim italijanskim restoranom u Kvinsu. On ju je čekao unutra.

Leksi se spusti za sto. „Jesi li obavio sve transfere?“

„Kao što smo se dogovorili. Sedamdeset procenata za tebe, trideset za mene. Što je prilično škrto, ako se ima u vidu da sam ja obavio kompletan posao.“

Leksi se zvonko nasmeja. „Da, ti si obavio kompletan posao, a ja sam preuzela *kompletan rizik*. Znaš da sam spiskala poslednju paru da bih pozajmila dodatne akcije. Uništila sam vlastitu kompaniju.

---

* *Schadenfreude* (nem.), uživanje u tuđoj nesreći ili neuspehu. (Prim. prev.)

Prosjačila sam, pozajmljivala, pa čak i krala." U mislima joj izroni Gejbov lik, ali ga ona brže-bolje gurnu u zapećak. „Da na tržištu nije zavladao takva panika, bila bih zbrisana sa lica zemlje."

„Ali se tržište primilo na našu igru, zar ne?" Karl Kolep se zadovoljno isceri. „Pa, kako se osećaš?"

Leksi mu uzvratu osmeh. „Kao trula bogatašica."

„Odlično. Onda ti plaćaš špagete."

Prionuli su na večeru, slaveći svoj trijumf. To što su izveli bilo je potpuno nelegalno. Obaranje cena je bila jedna stvar, ali je potez koji su oni povukli - manipulisanje kompanijskim akcijama kroz lansiranje ciljanih dezinformacija - predstavljao prekršaj koji je podlegao ozbiljnim zakonskim sankcijama. Leksi je iskoristila poverljive informacije da bi sunovratila *Kruger-Brentove* akcije i uništila ljude u čijem su se posedu one nalazile. Ako bi neko provalio šta su uradili, oboje bi mogli da zakače debelu robiju.

Ali nema šanse da nas provale.

Leksi je ovog puta savršeno zataškala tragove i uništila sve niti koje su mogle da je dovedu u vezu sa Karlom Kolepom. Pod uslovom da neko od njih dvoje ne propeva, mogli su slobodno da odlepršaju sa svojim plenom.

„Pa, šta sad planiraš?" upita je Karl. „Da kupiš neko fino ostrvce i napuniš bazen šampanjcem?" Zvučalo je zanimljivo.

„Naravno da ne planiram takve koještarije. Za mene tek sada počinje pravi posao." „Kakav posao?"

„Da iznova podignem kompaniju. Otkupiću sve pristojne ogranke i otarasiti se smeća koje je Maks pripojio u poslednjih deset godina. Uspela sam da prepолоvim svoj rezultat, a sada ću da udvostručim negativne poene svojih protivnika."

„Oprosti?"

Leksi prasnu u smeh. „Zaboravi. Mala privatna pošalica."

„Daj da nešto razjasnimo." Karl Kolep je delovao zbunjeno. „Hoćeš da kažeš da si oterala vlastitu kompaniju u bankrot samo zato da bi mogla iznova da je podigneš?"

„Aha. Izgubila sam kako bih mogla da dobijem."

„Da li ti je neko nekad rekao da si udarena mokrom čarapom?"

Leksi se osmehnu. „Da, nekolicina odvažnih. Ali, šta da se radi? To nam je porodična crta."

Dvadeset šesto poglavlje

Felisiti Tenant je bila loše volje. Dok se, i dalje obučena u pidžamu, tog veličanstvenog septembarskog jutra teturala ka poštanskom sandučetu, nije uzvraćala na pozdrave komšija koji su joj veselo domahivali. Iza njenih leđa se uzdizala idilična bela kuća, gde je sa svojim suprugom Dejvidom provela pune dve decenije u srećnom i harmoničnom braku. Sve dok se stvari prošlog meseca nisu naprasno promenile.

Prvo pravilo sretnog braka: izbaci muža iz kuće.

Još otkako je dao ostavku u *Templtonu*, Dejvid se razvlačio po kući kao medved sa zuboboljom, što joj je užasno išlo na živce. Iz razloga koje Felisiti nikako nije uspevala da shvati, ona i njen muž su izgubili brdo para. Dejvid je čak pominjao kako bi trebalo da prodaju tu kuću i da se presele na neko skromnije mesto. Možda čak i da napuste okrug Vestčester.

Samo preko mene mrtve.

Jutarnja pošta nije popravila Felisitino raspoloženje. Računi, račun i račun. Felisiti je već po samoj boji koverta mogla da zaključi šta je bilo u pitanju. U smeđim kovertama su se nalazili tek prispeli račun, a u crvenim opomene. (*Sramota! Zar je moguće da su pali tako nisko da dospeju u crvenu zonu?*) Međutim, tog jutra je među pošiljkama primetila i jednu belu kovertu. Odmah je poželela da je otvori, ali je znala da se Dejvid strašno ljutio kada je vršljala po njegovoj pošti. A opet, Dejvid se u poslednje vreme zbog svega ljutio.

„Stiglo ti je neko pismo“, dobacila je sa praga, pruživši mu gomilicu sa belim kovertom na vrhu.

Dejvid Tenant ravnodušno otvori pošiljku. Otkako je *Templton* otišao u propast, činilo mu se kao da se nad njegovim životom nadvio neki neproziran crni oblak. Ništa mu više nije bilo važno. U koverti se nalazio ček sa propratnim pisamcetom. Dejvid pažljivo pročita

poruku i osmotri ček. A onda ponovi postupak. Felisiti primeti kako ruke počinju da mu se tresu.

„Šta se dešava? Od koga je to pismo?"

Dejvid joj pruži poruku.

Dragi Dejvide, oprosti što mi je trebalo toliko vremena. I oprosti što nisam mogla da budem iskrenija prema tebi. Nadam se da će ovaj ček uspeti da učvrsti poljuljano poverenje.

Tvoja prijateljica, Leksi

„Hmmmf." Felisiti Tenant nije bila naročito impresionirana. „Izgleda da joj je stiglo iz dupeta u glavu. Ako ćemo pravo, bilo je krajnje vreme. Šta kaže, *tvoja prijateljica*? Sakloni me bože takvih prijatelja! Kad se samo setim šta ti je ta razmažena šmizla uradila!"

Dejvid joj ćutke dodade ček.

„Isuse, Marijo i Josife!" Felisiti se uhvati za sto kako se ne bi sručila na pod.

Na čeku je bila ispisana osmoćifrena brojka. Petnaest miliona dolara! Na kraju krajeva, izgleda da to nije bio tako loš dan.

Jasmin Ros se ljupko osmehnu kada je njen poslodavac kročio u kancelariju.

„Dobro jutro, gospodine M. Pošta vas čeka na stolu, zajedno sa belom kafom i hrskavim *mafinom* od borovnice. Pomerila sam jutarnji sastanak za četvrt sata kako biste imali vremena da doručkujete."

Gejb joj se zahvalno osmehnu.

„Jaz, ti si pravi anđeo."

Sirotan. Jasmin je posmatrala kako Gejb prilazi stolu, povijenih ramena i oborene glave. Njegovi osmesi nisu mogli da je zavaraju - ni nju ni bilo koga od zaposlenih u Gejbovoj dobrotvornoj fondaciji. Još otkako je raskinuo sa Leksi Templton, radost je isticala iz njega kao vazduh iz probušene gume. *Leksi je sigurno luda kad je dopustila da joj se Gejb Mekgregor izmigolji iz šaka. Ja ga nikad ne bih šutnula iz svoje postelje, čak ni za sve pare ovog sveta.*

Gejb se spusti za sto i dohvati kolač. Znao je da je njegova sekretarica brinula za njega i bio je dirnut njenom pažnjom. U

poslednje vreme nije mogao ni da jede ni da spava. Ispustio je tih uzdah i privukao gomilicu sa poštom. Gejb je svakog dana dobijao na desetine pre-klinjućih pisama od ljudi kojima je trebala pomoć njegove fondacije. Bilo mu je vrlo teško kada bi nekog morao da odbije, ali nije mogao svima da izađe u susret. Ako bi njihovi fondovi presušili, to ih nikud ne bi odvelo. Organizacija je morala da opstane. Trebalo je da obave još toliko posla.

Međutim, Gejb je u poslednje vreme, zahvaljujući rupi na računu koju je Leksi napravila, sve češće dolazio u situaciju da kaže „ne”. Zakonski posmatrano, Gejb je bio dužan da krađu prijavi policiji, ali još uvek nije smogao snage da sebe natera na taj korak. Još uvek.

Kada je prepoznao rukopis na jednostavnoj beloju koverti, kafa mu zastade u grlu. Naglo je spustio solju, rasuvši braonkastu tečnost po stolu. Još od onog bolnog rastanka u Hemptonsu nije se ni video ni čuo sa Leksi.

Šta sad hoće? Pomirenje?

Da li i ja to želim?

Otvorio je pismo. Samo što to uopšte nije bilo pismo. U kovertu se nalazio samo ček.

Cifra je bila trostruko veća od iznosa koji je Leksi podigla sa njegovog računa.

Ogast Sendford je delovao sumnjičavo. „Ne znam, Džime. Ko još ide?”

Džim Barnet je bio upravnik, bivši upravnik *Kruger-Brentovog* proizvodnog odseka. Zajedno sa odabranom skupinom kolega iz drugih ogranaka, Džim je tog jutra trebalo da prisustvuje sastanku sa potencijalnim kupcem koji je istupio sa ponudom da preuzme neke od unosnijih poslova *Kruger-Brenta*.

„Idemo ja, Miki i Alan Doz, ako sam dobro shvatio. I Tabita Kru.”

„Tabita? Znači, hoće da preuzmu i rudarstvo?” „Očigledno. Rudarstvo i nekretnine.”

„I niko nema pojma ko bi mogao da bude taj tajanstveni dobročinitelj?”

„Jok. Ali, kao da je to važno! Znaš da nam je izbor poprilično sužen. Ozbiljni biznismeni i dalje zaziru od nas kao od kuge.”

Ogast prekinu vezu. Lice mu je bilo ozbiljno i zamišljeno.

„S kim si to razgovarao, mili?“ Njegova ljubavnica Letiša se skotrlja preko kreveta i prisloni svoje meke grudi uz njegova prsa. Otkako je *Kruger-Brent* pukao, Ogastove ljubavničke sposobnosti su naglo splasnule, kao da je neka nevidljiva nit povezivala njegov polni organ sa neto vrednošću kompanije. Kada bi kompanijske akcije počele da rastu, isto se dešavalo i sa njegovim udom. I obrnuto.

„Sa Džimom Barnetom. Izgleda da imamo potencijalnog kupca. Koliko sam shvatio, spreman je da uleti sa kesom.“

„To vam ide u prilog, zar ne?“

Letiša zavuče ruku ispod čaršava i skliznu prstima preko Ogastovih testisa. To ga je u stara dobra vremena strašno palilo.

„Možda.“ Ogast oseti prve znakove erekcije. *Da li je to dobar znak?*
„Nadam se da je tako.“

Računovodstvena firma *Mendrejck i Konors* uživala je veliki ugled na Vol stritu. U zlatnim danima *Kruger-Brenta* vlasnici *Mendrejka i Konorsa* su stekli pravo bogatstvo zastupajući tu gigantsku kompaniju. A sada su, usled ironičnog preokreta sudbine, bili do guše u poslu zbog njenog bankrota. Sređivanje finansijske dokumentacije koja se ticala jedne tako složene i razgranate poslovne mreže moglo je da potraje mesecima, pa čak i godinama.

Ogast Sendford je sedeo sa pet bivših kolega u glavnom sedištu firme *Mendrejck i Konors*, u jednoj od dvorana za konferenciju. Pre samo mesec dana *Kruger-Brentovci* bi vodili glavnu reč na takvom sastanku, ali je sada ta čast pripala računovođi Vitu Barkliju. A Vit je uživao u svakom trenutku.

„Svi znate zbog čega smo ovde.“

Vit Barkli je bio sitan čovečuljak sa slabašnom bradom, proređenom kosom i večno vlažnim usnama. Trut koji je uspeo da se probije na čelo trutovske hijerarhije isključivo zato što je pune trideset dve godine ostao u istom biznisu.

„Naravno, podrazumeva se daje ovaj razgovor strogo poverljiv. Sve što kažete ostaće unutar ovih zidova.“

Kruger-brentovci zaklimaše glavama, iščekujući nastavak.

„Kompanija pod nazivom *Sedar internešenel* je istupila sa ponudom da preuzme unosnije poslove *Kruger-Brenta*.”

„Uz rudarstvo”, promrmlja Ogast Sendford.

Tabita Kru ga prostreli otrovnim pogledom. Svi su znali daje Tabitin odsek, u čijoj su se nadležnosti nalazili *Kruger-Brentovi* rudnici zlata i dijamanata, predstavljao mrtvu zonu.

„Upravo tako”, potvrdi Vit Barkli. „U svakom slučaju, *Sedar internešenel*...”

Ogast Sendford ga ponovo prekinu. „Ko su ti ljudi? Oprostite što vam kvarim zabavu, ali da li je neko uopšte čuo za tu kompaniju? Ako nije, onda je to obična zajebancija.”

„Gospodine Sendforde, zamolio bih vas da pripazite na rečnik.”

„Ja nikad nisam čuo za njih”, ubaci se Džim Barnet.

„Ni ja”, u horu dobaciše Miki Robertson i Alan Doz.

„Ko nam garantuje da ta kompanija uopšte postoji?”

Vit Barkli se zajapuri od besa. Valjda je *on* trebalo da vodi taj sastanak!

„Gospodo, uveravam vas daje *Sedar internešenel* potpuno zakonita firma koja raspolaže dovoljnim kapitalom da...”

„Da, ali ko stoji iza nje? I čime se ti ljudi bave? Da je u pitanju neka od delatnosti iz našeg rejona, do sada bismo sigurno čuli za njih.”

Vrata konferencijske dvorane se otvoriše i svi munjevito okrenuše glavu u stranu.

„Dopustite mi da vam predstavim glavnog poslovnog izvršioca *Sedar internešenela*”, uštogljeno prozbori Vit Barkli.

Vilica Ogasta Sendforda se tako obesi da umalo nije tresnula o sto.

„Zdravo, Ogaste. Zdravo svima.” Leksi se ljupko osmehnu. „Dugo se nismo videli.”

Leksi je propisno odradila svoj domaći zadatak. Ona je odlično znala kako su stajale stvari u *Kruger-Brentu*, koji su poslovi bili održivi a koji su predstavljali opasan odliv za kompanijske resurse. A pošto se *Kru-ger-Brent* našao u nebranom grožđu mogla je da

odabere koje će od tih poslova preuzeti a koje odbaciti. Konačno je mogla da pokupi kajmak, i to po bagatelnoj ceni. Jedina oblast u kojoj je dopustila da njeno srce nadvlada njen razum bilo je rudarstvo. Džejni Mekgregor je osnovao *Kruger-Brent* zahvaljujući bogatstvu koje je zgrnuo na južnoafričkim dijamantima. *Kruger-Brent bez* odseka za rudarstvo bio bi otprilike isto što i *Majkrosoft bez Vindouza*. Osim toga, Leksi je bila uverena da bi taj odsek mogao da živne čim otpusti Tabitu Kru i legiju Maksovih lenština i poltrona koji su isisali poslednju kap krvi iz kompanije.

Čim je procurila vest da je Leksi Templton otkupila *Kruger-Brent* i da je nameravala da firmu ponovo podigne na noge, mediji su se prosto raspomamili.

BLEKVELOVSKA LEPOTICA SE VRAĆA U BIZNIS
KRUGER-BRENTUSTAJE IZ PEPELA
LEKSI U VELIKOM STILU SKLOPILA
POSAO U PET DO DVANAEST

Američka javnost se uopšte nije zamarala pitanjem kako je Leksi nabavila novac za tu fabuloznu kupovinu. Ona je bila jedna od Blekvelovih. Naravno da je plivala u parama. Međutim, oni koji su je bolje poznavali bili su daleko skeptičniji.

„Zaboga, kako si to izvela?“ pitao je Robi. „Da nisi opljačkala banku?“

Leksini odgovori su bili šturi i uvijeni. „Ako me ništa ne pitaš, neću morati da te lažem.“

Ogast, koji je *mogao* da pretpostavi koliko je para Leksi izgubila kada su akcije *Kruger-Brenta* otišle u propast, bio je još zbunjeniji, ali se nije usuđivao da pokreće tu temu. Leksi mu je bacila užu za spašavanje i on nije imao nameru da ga preseče.

Jedne večeri u mesecu oktobru Ogast i Leksi su dokasno ostali na poslu kako bi detaljno pročešljali nekretnine koje su posedovali u Evropi. Vitkiji i gipkiji *Kruger-Brent* se u međuvremenu uselio u zgradu u kojoj se nekada nalazila direkcija *Templtona*. Naravno, njihovo novo sedište nije bilo ni upola tako grandiozno kao bivša

upravna zgrada, ali je bilo dvostruko jeftinije, što im je išlo u prilog. Dok su sedeli na podu Leksine kancelarije u moru papira - nov nameštaj je tek trebalo da stigne - oboje su već posustajali od umora.

„Dobro, da vidimo šta ćemo s Italijom.“ Ogast zevnu i protrlja oči. „Ako mene pitaš, mislim da bi trebalo da zadržimo poslovni prostor i da se ratosiljamo stambenih objekata.“

„Slažem se.“ Leksi spusti šaku preko usta. „Oh, bože.“

„Šta ti je?“

„Mislim da ću da povratim“, rekla je, ustajući sa poda.

Kada se par minuta kasnije vratila iz kupatila, bila je bleđa kao čaršav.

„Je l' ti dobro?“

„Ma, dobro mi je. Samo sam iscrpljena. Valjda zbog stresa.“

Ogast se priseti incidenta koji se odigrao u kancelariji Maksa Vebstera onog dana kada su akcije *Kruger-Brenta* počele da se obrušavaju. *I Maksu je bilo „dobro“.* *Ti Blekvelovi su, svi odreda, bili daleko od dobrog! Čak i da ih reč „dobro“ ugrize za dupe ne bi shvatili njeno značenje.* Otkako je firma propala, niko nije video Maksa Vebstera. Naokolo su kružile glasine da je Maks doživeo totalni mentalni krah. Ogast Sendford nije imao razloga da sumnja u to.

„Trebalo bi da odeš kod lekara“, rekao je.

„Dobro mi je.“ Leksi dohvati još jednu krcatu fasciklu. „Rumunija. Šta ćemo s tim? Ostaje ili otpada?“

„Otpada. Slušaj, Leksi, neke stvari nisu za zezanje. *Moraš da poseetiš lekara.*“

Leksi zakoluta očima. „Obećavam da ću ga posetiti, ako mi do ponedeljka ne bude bolje. Je l' ti sad lakše?“

Leksi uopšte nije nameravala da ode kod lekara. Kao prvo, nije imala vremena za to. A kao drugo, medicina još nije pronašla lek za slomljeno srce.

Blizanci Džordž i Edvard Vebster su pronašli svoju majku u vrtu. „Mama!“ povika Džordž. „Tatu boli trba!“ „Trebalo da mu daš onaj roze sirup“, dobaci Edvard.

Anabela spusti baštenske makaze i krenu ka mališanima. Baštovanstvo je predstavljalo njenu terapiju, njeno bekstvo od stvarnosti. Otkako je *Kruger-Brent* otišao u nepovrat, sve češće se povlačila među svoje ružičnjake i cvetne leje jer nije imala snage da posmatra kako se Maks raspada pod bremenom krivice. Najteže od svega mu je padalo Ivino razočaranje. Kinjen pomišlju daje izneverio svoju majku, Maks je žudeo za njenim oprostajem. Ali ta sumanutu matora kučka više nije htela ni da čuje za njega.

„Šta ste tražili u tatinjoj sobi? Zar vam nisam rekla da ne idete tamo? Vašem ocu je potreban odmor.“

„Nismo ni išli tamo“, uvređeno odgovori Džordž.

„Pronašli smo ga kako leži u hodniku“, objasni Edvard. „Morali smo da ga preskočimo da bismo uzeli čizme. Je 1' tako, Džordže?“

Anabela ih više nije slušala. Mahnito je potrčala ka kući i zatekla Maksa kako se grči i stenje na podu.

„Dušo...“ promucala je, podižući mu glavu. Šake su joj bile zamazane zemljom. „Makse, šta si to uradio? Da nisi nešto popio? MAKSE!“

Počela je da ga drmusa za ramena. Maks je nešto mrmljao. Uspela je da razabere samo nekoliko reči. „Iv... Kit... ona me je naterala...“ Uspaničeno mu je pretresla džepove, tražeći bočicu sa pilulama.

„Molim te, dušo, reci mi šta si popio.“ Ali nije vredelo. Dok se Maks previjao na podu, ječeći i držeći se za stomak, Anabela odjuri do telefona i okrenu broj hitne pomoći.

„Dobra vest glasi da je, u fizičkom smislu, sa vašim suprugom sve u redu, gospođo Vebster.“

Anabela je pokušavala da se usredsredi na psihijatrove reči. Sedela je u ordinaciji koja se nalazila u prizemlju jednog privatnog sanatorijuma. Bila je to prijatna prostorija, sa zidovima okrećenim smirujućom plavom bojom i velikim prozorom koji je gledao na vrt. Psihijatar, doktor Grenvil, bio je otprilike istih godina kao i ona. Imao je plavu kosu i naočito lice, ali u njegovoj lepoti nije bilo ni trunke nametljivosti. Bio je blag i ljubazan. Za razliku od njega, bolnički lekari su bili previše zauzeti i užurbani da bi mogli da joj

pruže utehu ili ohrabrenje. Njihova pažnja je bila potpuno usredsređena na Maksa, što je bilo sasvim razumljivo. U vreme kada je Anabela sa svojim suprugom stigla u hitnu pomoć, Maksov nervni napad je dostigao vrhunac. Maks se batrgao i penio kao besan pas. Morao je da dobije jaku dozu sedativa pre nego što su doktori uspeli da ga pregledaju. Bilo je užasno.

„Vaš suprug se nije predozirao. Nije pokušao da naudi sebi, što je dobar znak.“

Dobar znak, kako da ne! Sve je u savršenom redu. Sve je tako čarobno. „Šta onda nije u redu s njim?“ upita Anabela, kršeći ruke od očajanja.

„Pokušajte da zamislite da je telo nalik električnom kolu u čijem se središtu nalazi mozak. Njegovo kolo se naprosto pregrijalo i svi osigurači su odjednom iskočili.“

„Hoćete da kažete da je doživeo nervni slom?“

Doktor Grenvil napravi blagu grimasu. „Znate, ja baš ne volim taj termin. Simptome vašeg muža ne bih opisao kao nervno stanje. On je u dubokoj depresiji. Pretpostavljam da već dugo živi sa pritajenom šizofrenijom koja nije bila pod odgovarajućim nadzorom. Čini mi se da ovde imamo posla sa potisnutim sećanjima...“

„Šta možete da uradite povodom toga?“, prekinu ga Anabela.

Šizofrenija... depresija... to su bile samo jalove etikete. Ona je htela da čuje da će Maksu biti bolje.

Lice doktora Grenvila preplavi duboko saosećanje. „Shvatam kako se osećate. Vi želite odgovore koje ja, nažalost, ne mogu da vam pružim. Pokušaćemo da mu pomognemo psihoterapijom i medikamentima. Uz pravu kombinaciju lekova, simptomi se često mogu držati pod kontrolom.“

„Ali se ne mogu izlečiti?“

Doktor Grenvil se zagleda u tu lepu iznurenu ženu koja je sedela preko puta njega, poželevši da ima čarobni štapić koji bi odagnao njene muke.

„Nema tih lekova koji mogu da izleče ono što nosimo u sebi, gospodo Vebster.“

Prošle su dve nedelje, ali se Maksovo stanje nije popravljalo.

Anabela je preklinjala Iv da ga poseti u sanatorijumu.

„Stalno pita za vas. Zaboga, Iv, on vam je sin! Šta god da jeste ili nije uradio, šta god da se desilo sa *Kruger-Brentom*, zar ne možete da mu oprostite?”

Međutim, staričin mozak je bio jednako smućen kao i mozak njenog sina. U njenom umu Maksov identitet se neprestano menjao. Maks je bio njen muž, Kit Vebster. Maks je bio muž njene sestre, Džordž Melis. Maks je bio muškarac koji ju je napastvovao, koji joj je unakazio lice, koji je oteo *Kruger-Brent* iz njenih ruku.

„Ne želim više da čujem za njega!” zavrištala je Iv u slušalicu, pokopavši Anabeline nade. „On je za mene mrtav i više mu nema povratka! Nadam se da će goreti u paklu!”

Maks skinu pidžamu, preplavljen neobičnim spokojem. Konačno će videti svoju majku i sve će biti u redu.

Razrezao je rukave i nogavice federom koji je izvukao iz dušeka i počeo da čepa platno. Nikad nije trebalo da spava sa Leksi. Tada je taj otrov ušao u njega. Izneverio je svoju majku. Zato je ostao bez *Kruger-Brenta*. Izgubio je svoju čistotu i sad ga je stigla zaslužena kazna.

Mirno i metodično je zavezao platnene trake, koristeći ljubavnički čvor koji mu je otac pokazao na onom davnom kampovanju u Južnoj Africi.

Dodi, Makse. Hoću nešto da ti pokažem.

Morao je da nauči Edvarda i Džordža kako se veže taj čvor. I oni će narednog leta krenuti na kampovanje. Biće to prava milina. Sada kad više nije morao toliko da radi, konačno će moći da se posveti svojoj porodici. *Mojim dragim dečacima.*

Potpuno nag, popeo se na krevet, podigao se na vrhove prstiju i prebacio spojene platnene trake preko grede na tavanici, napravivši još jedan nepopustljiv čvor. Kada je prebacio omču oko vrata, njen dodir je podsećao na milovanje nežnih zavodljivih prstiju. Zatvorio je oči i pustio svoje misli da odlutaju u prošlost. Do njegovog osmog rođendana, kada je dobio onaj pištolj.

Šta je to?

Otvori pa ćeš videti.

Ivin glas je bio tih i senzualan.

Nisi više balavac da ti poklanjam igračke. Naravno, Kit to ne može da shvati, ali ti i ja znamo pravu istinu, zar ne?

Osećao je miris njenog parfema. Šanel.

Da li ti se sviđa?

Divan je, mama. Baš kao i ti. Volim te, mama.

A tada se, sa blaženim osmehom na licu, bacio u majčin zagrljaj.

by voki

Dvadeset sedmo poglavlje

Leksi je sedela u čekaonici ispred ordinacije, bacajući nervozne poglede na svoj *blekberi*. Koliko još treba da čeka? Zar ti ljudi nisu shvatali da se ona bavila ozbiljnim poslom, da nije imala vremena za gubljenje?

Bio je pozni oktobar, deset dana nakon šokantnog samoubistva Maksa Vebstera. Njujork je ubrzanim koracima grabio ka zimi. Ranijih godina Leksino raspoloženje bi uvek živnulo sa prvim mrazom. Volela je taj hladan rezak dodir zimskog vazduha, miris pečenog kestinja koji se širio preko njujorških ulica, zaslepljujuće bleštavilo zimskog sunca i ledenoplavog neba. Takve stvari su je terale da oseti ono davno dečje uzbuđenje zbog predstojećih praznika. Nadiruća zima je podsećala na Božić i Deda Mraza, na šarene poklone sa kitnjastim trakama, plamen koji je pucketao u kaminu i opojan miris cimeta. Međutim, njujorška zima je te godine izgubila onu staru draž. Od svega je ostala samo hladnoća koja je prodirala do samih kostiju. Bila je totalno smož-dena, iscedena kao sunđer. Maksova smrt je nije ni ushitila ni slomila. Duša joj je bila prazna i obamrla. Sve što je osećala bila je studen koja je prožimala svaki deo njenog bića, od srca pa sve do vrhova prstiju skrivenih ispod *guli* rukavica.

„Gospođice Templton?”

Tamnoputa debeljuškasta žena koja je radila na recepciji bila je od glave do pete obučena u narandžastu odeću. Čak su i njene jeftine plastične minduše govorile daje Noć veštica bila na pomolu. Prišla je Leksi i blago je potapšala po ramenu.

„Izgleda da niste čuli kad smo vas prozvali. Možete da uđete. Doktor Nil vas očekuje u svojoj ordinaciji.”

Doktor Peregrin Nil je poznao Leksi još od malih nogu. Kao strastveni zaljubljenik u tenis, doktor Nil je čak i na sredini sedme

decenije mogao da se pohvali savršenom figurom i kondicijom. Zahvaljujući otmenoj sedoj kosi, dubokom glasu i snažnim muževnim crtama lica, Peri Nil je bio naročito popularan među sredovečnim pacijentkinjama, kategorijom kojoj je sada, bar u *tehničkom* smislu, pripadala i Leksi, mada se po njenom zapanjujuće čistom tenu i besprekorno plavoj kosi teško moglo zaključiti da je već gazila četrdesetu. „Izvoli, Leksi: Molim te, sedni ovde.“

„Radije se ne bih zadržavala, Peri. U velikoj sam gužvi. Došla sam samo da pokupim rezultate i da mi prepíšeš lekove. Čim to obavimo, prepustiću te ostalim pacijentkinjama.“

Peregrin Nil pokaza na *ralf loren* fotelju u uglu ordinacije. „Molim te, sedi. Neću te *dugo* zadržati. Deluješ iscrpljeno.“

Leksi se nevoljno spusti na stolicu.

„*I jesam* iscrpljena. Zato sam i došla kod tebe. Već mi je dojadilo da se osećam ovako umorno.“

Peregrin Nil prasnu u srdačan smeh.

„Pravo da ti kažem, to me uopšte ne čudi. Prvo tromesečje je obično najteže.“

„Molim?“

„Kažem da je sasvim normalno da se osećaš umorno u ranom stadijumu trudnoće. Ti si u drugom stanju, Leksi.“

Sada je došao red da Leksi prasne u smeh. „Čisto sumnjam, Peri. Tvoji laboranti su sigurno pomešali uzorke. Ali, pošto si izveo takav zaključak, moram ti priznati da mesecima nisam upražnjavala seks. A da ne pominjem činjenicu da imam četrdeset godina i da koristim pilulu još otkako su dinosauri nestali sa planete!“

„Uprkos tome, ja i dalje tvrdim da si trudna, Leksi. Trudnoća je stara oko tri meseca, ali ćemo morati da obavimo dodatne preglede kako bismo dobili preciznije podatke.“

Lice Peregrina Nila je bilo opako ozbiljno. Leksi je tada shvatila da je bilo dobro što ju je nagovorio da sedne. Graške hladnog znoja su joj klizile niz kičmu. Uхватила se za naslone fotelje, boreći se sa novim napadom mučnine.

„Ali, nema šanse da sam ostala u drugom stanju...“

Uspaničeno se prisetila one večeri kada je poslednji put spavala sa Gejbom. Kada se to tačno desilo? Otprilike dve nedelje pre nego što je krenula u osvajanje *Kruger-Brenta*. Te večeri se kasno vratila kući, nakon tajnog sastanka sa Karlom Kolepom, napeta kao prenavijena mehanička igračka. Kada je Gejb pokušao da je dodirne, odgurnula ga je od sebe, ali je on prvi put nastavio uprkos njenom opiranju, milujući je i uzbuđujući onako kako je samo on umeo. Dva puta ju je doveo do orgazma pre nego što je ušao u nju, razgoneći tu nepodnošljivu tenziju iz njenog uma i tela.

Peregrin Nil je i dalje pričao.

„... dvanaest nedelja... nukalni pregled... dimenzije bebinog vrata...” Glas mu je zvučao kao neki udaljeni nestvarni odjek. „... starije prvorođkinje... povećan rizik...”

„Molim te, prestani”, promrmlja Leksi.

Glas joj je bio tako tih da je doktor nije razumeo.

„Oprosti, šta si rekla?”

„Rekla sam da PRESTANEŠ s tim!” prasnula je, sa nepogrešivim prizvukom panike. „Nema šanse da sam trudna.”

„Ali, ti *jesi* trudna, Leksi.”

„Ali, ne mogu... ne mogu da rodim to dete. Ne mogu da prolazim kroz to.”

Doktor se nakratko zamisli. „Hoćeš da prekineš trudnoću?”

Leksi klimnu glavom.

„Naravno, to se može srediti, ali ne treba da donosiš ishitrene odluke. Koliko vidim, u pitanju je *neočekivana* trudnoća. Možda bi, ako sebi ostaviš vremena da se navikneš na tu pomisao...”

„Nemoj.” Leksi energično odmahnu glavom. Um joj je bio preplavljen sećanjima na Gejba. Grčevito je zažmurila, pokušavajući da odagna te slike. „Ne mogu to da uradim, Peri. Čeka me toliko posla u *Kruger-Brentu*. Tek sam počela da podižem firmu na noge. Nisam mogla da odaberem gori trenutak za trudnoću.”

„Leksi, molim te da me ne shvatiš pogrešno, ali ti si već napunila četrdesetu. Sasvim je moguće da nakon ovoga više nećeš moći da ostaneš u drugom stanju, bar ne prirodnim putem. Naravno,

postoji i veštačka oplodnja, ali statistika ukazuje da šanse da začneš na taj način nisu naročito velike."

„Ne treba mi *druga* šansa, Peri." Leksi naglo ustade. Iako joj je telo drhtalo, glas joj je bio pribran i odlučan. „Ja uopšte ne želim decu. Zato te molim da mi što pre zakažeš abortus."

Pre nego što je Peri Nil stigao da odgovori Leksi je napustila ordinaciju, zalupivši vrata za sobom.

Gejb Mekgregor je, utonuo u misli, sedeo na verandi svog novog stana u Kejptaunu. Možda je trebalo malo da sačeka? Da malo prošeta i razmisli pre nego što je potpisao ugovor o zakupu? Bilo je to prvo mesto koje je ispunjavalo sve naznačene kriterij ume. Gejb je želeo stan gde mu niko neće remetiti privatnost, koji neće biti previše veliki, koji će imati odlično obezbeđenje i pogled na okean. Kada ga je agent za nekretnine doveo na to mesto, u roku od jednog minuta je stavio svoj potpis na isprekidanu liniju.

Ali sada je razmišljao: *Šta tražim ovdje? Ovo nije moj dom.*

A šta je pa očekivao? Odlučio je da se vrati u Južnu Afriku zato što je smatrao da nakon raskida sa Leksi nije bilo svrhe da ostaje u Njujorku. I zato što je to bilo jedino mesto gde je mogao da ode. Škotsku još odavno nije doživljavao kao svoj dom, a London je bio previše hladan i siv. To definitivno nije bio grad za ljude koji su pokušavali da uteknu od beznada. Južna Afrika je nekada bila njegov dom. I zato se ponadao da bi to ponovo mogla da postane.

A možda je bio u zabludi. Kejptaun je vrveo od uspomena, od sećanja na Taru i decu, na Diju i *Feniks*, na sreću koju je tamo stekao i izgubio. Čak i kada bi krenuo u bezazlenu šetnju po gradskim ulicama, sam vazduh je mirisao na tugu. Nadao se da će mu taj novi momački stan pomoći da se otrgne od tuge. Želeo je nešto sveže i moderno, mesto lišeno ženskog prisustva, bilo čega što bi ga podsećalo na Leksi i njegov tragično okončan brak. Ali, nije vredelo. Čovek nije mogao da krene ispočetka naprosto time što će promeniti lokaciju ili se useliti u stan sa hromiranim kuhinjskim elementima i kupatilom popločanim crnim mermerom. Ta promena je morala da krene iz srca. Dok je pijuckao *beks* pivo,

zureći u nebo preplavljeno tamnonarandžastim nijansama sutona, kroz glavu mu je sevnula naprasna spoznaja.

Ne želim da promenim ono što mi je u srcu.

Samo želim da ponovo budem sa Leksi.

Nakon što mu je poslala onaj ček, Gejb je često osećao želju da joj se javi. Nekoliko puta je čak počeo da okreće njen broj, ali bi nakon nekoliko utipkanih cifara zalupio slušalicu, besan što je ustuknuo pred tim budalastim porivom. *Nisu se pare isprečile između nas, već njena uzdržanost i njena tajnovitost i njene laži. Ja je nikad nisam stvarno „imao“. Ona je svoje srce poklonila Kruger-Brentu. I uvek će ostati tako.*

Gejb je gotovo mazohistički pratio vesti o preporodu *Kruger-Brenta*. Svaki članak i svaka TV reportaža u kojima se pominjalo Leksino ime ispunjavali su ga mešavinom uzbuđenja i agonije. Leksi je na ekranu delovala samouvereno i uravnoteženo, kao briljantna poslovna žena koja je ponovo krčila put ka vrhu. Na njenom licu, prekrivenom besprekornom studijskom šminkom, nije se nazirala ni najmanja senka bola ili ljubavne patnje. Kada su u medije dospele vesti o Maksovom samoubistvu, Gejb je očekivao - možda se čak i *ponadao?* - da će primetiti neku pukotinu na Leksinoj neranjivoj fasadi, ali je njena reakcija čak i tada ostala ledena, uzdržana i bolno konkretna.

„Iskreno saosećam sa bolom njegove porodice, ali još jednom ističem da se taj tragičan događaj neće odraziti na uobičajeno poslovanje Kruger-Brenta.“

Niko ko ju je posmatrao dok je davala tu izjavu nije mogao da pretpostavi da je ona nekada svim srcem volela Maksa. Da su njih dvoje, kao što je Leksi često objašnjavala, još od rođenja bili povezani nera-skidivim sponama. Da su bili kao dve strane istog novčića.

Na verandi je postajalo sve hladnije. Gejb dovrši pivo i vrati se u svoj besprekorno uređen stan.

Nikad u životu se nije osećao tako usamljeno.

Leksi se probudila oko pet ujutru, oblivena znojem.

Njeni košmari su postajali sve gori.

Imala je šest godina. Šetala je ulicama Dark Harbora sa svojim ocem, gurajući kolica sa lutkom. Maks je, odrastao i potpuno nag,

trčao ka njoj. Ispružio je ruke ka kolicima i zgrabio lutku. Samo što to nije bila lutka već beba. Njihova beba. Sklopio je šake oko njenog sićušnog krhkog vrata i počeo da je davi.

Leksi je bila pred porođajem. Kontraksije su počele. Gejb ju je gurao na kolicima kroz bolničke hodnike. Tada je naglo okrenuo kolica, zagledao se u nju i rekao, „Znam da me lažeš. Ako mi kažeš istinu o *Kruger-Brentu*, moći ću da te izbavim.“

„Od čega da me izbaviš?“

Tada je između nogu počela da joj kulja krv, bujice i bujice krvi, sve dok se bolnički pod nije pretvorio u jezero guste lepljive crvene tečnosti. Utapala se u tom jezeru, preklinjući Gejba da joj pomogne, ali on ništa nije mogao da uradi. „*Znaš koliko te volim, ali više ne mogu ovako.*“

Iscrpljena košmarom, izvukla se iz kreveta i krenula ka tuš-kabini. Intervencija je bila zakazana za po podne. *Kako ću da izdržim još deset sati?* Nasapunjala je telo gelom i počela da se tušira, ne zato što joj je bilo potrebno da se okupa već zato što je nečim morala da se uposli. Spustila je šake preko svojih grudi, zadivljena njihovom težinom. Beba - to sićušno *stvorenje* koje se začelo u njoj - još nije bila veća od glavice čiode, ali su njene grudi već nabujale kao daje trebalo da prehrane pet hiljada beba. Koliko će im vremena trebati da se vrate u normalu? Nekoliko nedelja? Ili nekoliko meseci? Njen nekada besprekorno ravan stomak je poprimio blago zaobljene obrise. Da ju je neko posmatrao, pomislio bi da se pre radilo o prvim sindromima sredovečnosti nego o znacima trudnoće. To meko, zaobljeno, gotovo majčinsko telo nije pripadalo njoj već nekoj strankinji. Lagano je poprimalo sve one osobine koje njoj uopšte nisu bile svojstvene. Niti će ikada biti.

Ponovo je pomislila na Gejba. Iz nekog suludog razloga suze joj istog časa navreše na oči. Pokušavala je da o *tome* ne razmišlja kao o bebi, a još manje kao o *Gejbovoj* bebi. Pa ipak, saznanje da će uskoro uništiti poslednji preostali komadić njihove ljubavi i svega što su delili...

Prekrila je lice šakama i zajecala.

Do đavola sa glupavim hormonima!

Želela je samo da se taj košmar što pre okonča.

„Koliko vidim, ovo vam je drugi zakazani termin?“ rekla je recepcionerka na klinici za prekid trudnoće.

Leksi je prostreli nabusitim pogledom. *Treba li to da shvatim kao pitanje ili konstataciju?*

„Ako se ne varam“, nastavi recepcionerka, spuštajući pogled na kompjuterski monitor, „prethodna intervencija je bila zakazana za deseti, ali ste je otkazali.“

„Tako je.“

„Mogu li da vas pitam zbog čega ste odustali od intervencije?“

Uh... čekaj da razmislim. Zato što bih time odbacila poslednju šansu da prirodnim putem postanem majka? Zato što bih time ubila dete muškarca koga volim i koji je nešto najlepše što mi se u životu desilo? Zato što time ne bih uništila samo njegovo dete, već i plod vlastite utrobe? Zato što sam prestravljena pomišlju da ću iskrvariti na porodiljskom stolu kao žrtveno jagnje i da ću time biti kažnjena za sve samo meni znane grehove?

„Zato što sam imala poslovni sastanak.“

Recepcionerka podozrivo izvi obrvu.

„Izuzetno važan poslovni sastanak koji nisam mogla da odložim.“

„Tako znači? Jeste li *potpuno sigurni* da želite da se podvrgnete predstojećoj intervenciji?“

„Da, potpuno sam sigurna.“ Leksi na brzinu potpisa formulare o pristanku. „Kad mogu da odem u svoju sobu?“

„Čim budete spremni, gospođice Templton. Jedna od sestara će vas odvesti na odeljenje za pacijentkinje.“

Recepcionerka ispusti prigušen uzdah dok je posmatrala kako Leksi nestaje iza dvokrilnih vrata. Iza tih vrata su prestajale da postoje razlike između uspaničenih tinejdžerki i uspešnih poslovnih žena. Sve žene, pa čak i one koje su pokušavale da deluju ravnodušno i neuzdrmano, na tom mestu su se osećale isto. Abortus je uvek bio tužan. To je važno čak i za Leksi Templton. Jedan deo njenog srca će se tog dana bespovratno slomiti.

Dok je po ko zna koji put posmatrala taj prizor, recepcionerka je odlučila da već naredne nedelje potraži drugi posao.

Iz zvučnika u putničkoj kabini odjeknu glas vazduhoplovnog kapetana.

„Zahvaljujem na strpljenju, narode. Kontrola leta zahteva da kružimo još nekoliko minuta. Uskoro bi trebalo da sletimo.“

Kolektivno gundanje ostalih putnika prenu Gejba iz dremeža. Skrenuo je pogled ka plastičnom prozoru, primetivši gigantske rasplinute obrise Njujorka. Po stoti put zaredom se upitao zašto se kog đavola vratio tu.

Dobro znaš zašto si se vratio.

Zato što si morao da se vratiš.

Zato što tvoje srce nikada nije ni otišlo odatle.

„Danas malo kasnimo.“ Bolničarka se utešno osmehnu dok se vrzmala po Leksinoj sobi, povlačeći zavese i puneći bokal sa vodom. „Mislim da ćete moći da pređete u hiruršku salu oko četiri. Želite li da vam donesem neki časopis? Žao mi je što ne smem da vam ponudim nešto za jelo.“

Leksi se prezrivo osmehnu. *Kao da mi je sad stalo do jela!* Ali, možda bi nešto mogla da pročita, koliko da skrene misli. „Imate li današnji *Vol strit džurnal*?

„Ovaj... plašim se da nemamo.“ Bolničarka joj uputi izvinjavajući pogled. „Imamo *Vog* i *Instajl*... možda i novi *Ju-es vikli*. Zanima li vas nešto od toga?“

„Ne, hvala.“

Leksi odsutno zgrabi daljinski upravljač i uključi CNN. *Znači, neće početi pre četiri. Treba da čekam još puna tri sata.* Ispisala bi ček na milion dolara samo kad bi mogla da se progura preko reda i da odmah završi s tim. Ali, to je u ovom slučaju bilo neizvodljivo. Kakva vajda od para kad njima ne možeš da izdejstvuješ čak ni tako tričavu uslugu?

Gejb ulete u taksi. Sedišta su bila prljava, a vazduh ustajao.

„Do Park avenije, molim vas. Do zgrade *Kruger-Brenta*.“

„Oni više nisu tamo“, objasni mu debeli Meksikanac, zapahnuvši ga dahom koji je mirisao na *takos*. Lice mu je bilo ulepljeno od znoja, a ispod rukava košulje je imao tamne kolutove veličine tanjira. „Zar vi ne pratite vesti? *Kruger-Brent* je pukao.“

„Ah, da! Zaboravio sam.“

Pa naravno. Leksi se sigurno preselila u drugu zgradu. Ali gde? Bacio je pogled na sat. Bilo je skoro tri, a on je bio umoran kao pas. Na kraju krajeva, zašto bi išao u kancelariju? Bilo je pametnije da prvo ode u hotel, da malo odspava i da uveče svrati do njenog stana.

„Onda ću promeniti destinaciju. Vozite me do *Plaze*.”

„Važi, šefe. Znači, hotel *Plaža*?”

Leksi je ležala na bolničkom krevetu, osećajući kako joj ubrizgani rastvor struji kroz vene.

„Bićete malo ošamućeni. Treba samo da se opustite. Vidimo se za pola sata.”

Utučeno se zavalila na jastuk. Čim je bolničarka, izašla briznula je u plač.

Oprosti mi, bebice.

Bolničarke su tiho razgovarale ispred sobe. „*Stvarno* je lepa, čak i bez šminke.”

„Da, nikad ne bih pomislila da ima četrdeset godina. Mislite da je ubrizgala *botoks*?”

„Nema šanse. To se vidi.”

„Da, ali kad imaš toliko para možeš da unajmiš vrhunskog plastičara. Nekog ko će se potruditi da se ništa ne primeti.”

„Zna li neko koliko tačno para ta žena ima?”

„Pa, ako se ima u vidu da je iskeširala *Kruger-Brent*, verovatno je teška bar koliko i Bil Gejts. Znaš, da ja imam brdo para i da izgledam tako dobro, ne bih skidala osmeh s lica. A ona deluje tako utučeno.”

„Ne lupetaj, Perl. Došla je ovde zbog abortusa. Ne očekuješ valjda da skakuće od sreće?”

„U pravu si. Baš me zanima ko je otac.”

Bila je to opaska koja je podstakla revnosnu diskusiju. Bolničarke počеше da pretresaju spisak Leksinih bivših ljubavnika, kao da su

prepričavale neku od aktuelnih TV sapunica, sve dok dolazak dežurne lekarke nije prekinuo njihovu trač-partiju.

Na kraju krajeva, nije bilo svrhe da razglabaju o tome. Identitet oca će u roku od par sati ionako postati nebitan.

Dok je posmatrala lekarku koja je prilazila operacionom stolu, Leksi se upita da li se i ona nekad podvrgla tom zahvatu. *Kako se lekari uopšte opredeljuju da rade abortuse?*

„Kad dobijete anesteziju, treba da brojite unazad, počev od dvadeset. Važi?

„Važi.”

Osetila je oštar ubod. „Počnite da brojite.” „Dvadeset, devetnaest...”

Leksi poče da razmišlja o svojoj majci. Da li je ona znala da će umreti na porođaju? Da će žrtvovati vlastiti život zarad tog novog života koji je bujao u njenoj utrobi?

„... petnaest, četrnaest...”

Pred očima joj izroni Maksov lik. Vodio je ljubav s njom. Divlje i strasno. Svršavala je, vrišteći njegovo ime. „... dvanaest, jedanaest...”

Svetlost je bleдела. Činilo joj se kao da tone, da klizi u sve dublju i neprozirniju tminu.

Gejb je bio tu. Nešto joj je pričao. Videla je njegovo lice. Videla je kako mu se usne pomeraju, ali nije mogla da ga čuje. Mahnito je mlatarao rukama. Lice mu je bilo iskrivljeno, kao da je urlao. Nešto nije bilo u redu.

„Oprosti”, promrmljala je. „Oprosti, Gejbe.”

A onda je i on nestao.

Isprva je mislila da sanja. Tek kada joj je Gejb stisnuo šaku, shvatila je da se to stvarno dešavalo.

Ležala je na krevetu, u istoj onoj sobi u koju su je uveli pre operacije. Gejb je sedeo pored nje.

„Šta se desilo? Da li je gotovo?”

On se sagnu i poljubi je u čelo. „Ako misliš na hirurški zahvat, nisam im dopustio da ga obave. Uspeo sam da ubedim doktorku da još nisi potpuno sigurna."

Suze potekoše niz Leksine obraze.

„Jesam li pogrešio, Leksi? Zar stvarno želiš da se oslobodiš naše bebe?" Gejbovo lice je bilo puno bola. „To je *naša* beba, zar ne?" Leksi utučeno klimnu glavom. „Kako si saznao da sam ovde?"

Gejb joj ukratko ispriča kako je uleteo u avion u Kejptaunu, vođen očajničkim porivom da je što pre vidi. „Već sam krenuo ka hotelu, ali sam se u poslednjem trenutku predomislio i rekao taksisti da svrati do stare *Templtonove* direkcije."

„Tu je sada sedište *Kruger-Brenta*", promuca Leksi.

„Znam. Nadao sam se da si se možda preselila tamo, ali nisam bio siguran. U liftu sam naleteo na Ogasta Sendforda. Čim me je ugledao, lice mu se smračilo. Znao sam da nešto nije u redu."

„Ogast ti je *rekao*?"

„Molim te, ne ljuti se na njega. Praktično sam ga naterao da mi kaže. Dojurio sam ovde brzinom munje, a kad sam čuo da su te već prebacili u salu... Gospode bože!" Gejb odmahnu glavom. „Da sam zakasnio samo trideset sekundi.. Zaboga, zašto mi nisi rekla da si trudna?!"

Leksi podiže ruku i dodirnu njegovo lice.

„Nisam želela da te povredim. Već sam te dovoljno povredila. Zнала sam da ne mogu da zadržim trudnoću."

„Ali zašto?" upita Gejb drhtavim glasom. „Čega se toliko plašiš, Leksi?"

Bilo je to pitanje koje je pokrenulo lavinu, izbacivši na površinu sve njene strahove i dileme. Njen strah od porođaja. I njenu uverenost da bi, čak i ako preživi porođaj, bila užasno loša majka.

„Ja nisam kao ti", objašnjavala je, gušeći se u jecajima. „Ja sam drugačija, Gejbe. I Maks i ja... oboje smo rođeni *s tim*... s tom luđačkom razornom opsesijom. Oboje smo žarko želeli da se domognemo *Kruger-Brenta*. Ja sam ga oterala u smrt, Gejbe." Zagnjurila je glavu među šake. „Kada sam preuzela *Kruger-Brent*, potpisala sam Maksovu smrtnu presudu."

Sav bol koji je tako dugo potiskivala pokuljao je iz nje kao razdiruća bujica, kao da je pokušavala da se oslobodi svojih unutrašnjih demona. Leksi je tako dugo mrzela Maksa da je ubedila sebe da je ljubav koju je nekada osećala zauvek nestala. Ali nije bilo tako. Kada je Maks umro, sa sobom je odneo i deo njene duše. Konačno je to morala da prizna.

Gejb ju je ćutke slušao, dopuštajući joj da izbac i taj otrov iz sebe.

Kada je prestala da plaće, nežno je rekao, „Leksi, ti nisi ubila Maksa Vebstera. On je bio ozbiljno bolestan. Ta bolest ga je navela da izvrši samoubistvo.”

„Ali, Gejbe, ti tako malo znaš o meni. Ti me *uopšte nepoznajesh!* Da samo znaš šta sam uradila! Uradila sam grozne, neoprostive stvari.”

„Ništa nije neoprostivo.” Gejb ju je nežno milovao po kosi. „Zato sam uleteo u avion i došao ovde. Šta god da si uradila, Leksi, više ne marim za to. Marim samo za tebe. Zato što te volim. Volim te takvu kakva jesi.”

„Ali, Gejbe, ti *i dalje* ne znaš šta sam uradila...”

„Ne znam, niti želim da znam. Ranije sam mislio da želim istinu, ali sam u međuvremenu shvatio daje prošlost nepromenljiva i da neke stvari treba ostaviti iza sebe. Sada me zanima isključivo budućnost.” Ispružio je ruku i pomazio je po stomaku. „*Naša* budućnost. Leksi, rodi naše dete i udaj se za mene. Znam da će ti *Kruger-Brent* uvek biti na prvom mestu, ali sam spreman da prihvatim čak i to da bismo bili zajedno.”

Raširio je ruke i Leksi mu se baci u zagrljaj. Očajnički se privijala uz njega, kao da ga ne bi pustila nizašta na svetu. Toliko ga je volela da je bila prestravljena silinom vlastitih emocija. A što se ticalo bebe...

„Plašim se, Gejbe”, konačno je promucala, naglo se povukavši nazad. „Moja majka je umrla na porođaju. Moju baku je zadesila ista sudbina. A opet, još više od same smrti plaši me pomisao da bih mogla da nestanem pre nego što *Kruger-Brentu* vratim staru slavu.”

Gejb je prostreli pogledom iz koga je izbijala mešavina divljenja i sažaljenja.

Najveća tragedija je u tome što ona to stvarno misli. „Nećeš umreti, Leksi. Udaj se za mene.“

Ne mogu. Nema šanse da taj brak uspe. Ima toliko stvari o kojima ti ništa ne znaš. Toliko stvari koje nikad ne smeš da saznaš.

„Dobro.“

Gejbu se lice naprasno razvedri. „Ozbiljno? Da li to znači da pristaješ?“

„Da!“ Leksine emocije su bile totalno zbrkane. Istovremeno je plakala i smejala se, grčevito ga stežući i ljubeći ga po čitavom telu, kao da se plašila da će se čarolija svakog časa raspršiti. „Da, udaću se za tebe. Oh, Gejbe! Ne možeš čak ni da zamisliš koliko te volim!“

Leksi je znala da nije zaslužila hepiend, ali se uprkos tome nadala da će stvari ovog puta ispasti kao u bajci.

Dobiće i Kruger-Brent i Gejba i bebu.

Leksi Templton je konačno mogla da ima apsolutno sve.

Iv je znala da se kraj neumitno bližio. Mogla je da oseti kako smrt lebdi nad njom kao gust neproziran plašt koji više nije mogla da odgurne. Panika ju je tako stezala u grlu da je pomislila da će se isповraćati.

Ne! Još nije kucnuo čas za to! Molim te, samo još malo! Još nisam dovršila posao!

Nekada je bila mlada i lepa, mnogo lepša od Aleks. Muškarci su se otimali za nju. Bili su spremni da učine apsolutno sve da bi je odvukli u krevet. Ona je u njihovim očima bila kao boginja - bogata, blagoslovena i nedodirljiva. A onda su došli demoni koji su sve upropastili.

Kejt Blekvel, njena baba. Ti si strašno zločesta, Iv. Aleksandra će naslediti Kruger-Brent, a ti ćeš ostati bez prebijene pare.

I Kit Vebster. To je sasvim bezazlen zahvat, dušo. Treba samo da sredimo te sitne bore oko očiju. Nemaš razloga za brigu. Znaš da si u mojim rukama sigurna.

Gospodarica igre

I Maks, njen mali čergar i njen spasitelj. Tonemo, majko! Neko obara cene naših akcija! Ne znam šta da radim! Budale, svi odreda! Lopovi, lazovi i budale!

Kejt Blekvel joj je gurala plašt preko lica. Iv nije mogla da diše. Preplavljena užasom, shvatila je da gubi kontrolu nad svojim telom. Osetila je kako nešto vlažno, lepljivo i smrdljivo izlazi iz nje, razlivajući se preko leđa i butina. Gušila se u smradu vlastitog izmeta.

Ne! Ne sada! I ne ovako!

Poslednjim atomima snage je odgurnula svoju babu i ispružila čvornovatu šaku ka komodi, očajnički tražeći olovku i papir. Stegla je olovku i počela mahnito da piše, ostavljajući jedva čitljiv trag na papiru. Dvapat je presavila papir i napisala ime na poleđini.

Još samo malo...

Kit Vebster joj ote olovku iz ruke. Džordž Melis je pribi uz krevet. Poslednje što je videla bilo je kako joj Kejt Blekvel prilazi, vukući pogrebni plašt.

Matora kučka nije skidala osmeh sa lica.

by voki

Dvadeset osmo poglavlje

Leksino venčanje sa Gejbrijelom Mekgregorom predstavljalo je društveni događaj decenije. Ceremonija je trebalo da se održi u rezidenciji Sedar Hil u Dark Harboru, u prisustvu brojnih premijera i kraljeva, poslovnih tajkuna i filmskih zvezda. Pa ipak, uprkos svim tim slavnim i uticajnim ličnostima, najveću pažnju na tom gala događaju privlačila je jedna beba, Leksina i Gejbova kćerkica Maksin Aleksandra Templton Mekgregor. Kao jedina naslednica *Kruger-Brenta*, mala Maksin je već bila najbogatije dete u Americi. Svi paparaci U zemlji su bili spremni da polome vratove da bi se domogli njene fotografije, znajući da bi im prvi snimak male blekvelovske naslednice doneo pravo bogatstvo.

Međutim, paparaci su morali da pričekaju na taj snimak jer su mere obezbeđenja na Leksinom venčanju bile tako impresivne da čak ni kućna muva nije mogla da uleti na posed bez izričite dozvole. Mala Maksin je bar tog dana mogla mirno da spava, zaklonjena od radoznalih pogleda javnosti.

„Zar nije prelepa?“

Leksi se ushićeno nadvi nad kolevkom. Užas koji ju je spopao uoči porođaja sada je predstavljao samo maglovito sećanje. Ništa nije pošlo naopako. Ispostavilo se da je brinula bez razloga.

„Ti si prelepa.“ Robi Templton je nežno poljubi u obraz. Kao Gejbov dever, Robi je uskoro trebalo da održi uvodnu zdravicu, ali nije odoleo iskušenju da ugrabi još nekoliko intimnih trenutaka sa Leksi i svojom sestričinom. Mala Maksina je svog slavnog ujaka već vrtela oko prsta.

„To je tvoje *subjektivno* mišljenje, Robi. Još uvek sam debela.“ Leksi pređe šakom preko bele čipke, potapšavši svoj nepostojeći stomak. „Misliš da je glupo da u ovim godinama nosim belu venčanicu?“

„Uopšte nije glupo“, odgovori Robi. „Bela boja simbolizuje nov početak.“

Da, nov početak. Okretanje sasvim novog lista.

Leksi još nije uspela da se navikne na svoju novostečenu sreću. *Kruger Brent* je ponovo cvetao pod njenim vodstvom. Naravno, firma je bila daleko manja nego u najslavnijim danima *Kejt Blekvel*, ali je ponovo krčila put ka vrhu, što je Leksi ispunjavalo neopisivim uzbuđenjem. Kako su meseci prolazili, sve manje je strepela da će neko ući u trag mahinaciji koju je izvela sa *Karлом*. Komisija za vrednosne papire i berzanske transakcije nije nanjušila prevaru. Konačno su mogli da odahnu.

Što je bilo još bolje, sada je svoju sreću mogla da podeli sa *Gejbom*. Sa njim i tim čudesnim deteščetom koje je donela na svet. Bilo je teško ustanoviti na koga *Maksin* liči. Oči su joj još uvek bile bebeći plave, a kosica razbarušena i crna kao krzno šimpanze. *Gejb* je tvrdio da je ličila na majku, ali samo zato što je često stezala pesnice i pućila usnice, vrišteći na sav glas sve dok ne bi isterala po svome.

Tada se iza vrata pomoli vremešno naborano lice *Paola Kozmičija*.

„Robi, *Gejb* te zove da dođeš. Spektakl počinje za pet minuta.“

Robi se razneženo zagleda u *Leksi*.

„Kad sledeći put budemo razgovarali, bićeš gospođa *Mekgregor*.“

„Znam.“ *Osmeh* na *Leksinom* licu je bio tako blistav da je mogao da obasja čitavu državu *Mejn*. „Samo da se ne probudim pre nego što stisnemo do tog dela.“

Čitav vrt rezidencije *Sedar Hil*, ogroman travnjak koji se prostirao od kuće pa sve do obale, bio je prekriven belim šatorom. Unutra se nalazio prolaz za mladence, dug stotinu stopa i oivičen hiljadama belih ruža, koji je vodio ka podijumu na kome će se održati venčani obred.

Oči *Pitera Templtona* su bile iskričave od suza kada je poveo svoju kćer ka oltaru. *Leksin* otac, koji je nekada bio snažan i naočit muškarac, sada je podsećao na senku od čoveka. Bio je tako star i slabašan da se povremeno činilo da se jedva drži na nogama. Ali je, uprkos tome, tog dana blistao od radosti. Nakon toliko patnje, bog se smilovao na njegovu mezimicu, podarivši joj sreću i blagostanje.

„Uzimaš li ovu ženu za svoju zakonitu suprugu...?“

„Da.“

„Uzimaš li ovog muškarca za svog zakonitog muža... u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti, dok vas smrt ne rastavi?“

„Da! Da!“

Dok su izgovarali bračne zavete, Leksi je bila uverena da su svi košmari zauvek ostali iza nje. Kada se zagledala u Gejbove oči, u njima je spazila odraz vlastite ljubavi.

Nikad više neću biti sama.

Jedan muškarac zastade pred kapijom rezidencije i pokaza svoju identifikacionu karticu.

„Specijalna pošiljka za gospođicu Templton.“ „U redu. Ostavite je ovde.“

„Nema šanse. Dobio sam izričito naređenje da je uručim lično gospođici Templton. Unutra se nalazi veoma važan dokument.“ Tip iz obezbeđenja prasnu u smeh.

„I ja imam svoja naređenja, ortak. Ne smem nikog da pustim unutra, čak i da donosi originalnu tablicu sa deset božjih zapovesti.“ Kurir je nakratko oklevao.

„Ako vam ostavim koverat, mogu li da računam na to da ćete ga još danas uručiti gospođici Templton?“

„Naravno, druškane. Tvoj koverat će stići u prave ruke.“

Kada se kurir udaljio, tip iz obezbeđenja prezrivo osmotri pošiljku. Bio je to jednostavan koverat od smeđeg krutog papira, sa pečatom neke advokatske kancelarije. *Smarači! Ko bi želeo da mu na dan venčanja dosađuju takvim glupostima?*

Okrenuo se ka stražarskoj kućici, gde je ležalo brdo čestitki i neotvorenih poklona koji su još od ranog jutra pristizali pred kapije Sedar Hila. U pitanju je uglavnom bilo obično smeće. Taj koverat sigurno nije bio ništa važniji, zaključio je, bacivši ga na vrh gomile.

Gejbu se činilo kao da ga je zahvatio tornado. Gosti su ga spopadali sa svih strana kako bi se rukovali s njim ili ga potapšali po leđima.

„Divan prijem.“

„Leksi izgleda božanstveno.“

„Čestitam, čoveče. Gde ćete za medeni mesec?“

Potpredsednik Sjedinjenih Država, koji je nesporno pripadao kategoriji najvećih daveža na kugli zemaljskoj, smarao je Gejba punih deset minuta nakon počasnih govora. Čak i kada je većina gostiju počela da se razilazi Gejb i dalje nije uspevaio da se izvuče iz gužve. Satima se grlio i rukovao sa povorkom uglednih zvanica, učtivo primajući njihove čestitke. Kada je u blizini konačno spazio Robija, progurao se do njega i zgrabio ga za mišicu, kao davljenik koji pokušava da se izvuče iz *cunamija*.

„Gospode, ovo je suludo! Puna tri sata ne mogu da dođem do daha.“ Robi se osmehnu. „Obično je tako kad si mladoženja. Zar ti ne prija popularnost?“

„Je l' se i tebi ovo dešava posle koncerta, kad te salete obožavaoci?“

„Kamo sreće! Jesi li negde video Leksi?“

Gejb uzdahnu. „I ja sam tebi hteo da postavim isto pitanje. Tek pola dana smo u braku, a već je uspela da šmugne.“

„Potraži je u radnoj sobi“, predloži Robi. „Verovatno je zasela za kompjuter da proverii kako se kotiraju akcije *Kruger-Brenta*.“

Bila je to šala, a opet...

„Znaš šta? Mislím da to nije loša ideja.“

Poručnik Džon Keri iz policije savezne države Mejn piljio je u svoje kolege kao da ne veruje rođenim ušima.

„Čekaj malo! Da nisam pobrkao datume? Je l' ovo neka prvoaprilska šala?“

Detektivi Majki Šo i Antonio Sančez energično odmahnuše glavom.

„Hoćete da kažete da vi to *ozbiljno* mislite?“

„Da, gospodine“, odgovori Antonio Sančez. „Sinoć smo dobili dojavu. Čini se da se svi detalji uklapaju.“

„Čini se?“ Kerijev pritisak istog trenutak skoči. „Da li vi znate kakvu moć ta žena ima? A ja treba da je uhapsim zato što se vama nešto čini?“

Detektivi se učutaše. Bilo im je drago što njima nije zapalo u dužnost da donesu tako riskantnu odluku.

„Evo šta ćemo da radimo. Pokupite prvog tog Kolepa, da vidimo šta on ima da nam kaže.“

Detektivi Šo i Sančez razmeniše nervozne poglede.

„Šta je bilo?“ progunda poručnik Keri.

„Već smo pokušali da ga privedemo, gospodine. Sinoć. Ali je zbrisao.“ „Kako to mislite *zbrisao*?“

„Po svoj prilici je zapalio za Južnu Ameriku. Prethodno je ispraznio sve račune.“

„Sranje.“ Iako je Džon Keri duže od tri decenije radio za policiju, ovo mu je bio prvi slučaj spektakularnih razmera. U učmaloj saveznoj državi Mejn nije bilo finansijskih prevara teških na milijarde dolara niti anonimnih dojava upućenih sa one strane groba, ali se Iv Blekvel sada potrudila da svima zakuva kašu, ostavivši im u amanet to eksplozivno pismo. *Dovoljno eksplozivno da mi raznese karijeru ako nešto zajebećem.*

„Želite li da privedemo gospođicu Templton, gospodine?“

Poručnik Keri se nakratko zamisli. „Ne. Ne smemo da je privedemo dok ne budemo potpuno sigurni. Svi znaju da je Iv Templton još odavno šenula pameću. Možda je u pitanju obična nameštaljka.“

Trebalo mu je vremena da o svemu pomno razmisli. Možda je ta nebulozna dojava predstavljala prerušeni blagoslov? Možda su mu bogovi, nakon tri nezahvalne decenije dirinčenja u policiji, konačno pružili šansu da se domogne slave?

Ako je u pitanju bila podvala, i ako neosnovano uhapsi Leksi Templton na dan njenog venčanja, ispašće pravi magarac.

Ali, ako je Leksi Templton to *stvarno* uradila, a on ništa ne preduzme...

Pa ipak, u čitavoj toj nebulozi postojala je i jedna povoljna okolnost. Karl Kolep je možda zapalio za Južnu Ameriku, ali je Leksi Templton, kao jedna od najslavnijih žena na planeti, teško mogla da im utekne.

Ona nikud neće otići.

Leksi je sedela u spavaćoj sobi na spratu rezidencije Sedar Hil, utonula u razmišljanje. Više nije mogla da podnese buku i gužvu. Morala je da utekne iz prizemlja.

Uspela sam! Udala sam se za Gejba. Dobila sam sve o čemu sam čitavog života maštala.

Njene misli preplavi bujica uspomena. Setila se svih onih leta koje je kao devojčica provodila u toj kući. I setila se kako je njen otac svih tih godina patio za njenom majkom, pritisnut teškom crvenkastosmeđom izmaglicom gubitka koja se nadvijala nad Dark Harborom. Ako se izuzme Piter, koji je još bauljao po tim pustim hodnicima kao avet, svi pripadnici starije generacije su otišli: *moja mama, teča Kit, tetka Iv... pa čak i Maks. Siroti Maks.*

Kad tata umre, potpuno ću renovirati kuću. Pretvoriću je u srećan dom za moju malu Maksin. Ona će imati pravo detinjstvo, sve što je meni bilo uskraćeno.

„Oprostite što vas uznemiravam, gospođo. Nisam znala da ste tu.“ Služavka koja se zvala Končita kroči unutra sa hrpom poklona i čestitki. „U stražarskoj kućici više nema mesta“, objasnila je, spustivši gomilu na krevet.

„Hoćeš da kažeš da su sve te stvari ostavljene pred kapijom?“

„Da, gospođo. Izgleda da imate mnogo obožavalaca. Svi hoće da vam požele sreću.“

Kada je ostala sama, Leksi se spusti na krevet i poče da pregleda poklone. Nije ni primetila koliko se dugo zadržala. Zabava u prizemlju se već bližila kraju. Neki od poklona su bili skupi: *lalik vaze, tifani lampe, prva izdanja Hemingvejevih i Tvenovih romana.* Drugi su bili daleko skromniji, ali poslani od srca. Leksi je bila naročito dirnuta glinenim ćupom koji su napravili klinci iz obližnje osnovne škole. Na ćupu je bio urezan datum venčanja, zajedno sa isprepletenim slovima koja su predstavljala njene i Gejbove inicijale. *Baš je sladak.* Kada je stigla do krutog smeđeg koverta, već ju je sustizao umor. *Još samo ovo. Ostalo ću pogledati kasnije.*

U koverti se nalazio samo jedan list papira. Čim ga je izvukla, prepoznala je rukopis svoje tetke Iv. Trideset sekundi kasnije Leksi

je znala da nikad neće otvoriti ostale poklone. Čitav njen svet se u tren oka okrenuo naglavačke.

Hajde, razmišljaj! Nemaš mnogo vremena.

Šta bi Kejt Blekvel uradila?

„Gospodine, pogledajte ovo.“

Detektiv Majki Šo je pokazivao na brojeve koji su treperili na kompjuterskom monitoru. *Krupne brojeve.*

„To su iznosi koji su prebačeni sa računa *Sedar internešenela* na Kolepov poslovni račun samo četrdeset osam sati pre kraha *Kruger-Brenta*.“

„I šta s tim?“

„Kolep je upotrebio taj novac“, detektiv Šo otvori drugi dokument, „da bi od raznoraznih banaka pozajmio *Kruger-Brentove* akcije, koje je potom prodao ispod cene. Međutim, to mu očigledno nije bilo dovoljno pa je u ponedjeljak pozajmio još akcija. Od ovih ovde. Od *DH holdingsa*.“

„*DH holdings*? Do đavola, ko je sad pa to?“ progunđa poručnik Keri.

„Niko. Ta firma predstavlja običan paravan. Vodi se na izvesnu Dženifer Vilson koja je - kako se ispostavlja - istovremeno osnivačica, vlasnica i jedina akcionarka...“ Slika na monitoru se ponovo promeni.

„Da pogađam? *Sedar internešenela*?“

Detektiv klimnu glavom. „Baš tako, šefe. Dženifer Vilson je *zapravo* Leksi Templton. Već četrnaest godina povremeno trguje akcijama pod tim imenom. Čak je registrovala firmu u agenciji za vrednosne papire i berzanske transakcije.“

Znači, Iv Blekvel je ipak bila u pravu? Ali, kako je ta matora ludača uspjela da sazna za to?

„Hoćete li da je sada privedemo, gospodine?“

Da, ali se potrudite da to obavite što diskretnije. Znae da se danas venčala. Pola Kongresa se sjatilo u onu vilu u Dark Harboru. Ne smemo da napravimo *čirkus* od toga. Jasno?“ „Jeste, gospodine. Jasno ko dan.“

Dvadeset deveto poglavlje

Leksi je posmatrala kako se dvojica policajaca u civilu približavaju kući.

Plan koji je smislila bio je suludo drzak i odvažan. Po njenoj proceni, šanse da taj plan upali iznosile su oko dvadeset posto. *A opet, kakve je šanse Džejmi Mekgregor imao da izvuče živu glavu iz Namibijske pustinje? Daleko manje od toga.*

Presavila je Ivino pismo i ćušnula ga u brushalter, nateravši sebe da se pribere. Duboko je udahnula i krenula niza stepenište. Nekim čudom hodnik je bio prazan. Gejb i Robi su razgovarali u kabinetu njenog oca. Moraće to što pre da obavi.

„Izvolite. Očekivala sam vas.“

Kada je otvorila vrata, na licu joj je blistao srdačan osmeh. Dvojica pandura su stajali na tremu. Jedan je bio mlad zgodan Hispanoamerikanac. Nije imao više od trideset godina. Drugi je imao bledunjavu put i proredenu kosu. On je bio stariji, otprilike njen vršnjak. *Koji lije od njih dvojice šef?*

Obojica su delovali zbunjeno, kao da ih je činjenica da ih je Leksi Templton lično dočekala pred vratima, još uvek obučena u venčanicu, potpuno izbacila iz koloseka. *Zar bogataši poput nje nemaju batlere? I kako je, do đavola, mogla da ih očekuje?*

„Molim vas, pođite za mnom“, ljubazno je rekla. „Ne možemo da razgovaramo u hodniku.“

Detektiv Šo i detektiv Sančez razmeniše smušene poglede. U normalnim okolnostima oni su diktirali pravila kada bi došli da nekoga uhapse, ali im je poručnik Keri jasno stavio do znanja da je želeo da to obave „što diskretnije“. Zato su odlučili da se povinuju njenoj želji.

„Naravno, gospodo.“

Leksi ih povede ka biblioteci na koju je Kejt Blekvel nekada bila neizmerno ponosna. Raskošna odaja na spratu, sa stolicama

tapaciranim tamnocrvenim brokatom i drvenom oplatom na zidovima, zračila je aristokratskom otmenošću. Leksi im pokaza da sednu, a onda tiho zaključa vrata. „Da nas niko ne ometa“, objasnila je, ne skidajući osmeh sa lica.

„Oprostite što smo ovako banuli, gospođo“, započe detektiv Sančez. „Znamo da ste se danas venčali, ali...“

Leksi odmahnu glavom. „Nema potrebe da se izvinjavate. Vi samo radite svoj posao. Pretpostavljam da ste dobili pismo od moje tetke Iv Blekvel.“

Detektivi ponovo razmeniše zbunjene poglede. „Zato ste došli, zar ne?“

„Plašim se da ne smemo da vam otkrivamo takve pojedinosti, gospođo“, prozbori detektiv Sančez.

„Ali, vi *sigurno* znate da ona nije bila baš čista? U poslednje vreme nije znala čak ni kako se zove. Sirotica!“

„Mislim da bi bilo bolje da razgovor obavimo u policijskoj stanici.“

Leksino lice se naprasno snuždi. „Shvatam vas.“ Detektiv Sančez se užasno osećao. Leksi je izgledala tako lepo i tako ranjivo u toj venčanici da nije želeo da je uhapsi već da je odvuče u krevet i vodi ljubav s njom.

„Da li to znači da sam uhapšena?“

„Pa... potrudimo se da izgleda kao *neformalno* hapšenje, bar dok ne stignemo u stanicu“, ljubazno odgovori detektiv. „Naravno, imate pravo da pozovete svog advokata. Možda je bolje da nam ništa ne objašnjavate dok on ne stigne.“

Leksi staloženo klimnu glavom. „Razumem. Možete li da mi ostavite nekoliko minuta da se presvučem i da porazgovaram sa svojim suprugom?“

Detektiv Šo se našao u nebranom grožđu. „Pa, nisam baš siguran, gospođo...“

„Molim vas. Samo bih htela da mu objasnim da je došlo do malog nesporazuma.“

Do malog nesporazuma? Samo se ti teši!, pomisli detektiv Šo.

Ali detektiv Sančez brže-bolje odgovori: „Naravno, gospodo. Samo izvolite.“

Kada je Leksi otišla, detektiv Šo se obruši na svog partnera. „Do đavola, otkud ti samo takve ideje? Došli smo ovde da je privedemo zbog prevare, a ti se ponašaš kao da joj zakazuješ sudar.“

„Ma daj, čoveče! Zar nemaš srca? Zaboga, danas se udala!“

„Ona je opasan prevarant, Antonio!“

Detektiv Sančez slegnu ramenima. „Možda, ali smo joj ipak banuli na venčanje.“

Gejb se praktično sudario sa Leksi na vrhu stepeništa.

„Ah, konačno! Gde si, zaboga, bila? Satima te tražim!“

„Oprosti, mili.“ Leksi ga na brzinu poljubi, opijajući se ukusom njegovih usana. *Ne smem da ga izgubim. Ne smem.*

„Momci iz obezbeđenja su malopre javili Robiju da su stigli neki panduri. Navodno hoće da razgovaraju s tobom.“

„Znam. Ja sam ih pustila u kuću. Došli su da me uhapse.“

Gejb razrogači oči. „Da te *uhapse*? Zašto bi te hapsili?“

Leksi ga uze za ruku i povede ga ka spavaćoj sobi. Zaključala je vrata i okrenula se ka njemu. Nije više mogla da izvrđava. Ovog puta je morala da mu kaže istinu. Ako joj Gejb i Robi ne priteknu u pomoć, mogla je da se pozdravi sa svojim planom.

„Sećaš se onog dana kad si me zaprosio na klinici?“

Gejb se strese od jeze. Još uvek su ga proganjala sećanja na taj dan. Kako je malo trebalo da izgube svoju malu Maks.

„Naravno da se sećam.“

„Sećaš li se šta si mi tada rekao?“

„Pa, valjda sam te pitao hoćeš li da se udaš za mene. Ili tako nešto.“

„Ne“. Leksi ga prostreli gorljivim pogledom. „Sećaš li se šta si *tačno* rekao?“

„Ne baš. Ali zašto je to...“

„Rekao si: *Ništa nije neoprostivo.*“ Leksi grčevito stisnu njegovu šaku. „Rekao si: *Šta god da si uradila, Leksi, ne marim za to. Volim te takvu kakva jesi.*“

Da, sada se sećao tih reči. I očajanja koje ga je spopalo tog dana. Bio je spreman da uradi bilo šta, samo da je vrati.

„Jesi li to stvarno mislio?“

Gejb se na trenutak zamisli.

„Da, mislio sam. U kakvu god nevolju da si se uvalila, Leks, meni možeš da kažeš. Zajedno ćemo se suočiti s tim.“

Leksi zavuče ruku u haljinu i pruži mu Ivino pismo.

„Pročitaj ovo.“

by voki

Trideseto poglavlje

Gejb je ćutke proćitao pismo. Jednom, pa još jednom. Kada je podigao pogled, primetio je daje Leksi već navukla farmerice i džemper i daje užurbano pakovala stvari u malu putnu torbu.

Gejb je imao na hiljade pitanja - *kako, zašto, kada?* - ali nije bilo vremena za takve stvari. Zbunjeno se zagledao u svoju suprugu. Ona je, kao i uvek, delovala savršeno kontrolisano.

„Dvojica detektiva me čekaju u biblioteci. Kad stignemo u stanicu, biću zvanićno uhapšena. Nemamo mnogo vremena.”

„Vremena za šta?” Siroti Gejb nije mogao da prikupi niti. Pre samo nekoliko sati je bio najsrećniji muškarac na kugli zemaljskoj, a sada je već bauljao kroz novu noćnu moru.

Leksi ćušnu pasoš među stvari, zakopća rajsferšlus i gurnu torbu u Gejbove ruke. „Za bekstvo, naravno. Sad pažljivo slušaj šta ćemo da uradimo.”

Iako su ostali gosti odavno napustili Sedar Hil, Ogast Sendford je i dalje sedeo u kuhinji. Utonuo u diskusiju sa Paolom Kozmićijem, nad bocom prvoklasnog *šato d'ikem* vina koje je bilo previše dobro da bi se pilo na brzaka, potpuno je izgubio osećaj za vreme.

„Gospode bože!” uzviknuo je, bacivši pogled na sat. „Moram hitno da krenem, inaće će moja žena da posumnja da sam se spanđao sa nekom od deveruša.” Sa zadovoljnim osmehom na licu, izašao je napolje i zateturio se preko travnjaka. Leksi je, u pratnji dvojice pandura, ulazila u policijski automobil. Gejb Mekgregor je, prebledelog lica, stajao nekoliko stopa dalje.

Ogast protrlja oći. Izgleda daje bio vraški pijan.

„Gejbe? Šta se, do đavola, dešava?”

„Hapse je”, promrmlja Gejb tupim monotonim glasom koji je govorio da je još bio pod dejstvom šoka. „Advokati Iv Blekvel su

optužili Leksi za finansijsku prevaru. Zbog navodnog obaranja *Kruger-Brentovih* akcija, ako sam dobro shvatio. Ma, obična nameštaljka."

„Naravno da je nameštaljka." Ogast ga potapša po ramenu. „Isuse, kad se baviš biznisom, ne možeš čak ni da se venčaš na miru. Mogu li nešto da učinim za vas?"

„Ništa. Samo drži jezik za zubima. Leksin advokat bi trebalo da sredi stvari za par sati." Gejb je delovao totalno smučeno. „Znaš, trebalo je da krenemo na medeni mesec..."

„I krenućete", utešno reče Ogast. „Nemoj da se sekiraš. U pitanju je očigledno neka zabuna."

Ogast je u roku od dva minuta bio potpuno trezan. Čim se uvukao u kola, zgrabio je mobilni i pozvao svog brokera.

„Bile, hoću da što pre rasprodaš sve moje akcije u *Kruger-Brentu*. Da, siguran sam... sve. Čim berza počne da radi, odmah ih se otarasi."

Ogast Sendford nije znao u kakav se sos Leksi ovog puta uvalila. Niti je želeo da zna. Leksi je jednom uspela da podigne *Kruger-Brent* iz pepela i on će joj uvek biti zahvalan zbog toga, ali ako izbije nov skandal svi zajedno su mogli da se slikaju.

Čak ni ubogi Lazar nije dvaput mogao da se digne iz mrtvih.

Trideset prvo poglavlje

Maksinina dadilja Greta, tridesetogodišnja Šveđanka sa kosom boje lana i snažnim majčinskim bokovima, propustila je dramatično hapšenje svoje poslodavke. Ona se već devet godina bavila tim poslom, tako da je imala dovoljno iskustva da shvati daje služba u domaćinstvu bogatih i slavnih klijenata poput Leksi Templton mogla da *deluje* glamurozno, ali da se u realnosti najčešće svodila na naporno dirinčenje. Tog dana, dok je Sedar Hil vrveo od zvanica, Greti je trebala čitava večnost da smiri i uspava malu Maksin. A sada, kada je devojčica konačno blaženo dremkala u svojoj kolevci, Greta se smoždeno sručila na sofu, ispred televizora na kome je išao kviz *Želite li da postanete milioner*. Za manje od jednog minuta je već počela da hrče.

Gejb uđe unutra i blago je protreše za rame.

„Oprostite, gospodine.“ Greta skoči sa sofe kao oprljena. „Maks čvrsto spava. Samo sam htela malo da odmorim oči. Čula bih je čim počne da se meškolji.“

„U redu je, Greta.“

„Mislila sam da ste vi i gospođa Mekgregor već krenuli na medeni mesec. Jeste li hteli da se pozdravite sa bebom?“

„U stvari, došlo je do male promene plana. Gospođa Mekgregor je... ovaj... iskrsao joj je neki neodložan posao, pa će nam se pridružiti za dan ili dva.“

Dadilja je delovala zbunjeno. „Kako to mislite *pridružiće* nam se?“

„Baš tako kao što si čula. Odlučili smo da ipak povedemo Maksin na put. Leksi nema srca da se odvoji od nje tako da ćeš večeras krenuti sa nama. Koliko ti treba da se spakuješ?“

Greta tiho zaškrjuta zubima i isključi televizor. „Trebaće mi oko sat vremena da spakujem dečje stvari, gospodine.“ *Zašto bogataši uvek menjaju odluku u poslednji čas i očekuju da drugi srede kaos koji su napravili? Kad putuješ sa tako malim detetom, to je kao da krećeš na vojni*

pohod. Moraš propisno da se spremiš. Ne možeš da srljaš kao muva bez glave.

„Imaš dvadeset minuta“, odgovori Gejb. „Ako treba, zamoli neku od služavki da ti pomogne. Kod nasipa nas čeka čamac koji će nas prebaciti na kopno. Odatle ćemo brzo stići do aerodroma.“

„Mogu li da vas pitam gde putujemo, gospodine?“

„Na ostrva Turks i Kajkos.“

„Oh.“

„Ne budi tako malodušna“, reče Gejb. „Siguran sam da ćeš uživati u odmoru.“

Poručnik Džon Keri je osećao kako mu se graške znoja slivaju niz potiljak. Izložio se ozbiljnom riziku kada je odlučio da uhapsi Leksi Templton na licu mesta, na ostrvu Dark Harbor, i da je privede u lokalnu policijsku stanicu na saslušanje. To je bio grandiozan slučaj, možda najveći nakon prevare Bernija Madofa. Čim vest procuri, svi će hteti da se domognu svog dela kolača: FBI, odsek za finansijske malverzacije, Interpol. Ali je Džon Keri resio da ovog puta *oni* ostanu kratkih rukava.

Zašto da dopustim da mi neki snob iz Federalnog biroa ispred nosa otme slučaj koji može da me proslavi? Obavili smo fino, čisto hapšenje. Sad mi još samo treba fino, čisto priznanje.

„Pa, gospođo Templton... mislim da bi trebalo da pređemo na posao. Recite mi od koga je potekla ideja da *Kruger-Brent* limitid oterate u bankrot? Od vas ili gospodina Kolepa?“

„Ne moraš da mu odgovoriš“, promrmlja Leksin advokat Mark Hambli.

Leksi je godinama poznavala Marka i njegov bulterijerski nastup. Mark je imao zdepastu gradu, širok vrat i snažne mišićave ruke, zbog čega je više podsećao na uličnog kavgadžiju nego na pravnika. Shodno tome, kad god bi se Mark Hambli našao u ulozi branioca, tužiocu su napuštali sudnicu kao da su upravo odboksovali deset rundi sa Godzilom. Ostali advokati su se oslanjali na suptilno ubedivanje porotnika i isticanje tananih nijansi u dokaznom materijalu, ali to nije važno za Marka Hamblija. On je

gađao pravo u metu, gazeći preko porote kao đubretarski kamion. Bila je to jedna od osobina koje je Leksi najviše cenila kod njega.

Hvala bogu da sam ga pozvala na venčanje, razmišljala je. Da je Mark oputovao za Njujork i da sam morala da angažujem nekog lokalnog advokata... Naježila se već pri samoj pomisli na to.

Poručnik Keri nije imao nameru da odustane od saslušanja. „Da li vam je bilo poznato da je gospodin Kolep planirao da pobegne u Južnu Ameriku?”

Mark Hambli odsečno odmahnu glavom. *Ne odgovaraj.*

„Kad ste se poslednji put videli ili čuli sa gospodinom Kolepom?”

Mark ponovo odmahnu glavom.

Poručnik Keri je već gubio nerve. Šta je taj uobraženi njujorški advokat umišljao? Zar je stvarno verovao da mogu tako da se zafrkavaju s njim?

„Slušaj, ti arogantno pravničko kopile. Pitanja su upućena dami, a ne tebi. Neće nikome učiniti uslugu ako uporno odbija saradnju. Šta misliš, kakav će utisak ove trake ostaviti u sudnici?”

„U redu je, Mark”, konačno prozbori Leksi. „Rado ću odgovoriti na poručnikova pitanja. Nemaš šta da krijem. Slobodno možeš da ideš.”

Mark Hambli zinu od zaprepašćenja. Vilica mu se tako obesila da umalo nije udarila o policijski sto. Leksi Templton je bila pametna i prepredena. Nije valjda *stvarno* nameravala da razgovara s tim dripcem bez prisustva advokata?

„Leksi, veruj mi, to uopšte nije dobra ideja. Kad je čovek uzrujan, ne može trezveno...”

„Ne brini, Mark. Sve će biti u redu.”

Poručnik Keri se trijumfalno iskezi.

„Čuo si je, *Mark*. Idi kući.”

„Možemo li da popričamo na nekom prijatnijem mestu, poručnice?” Leksi razvuče usne u najšarmantniji osmeh iz svog asortimana za smekšavanje protivnika, isti onaj osmeh koji je nešto ranije rastopio srce detektiva Sančeza. „Imam osećaj da će naš razgovor potrajati, a ove stolice su užasno tvrde.”

„Ne radi to, Leksi”, molećivo procedi Mark Hambli. „Nećeš valjda *sama* da razgovaraš sa ovim idiotom?”

»Ko je idiot?" Džon Keri razjareno odskoči od poda. Malo je nedostajalo da zgrabi advokata za gušu. „Jesi li ti gluv, druškane? Dama je rekla da joj ne treba tvoja pomoć. Hajde, tutanj!"

Mark Hambli se bespomoćno zagleda u svoju klijentkinju, ali je izraz na njenom licu govorio da nije imala nameru da se predomisli. Na kraju mu je ostalo samo da pokupi svoju aktovku i da bez reči napusti kancelariju.

Poručnik Keri se ponovo okrenu ka Leksi.

Goveče, ova žena počinje da mi se dopada.

„Preći ćemo u kancelariju broj tri, gospođice Templton. Tamo imamo sofu, pa će vam biti udobnije. Reći ću svojim ljudima da vam donesu nešto za jelo, ako želite."

„Hvala vam, poručnice. Zaista ste ljubazni."

Nema na čemu, srce. Samo popričaj sa mnom i dobićeš šta god poželiš.

Greta Sorensen je sedela pored Gejba, na zadnjem sedištu limuzine koja je jurila ka aerodromu. Lice joj je bilo mrko i zabrinuto.

„Pa, nisam baš sigurna, gospodine Mekgregore. Znae, mogla bih da se uvalim u nevolju."

„Nećeš se uvaliti u nevolju ako se budeš držala dogovora. Ljudi iz avionske kompanije su već obavešteni."

Greta se namršti.

„Još uvek nisam sigurna da li je pametno da se upuštam u to." Gejb izvadi čekovnu knjižicu. „Da li bi ti pedeset hiljada dolara pomoglo da lakše doneseš odluku?"

Greta skrenu pogled ka čeku, potom ka Gejbu i na kraju ka maloj Maksin koja je dremala na svom ušuškanom dečjem sedištu, blaženo nesvesna igre u kojoj se obrela i uloga koji je bio bačen na sto.

„Znae šta, gospodine Mekgregore?" izustila je, ispruživši ruku ka čeku. „Mislim da bi to *moglo* da pomogne."

Gejb se zadovoljno osmehnu i pruži joj ček.

Oduvek je voleo Šveđanke.

Kada ju je poručnik Keri uveo u kancelariju broj tri, Leksi se radoznalo osvrnu oko sebe. Zidovi okrečeni vedrom žutom bojom, nekoliko uramljenih slika, prugasta asura na podu i par sofa presvučenih skajem. Čim se smestila, jedan policajac joj je doneo sendvič i solju kafe. *Ovo je sigurno kancelarija „dobrogpandura“.* *Savršeno.* Skrenula je pogled ka zidnom časovniku. Bilo je osam i petnaest.

Imala je još trideset minuta.

„Recite mi nešto više o Karlu Kolepu.“

Iako se trudila da zvuči što opuštenije, Leksi je pažljivo odmeravala svaku reč. *Ne smem da kažem ništa što bi moglo da mi naudi. Moram da ga zavedem svojim recima tako da stekne utisak da je dobio ono što želi, a da mu praktično ništa ne otkrijem.* Zato je razgovor započela pričom o svom prvom susretu sa Kolepom. Keriju je natenane predočila Kolepove pregovaračke sposobnosti i osobine kojima je pridobio njeno poverenje, a potom je prešla na iscrpno izlaganje o *Kruger-Brentu*. „Znate, poručnice, veoma je važno da se donekle upoznate sa istorijom same kompanije. Ono što se desilo sa cenama naših akcija ne može se opisati kao puka uzročno-posledična sprega. U pitanju nije bio samo jedan događaj, već izuzetno kompleksna mreža događaja.“

Džon Keri je strpljivo klimao glavom. „Nastavite.“

Još *dvadeset minuta... uvuci ga u priču...*

Još *dvanaest minuta.*

Džon Keri nije kapirao gotovo ništa od onoga što mu je Leksi govorila. Cenovni indeksi i marže i razni tipovi osiguranja - to su za njega bila španska sela. Ali, to uopšte nije bilo važno. Njegov posao je bio samo da je navede da mu kaže što više i da sve to snimi na traku.

Havaji. To je božanstveno mesto za penziju. Možda bih čak Tnogao da uzmem tajm-šer na Kanapali Biču?

Leksi ponovo pogleda na sat. Još sedam minuta. Namrštila se, spustivši ruku na stomak.

„Da li je sve u redu?“

„Jeste, samo...“ Ponovo se uhvatila za stomak. „Molim vas, možete li nakratko da zaustavite traku?“

Keri ustade i isključi magnetofon. Nerviralo ga je što je morao da prekine ispitivanje baš sada kada je Leksi počela da otvara karte, ali nije želeo da svojom neljubaznošću uništi njenu spremnost za saradnju.

„Jeste li sigurni da vam je dobro, gospođice Templton?“

„Ah, ne brinite. Dobro mi je.“ Leksi se odvažno osmehnu. „Tražila sam da isključite magnetofon zato što... znate, malo mi je neprijatno da vam to kažem, ali jutros sam saznala da sam ponovo u drugom stanju. Patim od mučnine, ali je to normalna pojava u trudnoći.“

„Ah, naravno.“ Keri je delovao postiđeno. On se baš nije razumeo u ženske probleme. „Oprostite, nisam znao. Ovaj... mogu li nekako da vam pomognem?“

„Ma, sve će biti u redu. Doduše, možda bi mi prijalo da malo izađem na svež vazduh.“

„Naravno. Hoćete li prvo da odete do ženskog toaleta?“

Leksi zahvalno klimnu glavom. „Hvala vam. Stvarno ste pažljivi.“

„Pođite za mnom.“

Keri je povede niz hodnik, ka uglu u kome su se nalazili toaleti. U normalnim situacijama Leksi bi do toaleta sprovela neka od policajki, ali je Keri smatrao da je to u ovom slučaju bilo izlišno. *Zaboga, ovo je Leksi Templton, a ne neka klošarka! Sigurno neće pokušati da zbriše kroz prozor.*

U skladu sa njegovim očekivanjima, Leksi se pet minuta kasnije pojavi u hodniku. Bila je bleđa kao smrt.

„Znam da želite da što pre nastavimo razgovor“, rekla je slabašnim umiljatim glasom, „ali sam htela da vas zamolim da nakratko izađem napolje. Naravno, ako propisi to dopuštaju. Znae, stvarno se ne osećam dobro.“

„Naravno. Samo izvolite.“

Poručnik Keri je izvede u malo popločano dvorište iza policijske stanice. Pored zida se nalazilo nekoliko metalnih stolica i sto preplavljen opušcima. U jednom uglu je stajala usamljena keramička saksija sa nekom potpuno skapalom biljkom.

„Plašim se da je dvorište malo zapušteno“ pravdao se poručnik. „Znae, moji momci nisu baš vični baštovanstvu. Ovaj... možda je bolje da vam ne smetam. Vi se malo odmorite i nadišite, a ja ću vas čekati u kancelariji.“

„Hvala vam. Neću se dugo zadržati.“

Čim su se vrata zatvorila, Leksi zgrabi jednu od stolica i odvuče je do zadnjeg dela dvorišta. Na prvi pogled, zid je delovao relativno nisko, ali kada se popela na stolicu, shvatila je da se između njenih opruženih prstiju i slobode nalazio jaz od pune tri stope. Moraće da skoči kao mačka.

Savila je kolena, opružila ruke uvis i svom snagom se odbacila od stolice. Stolica joj se izmače ispod nogu i stropošta se na beton. Uspaničeno je skrenula pogled ka vratima.

Samo da nije čuo tresak! Samo da ne bane ovdje!

Prošlo je nekoliko mučnih sekundi, ali se ništa nije dešavalo.

Osetila je kako joj se dlanovi znoje dok je visila na zidu, prstima se pridržavajući za ivicu. *Pašću*. Noge su joj mlatarale kroz vazduh, očajnički tražeći neko uporište. Neku štrčecu ciglu, pukotinu, bilo kakav oslonac. Ali, nije vredelo. Zid je bio gladak kao led. Neće moći još dugo da izdrži.

Gospode! Nema šanse! Svakog časa ću pasti!

Tada je na koži osetila nečiji dodir. Tople muške šake se sklopiše oko njenih ručnih zglobova i povukoše je uvis, tako snažno da je pomislila da će joj ramena izleteti iz čašica. Samo par sekundi kasnije je strmoglavce poletela preko zida.

Pala je na kantu za smeće koja je donekle ublažila pad, ali je uprkos tome dovoljno jako tresnula da nagnječi lakat i kuk. Vrisnula je od bola.

„Tiho.“

Neko je pokupi sa zemlje kao krpenu lutku, ugura je u zadnji deo automobila i nagazi gas. Srce joj je divlje lupalo dok su joj u misli navirala sećanja na otmicu iz detinjstva. Samo što je ovog puta znala gde ide.

Nakon desetak minuta i bezbroj naglih zaokreta auto poče da usporava. Po truckanju i drmusanju je zaključila da su skretali sa puta. Tada je čula kako se motor gasi.

„Jesi li dobro?“ upita Robi drhtavim glasom.

„Dobro sam. Hvala ti. Nisam bila sigurna da ćeš stići na vreme.“

Leksi se zvonko nasmeja, preplavljena bujicom olakšanja.

„Da sam na tvom mestu, odložio bih slavlje za kasnije“, upozori je Robi. „Ovo je bio najlakši deo. Sad nekako treba da te izvučemo sa ostrva.“

„Let broj dvadeset osam kompanije *Ju-es er* sa odredištem Providenisijales. Avion spreman za prijem putnika.“

Gejb i Greta su stajali na polaznom terminalu prve klase na međunarodnom aerodromu *Bangor*. Maksin je spavala kao tamnokosi anđeo u naručju svoje dadilje. Dva sprata niže, pred ulaznom kapijom, paparaci su nestrpljivo čekali da uslikaju Leksi Templton uoči odlaska na medeni mesec. Slika male Maks će doći kao šlag na tortu.

„Jesi li spremna?“

„Jesam, gospodine. Spremna ko zapeta puška.“

„Odlično.“

Gejb nervozno baci pogled na sat.

Hajde, Leksi.

Poručnik Džon Keri je sačekao pet minuta. Potom još pet. *Da li bi trebalo da odem po nju?*

Ali, time je mogao da ostavi pogrešan utisak. Sad kad mu je Leksi tako neočekivano izašla u susret, nije želeo da deluje kao neka sirovina. Setio se kako se njegova bivša supruga osećala dok je bila trudna. Hormoni su joj bili skroz razulareni, kao kod pobesnele ženke nilskog konja. Kada je žena u drugom stanju, dovoljno je da čovek malo glasnije udahne pa da je izbaci iz takta. *Moram da izdržim sve što treba, samo da izvučem to priznanje.*

Prošlo je petnaest minuta, a Leksi se i dalje nije vraćala. *Ovo postaje čudno. Možda bi trebalo da joj odnesem čašu vode. Da, to je dobra ideja. Izgledaće kao da sam zabrinut za njeno zdravlje.*

Tri minuta kasnije poručnik Keri izađe napolje, noseći papirnu čašu. Kada je dežurni narednik začuo urlik u dvorištu, pomislio je da je nekoga strefila srčka. Brže bolje je izjurio napolje.

„Šta si se ukipio?!“ Poručnik Keri je penio od besa. „Odmah prosledi poziv svim jedinicama! Osumnjičena je klisnula. Smesta bloki-

rajte sve puteve. Opkolite aerodrom i pristaništa. I traži da nam pošalju helikoptere."

„Razumem, gospodine."

„I hitno mi pošalji Sančeza i Šoa."

„Razumem, gospodine. Treba li da zovem još nekog?"

„Koga na primer?"

„Pa, ne znam, gospodine. Možda... možda treba da zovemo FBI?"
Poručnik Džon Keri zatvori oči, zamišljajući kako se njegovo rajsko utočište na Kanapali Biču pretvara u pepeo.

„Ne treba nam FBI", besno je procedio. „Ovo ostaje u našem odseku. Jasno?"

„Jasno, gospodine."

„Nije mogla da pobegne s ostrva."

Ima da savatam tu malu prefriganu kučku makar mi to bilo poslednje!

Stjuardesa se ljubazno osmehnu.

„Dobro došli, gospodine. Ja sam Ketrin. Molim vas, pođite za mnom. Odvešću vas do vašeg sedišta."

„Hvala vam, Ketrin." Gejb krenu za stjuardesom ka prednjem delu aviona. Maks se probudila pre nekoliko minuta tako da je sada zadovoljno gugutala u očevom naručju. *Ah, tako su slatki! Baš je lepo videti tako požrtvovanog taticu. Neki drugi muškarac bi utrapio bebu dadilji i zavalio se na sedišta da čita novine.*

„Primate moje iskrene čestitke, gospodine."

Gejb je zbunjeno pogleda.

„To je bilo danas, zar ne?"

„Ah, da! Hvala vam." *Čestita mi venčanje, pomislio je. A meni se čini kao daje prošla čitava večnost.*

„Gospođa Mekgregor je odložila let?" „Tako nekako."

Stjuardesa je primetila da Gejb nije želeo da zalazi u detalje. Možda nije trebalo to da ga pita. Valjda nije delovala nametljivo. „Ovaj... u svakom slučaju, želim vam mnogo sreće. I vama i vašoj supruzi."

Gejb nije znao da li da brižne u plač ili da prasne u smeh.

Ah, draga moja Ketrin, da samo znaš koliko su tvoje reči umesne. Stvarno će nam trebati mnogo, mnogo sreće.

Bilo je tako mračno da Leksi nije videla prst pred nosom. Dok je stiskala Robijevu ruku, obazrivo se spuštajući blatnjavom stazom koja je vodila ka obali, čula je samo mreškanje talasa.

„Deni!“ prosikta Robi kroz pomrčinu. „Jesi li tu?“

„Ovde sam.“

Iz mraka izroni poznato lice, obasjano svetlošću gasne lampe. „Hej, Leksi! Dugo se nismo videli!“

„Blagi bože! Deni Frenč?“ Leksi ga srdačno zagrla. „Ne mogu da verujem!“

Leksi je još odmalena poznavala Danijela Frenča. Nekada davno, dok je preko leta odlazila u Dark Harbor, često su se igrali zajedno. Jednom su se čak i poljubili ispod ribarskih mreža u čamcu njegovog oca. Ko bi rekao da će se posle toliko godina sresti pod tako neverovatnim okolnostima?

„Robi ti je rekao o čemu je reč?“

„Rekao mi je samo da si u nevolji. To mi je dovoljno. Hajde, uskači!“

Deni je uhvati za ruku i povede je ka oronulom nasipu iza koga je čekao mali ribarski čamac. Kada su se popeli na čamac, pokazao joj je da se uvuče u improvizovano skrovište napravljeno od mreža i cerade. Sve je bazdilo na ribu, ali mu je Leksi bila do neba zahvalna. Ne bi bila srećnija čak ni da ju je uveo u najluksuzniji Ricov apartman.

„Hvala ti“, rekla je glasom uzdrhtalim od emocija. Ona nikad ništa nije učinila za Denija. Čime je onda zaslužila takvu lojalnost? *Njega je trebalo da pozovem na venčanje, umesto onih glupavih senatora. Kada ću nešto da naučim?*

„Nema na čemu. Kad mi se Robi obratio za pomoć, pomislio sam: *Ako neko ume da se izvuče iz škripca, onda je to Leksi.* Kad se ova neprijatnost završi i kad ponovo postaneš trula bogatašica, mogla bi da mi otplatiš hipoteku. Važi?“

Leksi se dražesno osmehnu. „Važi“, odgovorila je dok je Deni startovao brodski motor.

Robi Templton je stajao na obali, posmatrajući kako njegova sestra nestaje u pomrčini. Nije imao ni najblažu predstavu da li je će ponovo videti. I kada i gde bi to moglo da se desi.

Trideset drugo poglavlje

„Mogu li nešto da vam donesem pre nego što sletimo, gospođo? Možda topao ubrus? Ili nešto za piće?”

Greta Sorensen odmahnu glavom, pokazavši na sićušan ružičasti smotuljak koji joj je bio prislonjen uz grudi. „Hvala, ništa. Ne želim da je probudim.”

„Baš je zlatna!” Stjuardesa se razneženo osmehnu. „Mislim da u avionu nikad nismo imali mirnije detešce.”

„Voli da spava. Baš kao i njen tata.”

Sa druge strane uzanog prolaza se nalazila hrpa prekrivača koji su se ritmično podizali i spuštali. Jedini znak da se ispod te hrpe nalazilo ljudsko biće bio je pramen sede kose koji je provirivao na vrhu.

„Bog ga blagoslovio”, prošapta stjuardesa.

„Da čujem! Šta imate da mi kažete?” urlao je poručnik Keri u slušalicu.

„Rezervisali su mladenački apartman u letovalištu Amanijara, na ostrvima Turks i Kajkos”, odgovori detektiv Sančez kao iz topa. „Jeste li proverili avionske rezervacije?”

„Oboje su imali rezervacije za devet i petnaest. Za let do Providensijalesa. Međutim, Gejb Mekgregor je nakon našeg dolaska napravio izvesne promene. Otkazao je rezervaciju za svoju suprugu i rezervisao mesta za dadilju i devojčicu. Svoje mesto je zadržao.”

„Hoćeš da kažeš da je *sam* otišao na medeni mesec? Dok mu je supruga bila u ćorci?”

„Izgleda da je tako, gospodine. Sada je verovatno u vazduhu.”

„Hmmm.” Poručnik Keri utonu u razmišljanje. „Jeste li otkrili još nešto?”

„Jesmo, gospodine.” Glas detektiva Sančeza zatreperi od uzbuđenja. „Nedugo nakon što je otkazao prvu rezervaciju,

Mekgregor je rezer-visao još jednu kartu. Takođe za Providensijales. U pitanju je privatni čarter let. Avion treba da napusti Bangor u ponoć, sa ukupno dvanaest putnika."

Srce poručnika Kerija poskoči u grudima. „Na čije ime je karta rezervisana?"

„To je najbolji deo, šefe. Karta je rezervisana na ime Dženifer Vilson."

Poručnik Keri zatvori oči. To ime mu je zvučalo poznato, ali nije mogao da se seti... Tada mu je sinulo.

Pa naravno! Dženifer Vilson. Predsednica kompanije Sedar internešenel. I predsednica upravnog odbora DH holdingsa. To je bilo ime koje je Leksi Templton koristila u finansijskim transakcijama.

Da li je Leksi stvarno verovala da su oni toliko naivni? Da će moći da pobegne sa ostrva pod lažnim imenom i da se pridruži svom mužu kao da se ništa nije desilo? Možda je ranije uspevala da se izvuče takvim marifetlucima pa je umislila da je nedodirljiva. *Ali, ovog puta se nećeš izvući, srce. Još malo i bićeš moja.*

Poručnik Keri prekinu vezu i pogleda na sat.

Morao je odmah da krene na aerodrom.

Plavokosa žena sa ogromnim tamnim naočarima pruži pasoš službeniku obezbeđenja.

„Molim vas, možete li da skinete naočari? Moram da vam vidim lice."

Žena udovolji njegovoj molbi. Uniformisani muškarac je pažljivo osmotri, a onda razvuče usne u osmeh.

„Želim vam prijatan let, gospođo Vilson. I prijatan boravak na ostrvima Turks i Kajkos."

„Hvala na lepim željama. Do viđenja."

Gejb je zurio kroz prozor aviona. Oblaci koji su se mreškali pod njima podsećali su na mek paperjast prekrivač. Prizor je delovao tako *spokojno*.

Pomislio je na Leksi. Gde li je ona bila u tom trenutku? Nije mogao da podnese tu neizvesnost. On je obavio svoj deo posla, ali

šta se dešavalo s njom? Da li je bila na sigurnom? A čak i da jeste, čak i ako je njen plan *nekim čudom* upalio, šta onda? Kakva ih je budućnost čekala? I kakav je život čekao njihovu malu Maks? Kakvo će detinjstvo imati uz majku koja se odmetnula od zakona?

Štaviše, uz majku i oca koji su se odmetnuli od zakona? Sada smo oboje duboko zabrazdili. Više ne mogu nazad.

Tada se prisetio Leksine tetke Iv Blekvel. Koliko je života ta žena zatrovala i uništila svojom mržnjom? Da li će se ta mržnja odraziti i na njegov život? I na život njegove kćerkice?

U mislima je začuo gromak ozlojeđeni glas svog oca. *Blekvelovi su uništili čitavu porodicu! Prokleti lopovi, svi do jednoga! Pokvareni smrdljivi lopovi!*

„Da li vam je dobro, gospodine? Mogu li nešto da vam donesem?“
Leksi je takođe lopov, ali je volim. To je jače od mene.

„Hvala vam, ništa mi ne treba. Samo sam se nešto zamislio.“

Poručnik Keri je sedeo na suvozačkom sedištu, osećajući kako mu pritisak raste.

„Do đavola, kakva je ovo gužva? Uključi sirene.“

„Zar niste rekli da ovo treba da obavimo što diskretnije, šefe?“, kolebljivo ga podseti šofer.

„Ne filozofiraj nego uključi proklete sirene i nagazi gas!“

Poručnik Keri je odlučio da lično ode na aerodrom. Ulog je bio previše krupan da bi hapšenje poverio nekom diletantu. Ako se pročuje da je Leksi Templton pobegla iz pritvora - iz *njegovog* pritvora - svi će se sprdati na njegov račun. Morao je da je zaustavi. Nije smela da uđe u taj avion.

Kada su stigli do aerodroma, poručnik Keri iskoči iz kola još pre nego što su točkovi prestali da se okreću.

„Terminal šezdeset dva, šefe“, zapucketa Sančezov glas iz zvučnika.

Poručnik Keri je već trčao ka terminalu. Obrazi su mu goreli od zajapurenosti. Pojas zgužvanih pantalona ga je stezao oko struka, a bela košulja mu je bila natopljena znojem.

Već je ponoć. Nisu valjda poleteli?

Na monitorima je i dalje treperilo obaveštenje: TERMINAL 62 ZATVOREN. Nekoliko noćnih putnika se vrzmalo naokolo. Mahnito se probijao između njih, krčeći put laktovima. *Požuri!*

Ubrzao je, jureći niz koridor.

Terminal 46... 52... 58... Boreći se za dah, skrenuo je za ugao. Stigao je. Terminal 62.

Sranje!

Terminal 62 je bio potpuno pust.

by voki

Trideset treće poglavlje

Plavokosa žena sa velikim tamnim naočarima je grčevito stiskala naslone sedišta dok je avionski motor brujao, spremajući se za poletanje.

„Nervozni ste zbog leta?“, upita je muškarac koji je sedeo pored nje.

„Obično nisam, ali sam večeras malo napeta.“

„Nema potrebe da budete napeti. Pomislite samo da ćete sutra sedeti pod palmama, zaboravivši sve brige na svetu.“

Da zaboravim sve brige na svetu?, pomisli plavuša. Da, to bi bilo baš fino.

Kada se aerodromski službenik pojavio iza pulta, poručnik Keri mu usplahireno ćušnu značku pod nos. Bio je previše zadihan da bi mogao da govori.

„Ja sam... policija... morate da me pustite u taj avion.“

„Žao mi je, gospodine“, započe službenik. „Plašim se daje to nemoguće. Upravo su zatvorili vrata.“

„Poštedi me tog sranja, šmokljane, i slušaj šta ti govorim. Uspostavi radio-vezu sa pilotskom kabinom i reci im da smesta otvore prokleta vrata ili ću se lično postarati da ostatak života provedeš sa jajcima vezanim oko guše.“

Službenik je voleo mačo tipove, a naročito mačo pandure, ali čak i da ovaj pandur nije bio dovoljno mator da mu bude otac, da nije bio deblji od Deda Mraza i da nije zaudarao kao prezreli *stilton* sir, teško da bi mogao da mu pomogne. Štaviše, ne bi mogao da mu ispuni želju čak ni da je bio brat blizanac Džordža Klunija.

„*Stvarno* mi je žao, gospodine, ali ste prekasno stigli.“

Službenik ispruži ruku ka staklenom zidu i poručnik Keri automatski skrenu pogled u tom pravcu.

Mlažnjak je, zajedno sa svojih dvanaest putnika, već rulao po pisti. Nekoliko sekundi kasnije krila su zadrhtala i avion se vinuo u vazduh.

Loše vesti su putovale brzinom svetlosti, ali su propale nade bile nešto sporije. Shodno tome, poručniku Keriju je trebao pun minut da se oprosti sa fantazijama o penzionerskom raju na Havajima. Gotovo isto koliko je avionu trebalo da iščezne sa noćnog neba.

Na kraju mu je preostalo samo da proguta svoj ponos i da se lati telefona.

Sat vremena kasnije grupa iskusnih Interpolovih agenata sa Karipskih ostrva dobila je precizna uputstva. Jedna delegacija će biti poslata da dočeka Gejbov avion na aerodromu Providensijales, a druga će pre-sresti Leksi. Oboje će biti uhapšeni na licu mesta i isporučeni Sjedinjenim Državama. Njihov slučaj će nakon toga preuzeti FBI.

Poručnik Keri je osećao kako mu se grudi nadimaju od ozlojeđenosti.

Lepo se provedi na medenom mesecu, gospođo Mekgregor.

Nadam se da će te što pre spakovati iza rešetaka. I da će baciti ključ.

Trideset četvrto poglavlje

Putnici sa *Ju-es erovog* leta broj 28 su se iskrcavali na aerodromu Providensijales na ostrvima Turks i Kajkos. Bilo je skoro pola tri ujutru, tako da su svi delovali iscrpljeno. Žene sa podočnjacima velikim kao putni koferi tetošile su jogunastu dečicu dok su se njihovi muževi rvali sa prtljagom. Interpolovi agenti su motrili iz prikrajka, tražeći sumnjiv par sa malim detetom.

„Eno ih.“

Prepoznali su ih čim su prošli kroz dvokrilna vrata, uprkos svilenoj kravati koju je muškarac držao preko nosa i usta.

Interpolovi agenti su dobro zapamtili svoja uputstva. *Trideset jednogodišnja Šveđanka, plavokosa, sa malom bebom, u pratnji sedokosog muškarca visokog oko metar i osamdeset.* (Što se ticalo visine, neko je zeznuo stvar. Tip koji je napuštao terminal bio je bar deset santimetara niži.) *Minimalna količina prtljaga.*

Četvoročlani odbor za doček se ustremi ka sumnjivom triju. Jedan od agenata spusti šaku na rame Grete Sorensen, druga dvojica zgrabiše njenog pratioca, a njihova koleginica ispruži ruke ka bebi.

„Oprostite, gospođice. Oprostite, gospodine. Moramo da popričamo.“

Muškarac spusti kravatu, otkrivši lice izbrazdano dubokim borama. Nešto tu nije stimovalo. Taj tip je imao preko šezdeset godina. I upadljiv evropski akcenat.

„Nešto nije u redu, pozornice?“

„Pa, vi niste Gejbrijel Mekgregor!“

Paolo Kozmiči se osmehnu. „Očigledno nisam! Zar vas ljudi iz avio-kompanije nisu obavestili?“

„O čemu?“

„Da ću ja leteti umesto gospodina Mekgregora. Uveravam vas da su bili pravovremeno obavješteni. Znae, pozornice, morali smo to tako da izvedemo zbog prokletih paparaca. Gejb i Leksi ne mogu

da žive od njih. Prate ih na svakom koraku. Zato su odlučili da u medijima plasiraju lažne informacije o medenom mesecu kako bi zametnuli trag tim nametljivcima."

„Kako bi zametnuli trag *paparacima*? Interpolovac zakoluta očima. Je li ga taj matorac zafrkavao?"

„Baš tako. Osoblje *Ju-es era* je bilo izuzetno predusretljivo." Paolo je blistao od zadovoljstva. „Greta i ja smo poslužili kao *mamac*. Baš smo ih namagarčili, zar ne?"

Da, baš ste ih namagarčili. I njih i nas.

„Gospodine." Policajka lupnu svog šefa po ramenu.

„Sačekaj, Linda." Interpolov agent se ponovo okrenu ka Paolu. „Znači, hoćete da kažete da bi nas ljudi iz avio-kompanije obavestili o promeni da smo im se kojim slučajem obratili?"

„Svakako." Paolo se tiho nasmeja. „Genijalan plan, zar ne?"

„Oprostite, gospodine", ponovo prozbori policajka. „Mislim da će vas ovo zanimati." Dodala mu je zavežljaj koji je uzela iz ruku krotke i poslušne Grete Sorensen. Interpolovac razrogači oči. *Isuse Hriste!*

U zavežljaju uopšte nije bilo bebe.

Umesto nje, u ružičastom čebencetu se nalazila velika plastična lutka.

Gejb odskoči sa sedišta kada se stajni trap spustio na pistu. U naručju je stiskao *pravu* bebu Maksin, koja je vrištala na sav glas.

„Ne brinite", utešno prozbori stjuardesa. Ketrin Blejk se nedavno pridružila posadi Gejbovog i Leksinog privatnog mlažnjaka tako da je želela da ostavi dobar utisak kod svog poslodavca. „Doneću joj flašicu. Čim oseti cuclu, prestaće da plače."

„Mislite da bi to moglo da je smiri?" upita Gejb, pokušavajući da nadjača vrisku svoje kćerkice. „Pa, dobro. Dajte da pokušamo."

Dok je ljuljuškao malu Maksin, Gejb je iz dubine duše čeznuo za Leksi. Ona bi znala šta da radi. „Kada nastavljamo putovanje?"

„Uskoro, gospodine. Treba nam oko četrdeset minuta da napunimo rezervoare. Pilot će vas obavestiti kada avion bude spreman za poletanje."

„Dobro."

Gejb ispusti težak uzdah. Želeo je samo da se taj haos što pre okonča.

Kada je sat vremena kasnije na ostrva Turks i Kajkos sleteo drugi avion, Interpolovi agenti su spremno dočekali putnicu sumnjivog identiteta.

„Dženifer Vilson?”

„Da, gospodine?” Žena se učtivo osmehnu.

„Molim vas, možete li da skinete naočari?”

„Naravno.”

Bila je stvarno lepa. Prava rasna plavuša.

Ali, to očigledno nije bila Leksi Templton. Pred njima nije bila odbegla maherka za finansijske malverzacije već obična sekretarica koja je godinama radila za *Kruger-Brent*. Leksi Templton je za svoj pseudonim odabrala ime koje joj je bilo poznato. *Prava* Dženifer Vilson nije imala blagog pojma u šta se upustila kada je prihvatila Gejbovu ponudu da ode na besplatan odmor. Gejb joj je objasnio da je kompanija time htela da joj se oduži za dugu i vernu službu.

„Nisam valjda u nekoj nevolji?” Lice Dženifer Vilson se zbrčka od zabrinutosti. Policajac je izgledao kao da ga je neko polio hladnom vodom.

„Ne, gospodo. Vi svakako niste u nevolji. Ali znam ko jeste.”

Interpol je svaljivao krivicu na lokalnu policiju. Lokalna policija je svaljivala krivicu na FBI. *Zašto niko nijeproverio informacije u avio-kompaniji? A svi odreda su svaljivali krivicu na Džona Kerija, imbecilnog policijskog poručnika sa ostrva Dark Harbor koji je dopustio da mu se Leksi izmigolji iz šaka.*

Federalni agent koji je preuzeo slučaj je u rane jutarnje sate sedeo ispred telefona, konsultujući se sa svojim kolegama.

„Upravo si izvela jednu od najkrupnijih finansijskih prevara u istoriji Sjedinjenih Država”, glasno je razmišljao. „Svi na planeti znaju kako se zoveš i kako izgledaš. Zbrisala si iz zemlje sa svojim jednako prepoznatljivim mužem i tek rođenom bebom. Do đavola, gde si mogla da odeš?”

Iz spikerfona odjeknu glas muškarca koji je sedeo u svom kabinetu na drugom kraju sveta.

„U neku zemlju koja nema ekstradicioni ugovor sa Sjedinjenim Državama.“

„Ali zato ima bele peščane plaže, gomilu palmi i fin hotel sa pet zvezdica“, ubaci se drugi šaljivdžija, što je bilo dovoljno da svi prasnu u smeh.

Glavni federalni agent je neko vreme ćutao. A onda i on prasnu u smeh. Odgovor mu je stajao pred nosom. *Pa naravno!*

Odlično znam gde su mogli da odu.

by voki

Trideset peto poglavlje

Velika soba sa zaslepljujuće belim zidovima kupala se u svetlosti. Gejb na trenutak začkilji, a onda ponovo zažmuri. „Koliko je sati?“ „Još malo pa će podne. Već satima spavaš.“

Leksi je naga šetala po sobi, otvarajući drvene žaluzine. Spolja je dopirao šum talasa koji su zapljuskivali peščanu obalu. Sa prozora vile se pružao spektakularan pogled na Indijski okean i rajsko ostrvo Ihuru. Pre mnogo godina, u vreme kada je tržište nekretnina na Maldivima doživelo slom, Leksi je kupila tu kuću za tričave pare, ali je njena vrednost u međuvremenu značajno skočila.

I više od toga. Postala je neprocenjiva.

Na svetu je postojalo oko pedeset zemalja koje nisu imale ekstradicioni ugovor sa Sjedinjenim Državama. Nesrećom po Leksi, većina tih zemalja je otpadala iz kombinacije, i to iz dva razloga: do nekih je bilo nemoguće stići u tako kratkom roku, dok su druge bile toliko siromašne i zaostale daje, u poređenju sa tamošnjim životnim uslovima, boravak u federalnom zatvoru delovao kao rajska opcija. Leksi svakako nije nameravala da svoju kćerkicu odgaja u izbegličkom kampu u Kambodži ili da završi kao egzotični specijalitet na jelovniku urođenika iz Ekvatorijalne Gvineje.

Na kraju krajeva, zašto bih tražila drugo utočište kad ovde imam kuću koja je kao stvorena za medeni mesec?

„Gde je Maks?“ Gejb skoči iz kreveta, skrenuvši pogled ka kolevcu. Telo mu istog časa obli hladan znoj. „Kolevka je prazna! Neko ju je oteo!“

„Opusti se.“ Leksi mu priđe i nežno ga poljubi. „Maks je u prizemlju, sa kućnom pomoćnicom. Ovde smo bezbedni, dušo. Konačno smo zajedno. Više ne moraš da brineš.“ Vratila je čaršav nazad i uvukla se u krevet pored njega.

„Hajde da vodimo ljubav.“

Bilo je to njihovo prvo supružničko ljubavno iskustvo i oboje su se osećali čarobno. Naravno, bilo je sasvim normalno da Leksi nakon tako dugog i napornog puta bude iscrpljena. Trebao joj je dan i po da stigne do svog odredišta. Punih trideset sati nije ni jela ni spavala, ako se zanemari po koji minut iskrzanog dremeža.

Nakon što ju je bezbedno prebacio na kopno, Deni Frenč ju je odveo do farme jednog prijatelja koja se nalazila na dva sata vožnje od obale Mejna. Odatle se jednomotornim avionom za zaprašivanje useva prevezla do malog privatnog aerodroma gde ju je čekao mlažnjak kojim je odletela za Le Tuke u severnoj Francuskoj. Potom je nastavila ka Londonu, gde se ukrcala na avion u kome je prevalila završnu i najdužu deonicu puta.

Kada je stigla, Gejb je već bio u vili. Zatekla ga je kako spava na krevetu. Jednu ruku zaštitnički je prebacio preko Maksinine kolevke. Probudio se čim mu je dodirnula mišicu, preplavljen neizrecivim olakšanjem. Nekoliko sekundi kasnije oboje su bili u dubokom snu.

A sada, dok je potpuno naga ležala u Gejbovom naručju, i dalje omamljena ljubavnim užitkom, Leksi se osećala budnije i poletnije nego ikada u životu. Čekalo ju je toliko *posla*. Iskočila je iz kreveta i otvorila plakat, tražeći šta će da obuče. Ništa od garderobe koju je unutra zatekla nije joj delovalo poznato. Godinama nije bila u toj kući.

„Čemu takva žurba?“ Gejb bunovno zevnu, posmatrajući kako njegova supruga izvlači haljine iz plakara i baca ih na pod. „Ako si zaboravila, došli smo na medeni mesec.“

„Znam, dušo, ali imam poslovni ručak u *Angsana rizortu*. Ne mogu da idem gola.“ Leksi na kraju pronađe jednostavnu smeđu letnju haljinu i navuče je preko glave.

„Poslovni ručak? *Ovde*? Šališ se? Zaboga, s kim ćeš *ovde* da izađeš na poslovni ručak?“

„Sa mojim advokatom“, veselo odgovori Leksi. „Sinoć je stigao u hotel, u skladu sa dogovorom. Ako neko može da dokaže moju nevinost, onda je to Mark Hambli.“

„Ali, draga“, nežno je podseti Gejb, „*ti nisi* nevina.“

„Zaboga, mili!“ Leksi mu uputi prekoran pogled. „Na čijoj si ti strani?“

Mark Hambli je pijuckao rashlađeni šabli, pružajući joj najnovije izdanje *Vol strit džurnala*.

„Čestitam. Stigla si na naslovnu stranu.“

Leksi ravnodušno pređe pogledom preko članka. Kao i obično, novinari *Vol strit džurnala* su se držali zastrašujuće preciznih činjenica. Međutim, nju je više zanimala fotografija. Neki prevejani mladi paparaco je uspeo da je uslika u venčanici. Izgledala je fantastično. *Dobro je što sam odabrala taj starinski model*. Sklopila je novine i vratila ih Marku.

„Moraš da me izvučeš iz ovog sosa, Mark.“ „Uradiću sve što je u mojoj moći.“

„Poludeću ako ostanem ovde. Moram što pre da se vratim u Sjedinjene Države.“

„Halo, curo! Možeš li malo da usporiš? Samo što si *utekla* iz Sjedinjenih Država. I to na jedvite jade.“

„Ne mogu da dignem ruke od svoje kompanije.“

Mark Hambli prasnu u smeh. „Jedno po jedno, Leksi. Daj da prvo smislimo kako da ne završiš u zatvoru. Važi?“

„Šta predlažeš?“

Mark joj predoči raspoložive opcije. Svi su znali da Iv Blekvel nije bila naročito uračunljiva. Osim toga, poručnik Keri nije ispoštovao odgovarajuću proceduru.

„Ali, ako hoćeš moje iskreno mišljenje, možda bi bilo najpametnije da čitavu stvar prikačiš Kolepu. Kako ti izgleda ta ideja?“

Leksi odmahnu glavom. „Nema šanse. Ne mogu to da uradim Karlu.“

„Što da ne? On je ionako zbrisao za Paragvaj. Pokupio je sve pare sa računa i sada uživa kao bubreg u loju.“

„Znam, ali ipak...“

„Trebalo bi da razmisliš o tome. Federalci mogu da mu prdnu pod prozor. Ništa ga ne vezuje za Ameriku. Nema ni ženu ni decu,

a sada je ostao čak i bez kompanije. Uopšte nema razloga da se vraća tamo."

Leksi se nakratko zamisli. Markova poenta je bila na mestu.

„Ili..." Advokat otpi još jedan gutljaj vina. „Ili bi *i ti* mogla da kreneš njegovim stopama."

Leksi se namršti. „Kako to misliš?"

„Da jednostavno zaboraviš na Ameriku. Da dignesh ruke od posla i uživaš u životu. Siguran sam da na svojim of-šor računima imaš dovoljno para da priuštish takav luksuz."

„Naravno da imam."

„Pa, zašto to onda ne uradiš? Znaš, postoje mnogo gora mesta od ovog."

Leksi se zagleda u miran plavi okean. Jedra su poskakivala na horizontu, presijavajući se pod bledom žućkastom svetlošću. Pomislila je na Gejba koji je još uvek, potpuno nag, spavao u njihovom krevetu. I na njihovu kćerkicu koja je zadovoljno dremkala u naručju kućne pomoćnice. *Gospode! Toliko ih volim! Na trenutak je bila preplavljena čistim blaženstvom.*

Ali se tada setila Iv Blekvel i njeno blaženstvo ustuknu pred besom.

„Zaboravi. Moram da se vratim."

„Dobro." Mark izvi obrvu. „Kako god odlučiš, Leksi. Ali, znaš... čak i da izbegnemo optužbu za prevaru, protiv tebe će biti pokrenuto mnoštvo građanskih parnica. Sva tvoja aktivna imovina u Sjedinjenim Državama mogla bi da se nađe na udaru. Bićeš oterana u bankrot. I ti i Gejb. To su stvari od kojih ne mogu da te zaštitim."

„Svesna sam toga, Mark."

„Bićeš *siromašna*, Leksi. Ti uopšte ne znaš šta je siromaštvo. Nećeš moći *tako* da živiš."

„Znam, ali *Kruger-Brent*..."

„*Kruger-Brent* je odsvirao svoje", surovo odbrusi Mark. „Žao mi je što to moram da ti kažem, ali treba što pre da se suočiš sa stvarnošću. Do sada si uspevala da se izvučesh, ali ovog puta ti nema izlaza, Leksi."

Grešiš, Mark. Uvek postoji izlaz. Uvek postoji neko rešenje.

Kasnije tog popodneva, Leksi je izašla u šetnju po plaži. Voda koja joj se mreškala između nožnih prstiju bila je božanstveno topla. Blag povetarac joj je mrsio kosu, sklanjajući je sa lica. *Ovde je tako mirno.*

Gejb i Maksi su bili u vili. Mark Hambli se već ukrcao na avion za Njujork kako bi se suočio sa napadima Leksinih dušmana. Neće trebati dugo da mediji saznaju da su ona i Gejb bili na Maldivima. A kada se to desi, uspravano ostrvo Ihuru će se pretvoriti u ratnu zonu. Paparaci će krenuti u napad sa svih strana: sa kopna, iz vazduha i sa pučine. Tada će morati da se povuče u svoju vilu. Naravno, tamo će joj biti lepo i udobno, ali je to i dalje bio zatvor. Zato je želela da uživa u slobodi dok je još imala prilike za to.

Sela je na pesak i rasklopila list papira. Iako ga je dobila pre samo dva dana, pismo je već bilo pohabano od upotrebe. Odlučila je da ga pročita još jednom, poslednji put. Lepo oblikovana slova ispisana rukom njene tetke Iv poigravala su na stranici.

*Peta avenija, broj 425
Njujork*

12. oktobar, 2025. godine

Draga Aleksandra,

Mogu li da te zovem Aleksandra? Naravno da mogu. Dok budeš ovo čitala, ja ću već krenuti na svoje poslednje putovanje, da se pridružim tvojoj majci, i svojoj dragoj sestri, u paklu. Mrtvi bar mogu da rade šta im je volja.

Znam da su svi ubedeni da sam luda, ali su u opasnoj zabludi. Ja sam jedina u ovoj porodici koja je uspela da sačuva zdrav razum. Da je bilo sreće, odavno bih dospela na čelo Kruger-Brenta. Da je tako ispalo, ništa od ovoga se ne bi desilo.

Znam šta si uradila. Znam sve. Nisi pogrešila što si se otarasila mog sina. Maks je bio budala i slabić, baš kao i njegov otac. Ali, zar si stvarno mislila da možeš da oteraš moju kompaniju u bankrot i da se tek tako izvučeš? Ti si lopov, Aleksandra. Pokrala si svoje akcionare i mene lično, baš kao što je učinila i tvoja majka. A lopovi moraju da budu kažnjeni.

Policija je već na putu. I njima sam poslala pismo u kome sam iznela sve detalje. Ovog puta ne možeš da se izvučeš, Aleksandra. Ti i tvoj prijatelj, gospodin Kolep, završićete iza rešetaka, gde ćete natenane moći da se prisećate svojih pustih snova. Ti uopšte ne možeš da zamisliš kako je strašno živeti u zatvoru. Veruj mi na reč, jer sam ja to lično iskusila.

Neka bogprokune tebe i tvoje potomstvo, baš kao što je prokleo mene i moje dete.

Zbogom, Aleksandra.

S ljubavlju, tvoja tetka Iv

Ne ispuštajući pismo koje je lepršalo na tropskom povetarcu, Leksi podiže suknju i zagazi u okean. Išla je sve dublje i dublje, sve dok joj voda nije stigla do butina. Tada je laganim odmerenim pokretima počela da čepa pismo na sićušne komadiće i da ih rasipa po talasima kao konfete.

Zbogom, tetka Iv.

Tebe sam bar uspela da se otarasim.

Možda još nisam pobedila, ali sam i dalje tu. I dalje sam u igri.

Za Iv Templton je sve bilo završeno. Ali, za Leksi Templton igra se nastavljala.